

JAMES CLAVELL

CHANGI

James Clavell

CHANGI

Traducere de Sergiu Celac

Coperta de Mihai Mănescu

Editura Meridiane
1989

Războiul a avut loc, închisorile Changi și Utram Road din Singapore există sau au existat. Evident, tot restul acestei povestiri este invenție și nu există – și nici nu se intenționează – vreo asemănare cu nici o persoană în viață sau nu.

Changi era ca o perlă în extremitatea estică a insulei Singapore, scînteietoare sub bolta cerului tropical. Se înălța pe un vîrf de colină, înconjurată de o centură de verdeață, iar mai departe verdele junglei se pierdea în azuriul mării și marea se topea în nesfîrșitul zării.

Văzută de aproape, Changi își pierdea farmecul și se înfățișa cum era de fapt – o închisoare respingătoare și cumplită. Corpuri de celule înconjurate de curți pîrjolite de soare, împrejmuite la rîndul lor de ziduri impunătoare.

Dincolo de ziduri, în interiorul corpurilor de clă-

dire, etaj peste etaj, erau celule pentru două mii de deținuți, la capacitatea maximă. Acum, în aceste celule, pe culoare și în toate colțurile și cotloanele se aflau cam opt mii de oameni. Majoritatea englezi și australieni, cîțiva neozeelandezi și canadieni – rămășițele trupelor din campania extrem-orientală.

Acești oameni erau și ei delincvenți. Purtau o vină grea. Pierduseră un război. Și rămăseseră în viață.

Ușile celulelor erau deschise, ușile corpurilor de clădire erau deschise, poarta monstruoasă care despica zidurile era și ea deschisă, iar oamenii puteau intra și ieși după voie… aproape liberi. Și totuși erau închiși, învăluiți într-un iz de claustrare.

De la poartă pornea un drum asfaltat. La mai puțin de o sută de metri spre vest drumul era închis de o rețea de sîrmă ghimpată, iar dincolo de baraj era corpul de gardă populat de scursorile înarmate ale hoardelor cuceritoare. Mai departe, dincolo de barieră, drumul își urma voios cursul și, cu timpul, se pierdea în nemărginirea orașului Singapore. Dar pentru oamenii din interior drumul se

termina la mai puțin de o sută de metri de poarta principală.

La est, drumul ocolea zidul de incintă, apoi cotea spre sud și iar urma conturul zidului. De ambele părți ale drumului se înșirau „paradelnițele” lungi, cum li se spunea aici acelor barăci primitive. Toate erau la fel, șaizeci de pași lungime, cu pereții din rogojini de frunze de cocotier prinse strîmb în cuie de stîlpi, cu acoperișuri tot din frunze de cocotier, strat peste strat de frunze mucegăite. În fiecare an se adăuga alt strat, sau ar fi trebuit să se adauge. Căci soarele, ploaia și insectele chinuiau mereu claia de frunze și, pînă la urmă, izbuteau să o pătrundă. Drept uși și ferestre nu erau decît niște simple deschizături. Șoproanele erau prevăzute cu streșini largi ca să le ferească de soare și de ploaie și erau supraînălțate pe niște piloți de beton ca să nu pătrundă revărsările de ape, șerpii, broaștele, limacșii, melcii, scorpionii, miriapozii, coropișnițele, gîndacii, tot soiul de ființe tîrîtoare.

În aceste barăci trăiau ofițerii.

La sud și la est de drum erau patru șiruri de

bungalovuri din beton, cîte douăzeci într-un rînd, așezate spate în spate. Aici locuiau ofițerii superiori – maiorii, locotenent-coloneii și coloneii.

Drumul cotea apoi spre vest, tot în lungul zidului, și dădea de o altă aglomerare de barăci părăginite. Aici erau cazați cei ce nu mai încăpeau în clădirile închisorii.

Iar într-una dintre acestea, în cea mai mică, sălășluia contingentul american compus din douăzeci și cinci de ostași.

Acolo unde drumul se sucea din nou spre nord pe lîngă ziduri era o parte din grădinile de legume. Restul grădinilor – care asigurau cea mai mare parte a hranei pentru lagăr – se aflau și mai la nord, de cealaltă parte a drumului, în dreptul porții închisorii. Drumul mergea mai departe prin grădinile de mîna a doua încă vreo două sute de metri și se termina în fața pichetului.

Întreaga zonă mustind de sudoare, cam jumătate de milă pe jumătate de milă, era împrejmuită de un gard de sîrmă ghimpată. Ușor de tăiat. Lesne de trecut. Aproape nepăzit. Fără reflectoare. Fără cui-

buri de mitraliere. Dar, după ce ai trecut dincolo, ce te faci? Drumul către casă ducea dincolo de mări, dincolo de orizont, dincolo de nemăsurata întindere vrăjmașă a junglei. Dincolo era pierzania pentru cei care încearcă să plece, ca și pentru cei ce rămîn.

Acum, în 1945, japonezii se lămuriseră deja că e mai bine să lase controlul vieții în lagăr în seama prizonierilor. Japonezii dădeau ordinele, iar ofițerii deținuți purtau răspunderea pentru îndeplinirea lor. Dacă lagărul nu le făcea probleme, îl lăsau și ei în pace. A cere de mîncare era o problemă. A cere medicamente era o problemă. A cere orice era o problemă. Faptul că mai erau în viață era o problemă.

Pentru cei de acolo, Changi era mai mult decît o închisoare. Changi era o geneză, locul unde totul se ia de la început.

CARTEA I

1

— Îi vin eu de hac ticălosului, chiar de-ar fi să mor!

Locotenentul Grey era bucuros că, în sfîrșit, izbutise să spună cu voce tare gîndul care îl muncea din rărunchi de atîta vreme. Tonul otrăvit al lui Grey l-a trezit brusc din reverie pe sergentul Masters. Tocmai se gîndea la o sticlă de bere australiană de la gheață, la o friptură cu un ou prăjit deasupra, la casa lui din Sydney, la nevastă-sa, la sînii ei, la mireasma ei. Nici nu s-a ostenit să urmărească privirea locotenentului ațintită spre fereastră. Știa pe cine trebuie să fi văzut printre oamenii pe jumătate goi care treceau pe poteca de pămînt bătucit, în lungul rețelei de sîrmă ghimpată. Și totuși l-a uimit izbucnirea lui Grey. De obicei șeful poliției militare interne de la Changi era scump la vorbă și inabordabil ca orice englez.

— Nu vă prăpădiți cu firea, domnule locotenent, a spus plictisit Masters. Îl aranjează ei, japonezii, cît de curînd.

— Dă-i în mă-sa de japonezi, a zis Grey cu năduf. Vreau să-l prind eu. Vreau să-l văd aici, la carceră. Iar cînd termin eu cu el, vreau să ajungă la închisoarea din Utram Road.

Masters s-a schimbat la față.

— Utram Road?

— Chiar așa.

— Pe cinstea mea, îmi dau seama de ce vreți să-l înfundați, dar zău că nu i-aș dori nimănui soarta asta.

— Acolo îi e locul. Și am să am eu grijă să ajungă acolo. Pentru că e un hoț, un mincinos, un trișor, o căpușă. Un ticălos de vampir care se îmbuibă pe seama noastră.

Grey s-a ridicat de la locul lui și s-a apropiat de fereastra colibei care adăpostea sediul poliției militare. În căldura înăbușitoare, s-a scuturat de muștele care se ridicau în roiuri printre

scîndurile podelei, și-a mijit ochii, ferindu-i de strălucirea orbitoare a razelor soarelui de amiază ce se reflectau din pămîntul bătătorit.

— Pe toți sfinții, a rostit el, am să mă răzbun pentru noi toți.

„Baftă, camarade, și-a zis în gînd Masters. Dacă îi poate veni cineva de hac lui King, tu ești omul. Ai în tine exact atîta ură cît trebuie.” Lui Masters nu-i erau dragi ofițerii și nici poliția militară nu-i era dragă. Pe Grey îl disprețuia în mod deosebit, căci Grey fusese avansat de la trupă și încerca să ascundă acest lucru.

Dar Grey nu era singur în ura sa. Toți cei din Changi îl urau pe King. Îi urau trupul musculos, lucirea senină a ochilor albaștri. În această lume crepusculară de cadavre ambulante nu existau oameni grași sau bine făcuți, rotofei sau plinuți, trupeși sau împliniți. Nu erau decît chipuri dominate de ochi, trupuri istovite, numai vînă, piele și os. Nici o diferență între ei, decît vîrsta, chipul și înălțimea. Și în toată această lume King era singurul care se hrănea

omenește, fuma omenește, dormea omenește, visa omenește și arăta omenește.

— Dumneata! a răcnit Grey. Caporal! Treci aici!

King („Împăratul”, cum i se spunea) își dăduse seama că Grey îl urmărește încă din clipa cînd trecuse de colțul închisorii, și nu pentru că avea putința să pătrundă întunericul din coliba poliției militare, ci pentru că știa că Grey e o persoană cu tabieturi, iar atunci cînd ai un dușman este bine să-i știi metehnele. King știa despre Grey atîta cît poate ști un om despre altul.

A părăsit poteca și s-a îndreptat spre coliba singuratică, izolată de celelalte colibe ca un buboi printre răni.

— M-ați chemat, domnule locotenent? a întrebat King, dînd salutul reglementar.

Avea un zîmbet amabil. Ochelarii de soare îi mascau disprețul din ochi.

De la înălțimea ferestrei, Grey l-a măsurat

lung pe King. Expresia încordată abia ascundea ura care-i devenise o a doua natură.

— Unde te duci?

— Mă întorc la coliba mea... domnule locotenent, l-a lămurit King cu răbdare.

În tot acest timp cîntărea în minte eventualitățile: o fi avut vreo scăpare, l-o fi denunțat careva, ce-o fi oare cu Grey?

— De unde ai cămașa asta?

„Împăratul" cumpărase cămașa cu o zi înainte de la un maior care o păstrase neatinsă timp de doi ani, pînă în ziua în care a trebuit să o vîndă pe bani ca să-și procure hrană. Lui King îi plăcea să fie îngrijit și bine îmbrăcat. În condițiile în care toți ceilalți n-aveau ce pune pe ei, era bucuros că astăzi cămașa de pe el era curată și nouă, pantalonii lungi bine călcați pe dungă, ciorapii proaspăt spălați, pantofii bine lustruiți, chipiul imaculat. Îi venea să și rîdă de Grey, aproape gol, doar cu niște pantaloni peticiți, caraghios de scurți și niște saboți

de lemn în picioare, iar bereta de tanchist i se făcuse verzuie și țeapănă din cauza mucegaiului tropical.

— Am cumpărat-o, a răspuns King. Mai demult. Nu e nici o lege care să-mi interzică să cumpăr ceva, orice, aici sau în altă parte. Domnule…

Grey a sesizat impertinența acelui „domnule” de la urmă.

— Bine, caporal. Treci înăuntru!

— De ce?

— Vreau să stăm puțintel de vorbă, i-a răspuns ironic Grey.

King și-a ținut firea, a urcat treptele, a pătruns prin deschiderea ușii, s-a oprit lîngă masă.

— Acum ce doriți? Domnule…

— Golește-ți buzunarele.

— De ce?

— Faci ce-ți spun eu. Știi doar că am dreptul

să te percheziționez în orice moment, a precizat Grey, lăsînd să se întrevadă ceva din disprețul care clocotea în el. Am și acordul comandantului tău direct.

— Numai pentru că ați insistat să-l obțineți.

— Aveam și motive. Golește-ți buzunarele!

Cu un aer de plictis, „Împăratul” s-a conformat. La urma urmelor, n-avea nimic de ascuns. Batista, pieptenele, portmoneul, un pachet de țigarete de fabrică, tabachera plină cu tutun crud de Java, foiță fină de țigară din hîrtie de orez, chibrituri. Grey s-a asigurat că toate buzunarele sînt goale, apoi a deschis portmoneul. Erau acolo cincisprezece dolari americani și aproape patru sute de dolari singaporezi de emisie japoneză.

— De unde ai banii ăștia? s-a răstit la el Grey, simțind cum i se preling spre bărbie picăturile de sudoare.

— I-am cîștigat la cărți. Domnule...

Grey a rîs fără haz.

— Iar ai avut noroc. Te ține norocul ăsta de aproape trei ani. Nu-i așa?

— Acum ați terminat cu mine? Domnule…

— Nu. Ia să-ți văd ceasul.

— E pe listă…

— Am spus că vreau să mă uit la ceasul ăla!

Încruntat, „Împăratul” și-a tras de pe mînă brățara elastică din oțel inoxidabil, i-a întins ceasul lui Grey.

În pofida urii pe care o nutrea față de King, Grey a simțit o undă de invidie. Ceasul era impermeabil, rezistent la șocuri, automat. Un „Oyster Royal”. Cea mai neprețuită avere la Changi, cu excepția aurului. A întors ceasul pe partea cealaltă și s-a uitat la cifrele gravate în oțel, s-a dus apoi la peretele din împletitură de frunze, a luat din cui lista averilor lui King, a dat la o parte, cu un gest reflex, furnicile de pe ea și a verificat cu meticulozitate numărul de pe „Oyster Royal”, comparîndu-l cu cel al ceasului de pe listă.

— Se potrivește. Nu vă îngrijorați. Domnule…

— Nici nu mă îngrijorez, i-a replicat Grey. Tu ar trebui să fii îngrijorat.

I-a înapoiat ceasul, obiect ce însemna hrană asigurată pe șase luni.

King și-a pus ceasul la mînă, a început să-și adune portmoneul și celelalte lucruri.

— A, da. Inelul! și-a amintit Grey. Trebuie verificat.

Dar și inelul s-a potrivit cu cel de pe listă. Era trecut ca „inel de aur cu însemnul clanului Gordon”. Alături de acest înscris figura și o schiță a însemnului.

— Cum se face ca un american să fie în posesia unui inel Gordon?

Grey mai pusese de multe ori această întrebare.

— L-am cîștigat. La un pocheraș.

— Ai o memorie remarcabilă, caporale, a spus Grey, dîndu-i înapoi inelul.

Știuse din capul locului că atît inelul cît și ceasul se vor potrivi cu cele de pe listă. Folosise percheziția doar drept pretext. Se simțea îndemnat, la un mod aproape masochist, să se afle, măcar pentru cîteva clipe, în preajma prăzii pe care o urmărea. Mai știa și că „Împăratul” nu intră în panică prea ușor. Mulți încercaseră să-l prindă la înghesuială, dar dăduseră greș pentru că era deștept, prudent și foarte viclean.

— Cum de se întîmplă, a spus cu asprime Grey, arzînd deodată de invidie pentru ceas, inel, țigări, chibrituri și bani, că tu ai atîtea, iar noi, ceilalți, nu avem nimic?

— Nu știu, domnule locotenent. Așa o fi norocul meu.

— De unde ai banii ăștia?

— I-am cîștigat la cărți. Domnule..., a răspuns King la fel de politicos.

Întotdeauna le spunea ofițerilor „domnule” și îi saluta primul, chiar și pe cei englezi sau

australieni. Dar știa și că ei își dau seama de imensitatea disprețului său față de acest „domnule” și față de salut. Toate astea erau contrare spiritului american. Omul e om, indiferent de origine, familie sau grad militar. Dacă-l respecți, îi spui „domnule”. Dacă nu, nu; numai netrebnicii pot avea ceva împotrivă. Să-i ia naiba!

„Împăratul” și-a pus inelul pe deget, și-a încheiat nasturii de la buzunare, a scuturat niște firicele imaginare de praf de pe mînecă.

— Ați terminat cu mine? Domnule...

Îndată a și văzut lucirea de enervare din ochii lui Grey. Grey s-a întors atunci spre Masters care urmărea scena cu un aer de nervozitate.

— Sergent, vrei să-mi dai, te rog, un pic de apă?

Cu o mutră plictisită, Masters i-a adus plosca agățată lîngă ușă.

— Poftiți, domnule locotenent.

— Asta-i de ieri, a spus Grey, știind perfect că nu-i adevărat. Umple-o cu apă proaspătă.

— Aș fi jurat că am umplut-o la prima oră, a spus Masters și a ieșit, clătinînd din cap.

Grey a lăsat tăcerea să mai dăinuie. King stătea în fața lui degajat, aștepta. O adiere de vînt a foșnit prin cocotierii care se înălțau deasupra junglei, dincolo de îngrăditură, vestind apropierea ploii. Nori negri se înălțau de-acum dinspre răsărit, mai-mai să acopere tot cerul. Curînd vor transforma praful în mocirlă, iar aerul umed va deveni mai respirabil.

— Doriți o țigară? Domnule..., a spus King, oferindu-i pachetul.

Ultima dată cînd mai fumase Grey o țigară de fabrică fusese cu doi ani înainte, de ziua lui. Cînd împlinise douăzeci și doi de ani. A rămas cu ochii la pachet, dorindu-și o țigară; de fapt, și le dorea pe toate.

— Nu, a răspuns el încruntat. Nu vreau să iau din țigările tale.

— Nu vă deranjează dacă fumez? Domnule...

— Ba mă deranjează!

Cu ochii țintă la Grey, King și-a scos calm o țigară. A aprins-o, a tras adînc în piept.

— Scoate-o din gură! i-a ordonat Grey.

— Sigur. Domnule..., a zis King și a mai tras încet un fum înainte de a se supune; apoi privirea i s-a înăsprit. Nu sînt subordonatul dumneavoastră și nu e nici o regulă care să spună că n-am voie să fumez cînd am chef. Sînt american și n-am treabă cu patriotarzii care-mi flutură pe la nas drapelul britanic! Vi s-a mai semnalat acest lucru. Și mai lăsați-mă-n pace! Domnule...

— Sînt cu ochii pe tine, caporale, a izbucnit Grey. Curînd ai să faci tu un pas greșit, eu voi fi pe fază, iar tu vei fi acolo, a arătat el cu degetul tremurînd spre cușca de bambus ce servea drept carceră. Acolo ți-e locul.

— Eu nu încalc nici o regulă...

— De unde faci rost de bani?

— Îi cîștig la cărți.

„Împăratul” s-a apropiat la un pas de Grey. Își stăpînea mînia, dar părea mai primejdios ca de obicei.

— Mie nu-mi dă nimeni nimic. Ce am e-al meu și e cîștigat de mine. Cum îl cîștig mă privește.

— Nu atîta timp cît eu sînt șeful poliției militare, și-a încleștat pumnii Grey. În ultimele luni s-au furat o groază de medicamente. Poate că știi ceva despre asta.

— Uite ce e… Ascultă, s-a înfuriat King. Eu n-am furat nimic la viața mea. N-am vîndut droguri niciodată în viață, să nu uiți asta! Pe naiba, dacă n-ai fi ofițer, te-aș…

— Dar asta e că sînt și chiar mi-ar plăcea să te încumeți. Pe Dumnezeu că mi-ar plăcea! Te crezi al dracului de tare. Ei bine, eu știu că nu ești.

— Un lucru îți spun. Cînd scăpăm din raha-

tul ăsta de Changi, să vii să mă cauți… Am să-ți ofer dinții în batistă!

— N-am să uit! a zis scrîșnit Grey, încercînd să-și potolească bătăile inimii. Dar ține minte: pînă atunci te am în vedere și te aștept la cotitură. N-am auzit încă de vreunul pe care să nu-l părăsească norocul pînă la urmă. Iar bafta ta e pe terminate!

— Ba nu, cîtuși de puțin! Domnule…

King știa însă că e multă dreptate în vorbele acelea. Pînă acum îl cam răsfățase norocul. Chiar foarte tare.

Dar norocul înseamnă osteneală, capacitate de prevedere și încă un pic de altceva în plus, dar nu riscuri inutile, în orice caz, cel mult un risc calculat. Cum a fost astăzi cu diamantul. Patru ditamai caratele. Știa, cel puțin, cum să pună mîna pe el. Atunci cînd va fi gata. Și dacă poate face această afacere, ea va fi ultima, nu va mai fi nevoie să riște, măcar aici, la Changi.

— Are să te lase și pe tine norocul, a repetat

cu răutate Grey. Și știi de ce? Pentru că ești la fel cu toți borfașii. Lăcomia te omoară...

— Nu sînt eu omul să-ți suport toate măgăriile, a izbucnit mînios „Împăratul”. N-oi fi eu mai borfaș decît...

— Ba da, ești. Tot timpul încalci legea.

— Pe dracu’. Poate legea japonezilor...

— La naiba cu legea japonezilor. Eu vorbesc de regulamentul lagărului. În lagăr legea spune să nu te ții de negustorie. Asta e exact ce faci tu!

— Dovedește-o!

— Am s-o fac la timpul potrivit. O dată ai să calci tu greșit. Atunci să vedem cum ai să supraviețuiești în rînd cu noi. Aici, în cușca mea. Iar după cușcă, am să mă îngrijesc personal să fii trimis la Utram Road!

„Împăratul” a simțit cum îl străfulgeră un fior înghețat de groază, din inimă și pînă jos, la boașe.

— Cristoase, a scrîșnit el printre dinți. Ești

chiar tipul de nemernic care e în stare s-o facă și pe asta!

— În cazul tău, a rostit Grey cu spume la gură, va fi o plăcere. Japonezii sînt doar prietenii tăi!

— Ascultă, tu…

Încleștîndu-și pumnul uriaș, King a pornit spre Grey.

— Hei, ce se întîmplă acolo?

Colonelul Brant a urcat în grabă treptele, a pătruns în colibă. Era un om scund, dacă depășea un metru cincizeci, cu barba înfășurată sub bărbie, ca la sikhi. Purta în mînă un bastonaș de bambus. Chipiul de infanterist îi era zdrențuit tot, cîrpit cu pînză de sac: în centru, însemnul regimentului lucea ca aurul, tocit după ani de lustruială.

— Nim… nimic, domnule colonel, l-a liniștit Grey, lovind cu palma într-un nor de muște ivit pe neașteptate; încercă să-și recapete suflul normal. Tocmai l-am… percheziționat pe

caporal…

— Ei lasă, Grey, l-a întrerupt colonelul Brant, vorbind apăsat. Am auzit ce-ai spus de Utram Road și de japonezi. Ești în dreptul tău să-l percheziționezi și să-l chestionezi, toată lumea știe asta, dar n-are nici un rost să-l ameninți sau să-l jignești. Apoi, întorcîndu-se spre King, cu fruntea îmbrobonată de sudoare: Dumneata, caporal să mulțumești stelei care-ți poartă noroc, așa să știi, că nu-ți fac raport la căpitanul Brough să bage nițică disciplină-n tine. Ar trebui să-ți dai seama că nu poți umbla mereu gătit în halul ăsta. Destul să scoți pe oricine din sărite. Parcă ți-o cauți cu lumînarea.

— Am înțeles, domnule colonel, a spus King aparent calm, dar înjurîndu-se în gînd pentru faptul că-și pierduse stăpînirea de sine – exact ce urmărise Grey din capul locului.

— Uită-te și tu la hainele mele, spunea acum colonelul Brant. Cum dracu crezi că mă simt în ele?

King n-a mai răspuns. Doar în gînd și-a zis:

„Asta-i problema ta, Mac: tu îți vezi de-ale tale, eu de-ale mele”. Colonelul nu avea pe el decît o cîrpă legată peste coapse, făcută dintr-o jumătate de sarong și înnodată la brîu ca o fustanelă scoțiană, iar pe dedesubt nu mai avea nimic. „Împăratul” era singurul om din Changi care purta chiloți. Avea șase perechi.

— Crezi că nu te pizmuiesc pentru pantofii aia? a întrebat iritat colonelul Brant. Cînd eu trebuie să port blestemații ăștia de galenți?

Într-adevăr, purta papuci din dotare: tălpici de lemn cu o bandă de pînză deasupra.

— Nu știu, domnule colonel, a răspuns King cu umilință prefăcută, atît de dragă urechilor de ofițer.

— Chiar așa. Chiar așa. Colonelul Brant s-a întors acum spre Grey: Cred că ești dator să-i ceri scuze. Faptul că l-ai amenințat este o mare greșeală. Trebuie să fim drepți, nu-i așa, Grey?

Colonelul și-a șters iar sudoarea de pe față. Grey a făcut un efort uriaș ca să înăbușe înju-

rătura care fusese cît pe ce să-i scape de pe buze.

— Îmi cer scuze.

Cuvintele au răsunat încet și crispat, iar King abia și-a putut stăpîni zîmbetul.

— Foarte bine, a făcut aprobator din cap colonelul Brant, apoi a întors privirea spre King. Foarte bine, dumneata poți să pleci. Însă dacă te mai gătești așa, să știi că dai de bucluc! Ți-o faci cu mîna dumitale!

— Mulțumesc, domnule colonel.

King a salutat ca la regulament și a ieșit din colibă, în plin soare. Din nou putea respira mai în voie și din nou s-a înjurat în gînd. Cristoase, chiar era s-o pățească Fusese cît pe ce să-l lovească pe Grey, iar aceasta ar fi fost o nebunie. Pentru a-și veni în fire, s-a oprit în dreptul potecii, și-a mai aprins o țigară; mulți dintre cei care treceau, pe acolo au zărit țigara și i-au adulmecat aroma.

— Păcătos individ, a spus într-un tîrziu co-

lonelul, urmărindu-l din ochi pe King și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte: apoi s-a întors spre Grey: Chiar așa, Grey, trebuie să-ți fi pierdut mințile ca să-l provoci în halul ăsta.

— Mă scuzați. Am… mi-am închipuit că…

— Oricum ar fi el, este limpede că nu-i de demnitatea unui ofițer să-și piardă stăpînirea de sine. Rău, foarte rău, nu crezi?

— Da, domnule colonel.

Grey nu mai avea nimic de zis.

Colonelul Brant a mormăit ceva ininteligibil, a strîns din buze.

— Bine atunci. Noroc de mine c-am trecut pe aici. Nu-i admisibil ca un ofițer să se ia la harță cu un ostaș de trupă.

Și-a scăpat iar privirea spre ușă, urîndu-l pe King, rîvnindu-i țigara.

— Păcătos tip, a repetat el fără să se uite la Grey, și nedisciplinat. La fel ca și ceilalți americani. O adunătură. Auzi, pînă și ofițerilor li se adresează pe numele mic! a ridicat din

sprîncene. Iar ofițerii se încing la jocuri de cărți cu trupa! Doamne ferește! Mai răi decît australienii… că și ăștia se dau în spectacol ca nimeni altul. O oroare! Nu se compară cu Armata Indiilor, ce zici?

— Așa e, domnule colonel, l-a aprobat supus Grey.

Colonelul Brant s-a întors brusc spre el.

— N-am în vedere… vezi dumneata, Grey, numai pentru că…, s-a oprit, avea ochii umeziți de lacrimi. De ce, de ce să facă ei toate astea? a întrebat cu glas stins. De ce, Grey? Eu… pe toți i-am iubit.

Grey a ridicat din umeri. Dacă nu l-ar fi pus să-și ceară scuze, poate că i-ar fi arătat mai multă compasiune.

Colonelul a ezitat, apoi s-a întors și a ieșit din colibă. Mergea cu capul plecat, îi șiroiau lacrimile pe obraji.

La căderea Singaporelui, în ’42, ostașii săi sikhi au trecut de partea inamicului, la japo-

nezi, aproape pînă la ultimul om; s-au răsculat împotriva ofițerilor lor englezi.

Sikhii s-au aflat printre primii gardieni ai prizonierilor, iar unii dintre ei s-au purtat cu sălbăticie. Foștii ofițeri ai sikhilor nu mai aveau nici o clipă de liniște. Căci sikhii formaseră baza trupei, doar cîțiva ce mai erau din alte regimente indiene. Ostașii nepalezi, gurkha, se arătaseră fideli pînă la unul, în ciuda torturilor și mizeriei. Acum, colonelul Brant își plîngea oamenii, cei pentru care și-ar fi dat viața, cei pentru care era și acum gata să moară.

Grey l-a urmărit cum se duce, l-a zărit pe „Împărat” fumînd în marginea potecii.

— Mă bucur că ți-am zis că de-acum e care pe care, și-a șoptit Grey, doar pentru el.

S-a așezat pe bancă, simțind o durere sfîșietoare în stomac – o amintire a faptului că dizenteria nu l-a ocolit nici săptămîna aceasta.

— La dracu’, a suspinat el, blestemîndu-l pe colonelul Brant și faptul că trebuise să-și ceară

scuze.

A revenit Masters cu plosca plină, i-a dat-o. El a înghițit o gură de apă, i-a mulțumit și s-a apucat să-și facă planuri cum să-i vină de hac lui King. Dar foamea era prea tare pe la ora prînzului, nu se mai putea concentra pe un gînd anume.

Un geamăt înăbușit a spintecat aerul stătut. Grey a aruncat o privire iute spre Masters, care ședea liniștit, fără să-și dea seama că a scos vreun sunet; urmărea cum mișună pe grinzi șopîrlele de casă, cum se reped după insecte și se dedau la plăcerile cărnii.

— Tu ai dizenterie, Masters?

Masters și-a îndepărtat cu un gest leneș mozaicul de muște de pe față.

— Nu, dom' locotenent. Cel puțin, n-am avut de aproape două săptămîni.

— Enterită?

— Nu, slavă Domnului. Vreo amibă, ceva. Iar malarie n-am mai avut de aproape trei luni.

Aș zice c-am avut mult noroc și sînt în formă bună, în ciuda…

— Da, a zis Grey și a mai adăugat: Pari destui de în formă.

Știa însă că va trebui să ceară un înlocuitor, cît de curînd. S-a mai uitat o dată după King; văzîndu-l că fumează, i s-a făcut greață de dor de-o țigară.

Masters a gemut din nou.

— Ce dracu' ai? l-a întrebat iritat Grey.

— Nimic, dom' locotenent. Nimic. Poate o fi…

Dar efortul de a vorbi era prea mare și Masters a lăsat vorbele să treneze, să se topească în bîzîitul muștelor. Muștele erau atotputernice ziua, iar țînțarii noaptea. N-aveai pace. Nicicînd. Cum o fi să trăiești fără muște și țînțari, fără atîția oameni? Masters încerca să-și amintească, dar efortul era prea mare. Așa că a rămas așezat acolo liniștit, tăcut, abia suflînd, o cochilie din ceea ce fusese cîndva un

bărbat. Iar sufletul i se zbuciuma în neliniște.

— Bine. Masters, acum poți pleca, a spus Grey. Am să stau eu pînă-ți vine schimbul. Cine e azi?

Masters s-a silit să-și pună creierul în stare de funcționare și a rostit abia după o vreme:

— Bluey… Bluey White.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire, omule, s-a răstit la el Grey. Caporalul White a murit acum trei săptămîni.

— A, da, scuzați, dom' locotenent, a rostit moale Masters. Îmi pare rău, trebuie să fi… E… ă-ă, cred că-i Peterson. Un amărît de englez. Cred că-i de la infanterie.

— Bine, bine. Poți să te duci la masă. Dar să nu zăbovești prea mult.

— 'Nțeles.

Masters și-a îndesat pe cap pălăria de papură, a salutat și a ieșit șontîcăind pe ușă, adunîndu-și zdrențele pantalonilor în jurul coapselor. „Doamne, și-a zis Grey, duhnește de

la cincizeci de pași. Ar trebui să le dea mai mult săpun.”

Dar știa că nu-i vorba numai de Masters. La fel era și cu toți ceilalți. Dacă nu te îmbăiai de șase ori pe zi, sudoarea te învăluia ca un linţoliu. Și, gîndindu-se la linţoliu, i-a venit iar în minte Masters… și stigmatul morții pe care îl purta. Poate că știa asta și Masters și atunci ce rost mai avea să se spele?

Grey văzuse murind mulți oameni. Îl cuprindea furia cînd se gîndea la regiment și la război. Îi venea să și ţipe. „Blestemată viaţă, douăzeci și patru de ani împliniți și nu-s decît locotenent! Iar războiul merge înainte peste tot… în toată lumea. Avansări în fiecare zi. Posibilități de promovare. Iar eu, iată-mă, lîncezesc în împuțitul ăsta de lagăr de prizonieri și tot locotenent am rămas. O, Doamne! Măcar de n-aș fi fost transferat la Singapore atunci, în ’42. Măcar de ne-ar fi dus acolo unde se prevăzuse inițial… în Caucaz. Măcar de…”

— Încetează! a rostit cu voce tare. Ai ajuns

la fel de rău ca Masters, tîmpitule!

În lagăr era lucru normal ca oamenii să vorbească uneori singuri, cu glas tare. Mai bine să vorbești singur, așa spuneau mereu doctorii, decît să-ți înăbuși gîndurile – asta te poate duce la nebunie. În cele mai multe dintre zile nu era chiar așa de rău. Omul mai era în stare să nu se gîndească la cealaltă viață a sa, la lucrurile bune din ea: mîncare, femei, casă, mîncare, mîncare, femei, mîncare. Dar noaptea interveneau momentele de pericol, Noaptea omul visează. Visează la mîncare și la trup de femeie. La femeia lui. Curînd, omul ajunge să-i placă mai mult visul decît starea de veghe, iar dacă e imprudent începe să viseze și cînd e treaz și atunci ziua trece în noapte și noaptea în zi. După aceasta nu urma decît moartea. Lin. Încetișor. Era ușor să mori. Un chin să trăiești. Pentru toți, cu excepția „Împăratului”. El nu știa ce-i chinul.

Grey rămăsese tot cu ochii la King, încercînd să ghicească ce-i spune omului de lîngă el;

erau prea departe ca să-i audă. Grey a încercat să-și amintească cine este celălalt, dar n-a izbutit. După banderola de la braț se putea vedea că are gradul de maior. Din ordinul japonezilor, toți ofițerii erau obligați să poarte pe brațul stîng o banderolă cu însemnele gradului. În permanență. Chiar și cînd erau goi.

Norii negri de ploaie se adunau acum mai repede. O rafală de fulgere a brăzdat cerul înspre răsărit, dar aici soarele încă mai ardea. O adiere cu miros de putregai a stîrnit o clipă praful, apoi l-a lăsat să se așeze la loc.

Cu un gest automat, Grey a folosit bătătorul de muște din trestie de bambus. O mișcare abilă, aproape inconștientă a mîinii și, iată, încă o muscă a căzut la podea, mutilată. N-avea nici un haz să omori o muscă. S-o ologești, da, ca să sufere, mizerabila, și să plătească, măcar în mică parte, pentru propria ta suferință. Dacă o ologești, nu-i va înceta țipătul tăcut pînă ce vor veni furnicile și alte muște să se înfrupte din carnea ei încă vie.

Dar Grey n-a mai resimțit plăcerea obișnuită de a urmări chinurile celei care-l chinuise. Acum era prea absorbit, cu ochii la King.

2

— Pe onoarea mea, tocmai îi spunea maiorul lui King cu o jovialitate exagerată, așa a fost cînd am ajuns la New York, în ’33. Am petrecut de minune. Ce țară de basm e acolo, în State. Ți-am povestit vreodată de drumul pe care l-am făcut pîn’ la Albany? N-ajunsesem nici căpitan pe vremea aceea…

— Ba da, domnule maior, a spus obosit King. Mi-ați povestit.

Avea sentimentul că fusese pînă atunci îndeajuns de politicos și mai simțea încă privirea lui Grey ațintită asupra lui. Deși era în perfectă siguranță și n-avea de ce să se teamă, era nerăbdător să plece din bătaia soarelui și din raza acelei priviri. Avea multe de făcut. Iar dacă

maiorul nu spune ce are de zis, să-l ia naiba!

— O să vă rog să mă scuzați, domnule maior. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Numai o secundă, a spus repede maiorul Barry, rotindu-și nervos ochii în jur, conștient de privirile curioase ale celor care treceau pe lîngă ei, conștient de întrebarea lor nerostită: „Ce-o fi discutînd ăsta cu Împăratul?” Eu... ă-ă... putem discuta ceva între patru ochi?

Atent, King l-a cîntărit din privire.

— E destul de bine și-aici. Doar să vorbiți ceva mai încet.

Maiorul Barry se simțea cît se poate de jenat. Dar tot el era acela care de cîteva zile tot încercase să-l întîlnească întîmplător pe Împărat. Prilejul de acum era prea bun pentru a fi irosit.

— Bine, dar coliba poliției militare e doar la...

— Ce-au de-a face polițaii cu o convorbire

particulară? Nu prea pricep, domnule maior, a rostit sec King.

— Nu e nevoie... ă-ă. În fine, colonelul Sellars mi-a zis că s-ar putea să mă ajuți într-o problemă.

În locul mîinii drepte, maiorul Barry nu avea decît un ciot; acum și-l scărpina, îl atingea, îl mîngîia.

— Aș vrea, dacă se poate... să plasezi un obiect pentru noi, adică pentru mine, a spus maiorul pe nerăsuflate; a așteptat apoi să nu mai fie nimeni prin preajmă. E vorba de o brichetă, a murmurat el. Un „Ronson". În stare perfectă.

Acum, dacă spusese ce avea de spus, maiorul se simțea mai în largul lui. Dar în același timp se simțea gol, expus pentru că-i vorbise americanului chiar acolo, în plin soare, pe o potecă plină de lume.

„Împăratul" a rămas o clipă pe gînduri.

— Cine este proprietarul?

— Eu, a ridicat ochii maiorul, surprins. Doamne, nu cumva crezi că am furat-o? Dumnezeu mi-e martor că n-aș face așa ceva. Am păstrat-o tot timpul ăsta la loc sigur, dar acum, ce să mai zic, trebuie s-o vindem. Așa am convenit cu toții, a adăugat el; trecîndu-și limba peste buzele uscate, și-a mai pipăit ciotul. Te rog. Faci asta pentru noi? Tu poți obține prețul cel mai bun.

— Comerțul în lagăr e interzis de regulament.

— Știu, dar te rugăm… Dumneata o poți face, da? Poți avea încredere în mine.

King s-a răsucit ca să fie cu spatele la Grey și cu fața la rețeaua de sîrmă ghimpată; cine știe, poate că Grey era în stare să ghicească ce spune după mișcarea buzelor.

— Trimit eu pe cineva după ce se termină cu masa, a zis el încet. Parola va fi: „M-a trimis locotenentul Albany la dumneavoastră”. Ați reținut?

— Da, a făcut din cap maiorul Barry. A mai ezitat, simțind cît de tare îi bate inima. Cînd spui că vine?

— După ce se dă masa. Prînzul.

— A, așa, perfect.

— I-o dați lui. După ce mă uit și eu la ea, intru în legătură cu dumneavoastră. Parola rămîne aceeași.

„Împăratul” a zburat cu un bobîrnac vîrful aprins al țigării, apoi a aruncat-o în praful potecii. Era cît pe ce să calce pe ea, cînd a observat expresia de pe fața maiorului.

— A, scuzați! Ați dorit chiștocul? Maiorul Barry s-a aplecat fericit și l-a ridicat.

— Mulțumesc. Foarte mulțumesc.

Și-a deschis tabachera de tinichea, a desfăcut cu grijă foița rămasă pe chiștoc, a presărat resturile de tutun peste frunzulițele uscate de ceai, le-a amestecat.

— Mare lucru să ai cu ce să te îndulcești, a zîmbit el. Mulțumesc încă o dată. Am acum de

cel puțin trei țigări bune.

— Ne mai vedem, domnule maior, a spus King, salutînd.

— Un moment, vezi dumneata…, s-a bîlbîit Barry, neștiind cum să-și formuleze îndoiala. Nu crezi că…, a adăugat el nervos, cu glas scăzut. Cum să spun, i-o dau așa, unui străin, de unde să știu eu că… ei bine, că totul e în regulă?

King i-a răspuns rece, distant:

— În primul rînd, v-am comunicat parola. Pe uimă, am și eu o reputație. În sfîrșit, am încredere că nu-i un lucru de furat. Poate că-i mai bine s-o lăsăm baltă.

— Vai, te rog să nu mă înțelegi greșit, s-a grăbit să retracteze maiorul. Am întrebat doar, atît. Este, cum să spun, tot ce mi-a mai rămas, a încercat el să schițeze un surîs. Mulțumesc. După prînz. A, și încă ceva: cît durează pînă cînd, ca să zic așa… ă-ă, reușești să plasezi obiectul?

— Cît de repede. Condițiile sînt cele cunoscute. Eu rețin zece la sută din prețul de vînzare, a spus King apăsat.

— Desigur. Recunoscător... și mulțumesc încă o dată pentru tutun.

Acum, la încheierea discuției, maiorul Barry a simțit că i se ia o uriașă greutate de pe inimă. „Dacă avem și noroc, își spunea el coborînd în grabă panta lină a colinei, căpătăm șase sau șapte sute de dolari. Destul să luăm de mîncare pentru cîteva luni, dacă ne drămuim bine”. Nu s-a gîndit nici o clipă la fostul stăpîn al brichetei, cel care i-o dăduse în păstrare cînd a fost dus la spital, cu luni în urmă, spre a nu se mai întoarce niciodată. Asta se întîmplase cîndva, în trecut. Astăzi el era proprietarul brichetei. Era a lui. Și putea să o vîndă.

King știa că Grey fusese tot timpul cu ochii pe el. Faptul că încheiase o afacere chiar în fața colibei poliției militare îi dădea un nou imbold, îl făcea să se simtă și mai tare. Mulțumit de sine, a urcat povîrnișul, răspunzînd auto-

mat la salutul multor cunoscuți, ofițeri și ostași de trupă, englezi sau australieni. Celor mai importanți le arăta o considerație deosebită, celorlalți le făcea doar prietenește din cap. „Împăratul” era conștient de invidia lor răutăcioasă și asta nu-l mai deranja cîtuși de puțin. Se obișnuise, îl amuza chiar și îi sporea prestigiul. Îi făcea și plăcere că i se spune „Împăratul”. Era mulțumit de ceea ce reușise să realizeze ca om... și ca american. Prin propria-i viclenie își croise o lume. Își trecea acum în revistă domeniile și era satisfăcut.

S-a oprit în dreptul barăcii douăzeci și patru, unul dintre dormitoarele australienilor, și-a băgat capul pe fereastră.

— Ei, Tinker! Vreau să mă bărbierești și să-mi faci manichiura.

Tinker Bell era micuț și vînos. Avea pielea arămie, ochii mici, căprui, i se cojea nasul. În civilie tundea oi, dar acum era cel mai bun frizer din Changi.

— Ce-ai pățit, că doar n-o fi iar ziua ta? Abia

alaltăieri ți-am mai făcut manichiura.

— Ei bine, azi mi-o mai faci o dată.

Tinker a dat din umeri și a sărit afară pe fereastră. King s-a așezat la umbră, într-un colț ferit de vînt de sub șopronul barăcii, destins și mulțumit, în timp ce Tinker îi punea șervetul în jurul gîtului și îi potrivea înălțimea bărbiei.

— Ia uite aici, camarade, a zis Tinker, plimbînd o bucățică de săpun pe sub nasul lui King. Miroase aici.

— Ia te uită, a zîmbit King. Asta-i chiar muc și sfîrc!

— Nu știu dacă-i ce spui tu, camarade! Dar e un „Yardley” adevărat, de violete. L-a șutit unul de-ai noștri, cînd i-au scos la muncă. Chiar de sub nasul unui blestemat de nipon. M-a costat treizeci de dolari, a făcut el cu ochiul, dublînd prețul. Îl păstrez doar pentru tine, special, dacă-ți place.

— Îți spun eu cum facem. Îți plătesc cinci marafeți rasul în loc de trei, pînă se consumă.

Tinker și-a făcut repede socoteala. Bucățica de săpun ajunge pentru opt bărbierituri, poate zece.

— Eu zic să mai pui, camarade. Așa nici măcar nu-mi scot banii.

— Te-ai cam păcălit, Tink, a suspinat King. Din astea pot să iau la kilogram, cu cinșpe' dolari bucata.

— Fir-ar să fie, a izbucnit Tinker, prefăcîndu-se mîniat foc. Auzi, să mă tragă pe mine pe sfoară, tocmai un australian de-al meu! Asta nu-i în regulă!

A început să frece cu furie pămătuful muiat în apă fierbinte pe bucățica de săpun. Apoi a rîs.

— Nu degeaba ți se spune Împăratul, camarade.

— Asta așa-i, a zis resemnat King.

El și cu Tinker erau prieteni vechi.

— Gata, camarade? a întrebat Tinker, ținînd cu vîrful în sus pămătuful bine săpunit.

— Dă-i drumul.

În clipa aceea King l-a zărit pe Tex, care tocmai cobora poteca.

— Stai așa. Hei, Tex! a strigat el.

Tex a întors capul spre baracă, l-a văzut pe King, a pornit agale spre el. Era un băietan, cam lălăit, cu urechile mari și nasul coroiat, cu o privire de om împăcat cu soarta; era și foarte, foarte înalt.

Fără să i se ceară, Tinker s-a dus cîțiva pași mai încolo în momentul în care King i-a făcut semn lui Tex să se apropie.

— Faci ceva pentru mine? a întrebat el încet.

— Sigur.

King a scos din portmoneu o hîrtie de zece dolari, i-a întins-o.

— Găsește-l pe colonelul Brant. Știi tu, tipul ăla micuț, cu barba răsucită pe sub bărbie. Îi dai asta.

— Ai vreo idee pe unde-o fi?

— Caută-l pe după colțul pușcăriei. Azi e rîndul lui să stea cu ochii pe Grey.

— Aud că iar v-ați ciondănit, a rîs Tex.

— Ticălosul ăla mi-a făcut din nou percheziție.

— Grea viață, a spus Tex sec, scărpinîndu-se în cap; avea părul blond, tăiat scurt.

— Chiar așa, a rîs și King. Și să-i spui lui Brant să nu mai întîrzie atît data viitoare. Ar fi trebuit să fii de față, Tex. Mare actor Brant ăsta. L-a pus pe Grey să-și ceară chiar scuze, a adăugat el zîmbind; a mai scos o hîrtie de cinci. Spune-i că asta-i pentru scuze.

— Okay. Asta-i tot?

— Nu.

Împăratul i-a dat parola și i-a spus unde-l găsește pe maiorul Barry. Apoi Tex a plecat, iar el s-a așezat mai comod pe scaun, cu capul pe spate. Una peste alta, azi îi mersese destul de bine.

Iar Grey tocmai urca în grabă poteca spre

baraca numărul șaisprezece. Se apropia ora prînzului și îi era dureros de foame.

Oamenii nerăbdători începeau deja să formeze coada la masă. Grey s-a dus repede la patul lui, și-a luat cele două gamele, cana, lingura și furculița, s-a așezat și el la rînd.

— De ce n-au adus încă masa? l-a întrebat cu glas obosit pe cel dinaintea lui.

— Eu de unde naiba să știu? i-a retezat vorba Dave Daven.

Avea un accent de școală bună – Eton, Harrow sau Charterhouse – și era înalt și mlădios ca un lăstar de bambus.

— Am întrebat și eu așa, i-a replicat iritat Grey, plin de dispreț față de accentul lui Daven și originea sa aristocratică.

După o așteptare de un ceas, a venit și mîncarea. Un ostaș a adus două bidoane pînă în capătul cozii, le-a pus jos. Cîndva, bidoanele

conținuseră cîte cinci galoane[1] de benzină de aviație. Acum unul era umplut pe jumătate cu orez fiert, cu bobul transparent. Celălalt era plin cu supă.

Astăzi aveau supă de rechin, adică se împărțise un rechin, fărîmiță cu fărîmiță, ca să se pregătească o supă pentru zece mii de oameni. Era caldă și avea un vag iz de pește; mai găseai în ea și cîte o bucățică de vînătă sau varză – o sută de funzi[2] pentru zece mii de oameni. Grosul supei era făcut din frunze roșii și verzi, amărui, dar destul de hrănitoare, care se cultivau cu atîta grijă în grădinile din lagăr. Zeama era condimentată cu sare, praf de curry și ardei iute.

Fiecare înainta pe rînd, în tăcere, cîntărind din ochi cum a fost servit cel din față și cel din spate, comparîndu-le porțiile cu cea primită de

---

[1] 1 galon = 4,34 litri (toate notele din acest volum aparțin traducătorului).

[2] 1 funt (livră) = 454 grame.

el. Dar acum, după trei ani, toate porțiile erau la fel.

O căniță de supă de căciulă.

Orezul cald aburea în gamele. Astăzi aveau orez de Java, cu bobul lung, nelipicios, cel mai bun orez din lume. Cîte o căniță de persoană.

O cană de ceai.

După ce-și luau porția, se retrăgeau în tăcere și o înfulecau repede, ca un dulce chin. Gărgărițele din orez erau socotite drept un element nutritiv suplimentar, iar viermișorii sau insectele din supă erau îndepărtate fără supărare, dacă le mai observa cineva. Dar cei mai mulți nici nu se mai uitau la supă după o primă privire pentru a constata dacă s-au ales cumva și cu o bucățică de pește.

Azi a mai rămas un pic pe fundul bidoanelor; s-a verificat lista, primii trei au primit supliment și au mulțumit cerului pentru norocul din acea zi. Pe urmă, omul cu bidoanele a plecat, prînzul s-a încheiat și urma doar cina, la

apusul soarelui.

Însă, cu toate că primiseră doar supă și orez, ici și colo pe întinsul lagărului cîte unii se mai înfruptau dintr-o bucățică de nucă de cocos, o jumătate de banană, o sardeluță, un firicel de carne din conservă sau chiar un ou pe care să-l amestece în orez. Un ou întreg era o raritate. O dată pe săptămînă, dacă găinile din lagăr se ouau conform planului, fiecare om primea cîte un ou. Atunci era o zi mare. Cîtorva li se dădea cîte un ou în fiecare zi, dar nimeni nu-și dorea să se afle printre acești puțini privilegiați.

— Hei, atenție la mine, băieți!

Căpitanul Spence stătea în mijlocul barăcii, dar i se putea auzi glasul și de afară. El era de serviciu în săptămînă aceea, adjutant pe baracă, un bărbat scund, brunețel, strîmb la față. A așteptat să vină cu toții înăuntru.

— Mîine trebuie să mai scoatem la lucru încă zece oameni.

A scos o listă și a început să strige numele

celor desemnați. La un moment dat, a ridicat capul.

— Marlowe?

Nici un răspuns.

— Știe cineva unde-i Marlowe?

— Cred că-i la unitatea lui, a răspuns Ewart.

— Spune-i că mîine e în echipa care lucrează la aeroport. Bine?

— Bine.

Pe Spence l-a apucat tusea. Azi îl cam chinuia astmul. Cînd i s-a mai potolit accesul de tuse, a continuat:

— Azi-dimineață comandantul lagărului s-a întîlnit din nou cu generalul japonez. A cerut o suplimentare a rațiilor și a alocației de medicamente.

Spence și-a dres vocea în tăcerea care se lăsase. A vorbit mai departe cu glas egal.

— Ca răspuns a primit refuzul obișnuit. Ra-

ția de orez rămîne la patru uncii[3] de boabe pe zi de om.

S-a uitat pe ușă să controleze dacă cele două santinele sînt la posturile lor. A coborît vocea; toți cei de față îl ascultau cu răsuflarea tăiată.

— Aliații se află la vreo șaizeci de mile[4] de Mandalay[5] și înaintează rapid. I-au pus pe fugă pe japonezi, înaintarea aliaților în Belgia continuă, dar este frînată de vremea nefavorabilă. Viscole. Același lucru pe frontul de răsărit, dar rușii s-au dezlănțuit ca turbații și se așteaptă să recucerească Harkovul în următoarele cîteva zile. Yankeii merg bine la Manila. Au ajuns în apropiere de..., a ezitat, încercînd să-și amintească numele exact, cred că-i zice Agno, rîul Agno, în insula Luzon. Asta-i tot. Știri bune.

Spence era bucuros că a terminat și cu par-

---

[3] 1 uncie = 28,3 grame.

[4] 1 milă = 1609 metri.

[5] Oraș în centrul Birmaniei, pe rîul Irrawaddy.

tea aceasta. Învățase știrile pe dinafară la ședința adjutanților de baracă, dar de fiecare dată cînd se ridica să le repete de față cu toată lumea, îl trecea o nădușeală rece și simțea un gol în stomac. Într-o zi, s-ar putea ca un informator să-l arate și pe el cu degetul, să dea de veste inamicului că se află și el printre cei care anunță știrile, iar Spence știa că nu e destul de tare ca să-și poată ține gura. Sau s-ar putea să-l audă un japonez cum le vorbește oamenilor și atunci, atunci...

— Asta-i tot, băieți.

Spence s-a dus la culcușul lui; îi era greață. Și-a scos pantalonii și a ieșit din baracă repede, cu prosopul pe braț.

Soarele ardea tare. Încă două ore pînă să înceapă ploaia. Spence a traversat aleea asfaltată și s-a așezat la rînd, la dușuri. Mereu trebuia să facă un duș după ce comunica știrile, simțea că-l înăbușă duhoarea de sudoare dospită.

— Așa e bine, camarade? a întrebat Tinker.

Împăratul și-a privit unghiile. Manichiura era bine făcută, își simțea pielea feței întinsă și netedă după aplicarea prosoapelor fierbinți și reci, cu furnicături plăcute de la loțiunea de bărbierit.

— Splendid, spuse el, plătind. Mulțumesc, Tink.

S-a ridicat de pe scaun, și-a pus cascheta, i-a salutat din cap pe Tinker și pe un colonel care aștepta răbdător să-i vină rîndul la tuns. Amîndoi l-au urmărit, din priviri. King a urcat iar colina, cu pas săltat, trecînd pe lîngă îngrămădirile de colibe. Se îndreptă spre casă. Îi era cam foame și se simțea bine.

Baraca americanilor era mai izolată de celelalte, destul de aproape de ziduri ca să beneficieze de umbra de după-amiază, destul de aproape de poteca circulară care forma fluxul vital al lagărului, destul de aproape de rețeaua de sîrmă ghimpată. Amplasarea era exact cum trebuie. Căpitanul Brough din aviația militară a

S.U.A., ofițerul cu grad superior dintre americani, insistase ca oamenii săi să aibă o baracă a lor. Cei mai mulți dintre ofițerii americani ar fi preferat să se mute și ei acolo – le venea cam greu să-și ducă veacul printre străini –, dar nu li s-a permis deoarece japonezii dăduseră ordin ca ofițerii să nu stea la un loc cu trupa. Celor de alt neam nu prea le convenea această împărțire, australienilor ceva mai puțin decît englezilor.

Împăratul se gîndea la diamant. Nu era lucru ușor să încheie această afacere, dar trebuia s-o ducă la capăt. Deodată, tocmai cînd se apropia de baracă, a zărit un tînăr care ședea pe vine în marginea potecii și vorbea repede în malaieză cu un băștinaș. Avea pielea smeadă, îi jucau mușchii pe sub piele. Umeri largi, îngust în coapse. N-avea pe el decît un sarong, dar se vedea că știe să-l poarte, chiar îi ședea bine. Avea chipul supt, dar, cu toate că era la fel de slab ca toți cei din Changi, avea o anumită grație în mișcări, un licăr numai al lui.

Malaiezianul – aproape negru la culoare, mărunțel – asculta cu atenție vorbirea cîntată a tînărului; apoi a rîs, și-a arătat dinții pătați de betel și i-a răspuns, accentuîndu-și frazele melodioase prin mișcări ale mîinii. Tînărul a rîs și el, l-a întrerupt cu un torent de cuvinte, fără să bage de seamă privirea concentrată a lui King.

Împăratul nu reușea să prindă decît cîte un cuvînt, din cînd în cînd, căci malaieza sa era destul de slăbuță și trebuia să se descurce cu un amestec de cuvinte din malaieză, japoneză și engleză stricată. A ascultat rîsul acela plin și și-a dat seama că a dat peste ceva rar. Cînd rîdea acel tînăr, rîsul părea să-i pornească din interior. Asta era într-adevăr o mare raritate. Ceva de neprețuit.

Dus pe gînduri, King a intrat în baracă. Ceilalți locatari și-au ridicat scurt privirile, l-au salutat cu prietenie. El le-a răspuns egal, fără a face vreo distincție față de unul sau altul. Dar știa el ce știa; știau și ei.

Dino dormita în culcușul lui. Era un bărbat mic de statură, mereu îngrijit, cu tenul măsliniu și părul negru, ușor încărunțit înainte de vreme, cu ochii umezi, ușor voalați. King i-a prins privirea, i-a făcut semn din cap, l-a văzut pe Dino că zîmbește. Dar în ochi n-avea nici urmă de zîmbet.

În colțul mai îndepărtat, Kurt și-a ridicat ochii de la pantalonii pe care tocmai se căznea să-i peticească, a scuipat pe jos. Era un om sfrijit, neplăcut la înfățișare, cu dinții îngălbeniți, ca de șobolan; mereu scuipa pe jos, iar ceilalți nu prea-l iubeau pentru că nu făcea baie niciodată. Aproape de mijlocul barăcii, Byron Jones III și Miller erau absorbiți într-una dintre interminabilele lor partide de șah. Amîndoi erau în pielea goală. Cu doi ani în urmă, cînd cargoul lui Miller fusese scufundat de o torpilă, cîntărea două sute optzeci și opt de funzi[6]. Avea o înălțime de șase picioare și

[6] Circa 130 kilograme.

șapte inci[7]. Acum nu mai trăgea la cîntar decît o sută treizeci și trei de funzi[8], iar pielea de pe burtă îi atîrna în falduri, acoperindu-i sexul. Ochii albaștri i s-au aprins de plăcere cînd s-a întins să-i ia adversarului un cal. Byron Jones III a luat repede calul de pe tablă și acum Miller a observat că îi este amenințată tura.

— Ai luat-o pe coajă, Miller, a spus Jones, scărpinîndu-și eczema tropicală de pe picioare.

— Du-te dracului!

Jones a rîs.

— Marina militară o ia întotdeauna înaintea celei comerciale, la toate.

— Și pe voi, nenorociților, parcă nu v-a scufundat? Și încă un cuirasat de linie!

— Păi da, a rostit gînditor Jones, ducîndu-și mîna la bandajul de la ochi și amintindu-și de pieirea navei sale, *Houston*, de moartea atîtor

---

[7] Aproximativ 1 metru 98 centimetri.

[8] Circa 60 kilograme.

tovarăși de-ai săi, de pierderea ochiului.

King a trecut cu pas măsurat pînă în celălalt capăt al barăcii. Max mai ședea încă lîngă patul lui, lîngă lădița neagră prinsă într-un lanț de piciorul patului.

— Okay, Max, a zis Împăratul. Mulțumesc. Acum poți să pleci.

— Cum spui.

Max avea o mutră de om care a trecut prin multe la viața lui. Era din Cartierul de Vest al New York-ului și deprinsese lecțiile aspre ale vieții pe străzi, încă de la o vîrstă fragedă. Avea ochii căprui, plini de neastîmpăr.

Cu un gest mecanic, King și-a scos tabachera, i-a dat lui Max un pic de tutun crud, cît de-o țigară.

— Asta da, mulțumesc, a spus Max. A, să nu uit, Lee mi-a zis să-ți spun că ți-a spălat rufele. Astăzi aduce el haleala – sîntem în seria a doua –, dar mi-a zis să-ți spun.

— Bun, mulțumesc.

King și-a scos din buzunar pachetul de „Kooa” și, deodată, baraca a amuțit. Înainte ca Împăratul să bage mîna după chibrituri, Max și-a aprins deja bricheta de producție locală.

— Mulțumesc, Max, a spus King, trăgînd adînc în piept, apoi, după o scurtă pauză: Nu vrei o „Kooa”?

— Cristoase, cum să nu? a făcut Max fără să-i pese de tonul ironic al Împăratului. Mai ai vreo treabă cu mine?

— Te chem eu cînd am nevoie.

Max a trecut în lungul barăcii, s-a așezat pe patul său de lîngă ușă. Ochii vedeau țigara, dar gurile nu spuneau nimic. Era a lui Max. Și-o cîștigase. Cînd le vine și lor rîndul să păzească averea Împăratului, poate, cine știe, capătă și ei una.

Dino i-a zîmbit lui Max; drept răspuns, acesta i-a făcut cu ochiul. Țigara au s-o fumeze împreună, după masă. Împărțeau întotdeauna tot ce reușeau să găsească, să fure sau să pro-

ducă. Ca-n orice armată, Max și Dino formau o unitate.

La fel era peste tot, în acea lume de la Changi. Oamenii mîncau în echipe, aveau încredere numai în echipe, cîte doi, trei, mai rar cîte patru. De unul singur n-aveai cum să cuprinzi atîta loc, să găsești ceva comestibil, să faci focul, să gătești și să mănînci... niciodată de unul singur. O echipă de trei forma o unitate perfectă. Unul să dea iama, altul să păzească ce s-a putut găbji, al treilea în rezervă. Cînd cel de-al treilea nu era bolnav, era și el bun de prăduială sau de păzit. Totul se împărțea în trei: dacă făcea unul rost de un ou, sau fura o nucă de cocos, sau găsea o banană cînd era trimis la lucru, sau mai dibuia cîte ceva prin altă parte – totul mergea la echipă. Regula, ca orice lege naturală, era simplă. N-aveai cum să supraviețuiești decît printr-un efort comun. Încercarea de a ascunde ceva față de echipă era fatală, căci, dacă erai expulzat dintr-o unitate, acest lucru se afla de îndată. Iar singur

era imposibil să supraviețuiești.

Numai Împăratul n-avea unitatea lui. Numai el putea să se descurce de unul singur.

Patul lui era plasat în cel mai bun loc al barăcii, sub geam, acolo unde se simte pînă și cea mai slabă adiere. Patul următor era la o distanță de opt pași. Patul însuși era de bună calitate. De fier. Arcuri bune, salteaua umplută cu iarbă de mare. Pe pat erau două pături, iar curățenia imaculată a cearșafurilor răsfrînte peste pătura de sus se îmbina cu cea a feței de pernă albite la soare. Deasupra patului erau un polog bine întins pe stinghii. Fără pată.

Împăratul mai avea și o masă cu două scaune, cîte un preș de fiecare latură a patului. Pe polița din spatele patului erau așezate instrumentele de bărbierit – aparatul de ras, pămătuful, săpunul, lamele –, iar alături de ele se aflau farfuriile, cănile, reșoul artizanal, tacîmurile, ustensilele de gătit. În colțul peretelui erau atîrnate hainele: patru cămăși, patru perechi de pantaloni lungi și patru șorturi. Tot pe

poliță erau șase perechi de ciorapi și de chiloți. Sub pat se găseau două perechi de pantofi, papucii de baie și o pereche de cizme indiene bine lustruite.

King s-a așezat pe unul dintre cele două scaune, s-a convins mai întîi că totul e la locul său. A observat că firul de păr pe care-l lipise cu grijă pe aparatul de bărbierit nu mai era acolo. „Nenorociții, și-a zis în gînd, de ce naiba să risc eu să mă molipsesc de toate boleșnițele lor”? Dar n-a spus nimic, a reținut doar că pe viitor va trebui să-și încuie lucrurile.

— Salut! (Tex era cel care-i vorbise). Ești ocupat? „Ocupat” era altă parolă. Sensul ei era: „Ești în măsură să preiei marfa”?

Împăratul i-a zîmbit, încuviințînd din cap. Tex i-a strecurat neobservat bricheta „Ronson”.

— Mulțumesc, i-a spus King. Ți-a plăcut supa mea de azi?

— O minune! i-a răspuns Tex, luînd-o din

loc.

King a examinat bricheta pe îndelete. După cum îl asigurase maiorul, era aproape nouă. Fără nici o zgîrietură. Funcționa la fiecare apăsare. Bine curățată. A desfăcut șurubelul cu arc și s-a uitat la piatră. Era o piatră ieftină, de producție locală, nu mai rămăsese aproape nimic din ea. A luat, deci, cutia de țigări de foi din raft, a găsit pachețelul cu pietre roșii, de tip „Ronson”, a înlocuit piatra. A apăsat maneta și bricheta a funcționat. După ce a potrivit și înălțimea flamei, a rămas satisfăcut. Bricheta nu era contrafăcută; cu siguranță va lua pe ea opt-nouă sute de dolari.

De unde stătea, putea să-i vadă pe tînărul acela și pe malaiez. Pălăvrăgeau mai departe, ta-ra-ra și ta-ra-ra.

— Max! l-a chemat King, fără să ridice vocea. Max a venit în fugă, în tot lungul barăcii.

— Aici!

— Îl vezi pe tipul ăla? a arătat King spre fe-

reastră.

— Care? Ăla tuciuriu?

— Nu. Celălalt. Adu-l aici, fii drăguț.

Max a sărit pe fereastră, s-a dus pînă-n potecă.

— Hei, băi ăsta, l-a luat el din scurt pe tînăr. Împăratul vrea să stea de vorbă cu tine, l-a lămurit, făcînd cu mîna spre baracă. Fuga marș!

Tînărul s-a holbat la Max, a urmărit direcția degetului spre baraca americanilor.

— Cu mine? a întrebat el neîncrezător, cu ochii la Max.

— Păi, da, cu tine, i-a răspuns nerăbdător Max.

— Pentru ce?

— De unde naiba să știu eu?

Tînărul s-a încruntat la Max, încordat. S-a gîndit o clipă, apoi s-a întors către Suliman, malaiezul:

— *Nanti-lah.*

— *Bik, tuan*, i-a zis Suliman, pregătindu-se să aștepte; a adăugat apoi în malaieziană: Ai grijă, *tuan*. Și-acum du-te cu Dumnezeu.

— Nu te teme, prietene... și-ți mulțumesc pentru gîndul cel bun, a surîs tînărul.

S-a ridicat și a pornit în urma lui Max, spre baracă.

— Spui c-ai o treabă cu mine? a întrebat el, apropiindu-se de King.

— Să trăiești, i-a zîmbit King.

A și băgat de seamă licărul de prudență din ochii tînărului. Asta i-a plăcut pentru că o privire precaută era un lucru rar.

— Ia loc.

La un semn, Max s-a întors la locul lui. Fără să le ceară, cei care erau mai pe aproape s-au îndepărtat pentru ca Împăratul să poată stă de vorbă cu siguranța că nu este ascultat.

— Hai, poftim, ia loc, a repetat King, amabil.

— Mulțumesc.

— Vrei o țigară?

Tînărul a făcut ochii mari, văzînd că i se oferă o „Kooa”. A ezitat a clipă, apoi a luat țigara. A fost și mai uimit în momentul în care King a scăpărat „Ronsonul”, dar a căutat să-și ascundă tulburarea trăgînd adînc din țigară.

— Bunicică. Chiar foarte bună, a spus el încîntat Mulțumesc.

— Cum te cheamă?

— Marlowe. Peter Marlowe, s-a prezentat tînărul, apoi ironic: Și pe tine?

Împăratul a rîs copios. „Bun, și-a zis, tipul are umor și nu-i din ăia care te pupă-n fund”. A stocat informația și l-a întrebat:

— Ești englez?

— Da.

King nu-l observase pînă atunci pe Peter Marlowe, dar faptul nu era de mirare cînd erau acolo zece mii de chipuri, toate la fel. L-a examinat în tăcere în timp ce ochii albaștri ai tînărului îl studiau cu aceeași răceală.

— „Kooa” e cea mai bună țigară care se poate găsi pe-aici, a rostit King într-un tîrziu. Desigur, nu se poate compara cu un „Camel”. Țigară americană. Cea mai bună din lume. Ai fumat vreodată?

— Da, i-a răspuns Marlowe. Dar, de fapt mi s-au părut cam prea seci. Marca mea preferată este „Gold Flake”, a precizat el, adăugînd politicos: Chestie de gust, as zice.

S-a lăsat iar tăcerea; Marlowe îl aștepta pe King să deschidă discuția. Tot așteptînd, s-a gîndit că-i place de King, în ciuda faimei proaste pe care o are; îi plăcea pentru că observase sclipirea de umor din ochii lui.

— Vorbești foarte bine malaieză, a spus, în sfîrșit, King, făcînd cu capul spre malaiezul care aștepta răbdător afară.

— A, asta, cred că nu mă descurc prea rău.

King și-a înăbușit o înjurătură față de această modestie tipic englezească.

— Aici ai învățat-o? a întrebat, stăpînindu-și

nerăbdarea.

— Nu. În Java, a spus Peter Marlowe. S-a uitat în jur, a ezitat o clipă. Te-ai instalat binișor aici.

— Îmi place confortul. Cum îți pare scaunul?

— Comod, i-a răspuns Marlowe, trădîndu-și surprinderea.

— M-a costat optzeci de marafeți, l-a informat. King cu mîndrie. Acum un an.

Peter Marlowe l-a cercetat din ochi pe King ca să vadă dacă nu cumva glumește comunicîndu-i prețul așa, într-o doară, dar tot ce-a văzut n-a fost decît mulțumire și evidentă mîndrie. „Nemaipomenit lucru, și-a zis, să-i spui asta unui străin.”

— Foarte comod, a repetat el, doar ca să-și ascundă tulburarea.

— Tocmai aveam de gînd să-mi fac ceva de mîncare. Vrei și tu?

— Chiar acum am luat… masa, a spus prudent Marlowe.

— S-ar putea să-ți mai priască un pic. Ce zici de un ou?

Acum Peter Marlowe nu și-a mai putut ascunde uimirea, iar a făcut ochii mari. Împăratul a zîmbi: meritase să-l invite la masă, măcar pentru a obține o asemenea reacție. S-a așezat în genunchi lîngă cufărul negru, l-a descuiat cu grijă.

Peter Marlowe a rămas cu ochii la conținutul cufărului, uluit. O jumătate de duzină de ouă, săculețe de cafea boabe. Borcănașe pline de *gula malacca,* delicioasele dulciuri orientale făcute din zahăr candel cu nucă. Banane. Cel puțin un funt de tutun de Java. Zece sau unsprezece pachete de „Kooa”. Un borcan cu orez. Altul plin de boabe de *katchang idju*. Ulei de gătit. Tot felul de delicii locale înfășurate în frunze de bananier. O asemenea comoară nu mai văzuse de ani de zile.

Împăratul a scos uleiul și două ouă, a încuiat la loc cufărul. Cînd a ridicat ochii spre Marlowe, a întîlnit aceeași privire precaută, calmă.

— Cum îți plac ouăle? Ochiuri?

— Ca să spun așa, mi se pare cam nedrept să primesc, a rostit Marlowe cu oarecare dificultate. Adică vreau să spun că nu tratezi lumea cu ochiuri chiar așa, în fiecare zi.

King i-a zîmbit. Un zîmbet bun; Peter Marlowe i-a simțit căldura.

— Nu-ți face alte gînduri. Pune-o în seama formulei „mîna întinsă peste ocean”,
lend-lease.[9]

Doar pentru o clipă, chipul englezului s-a înăsprit, a strîns din fălci.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat scurt King.

— Nimic, a răspuns Peter Marlowe, după un timp.

S-a mai uitat o dată la ouăle din mîna Împă-

---

[9] Referire la acordurile de împrumut-închiriere conform cărora S.U.A. au livrat Angliei armament și alte bunuri strategice în timpul războiului.

ratului. Nu-i venea rîndul la un ou decît peste șase zile.

— Dacă nu te deranjează prea tare, aș prefera un ochi.

— Vine, vine-e!

King și-a dat seama că făcuse pe undeva o greșeală, căci înstrăinarea de-o clipită din ochii lui Marlowe fusese chiar adevărată. „Străinii ăștia sînt niște ființe ciudate, și-a zis. Niciodată nu știi cum o întorc.” A pus reșoul electric pe masă, l-a băgat în priză. Apoi a spus pe un ton plăcut:

— Bună sculă, așa-i?

— Da.

— Max l-a făcut, special pentru mine, a arătat King cu capul spre celălalt capăt al barăcii.

Peter Marlowe i-a urmărit privirea. Max a ridicat capul simțindu-le ochii ațintiți asupra lui.

— Ai vreo treabă cu mine?

— Nu, i-a răspuns King. Doar să-i spui și lui cum ai izbutit să fabrici reșoul.

— Ei, asta-i! Funcționează?

— Sigur.

Peter Marlowe s-a ridicat de la locul lui, a scos capul pe fereastră și a strigat în malaieză:

— Te rog frumos să nu mă mai aștepți. Ne vedem mîine, Suliman.

— Bine, *tuan,* rămîi în pace.

— Mergi în pace, i-a zîmbit Peter Marlowe, l-a urmărit din ochi cum pleacă, apoi s-a așezat la loc.

King a crăpat ouăle cu grijă, le-a dat drumul pe rînd peste uleiul încins. Gălbenușurile erau perfect rotunde, aurii, albușul din jur a început să sfîrîie și să se rumenească la dogoare. Pe dată, sfîrîitul acela a umplut tot spațiul barăcii. Pătrundea în minți și-n inimi, le lăsa tuturor gura apă. Dar nici unul n-a zis nimic, n-a făcut nimic. Doar Tex n-a mai rezistat. S-a sculat încet, silnic și a ieșit din baracă.

Mulți dintre cei care treceau pe potecă au simțit aroma și l-au urît și mai tare pe King.

Mireasma s-a prelins pe povîrniș și a ajuns pînă la coliba poliției militare. Grey și-a dat seama de îndată – și Masters la fel – de unde vine.

Simțind că-i vine greață. Grey s-a ridicat și a pornit către ușă. I-a venit în gînd să treacă în cealaltă parte a lagărului ca că scape de mirosul acela. S-a răzgîndit brusc, s-a întors din drum.

— Hai cu mine, sergent. Dăm o raită pe la baraca americanilor. Cred că-i momentul potrivit să verificăm cele raportate de Sellars.

— Bine, a suspinat Masters, sfîșiat de miresme. Nenorocitul ăla ar fi trebuit măcar să gătească înainte de prînz, nu după, acum cînd știm că mai sînt cinci ore pînă la cină.

— Azi americanii sînt în seria a doua. N-au luat încă masa.

În baraca americanilor, oamenii își reluau acum treburile obișnuite. Dino încerca să adoarmă la loc, Kurt împungea mai departe cu

acul, s-a reluat și jocul de pocher, Miller și Byron Jones III au început o nouă partidă interminabilă de șah. Dar sfîrîitul acela a redus la zero efectul unei chinte servite, Kurt s-a înțepat cu acul și s-a pus să înjure de toți dumnezeii, lui Dino i-a pierit somnul, iar Byron Jones III a rămas pleoștit cînd Miller i-a luat regina cu un amărît de pion.

— Doamne, Isuse Cristoase, a spus Byron Jones III către nimeni anume, simțind că se înăbușă. De-ar porni odată ploaia.

Nu i-a răspuns nimeni, căci nici unul nu auzea altceva decît sfîrîitul din tigaie.

Împăratul se concentrase și el asupra tigăii. Se mîndrea cu faptul că nimeni nu era în stare să gătească ouă mai bine ca el. Din punctul lui de vedere, ochiurile trebuiau făcute cu simț artistic, la foc iute, dar nu prea iute.

King și-a ridicat privirea și i-a zîmbit lui Peter Marlowe, dar ochii acestuia erau ațintiți asupra ouălelor.

— Dumnezeii mă-sii, a rostit el încet, mai degrabă ca o binecuvîntare decît ca o înjurătură. Ce frumos miroase!

Asta i-a făcut plăcere lui King.

— Așteaptă pînă-s gata. Ai să vezi atunci cel mai senzațional ou din viața ta.

A presărat cu delicatețe un praf de piper, apoi a adăugat sarea.

— Îți place să gătești?

— Da, i-a răspuns Peter Marlowe, simțind că vocea îi sună cumva mai altfel. La mine la unitate, eu mă ocup mai mult de gătit.

— Cum îți place mai mult să-ți spun? Pete? Peter?

Peter Marlowe și-a ascuns surprinderea. Numai prietenii încercați, cei mai de încredere îți pot spune pe numele mic... altfel cum să faci deosebirea dintre prieteni și simple cunoștințe? A tras cu ochiul la Împărat, n-a citit în ochii lui decît prietenie, și-a depășit rezerva și a spus:

— Peter. De unde ești? Adică unde stai cu casa?

„Întrebări, întrebări, s-a gîndit Marlowe. Acuși o să vrea să știe dacă sînt însurat și ce cont am în bancă.” Curiozitatea îl îndemnase să accepte convocarea Împăratului, iar acum îi venea să se blesteme că a fost prea curios, însă sfîrîitul delicios al ouălelor l-a mai îmbunat.

— Portchester, i-a răspuns. Un sătuc pe litoral, în sud. În Hampshire.

— Ești însurat. Peter?

— Dar tu?

— Nu.

King ar mai fi continuat, dar ouăle erau acum gata. A tras tigaia de pe reșou și i-a făcut semn lui Peter Marlowe.

— Farfuriile sînt în spatele tău, a spus, adăugînd cu mîndrie: Ia te uită ce-i aici!

Erau cele mai frumoase ochiuri pe care le văzuse vreodată Peter Marlowe, așa că i-a făcut Împăratului cel mai mare compliment po-

sibil în lumea englezească.

— Nu-i rău, a zis el pe un ton măsurat. Nu-i deloc prea rău, aș zice.

A ridicat spre King o privire la fel de impasibilă ca și tonul vocii, majorînd în acest fel valoarea complimentului.

— Ce dracu' spui tu acolo, nepricopsitule? s-a înfuriat King, Sînt cele mai minunate ochiuri pe care le-ai văzut în viața ta, amărîtule!

Peter Marlowe a rămas uluit, în baracă s-a așternut o tăcere de moarte. Vraja a fost spartă de un șuier ascuțit, în clipa următoare, Dino și cu Miller au fost în picioare și s-au repezit spre Împărat, iar Max s-a postat în dreptul ușii. Miller și Dino au împins patul Împăratului în colț, au strîns repede preșurile și le-au îndesat sub saltea. Apoi au pus mîna pe paturile din apropiere și le-au împins mai aproape, astfel că acum King avea, la fel ca și toți ceilalți prizonieri de la Changi, un spațiu de numai patru

pe șase picioare[10]. În ușă stătea locotenentul Grey. La un pas în urma lui, vădit descumpănit, se afla sergentul Masters.

Americanii s-au uitat lung la Grey, apoi, după o pauză suficient de lungă pentru a-și marca atitudinea, s-au ridicat cu toții în picioare. După o pauză la fel de insultătoare, Grey a salutat scurt și a zis:

— De voie.

Singur Peter Marlowe nu s-a mișcat de pe scaun.

— Ia poziție de drepți, i-a șoptit Împăratul. Altfel ăsta te pune la index. Scoală-te!

Dintr-o îndelungată experiență, King știa că Grey e acum cu capsa pusă. Căci de data asta ochii lui Grey nu-l cercetau pe el ci erau ațintiți asupra lui Peter Marlowe. Privirea aceea fixă l-a făcut pînă și pe Împărat să tresară.

Grey a trecut încet în tot lungul barăcii, fără

---

[10] 1 picior = 30,5 centimetri.

grabă, s-a oprit în dreptul lui Peter Marlowe. Și-a luat privirea de la Marlowe, s-a uitat lung la ouăle din tigaie. Apoi l-a scrutat scurt pe King, și-a întors iar ochii spre Peter Marlowe.

— Ești cam departe de casă, ce zici, Marlowe?

Degetele lui Peter Marlowe au scos tabachera, au pus un dram de tutun pe un petic de frunză de palmier. Și-a răsucit o țigară în chip de cornet, și-a dus-o la buze. Lungimea pauzei a fost ca o palmă dată lui Grey.

— Ei, ce știu eu, colega, a spus el blînd. Un englez se simte ca acasă oriunde s-ar afla, nu crezi?

— Unde ți-e banderola?

— La centură.

— Trebuia să o porți pe braț. Așa spune ordinul.

— E ordinul japonezilor. Mie nu-mi prea plac ordinele lor, s-a strîmbat Peter Marlowe.

— Așa sună și ordinul pe lagăr, i-a amintit

Grey.

Vorbeau cît se poate de calm, cu o nuanță de iritare abia perceptibilă pentru urechile americanilor, dar Grey știa, după cum știa și Peter Marlowe. Tonul acela era ca o subită declarație de război. Peter Marlowe îi ura pe japonezi, iar Grey, în ochii lui, îi reprezenta pe japonezi, căci Grey veghea asupra regulamentului de lagăr, care fusese făcut după ordinele japonezilor. Îl aplica neabătut. Între ei mai era și altă animozitate, mai profundă, ura de clasă suptă o dată cu laptele mamei. Peter Marlowe știa că Grey îl disprețuiește din cauza originii și descendenței sale, din cauza acelor lucruri pe care Grey și le dorea mai presus de orice și pe care nu le putea dobîndi niciodată.

— Pune-ți-o!

Grey era în dreptul lui să dea acest ordin.

Peter Marlowe a dat din umeri, a scos banderola, și-a tras-o deasupra cotului stîng. Pe banderolă era marcat gradul: căpitan de aviație militară.

Împăratul a rămas cu ochii holbați. „Cristoase, și-a zis, ăsta-i ofițer, iar eu eram cît pe ce să-i cer să...”

— Îmi pare rău că vă deranjez de la masă, tocmai spunea Grey. Dar se pare că cineva a pierdut ceva.

— Ce-a pierdut?

„Doamne Dumnezeule: a țipat în gînd King «Ronsonul»! O. Doamne, își tot zicea, pălind de groază. Trebuie să mă scap de blestemata aia de brichetă!”

— Ce-i cu tine, caporal? l-a scrutat mai îndeaproape Grey, observînd broboanele de sudoare care-i ieșiseră deodată pe față.

— Cam cald, nu? s-a bîlbîit King.

Simțea cum i se moaie de transpirație cămașa bine scrobită. Acum își dădea seama că i se întinsese o cursă. Mai știa și că Grey se distrează pe seama lui. S-a întrebat o clipă dacă are curajul s-o zbughească de-acolo, dar Peter Marlowe se afla între el și fereastră, iar Grey îl

putea prinde cu ușurință. Pe deasupra, dacă o lua la fugă însemna că se recunoaște vinovat.

L-a văzut pe Grey că spune ceva, simțea că se clatină între viață și moarte.

— Ce-ați spus, domnule?

De data aceasta, „domnule” n-a mai sunat ca o insultă; King a rămas cu ochii la Grey, nu-i venea să creadă.

— Am zis că, hm… colonelul Sellars a anunțat că i s-a furat un inel de aur! a repetat Grey, privindu-l crunt.

King a simțit pe moment un val de ușurare. Deci nu era vorba cîtuși de puțin de „Ronson”! Se speriase degeaba. Doar nenorocitul acela de inel al lui Sellars! Mijlocise vînzarea inelului lui Sellars încă în urmă cu trei săptămîni și se alesese cu un cîștig frumușel. Iar acum deșteptul de Sellars s-a gîndit să anunțe că i-a fost furat. Mare mincinos colonelul!

— Ia te uită! a spus cu un gîlgîit de rîs în glas. Mare necaz. Să-i fure lui inelul. Închipu-

iți-vă!

— Eu pot să-mi închipui, a rostit aspru Grey. Dar tu?

Împăratul nu i-a răspuns. Dar îi venea să zîmbească. Nimic de brichetă! Era în siguranță.

— Îl cunoști pe colonelul Sellars? l-a luat iar la întrebări Grey.

— Nu prea bine, domnule. Am jucat de vreo două ori bridge cu el, i-a răspuns King, perfect liniștit.

— Ți-a arătat vreodată inelul? nu se lăsa Grey.

King și-a verificat încă o dată memoria. Colonelul Sellars îi arătase inelul de două ori. O dată cînd l-a rugat pe King să-l vîndă și a doua oară cînd s-a dus să-l cîntărească.

— Nu, domnule, a făcut el o mutră nevinovată.

Știa că n-are de ce să se teamă. Ambele întîlniri fuseseră fără martori.

— Ești sigur că nu l-ai văzut niciodată?

— Absolut, domnule.

Lui Grey i s-a făcut deodată lehamite de jocul acela de-a șoarecele și pisica; i se făcuse și greață de foame la vederea ochiurilor de pe masă. Ar fi fost gata să facă orice, chiar orice, măcar pentru unul.

— N-ai un foc, amice Grey? l-a întrebat Peter Marlowe.

N-avea cu el bricheta de fabricație locală. Și avea tare chef să tragă o țigară. Foarte tare. Își simțea buzele uscate din cauza neplăcerii provocate de întîlnirea cu Grey.

— Nu.

„Ia mai fă-ți rost și singur”, i-a spus în gînd Grey, întorcîndu-se să plece. Atunci l-a auzit pe Peter Marlowe cum îi zice lui King:

— Îmi împrumuți și mie un pic „Ronsonul” tău? Încet, Grey s-a răsucit spre el. Peter Marlowe era numai zîmbet, cu ochii la King.

Cuvintele parcă au rămas gravate în văzduh. Apoi s-au răspîndit în toate colțurile barăcii.

Înfiorat, dorind măcar să cîștige ceva timp, King s-a apucat să cotrobăiască după chibrituri.

— E-n buzunarul din stînga, l-a ajutat Peter Marlowe.

În clipa aceea, King a simțit că moare și iar renaște ca să moară din nou. Toți cei din baracă și-au ținut răsuflarea. Aveau să fie martori la execuția Împăratului. Să-l vadă prins, ridicat și închis, lucru pe care, în orice împrejurări, l-ar fi considerat imposibil. Și totuși Grey era acolo, era și King, și cel care l-a dat de gol pe Împărat, depunîndu-l ca pe-un mielușel pe altarul lui Grey. Unii dintre cei de față erau îngroziți, alții încîntați, iar Dino și-a zis supărat: „Doamne, tocmai cînd îmi venea mie rîndul să stau mîine de pază la cufăr!"

— Ce faci, nu-i dai un foc? a întrebat încetișor Grey.

Ca prin minune, foamea l-a părăsit; în locul ei simțea acum o căldură plăcută în stomac. Grey știa că nu figurează nici un „Ronson" pe

listă.

King a scos bricheta, i-a aprins țigara lui Peter Marlowe. Flacăra cu care își dădea acum foc era dreaptă și curată.

— Mulțumesc, i-a surîs Peter Marlowe și abia atunci și-a dat seama de enormitatea gafei pe care o făcuse.

— Așa-a, a tărăgănat vorba Grey, luînd în mînă bricheta.

Cuvîntul a sunat majestuos și violent, cu un aer de finalitate.

King n-a răspuns, căci nu mai era nimic de spus. Aștepta doar; acum, cînd se știa condamnat, nu mai resimțea nici o frică, își blestema numai propria stupizenie. Cel ce dă greș datorită propriei prostii nici nu mai merită numele de om. Și nici nu mai are dreptul să fie Împărat, căci cel mai puternic este întotdeauna Împărat, dar nu numai prin putere, ci Împărat prin viclenie, putere și noroc, toate la un loc.

— De unde ai obiectul acesta, caporal?

Întrebarea lui Grey a sunat mai mult ca o mîngîiere. Peter Marlowe a avut simțămîntul că i se întoarce stomacul pe dos, mintea a început să-i funcționeze febril.

— De la mine.

Își dădea seama că minciuna era cusută cu ață albă, așa că a adăugat repede:

— Am făcut un pocheraș. Eu am pierdut. Chiar înainte de masă.

Grey, King și toți ceilalți se uitau la el cu gurile căscate.

— Ce-ai făcut? nu se mai dezmeticea Grey.

— Am pierdut-o la cărți. Am făcut o mînă de pocher. Mie mi-a intrat o chintă. Spune-i și dumneata cum a fost, s-a întors el scurt spre King, pasîndu-i balonul ca să-l încerce cum se descurcă.

Mintea lui King era încă învălătucită, dar avea reflexe bune. S-a auzit spunînd:

— Am jucat „la piron”. Mie mi-a venit un ful!

și…

— Care era cartea?

— Ași cu doiari, l-a întrerupt Peter Marlowe fără nici o ezitare. „Ce naiba o fi aia «la piron»”? se tot întreba el în gînd.

King a avut o tresărire, în ciuda admirabilei sale stăpîniri de sine. Fusese cît pe ce să spună popi cu dame și știa că Grey îi observase șovăiala.

— Cred că minți, Marlowe!

— Vai de mine, Grey, bătrîne, cum poți să spui așa ceva! a zis domol Peter Marlowe, ca să mai tragă de timp. „Cum paștele mă-sii, o fi jocul «la piron»” A fost ceva de groază, a spus el eu voce tare, savurînd acel amestec de frică și plăcere pe care-l resimte omul numai în momentele de mare pericol. Am crezut că-l am la mîna. Aveam chintă. De aceea am pus la bătaie bricheta. Spune-i și dumneata, i s-a adresat el abrupt lui King.

— Cum se joacă „la piron”, Marlowe?

Un tunet îndepărtat a mîrîit undeva, dincolo de orizont. King a deschis gura să spună ceva, dar Grey l-a oprit.

— L-am întrebat pe Marlowe, a spus el pe un ton amenințător.

Peter Marlowe se simțea pierdut. S-a uitat la King și, cu toate că avea impresia că ochii lui nu spun nimic, Împăratul și-a dat seama.

— Bine, a zis repede Marlowe, hai să-i arătăm.

King a scos imediat pachetul de cărți și a spus fără nici o ezitare:

— Eu așteptam cartea „la găurică" și...

Grey s-a răsucit furios spre el.

— Am spus că vreau să-mi zică Marlowe. Dacă mai scoți o vorbă, te bag la arest pentru obstrucționarea cercetărilor.

King n-a mai spus nimic. Se ruga doar în gînd ca Marlowe să-i fi prins poanta.

„Cartea la găurică" a stîrnit un ecou în străfundurile memoriei lui Peter Marlowe. Și-a

amintit. Iar acum, dacă știa jocul, a început el să-l învîrtească pe Grey.

— Cum să spun, s-a prefăcut el și mai îngrijorat, e cam la fel cu orice partidă de pocher, Grey.

— Mie să-mi explici numai cum se joacă!

Grey era acum sigur că i-a prins cu minciuna. Peter Marlowe l-a privit drept, cu ochi de gheață. „S-or fi răcit și ouăle alea”, și-a zis în gînd.

— Ce încerci să dovedești tu aici, Grey? Știe pînă și orice fraier că se joacă cu patru cărți pe față și una întoarsă, „la găurică”.

Un suspin de ușurare a plutit prin încăpere. Grey și-a dat seama că nu mai e nimic de făcut. Nu mai rămînea decît cuvîntul lui contra cuvîntului lui Marlowe și era conștient că pînă și la Changi trebuie să vină cu probe mai concludente.

— Așa e, a rostit el încruntat, rotindu-și privirea de la King la Peter Marlowe. Asta o știe

orice fraier, adăugă, înapoindu-i bricheta lui King. Ai grijă să fie trecută pe listă.

— Am înțeles, domnule locotenent.

Acum, cînd totul se sfîrșise cu bine, King putea să se arate ceva mai ușurat.

Peter Marlowe s-a uitat lung după Grey, iar în momentul cînd acesta a ajuns aproape de ușă, a spus ceva mai tare decît era nevoie, tot cu ochii la Grey:

— Îmi mai dai o dată bricheta aia a ta? Mi s-a stins chiștocul.

Dar Grey n-a încurcat pasul și nici nu s-a mai întors. „E tare tipul, și-a zis sumbru Peter Marlowe. Are nervii buni, exact omul pe care ți-l dorești de partea ta într-o luptă pe viață și pe moarte. Dar și un adversar de temut."

În tăcerea încărcată de electricitate, King s-a lăsat moale pe scaun. Peter Marlowe i-a luat bricheta din mînă, și-a aprins țigara. Cu gesturi de robot, King și-a scos pachetul de „Kooa", și-a pus o țigară între buze și a rămas

cu ea așa, fără să o simtă. Peter Marlowe s-a aplecat spre el, a scăpărat bricheta. King s-a concentrat îndelung asupra flăcăruiei, și abia acum a văzut că lui Peter Marlowe îi tremură mîinile la fel de tare ca și lui. S-a uitat în lungul barăcii; toți stăteau ca niște statui, cu ochii la el. A simțit răcoarea sudorii pe umeri, și-a dat seama că și cămașa de pe el e udă leoarcă.

De afară s-a auzit zgomot de gamele lovite cu lingura. Dino s-a ridicat să arunce o privire pe ușă.

— Vine potolul! a strigat el fericit.

Vraja s-a spart, oamenii și-au adunat în grabă tacîmurile și au ieșit din baracă. Au rămas doar Peter Marlowe și cu Împăratul, singuri.

3

Cei doi au stat așa o vreme, ca să-și vină în fire. Apoi, într-un tîrziu, Peter Marlowe a spus

cu voce spartă:

— Doamne, că n-a lipsit mult!

— Asta cam așa e, a zis Împăratul fără grabă, după un timp.

Fără să vrea, l-a trecut iar un fior; apoi și-a scos portmoneul, a tras din el două hîrtii de cîte zece dolari, le-a pus pe masă.

— Ia aici, pentru moment e destul. Dar de-acum înainte ești pe leafă. Douăzeci pe săptămînă.

— Cum?!

— Îți dau douăzeci de marafeți pe săptămînă, l-a lămurit King. A rămas pe gînduri cîteva clipe. Cred că ai dreptate, i-a spus apoi pe un ton binevoitor, surîzînd. Merită mai mult. Să zicem treizeci. În clipa aceea a dat, în sfîrșit, cu ochii de banderolă și a adăugat: Domnule căpitan.

— Poți să-mi spui tot Peter, a spus Peter Marlowe cu iritare în glas. Și, ca să fie totul limpede, n-am nevoie de banii tăi, a mai zis el

și s-a ridicat să plece. Mulțumesc pentru țigară.

— Hei, ia stai așa, King era uluit. Ce naiba-i cu tine? Peter.

Marlowe l-a privit de sus pe King, îi luceau ochii de indignare.

— Drept cine dracu' mă iei? Ia-ți banii și bagă-ți-i... știi tu unde.

— Da' banii mei ce-au?

— Nimic. Dar nu-mi plac manierele astea!

— De cînd au manierele ceva de-a face cu banii?

Peter Marlowe s-a întors scurt și a luat-o din loc. King a sărit în picioare și s-a postat între Peter Marlowe și ieșire.

— Un moment, a spus el încordat. Vreau să știu și eu ceva. De ce m-ai acoperit adineaori?

— Păi, se-nțelege de la sine, nu? Eu ți-am făcut un pocinog. Nu puteam să te las cu pleașca asta în brațe. Drept cine mă iei?

— Nu știu. Încerc și eu să mă dumiresc.

— A fost greșeala mea. Te rog să mă ierți.

— N-ai de ce să-ți pară rău, a spus King ceva mai repezit. Greșeala a fost a mea. M-am prostit. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Oricum, asta nu schimbă lucrurile, i-a replicat Peter Marlowe; avea chipul ca de piatră, ochii la fel. Dar trebuie să mă consideri ultimul rahat dacă ți-ai închipuit c-am să te las să te răstignească dobitocul ăla. Și înseamnă că mă crezi un rahat încă și mai mare dacă-ți imaginezi c-am să iau bani de la tine… tocmai atunci cînd eu sînt cel care a comis o imprudență. Așa ceva nu înghit de la nimeni!

— Ia loc un moment. Te rog.

— De ce?

— Pentru că vreau să stăm de vorba, ce naiba mai întrebi?

Max s-a arătat șovăielnic în ușă, cu gamelele Împăratului în mînă.

— Iertați-mă, a zis el prudent. Ți-am adus

masa. Vrei și niște ceai?

— Nu. Tex primește azi porția mea de supă, a dispus King, luînd gamela cu orez și punîn-d-o pe masă.

— Okay, a făcut Max, șovăind încă; se întreba dacă nu cumva Împăratul are nevoie de o mînă de ajutor ca să-l cotonogească bine pe blestematul de englez.

— Întinde-o, Max. Spune-le și celorlalți să ne lase singuri un timp.

— S-a făcut.

Max s-a îndepărtat zîmbind. Și-a zis în sinea lui că Împăratul e foarte înțelept că se ferește de martori, mai ales cînd are de gînd să caftească un ofițer.

King l-a privit iar pe Peter Marlowe.

— Te-am rugat frumos. Nu vrei să iei loc cîteva minute?

— Bine, a spus înțepat Peter Marlowe.

— Ascultă, a început King să-i explice cu răbdare. Tu m-ai scos din laț. M-ai ajutat și e

cît se poate de firesc să te ajut și eu. Ți-am oferit niște lovele pentru că am vrut să-ți mulțumesc cumva. Dacă nu vrei banii, e-n regulă... dar să știi că n-am vrut să te jignesc. Dacă am făcut-o, îmi cer scuze.

— Îmi pare rău, s-a mai îmblînzit Peter Marlowe. Cred că m-am cam pripit. N-am înțeles, de fapt.

Împăratul i-a întins mîna.

— Hai să ne împăcăm pe chestia asta.

Peter Marlowe i-a strîns mîna.

— Nu prea-l ai la inimă pe Grey, nu-i așa? a întrebat circumspect King.

— Nu.

— De ce?

Peter Marlowe a dat din umeri. King a împărțit cu grijă orezul în două, i-a întins lui porția mai mare.

— Hai să mîncăm.

— Dar tu? l-a întrebat Peter Marlowe, obser-

vînd că a primit mai mult.

— Nu mi-e foame. Mi-a pierit pînă și pofta de mîncare. Doamne, chiar c-a fost pe muchie. Am crezut că ne pune capac la amîndoi.

— Cam da, a spus Peter Marlowe cu un început de zîmbet. Dar ne-am și distrat de minune, nu-i așa?

— Cum?!

— Ei, asta, farmecul tensiunii. Cred că n-am mai avut o satisfacție ca asta de ani de zile. Dulcea emoție a primejdiei…

— Sînt multe lucruri pe care nu le pricep la tine, a spus King, aproape umil. Vrei să spui că ți-a făcut chiar plăcere?

— Sigur că da. Cum, ție nu ți-a plăcut? Mie mi s-a părut aproape la fel de grozav ca atunci cînd pilotez un „Spit”[11]. Știi cum vine asta, în

---

[11] Prescurtat de la „Spitfire”, în traducere literală „scuipătorul de flăcări”, avion de vînătoare din dotarea armatei engleze în prima parte a

momentul respectiv ți-e o frică îngrozitoare, dar în același timp parcă prinzi curaj, iar atunci – și mai ales după aceea – te simți, cum să zic, cam zurliu.

— Eu aș zice mai degrabă că ți-ai pierdut mințile.

— Dacă nu-ți făcea plăcere, atunci de ce naiba ai încercat să mă încurci cu chestia aia „la piron”? Era să mor cînd te-am auzit.

— N-am încercat să te încurc. Cum dracu' era să vreau să te încurc?

— Ca să complici jocul și să mă încerci pe mine.

Total deprimat, King s-a șters la ochi, și-a trecut mîna peste față.

— Vrei să spui că ai crezut c-am făcut-o special?

— Sigur! N-am făcut și eu la fel cînd ți-am pasat ție întrebarea?

---

războiului.

— Hai să ne lămurim. Ai făcut-o doar ca să-mi testezi mie nervii? și-a tras King răsuflarea.

— Păi, sigur că da, bătrîne. Zău că nu înțeleg care-i problema.

— Doamne Cristoase, a făcut King, simțind că-l trece iar o sudoare rece. Eram amîndoi ca și morți, iar lui îi ardea de joacă! King și-a mai tras sufletul și a continuat: Ești nebun, zău dacă nu ești nebun de legat. Cînd ai ezitat după ce ți-am dat poanta aia, „la găurică”, am crezut că, gata, sîntem morți amîndoi.

— Așa și-a închipuit și Grey. Dar eu nu făceam decît să-l zgîndăr. Singurul motiv pentru care am încheiat-o mai repede a fost acela că ni se răceau ochiurile. Iar ochiuri ca astea nu vede omul în fiecare zi. Pe onoarea mea că nu.

— Am avut impresia c-ai spus că nu-s bune de nimic.

— Eu am zis că nu-s rele, a precizat Peter Marlowe apoi a ezitat o clipă. Ascultă, cînd

spui că ceva „nu-i rău” asta înseamnă că este excepțional. E un mod de a face un compliment fără să pui omul în încurcătură.

— Zău dacă nu ești sărit de pe fix! Îmi riști mie capul – și pe-al tău – numai ca să sporești savoarea pericolului, îți sare țandăra cînd îți ofer niște bani fără nici o condiție și spui că ceva „nu-i rău” atunci cînd, de fapt, ai în vedere ceva grozav. Cristoase, a adăugat el uluit. Cred că m-am prostit de tot.

Ridicînd ochii, a întîlnit privirea perplexă a lui Peter Marlowe și n-a mai avut încotro, a izbucnit în rîs. Peter Marlowe a pufnit și el; după o clipă rîdeau amîndoi în hohote ca niște isterici.

Max a băgat nasul în baracă, ceilalți americani se buluceau în spatele lui.

— Ce naiba l-o fi apucat? s-a minunat Max. Aș fi zis că la vremea asta trebuie să-l fi snopit deja în bătaie.

— *Madonna*, a suspinat Dino. Mai întîi Împă-

ratul e mai-mai s-o feștelească, pe urmă se aș-terne pe rîs cu tipul care l-a arătat cu degetul.

— Nu mai pricep nimic, a zis Max; nu i se mai potolea tremurul din măruntaie încă de cînd auzise primul șuier de alarmă.

King a indicat privirea, i-a văzut cum se hol-bează la el, i-a întins lui Max ce mai rămăsese din pachetul de țigări.

— Ia aici, Max. Cîte una la fiecare. Azi e săr-bătoare!

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, i-a mulțu-mit Max, luînd pachetul. Era cît pe ce s-o pă-țești. Sîntem bucuroși cu toții c-ai scăpat.

Împăratul le-a citit zîmbetele. Pe unele, cele bune, le-a reținut. Pe altele, cele false, oricum le cunoștea. Luîndu-se după Max, i-au mulțu-mit și ceilalți.

Max i-a scos iar pe toți afară, s-a apucat să împartă comoara.

— E încă sub efectul șocului, și-a dat el cu părerea, coborînd vocea. Lucru sigur. Ca atunci

cînd pică un obuz chiar lîngă tine. Acuși îl ia la poceală pe englezoi.

Din baracă a răbufnit o nouă rafală de rîsete. Max a rămas cu ochii în zare, apoi a strîns din umeri.

— A luat-o razna... și nici nu-i de mirare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai spunea Peter Marlowe, ținîndu-se cu mîinile de burtă. Hai să mîncăm. Dacă nu ne-apucăm acum, zău că n-am să mai pot.

Au început să mănînce. Sughițînd de rîs, Peter Marlowe și-a exprimat regretul că ochiurile s-au cam răcit, dar însăși voioșia lor le încălzea acum și le făcea delicioase.

— Parcă ar mai avea nevoie de un pic de sare, nu crezi? a observat el, încercînd să păstreze un ton egal, detașat.

— M-m, s-ar putea. Am crezut c-am pus destulă, încruntat, King a întins mîna după sare și abia atunci a băgat de seamă lucirea malițioasă din ochii englezului.

— Acum ce dracu' mai e? a întrebat King, izbucnind iar în rîs fără să vrea.

— Am glumit, fi-ar să fie. Vouă, americanilor, vă cam lipsește simțul umorului, nu-i așa?

— Ia mai du-te-n... Și nu mai rîde, pentru numele lui Cristos!

După ce au terminat ouăle, King a pus de-o cafea și s-a căutat de țigări. Și-a amintit apoi că le dăduse la băieți, s-a aplecat să descuie cufărul.

— Ia de-aici, încearcă-l și pe-al meu, i-a zis Peter Marlowe, oferindu-i tabachera.

— Mulțumesc, dar nu-mi priește mizeria asta. Mă zgîrie pe gît ca dracu'.

— Fă o încercare. E tratat. Am învățat metoda de la niște javanezi.

Neîncrezător, King a luat în mînă tabachera. „Tutunul" era făcut tot din iarbă obișnuită, dar în loc să fie galben ca paiele, era auriu închis la culoare, în loc să fie uscat și țeapăn, era moale și mătăsos, în loc să n-aibă nici un miros, avea

chiar o aromă de tutun, ușor dulceagă. A scos pachetul de foiță de orez, și-a pus o porție cam exagerat de mare de iarbă tratată. Și-a răsucit un cornet diform, a rupt firele care mai ieșeau afară, risipind neglijent pe jos resturile de tutun.

„Dumnezeule mare, și-a zis Peter Marlowe, ți-am spus să guști din el, nu să-mi iei toată provizia." Știa că ar fi trebuit să adune de pe jos firicelele de tutun și să le pună înapoi în tabacheră, dar s-a abținut. „Sînt lucruri care nu se fac", și-a mai zis el în gînd.

King a scăpărat bricheta, au zîmbit amîndoi văzînd-o cum arde. Împăratul a tras o dată din țigară, cu grijă, apoi încă o dată. Pe urmă a tras adînc în piept.

— Nemaipomenit, a spus el cu uimire. Nu-i la fel de bună ca o „Kooa", dar e..., s-a întrerupt, corectîndu-se. Vreau să spun că nu-i rea.

— Nu-i rea chiar deloc, a rîs Peter Marlowe.

— Cum dracului se face?

— Secret de fabricație.

Împăratul și-a dat seama că ar putea pune mîna pe o mină de aur.

— E, bănuiesc, un proces destul de lung și complicat, a luat-o el mai pe departe.

— A, nu, de fapt e destul de simplu. Se moaie bine iarba într-o infuzie de ceai, pe urmă se stoarce. Apoi se presară deasupra un pic de zahăr și se frămîntă, iar cînd s-a omogenizat, se coace cu grijă într-o tigaie, la foc mic. Se amestecă tot timpul ca să nu se prăjească prea tare. Totul e s-o potrivești exact cum trebuie. Să nu fie nici prea uscată, nici prea umedă.

King a rămas surprins că Peter Marlowe i-a relatat procedeul cu atîta ușurință, fără să se tîrguiască dinainte. „Evident, și-a zis, acum nu face decît să-mi ațîțe pofta. Nu se poate să fie chiar atît de simplu, altfel ar face-o toată lumea. În plus, probabil că-și dă seama că sînt singurul care poate pune pe picioare afacerea.”

— Și asta-i tot? a întrebat, zîmbind, King.

— Da. De fapt, nu-i mare lucru.

Împăratul a sesizat perspectiva unei afaceri înfloritoare. Și, pe deasupra, perfect legale.

— Îmi închipui că toți cei din baraca voastră își prepară tutunul în felul ăsta.

Peter Marlowe a clătinat din cap.

— Doar eu fac treaba, numai pentru grupa noastră. Luni de zile i-am ținut în șah, le-am spus tot felul de povești, dar tot n-au izbutit să prindă rețeta exactă.

King a surîs satisfăcut.

— Atunci înseamnă că ești singurul care știe cum se prepară otrava asta!

— Ba deloc, i-a răspuns Peter Marlowe, iar King a simțit că i se oprește inima în loc. E un procedeu de-al băștinașilor. Se practică peste tot în Java.

King s-a mai înseninat la față.

— Însă aici nu-l știe nimeni, nu-i așa?

— Habar n-am. Nu prea m-am gîndit la asta.

Împăratul a slobozit încet fumul pe nări, mintea îi lucra rapid. „Păi, sigur, și-a zis, asta-i ziua mea cu noroc.”

— Hai să-ți spun cum vine treaba, Peter. Îți fac o propunere de afaceri. Îmi arăți exact cum se face, iar eu îți dau un procent de..., a mai ezitat un pic. Zece la sută.

— Cum?!

— Bine atunci. Douăș’cinci.

— Douăzeci și cinci?

— Bine-e, a făcut Împăratul, privindu-l pe Peter Marlowe cu ceva mai mult respect. Ții la preț și ăsta-i mare lucru. Eu organizez toată afacerea. Cumpărăm materia primă în vrac. Va trebui să amenajăm un atelier. Tu supraveghezi producția, iar eu mă ocup de desfacere, a adăugat el, întinzîndu-i mîna. Lucrăm în parte și împărțim pe din două, juma-juma. Bate palma.

Peter Marlowe a rămas cu ochii la mîna lui King. Apoi l-a privit drept în față.

— A, nu, așa nu merge! a rostit el hotărît.

— Fir-aș al dracului, a explodat Împăratul. Asta-i cea mai bună ofertă pe care ai putea-o căpăta vreodată. Ce vrei mai drept? Eu vin cu banii. Va mai trebui să și..., s-a oprit deodată, străfulgerat de un gînd. Peter, a continuat el după o clipă, puțin îndurerat, dar fără să o arate. Nu-i nevoie să afle nimeni că lucrezi cu mine. Îmi arăți doar cum se face, iar eu am grijă să-ți primești partea. Poți avea încredere în mine.

— Știu asta, a spus Peter Marlowe.

— Atunci împărțim juma-juma! s-a luminat King.

— Nu ține.

— Isuse Cristoase!

Împăratul simțea acum cum se strînge șurubul. Dar și-a ținut firea, gîndindu-se numai la afacere. Și cu cît se gîndea mai mult... Și-a rotit ochii în jur să se convingă că nu trage nimeni cu urechea. Apoi a coborît vocea și a

spus cu glas spart:

— Șaizeci la patruzeci... și să știi că-n viața mea n-am mai făcut cuiva o asemenea ofertă. S-a făcut la șaizeci-patruzeci?

— Nu.

— Nu?! a izbucnit King, total șocat. Trebuie să scot și eu ceva din afacerea asta. Ce naiba vrei să-ți dau ca să-mi spui procesul de fabricație? Bani peșin?

— Nu vreau nimic, a spus Peter Marlowe.

— Nimic?

King s-a lăsat moale pe scaun, o epavă. Peter Marlowe se simțea foarte jenat.

— Vezi tu, a spus el încă șovăind. Nu prea pricep de ce te înfierbînți așa în legătură cu anumite lucruri. Procedeul nu-i al meu, așa că n-am cum să-l vînd. E doar un simplu obicei al localnicilor. N-aș putea să-ți iau nimic pentru el. N-ar fi corect. Chiar deloc. Și oricum, eu..., s-a oprit Peter Marlowe, apoi a continuat repede: Vrei să-ți arăt chiar acum?

— Un moment. Vrei să spui că nu dorești nimic de la mine dacă-mi arăți procedeul? După ce ți-am propus să împărțim șaizeci la patruzeci? După ce ți-am spus că pot să scot bani buni din afacerea asta?

Peter Marlowe a încuviințat din cap.

— Asta-i nebunie curată, a mormăit neajutorat King Ceva nu-i în regulă. Nu mai pricep.

— Nu-i nimic de priceput, i-a zîmbit subțire Peter Marlowe. N-ai decît să spui că m-a bătut soarele-n cap.

Împăratul l-a privit lung.

— Poți să-mi răspunzi și mie pe față la o întrebare directă?

— Da, desigur.

— E din cauză că-i vorba de mine, nu-i așa?

Vorbele au rămas suspendate între ei, plutind în aerul înăbușitor.

— Nu, a răspuns Peter Marlowe, spărgînd tăcerea.

Și adevăr a fost atunci între ei.

O oră mai tîrziu. Peter Marlowe îl veghea pe Tex cum pregătește a doua serie de tutun. De data asta Tex lucra fără ajutor, iar King cotcodăcea primprejur ca o găină bătrînă.

— Ești sigur c-ai pus zahăr cît trebuie? l-a întrebat el îngrijorat pe Peter Marlowe.

— Exact cît trebuie.

— Cît mai durează acum?

— Tu cît crezi, Tex?

Tex i-a întors zîmbetul lui Peter Marlowe, s-a ridicat cît era de lung.

— Cinci, poate șase minute, cam așa ceva.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare.

— Unde-aveți locul ăla? Privata adică.

— Căcăstoarea? În spatele barăcii, i-a arătat King eu mîna. Nu poți să te mai ții pînă sfîrșește Tex? Vreau să fiu sigur c-a prins meșteșugul.

— Tex se descurcă foarte bine, a spus Peter Marlowe, ieșind afară.

Cînd s-a întors, Tex tocmai lua tigaia de pe reșou.

— Acuma da, a bîiguit el nervos, cu ochii la Peter Marlowe ca să vadă dacă a potrivit bine timpul.

— La fix! a decretat Peter Marlowe, examinînd tutunul tratat.

Tremurînd de nerăbdare, King a răsucit o țigară din foiță de orez. Tex și Peter Marlowe la fel. Și le-au aprins. Cu „Ronsonul”. Iarăși rîsete încîntate. Apoi, tăcere. Fiecare își degusta țigara ca un cunoscător.

— Bunicel, a spus hotărît Peter Marlowe. Ți-am spus doar, Tex, că-i destul de simplu.

Tex a răsuflat ușurat.

— Nu-i rău, a rostit King cu gîndul parcă aiurea.

— Ce dracu’ spui tu acolo? s-a răstit la el Tex. E-al naibii de bun!

Peter Marlowe și cu Împăratul s-au strîmbat de rîs. I-au explicat lui Tex, printre sughițuri, despre ce-i vorba, a rîs și el.

— Trebuie să-i dăm și-un nume de marcă, a declarat King, s-a gîndit cîteva clipe. Asta e! Ce-ați zice de „Trei împărați”? Unul e Împăratul din aviația regală britanică, altul e Împăratul Texasului, iar al treilea sînt eu.

— Nu-i rău, s-a pronunțat Tex.

— Mîine pornim uzina.

Tex a clătinat din cap.

— Mîine trebuie să ies la lucru.

— La naiba! Îl pun pe Dino să te înlocuiască.

— Nu. Am să-l rog eu.

Tex s-a sculat în picioare, i-a zîmbit lui Peter Marlowe.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule căpitan.

— Las-o baltă cu „domnule”, de acord? i-a spus Peter Marlowe.

— Sigur. Mulțumesc.

Peter Marlowe l-a urmărit din privire.

— Nostimă treabă, a spus el încetișor către King. N-am mai văzut niciodată atîtea zîmbete într-o singură baracă.

— Eu zic așa: n-are rost să-ți ascunzi zîmbetul, dacă tot îți vine. S-ar putea să fie mult mai rău. Ți-au doborît avionul cînd zburai peste cocoașă?

— Vrei să spui pe ruta Calcutta-Chungking? Peste Himalaya?

— Păi, da, a zis King, făcînd cu capul spre tigaia cu tutun. Nu uita să-ți umpli tabachera.

— Mulțumesc. Chiar am s-o umplu, dacă nu te deranjează.

— Oricînd ai nevoie, vii și-ți iei.

— Mulțumesc. Așa am să fac. Ești foarte drăguț.

Peter Marlowe și-ar mai fi dorit o țigară, dar își dădea seama că fumează prea mult. Dacă mai trage una acum, atunci foamea are să-l

chinuie și mai tare. Mai bine s-o ia ușurel. S-a uitat la umbra stîlpului, și-a promis să nu fumeze pînă nu se mișcă umbra cu încă patru degete.

— De fapt, nu m-au doborît. Jucăreaua… avionul adică, mi-a fost lovit la sol, în timpul unui bombardament, în Java. N-am mai putut zbura cu el. Plicticoasă treabă, a adăugat el, încercînd să-și ascundă amărăciunea.

— Nu-i chiar atît de rău, l-a liniștit King. S-ar fi putut să fii în el. Ești în viață, asta contează. Pe ce aparat zburai?

— „Hurricane”. De vînătoare, cu un singur pilot. De obicei însă zburam pe un „Spit”… „Spitfire” adică.

— Am auzit multe despre ele, dar n-am văzut nici unul. Le-ați cam dat de furcă nemților, i-ați pus cu botul pe labe.

— Da, a spus încet Peter Marlowe. Cred că da.

King a ridicat mirat din sprîncene.

— Cum, n-ai participat la Bătălia Angliei?

— Ba da. Am ieșit pilot în 1940... exact la timp.

— Cîți ani aveai atunci?

— Nouăsprezece.

— Eh, uitîndu-mă la tine, ți-aș fi dat pe puțin treizeci și opt de ani, nu douăzeci și patru!

— Ai zbîrcit-o, frățioare! a pufnit în rîs Peter Marlowe. Tu cîți ani ai?

— Douăș'cinci. Fir-ar mama lor... Cei mai frumoși ani din viață și să stai închis în pușcăria asta împuțită!

— N-aș zice că ești chiar închis. Și, după cît se pare, o duci chiar foarte bine.

— Oricum ai lua-o, tot închiși sîntem. Cît crezi că mai durează?

— Pe nemți i-am cam pus pe fugă. Dincolo cred că se termină curînd.

— Așa crezi?

Peter Marlowe a ridicat din umeri. „Fii atent,

și-a zis în gînd, niciodată nu știi cît de atent trebuie să fii.”

— Da, așa cred. Dar, oricum, zvonurile sînt zvonuri.

— Și războiul de-aici? Cum o să fie cu războiul nostru?

Pentru că întrebarea venea de la un prieten, Peter Marlowe i-a răspuns fără ocolișuri.

— Cred că al nostru va dura o veșnicie. A, îi vom bate pe japonezi. Acum sînt sigur de asta. Dar noi, cei de aici? Nu cred că mai scăpăm.

— De ce?

— De fapt, nu cred că japonezii se vor lăsa vreodată bătuți. Asta înseamnă că va trebui să debarce ai noștri pe continent. Iar cînd se va întîmpla aceasta, cred că ne vor lichida pe cei de aici, pe toți. Dacă pînă atunci nu ne termină foamea și bolile.

— De ce naiba să facă ei una ca asta?

— Ei, pentru a mai cîștiga timp, așa îmi închipui. Cred că, pe măsură ce se strînge năvo-

dul în jurul Japoniei, ei vor începe să-și retragă tentaculele. Și de ce să-și mai piardă timpul cu cîteva mii de prizonieri? Japonezii concep viața într-un mod foarte diferit de al nostru. Iar ideea că trupele noastre pot ajunge pe pămîntul lor îi va face s-o ia razna de tot, a continuat Peter Marlowe cu o voce cît se poate de plată și calmă. Cred că pîn-aici ne-a fost. Sigur, sper să greșesc. Dar asta este ceea ce cred.

— Ești un optimist, n-am ce zice, a mormăit acru Împăratul, iar cînd Peter Marlowe a rîs, s-a zborșit la el: Acu' de ce naiba te-a apucat rîsul? Tu mereu rîzi cînd nu trebuie.

— Scuze, un obicei păcătos.

— Hai să ieșim afară. Muștele astea s-au obrăznicit de tot. Hei, Max! a strigat King. Vrei să faci nițel curat?

A venit Max, s-a apucat să strîngă masa. King și cu Peter Marlowe au sărit ușor pe fereastră. Chiar în dreptul ferestrei Împăratului mai erau încă o măsuță și o bancă sub o copertină de pînză. King s-a așezat pe bancă. Peter

Marlowe s-a lăsat pe vine, cu fundul pe călcîie, ca băștinașii.

— N-am reușit niciodată să stau așa, a spus King.

— E foarte comod. Am învățat asta în Java.

— Cum se face că vorbești atît de bine malaieza?

— Am trăit o vreme într-un sat.

— Cînd?

— În patruzeci și doi. După încetarea focului.

King l-a așteptat cu răbdare să continue, dar n-a mai urmat nimic. A mai așteptat cîteva momente, pe urmă a întrebat:

— Cum de-ai mai stat într-un sat din Java în ’42, după încetarea focului, cînd la vremea aceea toată lumea era deja băgată în lagăre de prizonieri?

Peter Marlowe a rîs din toată inima.

— Scuze. Nici n-am mare lucru de povestit.

Nu-mi surîdea ideea de a sta într-un lagăr. De fapt, cînd a încetat războiul, m-am rătăcit în junglă și, pînă la urmă, am dat peste sătucul acela. Li s-a făcut milă de mine. Am stat acolo vreo șase luni.

— Și cum ți-a mers?

— Minunat. Oamenii sînt foarte drăguți. Mă socoteau drept unul de-al lor. Eram îmbrăcat ca un javanez, m-am și boit pe piele ca să par mai tuciuriu... știi cum e, dar de fapt era o prostie, căci statura și culoarea ochilor m-ar fi dat oricînd de gol... lucram în plantațiile de orez.

— Te-au lăsat de capul tău?

Peter Marlowe a zăbovit cu răspunsul.

— Eram singurul european pe-acolo, dacă la asta te referi.

S-a uitat spre lagăr, a văzut praful bătut de soare, a simțit vîntul care stîrnește colbul și-l prinde în vîrtej. Iar vîrtejul i-a amintit de ea.

A întors privirea spre răsărit, către cerul tulbure. Dar ea era acum acolo, undeva, dincolo

de văzduh.

Vîntul a mai prins putere, a început să încovoaie vîrfurile cocotierilor. Dar ea se topise acum în vînt și-n palmieri și-n norii de sus.

Peter Marlowe s-a smuls din reverie, l-a urmărit din ochi pe gardianul coreean care înainta greoi dincolo de rețeaua de sîrmă ghimpată, nădușit tot din cauza zăpușelii. Uniforma gardianului era uzată și nespălată, chipiul îi era la fel de mototolit ca și fața, iar carabina îi atîrna strîmb pe umăr. Dizgrațios pe cît fusese ea plină de grație.

Încă o dată, Peter Marlowe și-a ridicat privirea spre cer, dornic de o distanțare. Numai așa mai avea simțămîntul că nu se află într-o cutie... o cutie plină ochi de bărbați, cu mirosurile lor, cu murdăria lor, cu zgomotele lor. „Fără femei, și-a zis neputincios Peter Marlowe, bărbații nu-s decît o glumă macabră.” În dogoarea soarelui, simțea cum îi sîngerează inima.

— Hei, Peter!

King era cu ochii în susul povîrnișului, cu gura căscată.

Peter Marlowe i-a urmărit privirea și a simțit că i se întoarce stomacul pe dos văzîndu-l pe Sean că se apropie de ei. „Dumnezeule!” A vrut să se strecoare pe fereastră înapoi în baracă, dar și-a dat seama că asta ar bătea și mai mult la ochi. Așa că a rămas pe loc, înnegurat, abia suflînd. Și-a zis că poate are norocul să nu fie observat, căci Sean era prins în conversație cu maiorul de aviație Rodrick și locotenentul Frank Parrish. Se țineau aproape, absorbiți în discuție.

Chiar atunci, ca un făcut, lui Sean i-a scăpat privirea pe lîngă Frank Parrish; l-a zărit pe Peter Marlowe, s-a oprit.

Rodrick și Frank s-au oprit și ei, surprinși. Cînd l-au văzut pe Peter Marlowe și-au zis amîndoi în gînd: „O, Doamne!” Dar și-au ascuns îngrijorarea.

— Hello, Peter! a strigat de departe Rodrick.

Era înalt și bine îngrijit, cu o figură frumos dăltuită; Frank Parrish era tot atît de înalt, dar foarte neglijent.

— Hello, Rod! i-a răspuns Peter Marlowe.

— Mă întorc într-o clipă, i-a spus Sean încet lui Rodrick și a pornit spre Peter Marlowe și Împărat.

Acum, după ce-i trecuse primul șoc, Sean era numai zîmbet.

Peter Marlowe a simțit că i se zbîrlește părul de pe ceafă; s-a ridicat în picioare, așteptînd. Fără să se întoarcă, își dădea seama că Împăratul îl sfredelește cu privirea.

— Hello, Peter, a spus Sean.

— Hello, Sean.

— Ai cam slăbit, Peter.

— Probabil, nu știu. Nu mai rău ca alții. Dar mă simt bine, mulțumesc.

— Nu te-am mai văzut de-atîta vreme... de ce nu treci o dată pe la teatru? Mai rămîne mereu cîte ceva în plus... iar pe mine mă știi,

n-am fost niciodată un mare mîncău.

În surîsul lui Sean s-a strecurat un licăr de speranță.

— M-mulțumesc, s-a bîlbîit Peter Marlowe, total stînjenit.

— Ei, știu eu că n-ai să vii, a rostit întristat Sean. Dar ești binevenit oricînd, a ținut el să precizeze, apoi după o pauză: Nu te mai vede omul deloc.

— Știi și tu cum vine treaba. Sean. Tu ești prins cu spectacolele, iar eu, ce să-ți mai spun, ba sînt trimis cu echipa la lucru, ba mă iau cu altele...

Ca și Peter Marlowe, Sean purta și el un sarong, dar, spre deosebire de cel al lui Peter Marlowe, care era jerpelit și decolorat, al lui Sean era nou, alb, cu marginea brodată în albastru și fir de argint. În plus, Sean avea pe el un pieptăraș fără mîneci, *baju* cum îi spun localnicii, mai scurt de talie, croit strîmt ca să-i scoată pieptul în evidență. Împăratul a rămas

vrăjit, cu ochii la despicătura pieptarului baju.

Sean a surprins privirea lui King, a surîs din colțul buzelor, și-a prins o șuviță de păr deranjată de adierea vîntului și a răsucit-o pe deget pînă în clipa în care King a ridicat ochii. Sean a zîmbit iar, ca pentru sine, străbătut de o căldură plăcută; King s-a îmbujorat la față.

— S-a cam lăsat cu zăpușeală, nu-i așa? a zis King, vizibil stînjenit.

— Cam așa se pare, i-a răspuns afabil Sean.

Părea să nu-i pese de arșiță, n-avea un strop de sudoare pe față, niciodată, nici pe căldura cea mai toridă. S-a lăsat o tăcere.

— A, scuzați, a spus Peter Marlowe, văzîndu-l pe Sean că se uită la King și așteaptă cu răbdare. L-ai cunoscut pe...

Pe Sean l-a pufnit rîsul.

— O, Doamne, Peter. Pari tulburat, să știi. Sigur că știu cine-i prietenul tău, deși n-am fost prezentați, a zis Sean. Întinzîndu-i mîna lui King. Îmi pare bine de cunoștință. E o onoa-

re să cunoști un Împărat!

— A-ă, mulțumesc, a spus King, abia atingînd mîna delicată care se pierdea în palma lui butucănoasă. Doriți... ă-ă... o țigară?

— Mulțumesc, dar nu fumez. Dar dacă nu vă deranjează prea tare, aș lua una. De fapt, două, dacă-mi permiteți, s-a corectat Sean, făcînd semn cu bărbia spre potecă. Rod și Frank fumează și știu că s-ar bucura de o țigară bună.

— Sigur că da, a spus King. Poftiți.

— Mulțumesc. Sînteți foarte amabil.

Fără să vrea, King a simțit căldura zîmbetului lui Sean. Și tot fără să vrea, dar perfect sincer, a adăugat:

— Ați fost formidabil în „Othello”.

— Vai, mulțumesc, i-a răspuns încîntat Sean. V-a plăcut spectacolul cu „Hamlet”?

— Foarte. Cu toate că nu mă prea omor după Shakespeare.

— Așa compliment mai rar! a rîs Sean.

Acum punem o piesă nouă. A scris-o Frank, special. Va fi un spectacol foarte nostim.

— Dacă e la nivelul obișnuit, oricum va fi un spectacol mare, a spus King, revenind la un ton ceva mai degajat. Iar dumneavoastră veți fi magnific.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Mulțumesc, s-a înclinat Sean, apoi s-a întors scurt spre Peter Marlowe cu o licărire șăgalnică în ochi. Dar mă tem că Peter nu va fi de acord cu această apreciere.

— Încetează, Sean, a mormăit Peter Marlowe.

Sean nici nu l-a privit pe Peter Marlowe, se uita numai la King, dar în spatele zîmbetului i se ghicea furia.

— Peter nu mă prea agreează.

— Încetează, Sean, a ridicat un pic tonul Peter Marlowe.

— De ce? s-a înfierbîntat Sean. Doar îi disprețuiești pe invertiți… așa-i numești tu pe

pederaști, nu? Mi-ai spus-o cît se poate de limpede. Să știi că n-am uitat!

— Nici eu!

— Ei, asta-i bună! Nu-mi place să fiu disprețuit, să știi… și cu atît mai mult de unul ca tine!

— Ți-am spus să încetezi! Nu e nici timpul, nici locul. Am mai vorbit despre asta, mi-ai spus tot ce-ai avut de spus. Mi-am cerut scuze. N-am vrut să-ți fac nici un rău!

— Nu. Dar totuși mă urăști… de ce? De ce?

— Eu nu te urăsc.

— Atunci de ce mă ocolești mereu?

— Pentru că-i mai bine așa. Pentru numele lui Dumnezeu, Sean, lasă-mă în pace!

Sean s-a uitat lung la Peter Marlowe și, deodată, la fel de brusc după cum izbucnise, mînia i s-a risipit.

— Iartă-mă, Peter. Probabil că ai perfectă dreptate. Prostul sînt eu. Necazul e că mă simt și eu singur, din cînd în cînd. Mă simt singur și

mi-e dor să stăm de vorbă, doar atît, a adăugat el încet, atingînd ușor brațul lui Peter Marlowe. Îmi pare rău. Nu vreau decît să fim iar prieteni.

Peter Marlowe n-a fost în stare să mai zică nimic. Sean a mai ezitat o clipă.

— Ei bine, cred că-i timpul s-o iau din loc.

— Sean! i-a strigat Rodrick din potecă. Sîntem în întîrziere.

— Vin îndată!

Sean l-a privit iar lung pe Peter Marlowe, apoi a suspinat și i-a întins mîna lui King.

— Sînt bucuros că v-am cunoscut. Vă rog să-mi scuzați comportarea.

King n-a putut evita să-i mai atingă o dată mîna.

— Și mie mi-a părut bine de cunoștință.

Sean a ezitat iar, ochii i-au căpătat o expresie gravă, scrutătoare.

— Sînteți prietenul lui Peter?

Împăratul a avut senzația că-l aude întreaga

lume cînd i-a răspuns bîlbîit:

— Ă-ă… sigur, da, cam așa ceva.

— Ciudat, nu-i așa, cum poate avea un singur cuvînt sensuri atît de diferite. Dar, dacă sînteți prietenul lui, să nu-l îndemnați pe căi greșite, vă rog. Aveți reputația unui om periculos și n-aș vrea ca Peter să aibă de suferit. Țin foarte mult la el.

— Ă-ă… da, sigur.

King a simțit că i se moaie genunchii, i se topește șira spinării. Surîsul magnetic al lui Sean l-a pătruns pînă în adîncurile ființei. Resimțea o senzație pe care n-o mai încercase pînă atunci.

— Spectacolele de teatru sînt tot ce-i mai bun în lagăr, s-a auzit el vorbind. Te fac să simți că merită să-ți trăiești viața. Iar dumneavoastră sînteți de departe cel mai bun.

— Vă mulțumesc, s-a înclinat iar Sean apoi către Peter Marlowe: într-adevăr, parcă simți că merită să trăiești. Îmi place ceea ce fac.

Chiar că merită osteneala, Peter.

— Da, a încuviințat chinuit Peter Marlowe. Mă bucur că-ți merge bine.

Sean a mai schițat un ultim surîs incert, apoi s-a întors brusc și s-a îndepărtat în grabă. King s-a lăsat greu la loc, pe bancă.

— Măi, să fie-al naibii!

Peter s-a așezat și el pe jos. Și-a deschis tabachera și a răsucit o țigară.

— Dacă n-ai ști că-i bărbat, te-ai jura pe toți sfinții că e femeie, a oftat King. Și încă o femeie frumoasă.

Peter Marlowe a dat din cap posomorît.

— Nu e ca alți pederei, ăsta-i lucru sigur. Pe legea mea. Ba chiar nu-i deloc la fel. Al naibii să fiu dacă n-are ceva care nu e..., nu-și mai găsea cuvintele King; s-a sculat în picioare, bîjbîind după înțeles. Nici nu știu cum să zic. E... e femeie, fir-ar al dracului! Ți-l amintești în rolul Desdemonei? Doamne, așa cum arăta cu neglijeul ăla pe el, pun rămășag că n-a fost om

în Changi ca să nu se fi simțit stîrnit. Nu condamn pe nimeni că s-a lăsat ispitit. Pînă și eu sînt tentat, ca toată lumea. Cine zice că nu-i așa minte de stinge.

S-a uitat apoi la Peter Marlowe, l-a cercetat cu luare-aminte.

— Uf, pentru numele lui Cristos, a spus agasat Peter Marlowe. Doar nu-ți închipui c-oi fi și eu din ăia?

— Nu, i-a răspuns calm Împăratul. Dar nici nu m-ar deranja dacă ai fi. Numai să știu eu cum stau lucrurile.

— Ei bine, nu sînt.

— Să știi că nu asta mi-a fost impresia, a rînjit King. O ceartă între doi îndrăgostiți?

— Du-te dracului!

După un timp, King l-a întrebat într-o doară:

— Îl cunoști de mult pe Sean?

— A făcut parte din escadrila mea, i-a răspuns într-un tîrziu Peter Marlowe. Sean era mezinul, iar pe mine m-au pus, într-un fel, să-l

dăscălesc. Am ajuns să-l cunosc destul de bine.

A zburat cu un bobîrnac vîrful aprins al țigăni, a pus restul de tutun din chiștoc înapoi în tabacheră.

— De fapt, a fost cel mai bun prieten al meu. Era și un pilot foarte bun… a doborît trei „Zero”-uri[12] deasupra Javei a completat Peter Marlowe, a întors privirea spre King. Am ținut mult la el.

— Era… așa și mai înainte?

— Nu.

— Ei. Îmi dau seama că nu se gătea ca o muiere tot timpul, însă, la naiba, trebuia să se cunoască faptul că e mai altfel.

— Sean nu era deloc mai altfel. Era doar un băiat frumos și delicat. Nu era cîtuși de puțin efeminat, avea doar un fel de… compasiune.

---

[12] Avion de vînătoare în dotarea armatei japoneze.

— L-ai văzut vreodată dezbrăcat?

— Nu.

— Se leagă. Nici alții nu l-au văzut. Nici măcar pe jumătate dezbrăcat.

Sean dispunea de o cămăruță în clădirea teatrului, o încăpere numai a lui, cum nu mai avea nimeni la Changi, nici măcar Împăratul. Dar Sean nu dormea niciodată în camera aceea. Pînă și gîndul că Sean se află singur într-o cameră cu încuietoare pe dinăuntru era mult prea periculos, căci erau mulți în lagăr ale căror pofte dădeau pe-afară, iar ceilalți abia de se mai puteau stăpîni. Așa că Sean dormea întotdeauna într-una dintre barăci; în camera lui doar se spăla și se schimba de haine.

— Ce e între voi doi, de fapt? a întrebat King.

— Era cît pe ce să-l omor. Mai demult.

Discuția a încetat deodată, amîndoi ascultau acum atent, cu încordare. Dar nu se auzea decît un fel de suspin, o vibrație de alarmă. Împăratul s-a uitat repede în jur. Nevăzînd

nimic ieșit din comun, s-a ridicat și s-a strecurat înapoi pe fereastră. Peter Marlowe l-a urmat, ținîndu-se aproape. Cei din baracă ascultau și ei încordați.

King a tras cu ochiul spre colțul închisorii. Nu se zărea nimic neobișnuit. Mai trecea cîte un om, încoace și încolo, ca de obicei.

— Ce crezi? a întrebat încet King.

— Încă nu știu, i-a răspuns Peter Marlowe, concentrîndu-se.

Tot mai treceau oameni pe lîngă clădirea închisorii, doar că acum, aproape imperceptibil, cu un pas ceva mai grăbit.

— Hei, atenție, a șoptit Tex.

De după colțul închisorii se ivise căpitanul Brough, venea acum pe potecă, drept spre baraca lor. În urma lui au apărut și alți ofițeri, îndreptîndu-se cu toții spre cîte o baracă a trupei.

— E de rău, a zis acru Tex.

— Se lasă cu percheziție, l-a îngînat Max.

Într-o clipă, Împăratul a fost în genunchi, lîngă cufărul negru, grăbindu-se să-l descuie.

— Ne vedem mai tîrziu, a spus repede Peter Marlowe.

— Ia aici, l-a oprit King, aruncîndu-i un pachet de „Kooa”. Ne întîlnim diseară, dacă vrei.

Peter Marlowe a ieșit în fugă din baracă, a luat-o în jos pe potecă.

King a scos iute cele trei ceasuri îngropate sub boabele de cafea, s-a ridicat. S-a gîndit un moment, apoi s-a urcat pe scaun și a îndesat ceasurile în acoperișul de frunze. Își dădea seama că toți ceilalți știau acum de noua lui ascunzătoare, dar nu-i păsa, oricum nu se mai putea face nimic. A încuiat la loc cufărul. Brough era la ușă.

— Haide, băieți, toată lumea afară!

4

Gîndul lui Peter Marlowe nu era decît la ploscă în timp ce-și croia drum prin roiul de bărbați asudați care se aliniau acum pe drumul asfaltat. Încerca disperat să-și amintească dacă a umplut-o cu apă, dar n-avea deloc siguranța.

A urcat în goană treptele spre baracă. Însă baraca era deja goală, iar în dreptul ușii stătea un gardian coreean cam jegos. Peter Marlowe și-a dat seama că nu va fi lăsat să treacă, așa că s-a întors din drum, strecurîndu-se pe sub streașină pînă în partea cealaltă. S-a repezit pe ușa din partea opusă și era de-acum lîngă pat, cu plosca în mînă, cînd l-a zărit gardianul.

Coreeanul l-a înjurat furios, s-a apropiat și i-a făcut semn să pună plosca la loc. Peter Marlowe l-a salutat ca la regulament și i-a spus în malaieză, limbă pe care o pricepeau cei mai mulți dintre gardieni:

— Respectele mele, domnule șef. S-ar putea să avem mult de așteptat, așa că vă rog din suflet să mă lăsați să-mi iau plosca pentru că sufăr de dizenterie.

În vreme ce vorbea, a scuturat plosca. Era plină.

Gardianul i-a smuls plosca din mînă, a adulmecat-o bănuitor. Apoi a vărsat un strop de apă pe jos, i-a întins plosca lui Peter Marlowe, l-a înjurat iar, i-a făcut semn să se ducă și el la încolonare.

Peter Marlowe i-a făcut o plecăciune, oftînd de ușurare și a pornit în fugă spre grupa lui, care era deja aliniată.

— Unde dracu' ai fost, Peter? l-a întrebat Spence cu o îngrijorare sporită de durerile provocate de dizenterie.

— Ce mai contează, o dată ce sînt aici? i-a răspuns Peter Marlowe, amețit de bucurie că a izbutit să pună mîna pe ploscă. Hai, Spence, la treabă, aliniază-ți trupa, l-a mai îmboldit el.

— Să te ia naiba. Hai, băieți, alinierea! a dat comanda Spence, și-a numărat oamenii, apoi a întrebat: Unde-i Bones?

— La infirmerie, a dat glas Ewart. L-am dus chiar cu azi-dimineață.

— De ce naiba nu mi-ai spus mai înainte?

— Am lucrat la grădină toată ziua, ce Dumnezeu mai vrei? Mai ia-te și de altcineva!

— Tu să-ți ții gura, auzi?

Peter Marlowe însă nici nu auzea înjurăturile, vorbăria, zvonurile. Nădăjduia doar ca și colonelul și cu Mac să fi apucat să-și ia și ei ploștile.

După verificarea efectivului grupei, căpitanul Spence s-a îndreptat pe drum spre locotenent-colonelul Sellars, care avea comanda formală peste patru barăci, l-a salutat.

— Efectiv șaizeci și patru, controlat, domnule locotenent-colonel. Nouăsprezece prezenți, douăzeci și trei la infirmerie, douăzeci și doi la lucru.

— Bine, Spence.

De îndată ce a căpătat cifrele pentru toate cele patru barăci, Sellars le-a adunat pe categorii și a pornit în lungul șirului să-i raporteze colonelului Smedly-Taylor, care avea în subordine zece barăci. Apoi, colonelul Smedly-Taylor s-a dus să raporteze și el mai sus. Alți ofițeri au pornit și ei să raporteze superiorilor și operațiunea s-a repetat în tot lagărul, în interiorul și în afara închisorii, pînă cînd toate rapoartele au ajuns la comandantul lagărului. Comandantul a adunat numărul celor prezenți cu cei de la infirmerie și cu cei care fuseseră scoși la lucru și a prezentat totalul căpitanului Yoshima, interpretul militar japonez. Yoshima l-a înjurat pe comandantul lagărului pentru că din total rezulta un om lipsă.

A urmat o oră de panică pînă cînd omul lipsă a fost găsit, în sfîrșit, la cimitir. Colonelul dr. Rofer, șeful serviciului medical, l-a înjurat pe adjunctul său, colonelul dr. Kennedy, care a încercat să explice cît de greu este să ții evi-

dența la moment, dar colonelul Rofer l-a mai înjurat o dată și i-a atras atenția că asta intră în atribuțiile lui. Apoi Rofer s-a dus să-și ceară scuze de la comandantul lagărului, care l-a înjurat pentru lipsa lui de eficiență, iar apoi comandantul lagărului s-a dus la Yoshima și a încercat să-i explice cît mai politicos că, în sfîrșit, mortul a fost găsit și că este foarte greu să ții evidența precisă la minut. Iar Yoshima l-a înjurat pe comandantul lagărului pentru lipsa lui de eficiență și i-a spus că poartă întreaga răspundere... dacă nu e în stare să țină nici măcar o simplă evidență, atunci poate că a sosit timpul să preia un alt ofițer comanda lagărului.

În timp ce iritarea se transmitea cu iuțeală în sus și-n jos pe scară ierarhică, gardienii coreeni se ocupau de percheziționarea barăcilor, în special a barăcilor în care stăteau ofițerii. Aici trebuia să se afle radioul pe care-l căutau. Legătura cu lumea din afară, speranța tuturor. Urmăreau să găsească radioul, așa cum mai

găsiseră unul cu cinci luni în urmă. Însă gardienii se coceau de căldură, la fel cum se coceau de căldură și oamenii aliniați în drum, iar cercetările lor erau destul de superficiale.

Oamenii înjurau, năclăiți de nădușeală. Cîțiva au leșinat. Cei care aveau dizenterie se îndreptau cu pas șovăit spre latrine. Cei care erau prea bolnavi ca să le mai pese se puneau pe vine chiar acolo sau rămîneau culcați, lăsîndu-se cuprinși de durere, savurînd-o. Cei sănătoși nici nu băgau în seamă duhoarea. Duhoarea era ceva normal, după cum tot normală era și coada de la latrine; așteptarea era și ea normală.

Percheziția s-a încheiat abia după trei ore. S-a ordonat ruperea rîndurilor. Au pornit în roiuri spre barăci, la umbră; unii stăteau acum întinși pe priciuri, suflînd greu, alții se duceau la dușuri, sperînd ca răcoarea apei să le mai îndulcească durerea din capetele încinse.

Peter Marlowe a ieșit de la dușuri. Și-a înfășurat sarongul în jurul mijlocului și a pornit

spre bungalovul de beton unde stăteau prietenii săi, tovarășii săi de unitate.

— *Puki ’mahlu!* i-a rînjit Mac.

Maiorul McCall era un scoțian mic de statură, dar vînos, care se ținea mereu foarte drept. Cei douăzeci și cinci de ani petrecuți în junglele din Malaya îi săpaseră cute adînci pe față… asta, băuturile tari, nopțile pierdute la cărți și crizele de friguri.

— *’Mahlu senderis,* i-a replicat fericit Peter Marlowe, așezîndu-se pe vine.

Înjurăturile malaieziene fuseseră întotdeauna o încîntare pentru el. O traducere precisă nici nu era posibilă, cu toate că *puki* era o denumire mai pitorească a părții femeiești, iar *’mahlu* însemna „rușinată”.

— Nenorociților, nu puteți să vorbiți și voi, măcar o dată, englezește ca oamenii? a mîrîit colonelul Larkin.

Stătea lungit pe salteaua pe care o așternuse pe jos. Gîfîia încă din pricina căldurii, îl durea

și capul după o criză recentă de malarie.

Mac i-a făcut cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Noi îi tot explicăm, dar nu intră nimic în capul ăla tare. Nu mai e nici o speranță pentru sărmanul colonel!

— Aș-șa-i, camarade, a făcut Peter Marlowe, maimuțărind accentul australian al lui Larkin.

— Cum dracu' m-am înhăitat eu cu voi ăștia doi, s-a văitat Larkin, n-am să știu niciodată.

— Pentru că-i prea leneș, ce zici, Peter? Noi doi ne spetim la muncă, nu-i așa? Iar el șade acolo și se preface că nu se poate scula din pat doar pentru că are un flecușteț de malarie.

— *Puki 'mahlu.* Adu-mi și mie niște apă, Marlowe!

— 'Nțeles, să trăiți, dom'le colonel!

I-a întins plosca lui Larkin. Cînd a văzut-o, Larkin a zîmbit în pofida durerii.

— Totul în regulă, băiete?

— Da. Dar, Doamne, au fost momente în ca-

re am cam băgat-o pe mînecă.

— La fel ca și Mac și cu mine.

Larkin a sorbit cîteva înghițituri, i-a înapoiat cu grijă plosca.

— Ești bine, colonele?

Pe Peter Marlowe îl îngrijora paloarea lui Larkin.

— Bine pe dracu', a mormăit Larkin. O sticlă de bere e singurul lucru care m-ar face bine. Mîine aș fi iar pe picioare.

Peter Marlowe a dat din cap.

— Cel puțin nu mai ai febră.

Atunci, cu o indiferență prefăcută, a scos din buzunar pachetul de „Kooa".

— Doamne Dumnezeule! au făcut într-un glas Mac și Larkin.

Peter Marlowe a desfăcut pachetul, le-a dat la fiecare cîte o țigară.

— Dar de la Moș Crăciun!

— De unde naiba le-ai ciupit, Peter?

— Stai să le fumăm mai întîi, a zis mohorît Mac. Înainte de a primi vestea cea proastă. Probabil că ne-a vîndut paturile… sau așa ceva.

Peter Marlowe le-a spus povestea cu Împăratul și cu Grey. Pe măsură ce-l ascultau, cei doi erau tot mai uluiți. Cînd le-a spus despre procesul de preparare a tutunului, l-au ascultat în tăcere pînă în clipa în care a pomenit de procente.

— Șaizeci la patruzeci! a explodat încîntat Mac. Șaizeci la patruzeci. Dumnezeule!

— Chiar așa, a confirmat Peter Marlowe, înțelegîndu-l greșit pe Mac. Închipuiți-vă! Pînă la urmă, tot i-am arătat cum se face. A părut surprins cînd i-am spus cu nu vreau nimic în schimb.

— I l-ai dat așa, pe gratis?

Mac era înmărmurit.

— Bineînțeles. Am greșit cumva, Mac?

— Dar de ce?

— Pentru că nu mă pot băga în afaceri, asta-i una la mînă. În familia Marlowe n-au existat negustori, i-a explicat Peter Marlowe, vorbindu-i ca unui copil. Pur și simplu, asta nu se face, bătrîne.

— Dumnezeule, ai și tu o ocazie minunată să faci ceva bani și dai în ea cu piciorul, zîmbind nepăsător, cu dispreț. Îmi închipui că-ți dai seama că, avîndu-l pe King în spatele afacerii, ai fi cîștigat destul ca să cumperi rații duble de-acum și pînă la sfîrșitul lumii. De ce n-ai tăcut dracului din gură și nu mi-ai zis mie ca să...

— Ce spui tu acolo. Mac? l-a întrerupt tăios Larkin. Băiatul a făcut exact ce trebuie și, oricum, ar fi fost rău să intre în afaceri cu Împăratul.

— Dar...

— Dar nimic, l-a potolit Larkin.

Mac s-a domolit imediat, năpădit de remușcări pentru izbucnirea de adineaori. A rîs ner-

vos, forțat:

— Am vrut doar să te tachinez, Peter.

— Ești convins, Mac? Doamne, s-a întristat deodată Peter Marlowe. Am făcut cumva o prostie? N-aș vrea să vă fi dezamăgit.

— Nu, băiete, fii serios, glumeam și eu. Zi-i mai departe, spune-ne ce s-a mai întîmplat.

Peter Marlowe le-a povestit totul cum a fost, întrebîndu-se tot timpul dacă n-a făcut pe undeva vreo greșeală. Mac era cel mai bun prieten al său, un tip deștept, care nu-și pierde niciodată cumpătul. Le-a spus și despre Sean, iar cînd a terminat parcă s-a simțit ceva mai bine. Apoi a plecat. Era rîndul lui să dea de mîncare la pui. Cînd au rămas singuri, Mac i-a spus lui Larkin:

— La naiba… îmi pare rău. N-avea nici un rost să-mi ies din pepeni în halul ăsta.

— Nu te condamn, camarade. Ăsta umblă cu capul în nori. Are niște idei cam trăsnite băiatul ăsta. Dar nu se știe niciodată. Poate că și

Împăratul ne va fi cîndva de folos.

— Asta cam așa e, a murmurat Mac, dus pe gînduri.

Peter Marlowe avea în mînă o gamelă plină cu frunze tocate, pe care le adunase dinainte. A trecut prin dreptul zonei latrinelor și a ajuns la padocurile în care erau ținute găinile din lagăr.

Erau multe padocuri, mai mari și mai mici, îngrăditurі pentru o singură găină prăpădită și un padoc uriaș pentru o sută treizeci de găini, cele care erau proprietatea întregului lagăr, iar ouăle lor mergeau la fondul comun. Alte padocuri aparțineau cîte unei grupe sau unei asociații de unități care-și valorificau în comun posibilitățile. Numai Împăratul avea padocul lui personal.

Padocul grupei din care făcea parte Peter Marlowe fusese construit de Mac. Erau în el trei găini – averea unității. Larkin cumpărase găinile cu șapte luni în urmă, cînd unitatea a vîndut ultimul lucru de preț pe care-l mai

avea: verigheta de aur a lui Larkin. Larkin nu vroia s-o vîndă, dar pe-atunci Mac era bolnav, Peter Marlowe avea dizenterie, iar cu două săptămîni mai înainte rațiile de lagăr fuseseră iar reduse, așa că Larkin a vîndut-o. Dar nu prin mijlocirea Împăratului. Folosise serviciile unuia dintre oamenii lui, Tiny Timsen, negustorul australian. Cu banii căpătați a cumpărat atunci patru găini de la comerciantul chinez care obținuse de la japonezi concesiunea de a trata cu lagărul, iar împreună cu găinile mai luase și două cutii de sardele, două cutii de lapte condensat și o jumătate de litru de ulei de palmier portocaliu la culoare.

Găinile erau bune și se ouau la vreme. Apoi una a murit și cei trei au mîncat-o. Oasele le-au păstrat, le-au pus într-o oală împreună cu măruntaiele, ghearele și capul și cu o papaia[13] verde, pe care o furase Mac cînd l-au scos

---

[13] Fruct tropical asemănător, ca formă și gust, cu pepenele galben.

la lucru, și au făcut un fel de tocană. O săptămînă întreagă și-au simțit atunci trupurile pline și curate.

Larkin a deschis o cutie de lapte condensat în ziua în care a făcut cumpărătura. Fiecare primea cîte o lingură, o dată pe zi, pînă ce s-a terminat cutia. Laptele condensat nu se strică din cauza căldurii. În ziua în care nu s-a mai putut scoate nimic cu lingura, au fiert cutia și au băut lichidul. A fost foarte bun.

Cele două cutii de sardele și ultima cutie de lapte condensat constituiau fondul de rezervă al unității, pentru cazul în care-ar avea un ghinion rău de tot. Cutiile erau păstrate într-o ascunzătoare păzită permanent de un membru al unității.

Peter Marlowe s-a uitat în jur înainte de a descuia lacătul de la coteț pentru a fi sigur că nu-i nimeni prin apropiere care să poată vedea cum se deschide. A dat ușița la o parte și a văzut două ouă.

— Șezi liniștită, Nonya, i-a spus el blînd găi-

nii celei mai de soi. N-am de gînd să te tulbur.

Nonya clocea un cuibar de șapte ouă. Unitatea făcuse un mare efort de voință pentru a lăsa ouăle sub cloșcă, însă dacă aveau norocul să obțină șapte puișori, iar puii apucau să trăiască și să ajungă cocoși sau găini, atunci ajungeau să aibă un cîrd uriaș. Atunci ar avea posibilitatea să lase mereu cîte o găină de cloșcă. Și nu le-ar mai fi niciodată teamă de Salonul Șase.

Salonul Șase îi adăpostea pe orbi, cei care-și pierduseră vederea în urma îmbolnăvirii de beri-beri[14].

Orice adaos de vitamine avea un efect miraculos pentru îndepărtarea acestui pericol permanent, iar ouăle reprezentau o sursă puternică de vitamine, singura de care puteau dispune, de altfel. Așa se făcea că, de fiecare dată,

---

[14] Boală specifică din Orientul îndepărtat, datorată unei deficiențe de vitamina B, oarecum asemănătoare cu pelagra.

comandantul lagărului blestema și cerea mai mult de la stăpînire. Dar, de cele mai multe ori, porția era un ou de persoană pe săptămînă. Unii primeau un ou în plus în fiecare zi, dar, de obicei, era deja prea tîrziu.

Și tot așa se făcea că păsările erau păzite zi și noapte de o gardă de ofițeri. De aceea a te atinge de o găină care aparținea lagărului sau altei unități era un delict grav. Un ostaș care a fost prins cu o găină cu gîtul sucit în mînă a fost omorît în bătaie de cei care au dat de el.

Autoritățile au stabilit că, în cazul acela, a fost vorba de un omor scuzabil.

Peter Marlowe s-a oprit în capătul padocului ca să admire găinile Împăratului. Erau șapte, durdulii și uriașe în comparație cu celelalte. Era și un cocoș în padoc, mîndria lagărului. I se spunea Sunset[15]. Din sămînța lui ieșeau pui viguroși, cocoșei și puicuțe. Putea să-l ceară oricine pentru împerecheat. Dar și asta avea

---

[15] Asfințit (engl.).

un preț: Împăratul avea dreptul să-și aleagă din puii prăsiți.

Chiar și găinile Împăratului erau inviolabile și ținute sub pază la fel cu celelalte.

Peter Marlowe l-a urmărit pe Sunset cum îngenunchează o găină și o calcă. Găina s-a săltat din praf, s-a pus să alerge de colo-colo, cotcodăcind, a mai și ciupit cu ciocul o altă găină așa, din ciudă. Peter Marlowe s-a rușinat în gînd pentru că a privit scena. Știa că asta-i o dovadă de slăbiciune. Știa că iar se va gîndi la N'ai și iar o să-l chinuiască junghiul acela, la încheietura coapselor.

S-a întors la coteț, a controlat dacă lacătul e bine încuiat și a pornit înapoi spre bungalov, purtînd cu grijă cele două ouă.

— Peter, băiete, i-a zîmbit larg Mac, asta-i ziua mea cea norocoasă!

Peter Marlowe a scos pachetul de „Kooa", a împărțit țigările în trei grămăjoare.

— Pe celelalte două le tragem la sorți.

— Ia-le tu, Peter, a spus Larkin.

— Nu, tragem la sorți. Cartea cea mai mică pierde.

Mac a pierdut și s-a prefăcut tare amărît.

— Rahat cu mac!

Au desfăcut cu grija țigările din foiță, au presărat tutunul în tabachere și l-au amestecat cu iarba tratată după modelul javanez, atîta cît avea fiecare. Apoi au împărțit porțiile în patru, au pus trei dintre ele în alte cutiuțe și le-au încredințat lui Larkin spre păstrare. Era prea tentant să ai asupra ta atîta tutun deodată.

Brusc, cerurile s-au despicat și a început potopul.

Peter Marlowe și-a scos sarongul, l-a împăturit atent și l-a depus pe patul lui Mac.

— Peter, a rostit grijuliu Larkin. Să ai grijă cum te porți cu Împăratul ăla. S-ar putea să fie periculos.

— Sigur că da. Nu-ți face griji.

Peter Marlowe a ieșit afară, sub ruperea de

nori. Într-o clipită, Mac și Larkin s-au despuiat și ei și l-au urmat, alăturîndu-se mulțimii de bărbați goi care se bălăceau acum în ploaie.

Trupurile primeau cu recunoștință șfichiuirea picăturilor, plămînii inspirau cu nesaț aerul răcorit, li se dezmorțeau creierii.

Și așa duhoarea de la Changi a fost spălată de ape.

5

După ploaie au rămas afară ca să se bucure de răcoarea trecătoare, așteptînd să vină ora mesei. Se mai scurgea ceva apă de pe acoperișurile din foi de palmier, gîlgîia prin șănțulețele de scurgere, praful se transformase în noroi. Dar soarele lucea la fel de mîndru pe cerul albicios.

— Bu-un, a suspinat fericit Larkin. Parcă mă și simt ceva mai bine.

— Așa-i, a încuviințat absent Mac.

Ședeau toți trei pe terasă. Dar gîndul lui Mac rătăcea acum departe, spre nordul țării, la plantația lui de arbori de cauciuc de la Kedah.

— Căldura are și ea rostul ei, a rostit el încetișor, te face să prețuiești mai bine răcoarea. La fel ca atunci cînd ai friguri.

— Malaya e o împuțiciune, și ploaia, și arșița, și malaria, și ploșnițele, și muștele – toate sînt o împuțiciune, a decretat Larkin.

— Or fi, dar nu pe timp de pace, i-a făcut Mac cu ochiul lui Peter Marlowe. Și nici într-un sătuc ascuns, ce zici, Peter, băiete?

Peter Marlowe i-a zîmbit. Le spusese aproape totul despre viața lui în sătucul acela. Din ceea ce nu le spusese, bănuia că Mac știe cum trebuie să fi stat lucrurile, căci Mac își petrecuse în Orient cea mai mare parte a vieții, din adolescență încoace, și iubea Orientul tot atît pe cît îl ura Larkin.

— Așa mi se pare și mie, a spus visător Peter Marlowe.

Au surîs toți trei. Acum nu mai vorbeau mult între ei. Toate întîmplările fuseseră povestite și repovestite, adică toate cele pe care a vrut fiecare să le spună.

Așteptau acum cu răbdare. Cînd a sosit vremea mesei, au stat cu toții la rînd, apoi s-au întors la bungalov. Fiertura care se numea supă au băut-o repede. Peter Marlowe a pus reșoul artizanal și a prăjit un ou. A răsturnat toate porțiile de orez într-un singur castron și a așezat oul deasupra, cu un pic de sare și piper. A amestecat îndelung, pînă ce întreaga cantitate de albuș și gălbenuș s-a împrăștiat egal în orez; a împărțit porțiile. Au mîncat încet, savurînd fiecare îmbucătură.

Cînd au terminat, Larkin a strîns vasele și s-a dus să le spele, căci era rîndul lui. S-au așezat iar pe terasă să aștepte amurgul și apelul de seară.

Peter Marlowe urmărea leneș cu privirea oamenii care treceau pe drum, bucuros să-și simtă stomacul plin, cînd l-a zărit pe Grey ve-

nind drept spre ei.

— Bună seara, domnule colonel, a spus Grey către Larkin, salutînd reglementar.

— ’Seara, Grey, a oftat Larkin. Cine-a dat-o-n bară de data asta?

Apariția lui Grey nu putea decît să anunțe alte necazuri. Grey s-a uitat de sus la Peter Marlowe. Larkin și Mac au simțit de îndată dușmănia dintre ei.

— Colonelul Smedly-Taylor mi-a ordonat să vă comunic, domnule colonel, a spus Grey. Doi dintre oamenii dumneavoastră s-au luat la bătaie. Caporalul Townsend și soldatul Gurble. I-am băgat pe amîndoi la carceră.

— Bine, locotenent, a zis înțepat Larkin. Poți să le dai drumul. Le spui să se prezinte la mine după apelul de seară. Las’ că le-arăt eu lor! s-a indignat Larkin, apoi după o pauză: Știi din ce cauză s-au bătut?

— Nu, domnule colonel. Cred însă că s-au luat de la „două-n sus”.

„Un joc de mai mare rîsul, și-a zis Grey. Două monede așezate pe-o surcea, le arunci în sus și trebuie să ghicești dacă pică amîndouă cu pajură, amîndouă cu cap, sau una așa și una așa.”

— Probabil că ai dreptate, a mormăit Larkin.

— N-ați putea interzice jocul ăsta? Se iscă întotdeauna necazuri cînd…

— Să le interzic eu jocul? l-a întrerupt scurt Larkin. Dacă o fac, au să spună c-am înnebunit de tot. N-ar da nici o atenție unui ordin atît de tîmpit… și pe bună dreptate. Jocurile de noroc fac parte din însăși ființa australianului, de atîta lucru puteai să-ți dai seama pînă acum. Un joc de „două-n sus” îi mai ia omului gîndul de la alte prostii, iar o bătaie nu-i nici ea rea, din cînd în cînd.

S-a ridicai în picioare ca să-și stăpînească tremurul umerilor.

— Pentru un australian jocurile de noroc sînt ca aerul. La noi pînă și ultimul nătărău

mai păstrează un shilling sau doi ca să-și încerce norocul, a înăsprit Larkin tonul, îmi place și mie să mă prind la un joc de „două-n sus” cînd îmi vine cheful.

— Da, domnule colonel, a constatat Grey.

Îl văzuse pe Larkin, cum mai văzuse și pe alți ofițeri australieni, umblînd de-a bușilea prin praf în rînd cu ostașii, zbierînd și suduind ca ultima cătană. Nici nu-i de mirare că stau așa de prost cu disciplina.

— Spune-i colonelului Smedly-Taylor că mă ocup eu de ei. Dar ce-și închipuie!

— Păcat de bricheta lui Marlowe, nu-i așa, domnule Colonel? a aruncat Grey vorba, privindu-l fix pe Larkin.

Larkin nu și-a ferit ochii, s-a încruntat nițel.

— Nu trebuia să se lăcomească la cîștig. Nu-i așa?

— Chiar așa, domnule colonel, a spus Grey după o pauză destul de lungă ca să-și marcheze atitudinea.

„Ce să-i faci, și-a zis, merita măcar o încercare. La naiba cu Larkin, la naiba și cu Marlowe, mai e timp destul.”

Era gata-gata să salute și să-și ia rămas bun cînd i-a trăsnit prin minte o idee cu totul fantastică. Și-a stăpînit tulburarea și a spus ca din întîmplare:

— A, bine că mi-am adus aminte, domnule colonel. Umblă un zvon că cineva dintre australieni ar avea un inel cu diamant.

Apoi, socotind că afirmația și-a făcut efectul, a mai adăugat:

— Nu se întîmplă să știți ceva despre chestia asta?

Larkin avea ochii adunați în orbite, ascunși în umbra unor sprîncene stufoase. A scăpat o privire scurtă spre Mac înainte de a răspunde.

— Mi-au ajuns și mie la ureche zvonurile astea. După cîte-mi dau seama, nu e vorba de vreunul dintre oamenii mei. De ce?

— Încerc să verific, domnule colonel, a

zîmbit strîmb Grey. Desigur, vă dați seama că un inel de felul ăsta ar putea fi dinamită curată. Și pentru proprietar și pentru mulți alții, a precizat el, apoi a adăugat: Ar fi mai bine să fie ținut sub cheie.

— N-aș zice, bătrîne, a spus Peter Marlowe, rostind cuvîntul „bătrîne” ca o insultă voalată. Asta ar fi soluția cea mai proastă, dacă diamantul există cu adevărat. Lucru de care mă cam îndoiesc. Dacă se află într-un loc cunoscut, s-ar găsi mulți amatori să vadă cum arată. Și, oricum, japonezii l-ar sălta de îndată ce ar afla despre el.

— Sînt de acord, a zis gînditor Mac.

— Povestea asta e mai bine s-o lași cum e. Adică încurcată. Probabil că nu-i decît un zvon, a conchis Larkin.

— Sper, a spus Grey, căpătînd siguranța că i se adeverește bănuiala. Dar zvonul circulă totuși destul de insistent.

— Nu poate fi vorba de unul dintre oamenii

mei. Mintea lui Larkin lucra acum febril Grey părea să fi mirosit ceva… Cine ar putea fi? Cine?

— Ei bine, dacă mai auziți cîte ceva, domnule colonel, poate îmi spuneți și mie, a încheiat Grey, plimbîndu-și disprețuitor privirea spre Peter Marlowe. Menirea mea e să previn necazurile înainte de a izbucni.

L-a salutat apoi corect pe Larkin, a făcut un semn din cap către Mac și a plecat.

S-a lăsat o tăcere lungă, grea de gînduri.

— De ce o fi întrebat el de chestia asta? a zis Larkin, cu o privire scurta către Mac.

— Da-a, a făcut Mac. M-am întrebat și eu. Ai observat cum i s-a luminat fața ca un far?

— Chiar așa! a spus Larkin cu brazdele de pe față parcă mai adîncite ca de obicei. Măcar într-o singură privință are și Grey o dată dreptate. Un diamant ar putea să-i coste pe-o groază de oameni o groază de sînge.

— Nu-i decît un zvon, colonele, a zis Peter

Marlowe. Nimeni n-ar fi putut păstra așa ceva atîta timp. Imposibil.

— Sper să ai dreptate, s-a încruntat Larkin. Doamne ferește să nu-l aibă cumva vreunul dintre băieții mei.

Mac s-a întins, trosnindu-și oasele. Îl durea capul, simțea că se apropie o nouă criză de friguri. „Oricum, o mai trag trei zile”, și-a zis el liniștit. Avusese friguri de-atîtea ori, încît făceau acum parte din viața lui, ca și respirația. Cam o dată la două luni. Și-a amintit că trebuia să treacă în retragere încă din 1942, conform avizului medical. Cînd malaria te atinge și la splină, atunci trebuie să te întorci acasă, bătrîne, acasă în Scoția, într-o climă mai rece. Îți cumperi o fermă micuță pe undeva pe lîngă Killin, cu o priveliște încîntătoare spre Loch[16] Tay. Atunci s-ar mai putea să trăiești.

— Da-a, a făcut Mac ostenit, simțindu-și povara celor cincizeci de ani, apoi a rostit cu glas

---

[16] Lac, în dialectul scoțian.

tare gîndul care era în mintea tuturor: Dar dac-am avea noi pietricica aia blestemată, atunci am duce-o bine-mersi, fără nici o teamă de viitor. Chiar așa, fără teamă.

Larkin și-a răsucit o țigară, a aprins-o, a tras adînc în piept. I-a trecut-o lui Mac, care a tras și el din ea, apoi i-a întins-o lui Peter Marlowe. Cînd era aproape pe terminate, Larkin a îndepărtat vîrful aprins, a pus restul de tutun înapoi în tabacheră. Tot el a spart tăcerea:

— M-aș duce să fac cîțiva pași.

— *Salamat*, i-a zîmbit Peter Marlowe. Asta însemna „pace ție”.

— *Salamat*, a spus Larkin și a ieșit afară, în dogoarea soarelui.

În timp ce Grey urca poteca spre coliba poliției militare, creierul îi lucra înfrigurat. Și-a făgăduit ca, de îndată ce ajunge la colibă și-i eliberează pe australieni, să-și răsucească o țigară pentru a-și sărbători victoria. Cea de-a doua

pe ziua de azi, cu toate că nu mai avea tutun de buruiană decît pentru trei țigări pînă la solda care se dădea abia săptămînă viitoare.

A urcat treptele, i-a făcut semn sergentului Masters:

— Poți să le dai drumul!

Masters a dat la o parte ranga grea care bloca ușa cuștii de bambus. Cei doi ostași morocănoși au luat poziție de drepți în fața lui Grey.

— Vă prezentați amîndoi la colonelul Larkin după controlul de seară.

Cei doi au salutat și s-au dus.

— Mama lor de scandalagii, a mormăit scurt Grey.

S-a așezat la masă, și-a scos tabachera și foița de țigară. Fusese cam cheltuitor luna asta. Cumpărase o foaie întreagă dintr-o Biblie, cea mai bună hîrtie de țigară. Deși nu era prea credincios, avea totuși senzația că a fuma din Biblie e un act de blasfemie. Grey a citit pasajul din Scriptură de pe foița din care urma să-și

răsucească țigara: „Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului și a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor pînă-n creștetul capului. Și a luat Iov un ciob ca să se scarpine și ședea pe gunoi, afară din oraș. Atunci nevasta lui a zis către el...”

Nevasta! Cum naiba de-a trebuit să dea tocmai peste cuvîntul ăsta? Grey a suduit în gînd și a întors peticul de hîrtie pe partea cealaltă.

Primele propoziții de pe cealaltă parte erau: „De ce n-am murit cînd eram în sînul mamei mele? Și nu mi-am dat duhul ieșind din pîntecele ei?”

Grey a sărit în picioare în clipa în care a auzit ceva șuierînd pe fereastră; o piatră s-a izbit de perete și s-a rostogolit pe podea.

Piatra era înfășurată într-o bucată de hîrtie de ziar. Grey a luat-o de jos și s-a repezit la fereastră. Nu era nimeni în apropiere. Grey s-a așezat iar la masă, a netezit hîrtia. Pe marginea ei stătea scris: „Facem un tîrg. Vi-l dau pe

Împărat pe tavă, dacă închideți ochii puțin față de parnosul meu după ce-l găbjiți pe el. Dacă ține tîrgul, ieșiți în prag și stați un minut cu piatra în mîna stîngă. Pe urmă, descotorosiți-vă de celălalt polițai. Se spune că sînteți un polițai cinstit, așa că am încredere”[17].

— Ce spune, dom’ locotenent? a întrebat Masters cu ochii la hîrtia din mîna lui Grey.

Grey a strîns în pumn peticul de ziar.

— Unul care-și închipuie că ne spetim prea tare pentru japonezi, a răspuns el sec.

— Ticălosul, a zis Masters, uitîndu-se și el pe fereastră. Ce naiba cred ei că s-ar întîmpla aici dacă n-am veghea noi la menținerea disciplinei? S-ar sfîșia între ei, nenorociții.

— Chiar așa.

Grey avea acum senzația că peticul acela de hîrtie prinde viață în mîna lui. „Dacă oferta este reală, și-a zis, atunci Împăratul poate fi

---

[17] Mesajul este scris în grai american.

doborît.”

Hotărîrea pe care o avea de luat nu era deloc ușoară. Dacă făcea tîrgul, trebuia să-și țină angajamentul ce-i revenea. Cuvîntul dat era pentru el un legămînt; era, într-adevăr, un „polițai” cinstit și, pe deasupra, mîndru de acest renume. Grey știa că ar fi în stare de orice, numai să-l vadă închis în cușca de bambus, despuiat de straiele alea făloase, pentru asta ar putea chiar să închidă puțin ochii față de o încălcare de regulament. S-a întrebat apoi care dintre americani ar putea fi informatorul. Îl urau cu toții pe Împărat, îl pizmuiau..., dar care dintre ei și-ar asuma rolul Iudei, care ar risca să suporte toate urmările în cazul în care ar fi descoperit? Oricine ar fi, nu va putea prezenta niciodată un pericol mai mare decît Împăratul.

Așa că a ieșit în ușă, ținînd piatra în mîna stîngă și scrutînd cu privirea pe toți cei ce treceau prin fața colibei. Nimeni însă nu i-a făcut vreun semn.

A zvîrlit piatra cît colo și i-a dat liber lui Masters. A luat apoi loc în colibă și s-a pus pe așteptat. Aproape că-și pierduse orice speranță cînd i-a venit pe fereastră încă o piatră, înfășurată în alt bilețel: „Căutați în cutia din șanțul de scurgere de lîngă baraca 16. De două ori pe zi, dimineața și după strigarea de seară. Acesta va fi sistemul nostru de legătură. Astă-seară face afaceri cu Turasan.”

6

În noaptea aceea Larkin a stat mult timp lungit pe saltea, sub pologul contra țînțarilor, tare îngrijorat din pricina caporalului Townsend și a soldatului Gurble. Se văzuse cu ei după apelul de seară.

— De ce, mama dracului, v-ați luat la bătaie? i-a întrebat el de mai multe ori.

Și de fiecare dată amîndoi i-au răspuns îmbufnați:

— Două-n sus.

Dar Larkin știa din instinct că cei doi mint.

— Mie să-mi spuneți adevărul! s-a răstit el mînios. Știu bine că sînteți prieteni. De ce v-ați luat la bătaie?

Amîndoi însă se încăpățînau să-și țină ochii pironiți în pămînt. Larkin i-a luat la întrebări și separat, dar și atunci fiecare dintre ei i-a răspuns rînjind:

— Două-n sus.

— Bine, nenorociților, a spus la urmă Larkin cu asprime în glas. Vă mai dau o ultimă șansă. Dacă nu-mi spuneți, vă transfer pe amîndoi din regimentul meu. Iar în ceea ce mă privește, voi nu mai existați!

— Domnule colonel, a gîfîit Gurble. Nu ne puteți face una ca asta!

— Vă dau treizeci de secunde, a rostit Larkin pe un ton categoric, irevocabil.

Cei doi și-au dat seama de îndată că se va ține de cuvînt. Și mai știau că un cuvînt de-al

lui Larkin era lege în regiment, căci le era tuturor ca un tată. Excluderea însemna că de-acum înainte ei nu vor mai exista în ochii camarazilor, iar fără camarazi știau că nu vor avea mult de trăit.

Larkin a așteptat un minut întreg. Apoi a spus liniștit:

— Bine atunci. De mîine…

— Vă spun eu, domnule colonel, a izbucnit deodată Gurble. Păcătosul ăsta împuțit m-a acuzat c-am furat din mîncarea camarazilor. Împuțitul zice c-am furat…

— Și chiar asta ai făcut, otreapă nenorocită!

Numai ordinul răcnit al lui Larkin – „Dre-epți”! – i-a oprit să nu sară iar la bătaie.

Caporalul Townsend a fost primul la rînd să prezinte cum s-au petrecut lucrurile.

— Luna asta e rîndul meu să fac de control la bucătărie. Azi am avut de luat o sută optzeci și opt de porții și…

— Cine-i lipsă? l-a întrerupt Larkin.

— Billy Donahy, dom' colonel. Azi după-amiază l-au dus la infirmerie.

— Bine. Spune.

— Să vedeți, dom' colonel. O sută optzeci și opt de porții a cîte o sută douăzeci și cinci de grame pe zi face douăzeci și trei de kile și jumătate. Mă duc întotdeauna la magazie personal, împreună cu un camarad, să fiu de față la cîntar și pe urmă tot eu duc orezul la bucătărie ca să am siguranța că ne primim cu toții porțiile alea amărîte. Ei bine, azi tocmai făceam controlul la cîntar cînd m-a lovit pîntecăraia. Atunci l-am rugat pe Gurble, pe ăsta de-aici, să ducă orezul la cazan. E cel mai bun prieten al meu și am crezut că pot să am încrederea că...

— Nu m-am atins de nici un bob, ticălosule! Mă jur pe ce-am mai sfînt...

— Am avut lipsă la cîntar cînd m-am întors eu! s-a oțărît la el Townsend. A lipsit aproape o litră, iar asta-i porția pentru doi inși!

— Știu, dar eu nici nu m-am...

— Greutățile n-au avut nimic. Le-am controlai chiar sub ochii tăi, nemernicule!

Larkin s-a dus cu ei să verifice greutățile și a constatat că sînt în regulă. Nu era nici o îndoială că de la magazie plecase cantitatea cuvenită de orez pentru că rațiile erau cîntărite în public de locotenent-colonelul Jones, în fiecare dimineață. Răspunsul nu putea fi decît unul.

— În ceea ce mă privește, Gurble, a spus încet. Larkin, din regimentul meu nu mai faci parte. Ești mort.

Gurble a dispărut în întuneric, împleticindu-se, scîncind încetișor. Larkin s-a întors către Townsend:

— Tu să-ți ții gura despre povestea asta.

— Mă jur pe cruce, dom’ colonel. Camarazii l-ar sfîșia în bucăți dacă se află. Și ar merita! Singurul motiv pentru care nu le-am spus a fost că e prietenul meu cel mai bun, a adăugat el șoptit, cu ochii năpădiți de lacrimi. Pe crucea mea, dom’ colonel, împreună ne-am înrolat.

Am fost amîndoi, cu dumneavoastră, și la Dunkirk, și în împuțitul ăla de Orient Mijlociu, am străbătut toată Malaya… îl cunosc de-o viață și mi-aș fi pus capul la bătaie că…

Acum, regîndind toată întîmplarea în amurgul somnului, Larkin s-a cutremurat. „Cum de se poate să decadă omul într-atît? se întreba acum neajutorat. Cum”? Tocmai Gurble, pe care-l cunoaște de atîția ani, care a și lucrat în birourile lui, la Sydney!

A închis ochii, încercînd să nu se mai gîndească la Gurble. Își făcuse doar datoria, iar datoria lui era să-i apere pe cei mulți. Apoi a lăsat gîndul să-i rătăcească la Betty, nevastă-sa, cum prepară ea friptura cu un ou prăjit deasupra, la căsuța lui cu priveliște asupra golfului, la fiică-sa, la momentele pe care le vor mai petrece cîndva împreună. Dar cînd? Cînd?

Grey a urcat tiptil, hoțește, treptele barăcii numărul șaisprezece, s-a strecurat spre patul lui. Și-a tras de pe el pantalonii scurți, s-a bă-

gat sub polog și s-a întins gol pe saltea, foarte mulțumit de sine. Cu cîteva clipe mai înainte îl văzuse pe Turasan, unul dintre gardienii coreeni, cum a dat pe furiș colțul spre baraca americanilor și s-a făcut nevăzut pe sub copertina de pînză; îl zărise și pe Împărat cum se fofilează pe fereastră în întîmpinarea lui Turasan. Grey n-a mai zăbovit decît un moment în întuneric. Acum nu făcea decît să verifice știrea dată de informator, nu era nevoie să dea năvală peste King. Nu. Nu încă, acum cînd informatorul abia își dovedise utilitatea.

Grey s-a răsucit în pat ca să se scarpine pe picior. Cu o îndemînare cîștigată dintr-o practică îndelungată, a prins intre degete ploșnița, a strivit-o. A auzit-o cum pocnește și se sparge, a simțit în nări mirosul dulceag al sîngelui din ea... sîngele lui.

În jurul pologului bîzîiau nori de țînțari, căutînd găurică inevitabilă prin care să se strecoare înăuntru. Spre deosebire de majoritatea celorlalți ofițeri, Grey refuzase să-și schimbe

patul pe un prici; nu suporta ideea să doarmă cu cineva deasupra sau dedesubt. Chiar dacă suprapunerea paturilor însemna să capeți mai mult spațiu.

Pologurile contra țînțarilor erau agățate de o sîrmă întinsă în lungul barăcii. Chiar și în somn oamenii se simțeau legați între ei. Cînd unul dintre ei se întorcea pe partea cealaltă sau trăgea de polog ca să-i îndese marginile mai bine sub salteaua jilavă, se mișcau și toate celelalte pologuri și fiecare dintre ei se știa împresurat.

Grey a mai stîlcit o ploșniță, dar nu-i era mintea la asta. În noaptea aceea era plin de bucurie, îl ducea gîndul la informator, la hotărîrea de a-l da în gît pe Împărat, la inelul cu diamant, la Marlowe. Avea de ce să fie mulțumit, căci acum enigma era ca și dezlegată.

„E foarte simplu, și-a zis el din nou în gînd. Larkin știe la cine e diamantul. Împăratul este singurul om din tot lagărul care poate mijloci vînzarea. Numai el dispune de legături sigure.

Larkin nu îndrăznește să-l abordeze direct pe King, așa că-l trimite pe Marlowe. Marlowe îndeplinește, deci, funcția de intermediar.”

Grey a simțit că se duce patul de sub el în momentul în care Johnny Hawkins, bolnav-mort, încă pe jumătate adormit, s-a izbit de el în drum spre latrină.

— Fii și tu mai atent, ce naiba! s-a stropșit la el Grey.

— Scuze, a murmurat stins Johnny, orbecăind mai departe spre ușă.

Cîteva minute mai tîrziu Johnny și-a dibuit iar drumul înapoi, urmărit de cîteva înjurături adormite. De cum a ajuns la locul lui, i-a venit iar să iasă afară. De data aceasta, Grey nici nu l-a mai simțit cînd s-a lovit de patul lui; era total absorbit în calcule, încercînd să prevadă manevrele probabile ale adversarului.

Peter Marlowe era și el treaz; ședea pe treptele dure ale barăcii sub cerul fără Lună,

scrutînd întunericul cu ochii și cu mintea. De unde stătea putea ține sub observație cele două drumuri: cel care traversa lagărul și cel ce ducea în lungul zidurilor închisorii. Ambele drumuri erau folosite atît de gardienii japonezi sau coreeni cît și de prizonieri. Peter Marlowe era de santinelă pe latura dinspre nord.

În spatele lui, la cealaltă scară, știa că și căpitanul de aviație Cox își încordează privirea în întuneric, pîndind semne de pericol. Cox era de pază pe latura de sud.

La est și vest nu era nevoie de pază pentru că singurele căi de acces spre baracă erau dinspre nord sau dinspre sud.

Din interiorul barăcii și din afară, din toate părțile răzbăteau zgomotele făcute de cei care dormeau – gemete, rîsete nefirești, sforăituri, scîncete, țipete înăbușite – amestecate cu șoaptele ușoare ale celor care nu aveau somn. Era o noapte blîndă și răcoroasă aici, pe povîrnișul de deasupra drumului. Totul era normal.

Peter Marlowe a tresărit ca un cîine care adulmecă vînatul. Simțise prezența gardianului coreean chiar înainte ca ochii să-i fi desprins silueta din întuneric, iar în clipa în care l-a zărit cu adevărat dăduse deja semnalul de alarmă.

Aflat în celălalt capăt al barăcii, Dave Daven nu a auzit prima șuierătură, într-atît era de absorbit cu lucrul. Cînd a auzit-o pe a doua, mai insistentă, a răspuns, a smuls ácele din locaș, s-a întins pe prici și și-a ținut răsuflarea.

Gardianul care își tîra pașii prin incinta lagărului, cu pușca pe umăr, nu l-a zărit pe Peter Marlowe și nici pe ceilalți nu-i vedea. Dar le simțea ochii. A iuțit pasul, grăbind să scape din umbra urii lor.

După o veșnicie, Peter Marlowe l-a auzit pe Cox dînd semn că pericolul a trecut și a răsuflat ușurat. Cu toate simțurile la pîndă, s-a pus să scruteze mai departe bezna nopții.

În capătul îndepărtat al barăcii, Daven și-a recăpătat cu greu suflul. Pe sub pologul gros,

s-a săltat iar pe priciul de sus. Cu o răbdare nesfîrșită, a reconectat cele două ace la conductorii izolați ai rețelei electrice. În urma unor bîjbîieli istovitoare, a simțit, în sfîrșit, cum trec acele prin găurile de carii din grinda groasă de deasupra priciului. Picătura de sudoare care i se adunase sub bărbie a căzut moale pe grindă chiar în clipa în care a găsit celelalte două ace care făceau legătura cu căștile și iarăși, după alte căutări oarbe, chinuitoare, a găsit orificiile ce le erau destinate și a introdus acele în miezul grinzii. Peste trosnetul de paraziți, a auzit limpede în căști: „... iar trupele noastre înaintează rapid prin junglă pe direcția Mandalay. Cu aceasta încheiem știrile. Aici postul de radio Calcutta. Repetăm sumarul știrilor. Trupele americane și britanice silesc inamicul să se retragă în Belgia precum și în sectorul central, pe linia Saint Hubert, în condiții de viscol puternic. În Polonia, armatele rusești sînt la douăzeci de mile de Cracovia, înfruntînd și ele viscolul. În Filipine, forțele americane au cucerit un cap de pod pe rîul

Agno, înaintînd spre Manila. Formosa a fost bombardată în plină zi de aparate americane de tip B-29, fără pierderi. În Birmania, unitățile victorioase ale armatelor britanică și indiană se află la treizeci de mile de Mandalay. Următorul buletin de știri se va transmite la orele șase, ora Calcuttei.”

Daven și-a dres vocea și a simțit de îndată tresărirea firelor electrice în clipa în care Spence, aflat pe priciul de alături, și-a smuls acele din sursa de curent. Daven a deconectat și el rapid cele patru ace, le-a pus la loc în trusa de cusut. Și-a șters broboanele de sudoare adunate pe față, s-a scărpinat, dîndu-și seama abia acum de mușcăturile ploșnițelor. Apoi a deșurubat firele de la cască, le-a înfășurat strîns și a băgat casca într-un buzunăraș special de la suspensor, perfect ascuns între coapse. S-a încheiat la pantaloni, a strîns firele în două, le-a petrecut prin urechile pantalonilor în loc de curea, le-a înnodat în față. A pipăit după cîrpă, s-a șters pe mîini, apoi a întins

praful cu grijă peste orificiile minuscule din grindă, acoperindu-le, camuflîndu-le perfect.

A rămas întins cîteva momente ca să-și refacă puterile, s-a mai scărpinat un pic. Cînd și-a revenit cu totul, a ieșit de sub polog și s-a așezat pe marginea patului. La ceasul acela de noapte nu se ostenea niciodată să-și mai pună piciorul de lemn, așa că s-a mulțumit să-și găsească pe pipăite cîrjele și a pornit spre ușă. N-a schițat nici un semn cînd a trecut pe lîngă priciul lui Spence. Așa era regula. Nici o precauție nu-i de prisos.

Scîrțîiau cîrjele, lemn pe lemn, și pentru a zecea milioana oară Daven s-a gîndit la piciorul lui. Acum nu-l mai deranja chiar atît de rău, cu toate că ciotul îl durea ca toți dracii. Îi spuseseră doctorii că, în curînd, vor trebui să i-l mai scurteze. Suportase chinul ăsta de două ori pînă acum. Prima fusese o operație adevărată, amputare sub genunchi, în 1942, cînd i se întîmplase să calce pe o mină. A doua oară i l-au retezat deasupra genunchiului, fără anes-

tezie. Amintirea l-a făcut să scrîșnească din dinți, s-a jurat să nu mai treacă niciodată prin iadul acela. Dar data viitoare, ultima dată, n-are să fie chiar așa de rău. Aici, la Changi, existau chiar și anestezice. Avea să fie ultima dată, pentru că nu mai rămăsese prea mult din ciot.

— A, salut, Peter. Cît pe ce să mă împiedic de line. Nici nu le-am văzut.

— Hello, Dave.

— Frumoasă noapte, nu-i așa? a spus Daven, mutînd cu grijă cîrjele din treaptă-n treaptă. Mă cam persecută vezica.

Peter Marlowe a zîmbit. Cele spuse de Daven însemnau că are știri bune. Dacă ar fi spus „Ies și eu la o pișare”, asta însemna că în lume nu s-a prea întîmplat mare lucru. Dacă ar fi spus „Mă cam taie la burtă în noaptea asta”, însemna că undeva în lume aliații întîmpină mari dificultăți. Iar dacă ar fi spus „Ține-mi și mie cîrja asta un pic”, însemna că se anunță o mare victorie.

Cu toate că mîine avea să afle toate știrile în amănunt, să le învețe pe dinafară, împreună cu Spence, să le comunice la alte barăci, îi făcea plăcere să afle cum stau lucrurile chiar atunci, în noaptea aceea. S-a lăsat pe spate, urmărindu-l din ochi pe Daven cum se saltă în cîrje spre pișătoare. Îi plăcea tipul, îl respecta.

Daven s-a oprit, scîrțîind din cîrje. Pisoarul era confecționat dintr-o bucată îndoită de tablă gofrată. Daven a privit cum i se scurge urina la vale pe jgheab și scapă în cascadă din ciocul ruginit într-un butoi metalic, sporind stratul de spumă adunat la suprafață. Și-a amintit că mîine e ziua în care iar se golesc butoaiele. Acesta, împreună cu celelalte butoaie, va fi cărat în grădina de zarzavat. Acolo conținutul va fi amestecat cu apă, apoi amestecul va fi drămuit cu grijă, ceșcuță de ceșcuță, și turnat la rădăcina plantelor îngrijite și păzite de cei ce se ocupau de hrana lagărului. Îngrășămîntul va face ca verdețurile pe care le mănîncă oamenii din lagăr să fie mai verzi.

Dave nu putea să sufere verdețurile. Dar ele erau hrană, iar omul mai trebuie să și mănînce.

O adiere subțire i-a zvîntat sudoarea de pe spate, aducînd cu ea aroma mării de la trei mile, de la trei ani-lumină depărtare.

Daven s-a gîndit cît de perfect funcționează aparatul de radio. Și-a amintit cu multă plăcere cum a desprins o fîșie subțire de lemn de pe latura de sus a grinzii, cum a scobit apoi în ea o gaură de cincisprezece centimetri adîncime. Cum a izbutit să facă toate acestea pe ascuns. Cum i-au trebuit cinci luni să construiască receptorul, lucrînd noaptea și la prima lumină a zorilor și dormind ziua. Cum potrivise atît de bine capacul încît, după ce astupai crăpăturile cu praf, nu-i puteai observa conturul chiar și privindu-l de aproape. Și cum nu se vedeau nici orificiile de contact, dacă întindeai bine praful deasupra.

Gîndul că el, Dave Daven, era primul om din lagăr care auzea știrile îl făcea să se simtă

mîndru. Unic în felul său. În ciuda chestiei cu piciorul. Într-o zi el va fi cel care va afla că s-a sfîrșit războiul. Nu numai războiul din Europa, ci și războiul lor. Războiul din Pacific. Datorită strădaniei lui lagărul avea legătură cu lumea din afară, iar el știa că groaza care-l însoțea mereu, truda și sudoarea lui nu fuseseră în zadar. Numai el, Spence, Cox, Peter Marlowe și doi colonei britanici știau unde se află, de fapt, aparatul de radio. Acesta era un lucru înțelept, căci, cu cît știe mai puțină lume, cu atît mai mic e pericolul.

Desigur, pericolul exista. Priviri curioase întîlneai mereu, priviri în care nu e neapărat nevoie să ai încredere. Exista permanent posibilitatea apariției unui informator. Sau posibilitatea unei indiscreții nedorite.

Cînd Daven a ajuns la ușă, Peter Marlowe era deja în patul lui. Daven l-a văzut pe Cox șezînd tot acolo, pe treptele din cealaltă latură, dar și acesta era un lucru obișnuit deoarece, de regulă, santinelele nu plecau de la posturi în

același timp. Daven a simțit o mîncărime năprasnică în ciot, de fapt nu chiar în ciot, ci în laba piciorului pe care nu-l mai avea. S-a cățărat pe priciul lui, a închis ochii și a început să se roage. Se ruga întotdeauna înainte de culcare. Atunci nu-i va mai reveni visul acela, imaginea vie a bunului Tom Cotlon, australianul care fusese prins cu celălalt aparat de radio, dus sub escortă spre închisoarea din Utram Road, cu pălăria chinezească trasă șmecherește pe-o sprînceană, cîntînd în gura mare „Waltzing Matilda", iar refrenul era „'tui în nas pe japonezi". Dar în visul lui Daven el era acela, iar nu Tommy Cotlon, cel care pășea între baionete. El era cel dus sub escortă, cuprins de o groază abjectă.

„O, Doamne, se ruga el din tot adîncul ființei. Doamne, dă-mi liniștea îndrăznelii Tale. Mi-e groază, Doamne, sînt un biet fricos."

Împăratul făcea exact ce-i plăcea lui mai mult pe lume. Număra un teanc de bancnote

nou-nouțe. Profitul lui de pe urma unei afaceri.

Turasan îi ținea politicos lanterna, camuflînd cu grijă lumina ca să se vadă doar ce e pe masă. Erau în „prăvălie”, cum îi spunea King, pe latura scurtă a barăcii americanilor. Din marginea copertinei atîrna acum pînă la pămînt încă o bucată de pînză, ferind masa și banca de veșnicele priviri iscoditoare. Negustoria între gardieni și deținuți era interzisă din ordinul japonezilor și, deci, era oprită și prin regulamentul intern al lagărului.

King avea o expresie de parcă și-ar zice „iar m-am lăsat păcălit” în timp ce număra încruntat banii.

— Okay, a oftat el la sfîrșit, cînd a ajuns la totalul de cinci sute. *Ichi-bon!*

Turasan a încuviințat din cap. Era mic și îndesat, cu fața turtită ca o Lună plină și gura înțesată de dinți de aur. Nepăsător, își lăsase arma sprijinită de peretele barăcii, mai în spate. A luat în mînă stiloul „Parker” și l-a examinat din nou, cu grijă. Punctul alb era la locul

lui. Penița era de aur. A adus stiloul mai aproape în fascicolul subțire de lumină, și-a mijit ochii să se convingă încă o dată de inscripția „14 carate” gravată pe peniță.

— *Ichi-bon,* a mormăit el într-un tîrziu, trăgînd aerul printre dinți.

Avea și el zugrăvită pe chip expresia de „iar m-am lăsat păcălit” și își ascundea cu greu satisfacția. La prețul de cinci sute de dolari japonezi, cumpărarea stiloului era o afacere excelentă: știa că va lua pe el cel puțin dublu de la chinezii din Singapore.

— Dumneata negustor tare *ichi-bon* ești, a spus amărît Împăratul. Data viitoare trebuie *ichi-bon* căscat ochii la mine. Dar fără nici un *wong,* ăsta nu-i comerț. Trebuie să am și eu un *wong* la afacerea asta.

— Aici prea destul *wong,* a făcut Turasan cu capul spre teancul de bani. Poate un ceasul curînd, da?

— S-ar putea.

Turasan i-a întins pachetul de țigări. King a luat una, l-a lăsat pe Turasan să i-o aprindă. Apoi Turasan și-a mai supt o dată dinții, a zîmbit, arătîndu-și tot aurul din gură. Și-a aruncat arma pe umăr, s-a înclinat respectuos și s-a topit în noapte.

La ultimul fum de țigară, King radia de satisfacție. „Am făcut o treabă bună în seara asta”, și-a zis în gînd. Cincizeci de marafeți pentru stilou, o sută cincizeci pentru șmecherul care a falsificat punctul alb și a gravat inscripția pe peniță, cîștig net trei sute. Faptul ca peniței îi va pieri luciul în cel mult o săptămînă nu-l îngrijora cîtuși de puțin. Pînă atunci Turasan le va fi vîndut de mult stiloul negustorilor chinezi.

King a încălecat pervazul, a revenit în baracă.

— Îți mulțumesc, Max, a spus el în șoaptă pentru că ceilalți americani dormeau de mult. Ia aici, acum ești liber, i-a mai zis, punîndu-i în palmă două hîrtii de zece dolari. Una i-o dai lui

Dino.

De obicei nu-și plătea oamenii atît de gras pentru o treabă atît de puțin importantă. Dar în seara aceea se simțea plin de generozitate.

— Să trăiești, șefule.

Max a ieșit în grabă să-l anunțe pe Dino că i s-a terminat cartul și să-i dea partea lui de cîștig.

Împăratul și-a pus ibricul pe reșou. S-a dezbrăcat repede, și-a atîrnat pantalonii pe spătarul scaunului; cămașa, chiloții și ciorapii i-a băgat în sacul de rufe murdare. Și-a încins coapsele cu o bucată de pînză albită la soare și s-a vîrît sub polog.

Pînă să fiarbă apa și-a făcut inventarul afacerilor de peste zi. În primul rînd bricheta „Ronson”. Izbutise să-l scadă pe maiorul Barry pînă la cinci sute cincizeci de dolari, mai puțin cincizeci și cinci, cît făcea comisionul lui de zece la sută; bricheta fusese trecută pe lista căpitanului Brough drept „cîștig la pocher”. Fă-

cea pe puțin nouă sute, așa că, pînă la urmă, era o afacere bunicică. Oricum, ținînd seama de creșterea inflației, era mai înțelept să plasezi cît mai mult capital în mărfuri.

Împăratul făcuse lansarea întreprinderii de tratare a tutunului printr-o ședință consacrată problemelor de desfacere. Totul a mers conform planului. Americanii s-au înscris cu toții să facă pe agenții comerciali, iar australienii și englezii cu care King avea legături de afaceri s-au arătat cam nemulțumiți. N-ai ce-i face, era și firesc. Se tocmise deja să cumpere cam zece kilograme de iarbă de Java de la Ah Lee, chinezul care deținea concesiunea dughenei din lagăr și care îi făcuse un rabat bun la preț, Una dintre bucătăriile australienilor se învoise să-i pună la dispoziție un cuptor o oră pe zi, astfel ca întreaga cantitate de tutun să poată fi preparată într-o singură repriză sub supravegherea lui Tex. Întrucît toți acționarii lucrau pe bază de procentaj din cîștig, singura investiție care îi revenea Împăratului era plata pentru

materia primă. De mîine tutunul tratat va ieși pe piață. Așa cum ticluise el lucrurile, se aștepta la un cîștig curat de sută la sută. Destul de echitabil.

Acum, după lansarea afacerii cu tutunul, Împăratul era gata să se ocupe și de diamant...

Fîsîitul și bolboroseala din ibric i-au întrerupt șirul raționamentelor. A ieșit de sub polog, și-a descuiat cufărul. A pus cafeaua în ibric, trei lingurițe cu vîrf, a adăugat și un praf de sare. Cînd a început să se ridice caimacul, a luat cafeaua de pe foc și a așteptat să se lase.

Aroma de cafea s-a răspîndit prin toată baraca, scoțîndu-i din minți pe cei care mai erau încă treji.

— Cristoase! i-a scăpat lui Max fără voia lui.

— Ce-i cu tine, Max? l-a întrebat King. N-ai somn?

— Nu prea. Îmi duduie mintea. Stăteam și mă gîndeam că putem scoate o groază de parale din tutunul ăla.

Tex s-a foit și el în culcuș, tulburat de mireasma cafelei.

— Mirosul ăsta îmi amintește de vremea cînd lucram la foraj.

— Cum vine asta? l-a întrebat King.

A turnat în ibric cîteva picături de apă rece ca să se depună zațul, și-a pus în cană o linguriță de zahăr, a umplut-o.

— La sondă cel mai frumos e dimineața. După ce tragi tare în schimbul de noapte. Cînd stai cu tovarășii de echipă mai încolo, pe iarbă, și sorbi o cafeluță javaneză în zori de zi. Aburește cafeaua în căni și-i dulce, dar în același timp și o idee amăruie... Stai și te uiți prin pădurea de sonde cum se înalță soarele deasupra Texasului, a suspinat Tex, apoi, după o vreme: Asta viață, frățioare.

— N-am fost niciodată în Texas, a recunoscut King. Peste tot am fost, dar nu și în Texas.

— Paradisul pe pămînt!

— Vrei și tu un strop?

— Ba bine că nu!

Tex s-a prezentat imediat cu cana. Împăratul și-a mai turnat o cană plină, apoi i-a pus și lui Tex o jumătate de cană.

— Max?

A primit și Max o jumătate de cană. Și-a băut cafeaua pe nerăsuflate.

— Asta ți-o spăl eu dimineața, a spus el, luînd ibricul cu zațul depus pe fund.

— Okay. Noapte bună, băieți.

King s-a strecurat iar sub polog, s-a asigurat că marginile sînt bine prinse sub saltea. Apoi s-a întins mulțumit în așternut. L-a văzut pe Max, în celălalt capăt al barăcii, cum pune niște apă peste zaț și lasă ibricul la piciorul priciului, să se moaie resturile de cafea. Știa că, dimineața, Max își va mai fierbe o dată zațul. Personal, Împăratului nu i-a plăcut niciodată cafeaua refiartă. Era prea amară. Dar băieții spuneau că-i bună și-așa. Dacă Max mai vrea s-o fiarbă o dată, n-are decît, și-a zis el fără

supărare. Împăratului nu-i plăcea risipa.

A închis ochii, și-a concentrat gîndul asupra diamantului. În sfîrșit, știa acum cine-l are, cum să pună mîna pe el, iar acum, cînd norocul i-l scosese în cale pe Peter Marlowe, știa și cum poate fi pusă la punct această afacere deosebit de complicată.

„Dacă-ți cunoști omul, și-a zis mulțumit King, dacă-i ghicești călcîiul lui Ahile, atunci știi cum să-l joci, cum să-i stabilești locul în cadrul planului pe care ți l-ai făcut.” Da, flerul lui nu se dezmințise, a bănuit că așa va fi atunci cînd l-a zărit prima dată pe Peter Marlowe stînd pe vine ca un chinezoi și vorbind cu băștinașul acela în malaieză. În lumea asta mai trebuie să te bizui și pe fler.

Acum, rememorînd discuția pe care o avusese cu Peter Marlowe după apelul de seară, King a simțit cum i se răspîndește prin vine bucuria fierbinte a ceea ce va să vină.

— Nu se întîmplă nimic în mahalaua asta împuțită, începuse King, cam într-o doară.

Ședeau lîngă baracă, pe latura de sub vînt; era o noapte fără Lună.

— Adevărat, a spus Peter Marlowe. Ți se face și silă. Fiecare zi e aidoma celei de dinainte. Numai atît și e de-ajuns să te scoată din minți.

King a încuviințat din cap. S-a plesnit peste ceafă ca să mai omoare un țînțar.

— Cunosc eu un tip căruia îi merge bine la capitolul ăsta, ba chiar foarte bine.

— Nu mai spune! Și ce face?

— Trece dincolo de rețeaua de sîrmă ghimpată. Noaptea.

— Dumnezeule! Ăsta și-o caută cu lumînarea. Trebuie să fie nebun!

King observase însă licărirea de interes din ochii lui Peter Marlowe. A așteptat în tăcere, fără să mai spună nimic.

— Și de ce face asta?

— De cele mai multe ori doar așa, de-al dracului.

— Vrei să spui că numai din spirit de aventură?

King a făcut din cap că da.

Peter Marlowe a fluierat încetișor.

— Nu știu dacă aș avea curajul ăsta.

— Cîteodată se duce pînă-n satul malaiezian.

Peter Marlowe s-a uitat spre gardul de sîrmă ghimpată, a revăzut în minte satul despre care știau cu toții că există undeva, pe malul mării, la trei mile depărtare. Urcase odată pînă în celula cea mai de sus din clădirea închisorii, se săltase în mîini spre ferestruica astupată cu gratii. A văzut atunci întinderea junglei, satul cuibărit pe țărm. Erau destul de multe vase pe apă în ziua aceea. Bărci de pescari și nave militare inamice, mai mari și mai mici, arătau ca niște insulițe presărate pe suprafața de sticlă a mării. A rămas așa, cu privirea pierdută în zare, fascinat de apropierea mării, atîrnat de gratii, pînă ce nu l-au mai ținut brațele. După ce

s-a odihnit cîteva clipe, a vrut să se salte iar pînă la ferestruică, să se mai uite. Dar nu s-a mai uitat. Niciodată. Era mult prea dureros. De cînd se știa, trăise în preajma mării. Departe de mare se simțea întotdeauna pierdut, rătăcit. Acum o vedea iarăși acolo, aproape. Însă nu putea ajunge la ea.

— E foarte periculos să ai încredere într-un sat întreg, a spus într-un tîrziu Peter Marlowe.

— Nu chiar, dacă-i cunoști.

— Adevărat. Și zici că omul tău chiar se duce în sat?

— Așa mi-a spus.

— Cred că nici Suliman n-ar îndrăzni s-o facă.

— Cine?

— Suliman. Malaiezianul cu care stăteam de vorbă, azi după-masă.

— Acum îmi pare că a trecut mai mult de-o lună de-atunci, s-a mirat King.

— Nu-i așa?...

— Ce naiba caută un tip ca Suliman în cocina asta? Cum de n-a luat-o din loc de îndată ce-au încetai luptele?

— Sfîrșitul războiului l-a prins în Java. Suliman era angajat lucrător pe plantația de arbori de cauciuc a lui Mac. Mac e coleg de unitate cu mine. S-a întîmplat ca batalionul lui Mac din Regimentul Malaiezian să fie scos din Singapore și trimis în Java. La încetarea războiului Suliman a fost nevoit să rămînă pe lîngă batalion.

— Cum dracu' de nu și-a luat tălpășița? Doar sînt milioane ca el în Java…

— Javanezii l-ar fi cunoscut imediat că nu-i de-al lor și probabil că l-ar fi dat pe mîna japonezilor.

— Cum e gogorița aia cu „sfera de coprosperitate"[18]? Știi cum vine aia, Asia pentru asia-

---

[18] Formulă propagandistică utilizată de militarismul japonez pentru a justifica acapararea și înrobirea unor teritorii extinse din numeroase

tici...

— Mă tem că nu înseamnă mare lucru. Nici javanezilor nu le-a prea priit. Mai ales dacă nu înțelegeau să se supună.

— Cum adică?

— În patruzeci și doi, în toamna lui patruzeci și doi, eram într-un lagăr în apropiere de Bandung, a început Peter Marlowe. Asta vine în partea deluroasă a Javei, în centrul insulei. Pe vremea aceea se aflau cu noi mulți ambonezi, menadonezi[19] și o seamă de javanezi care făcuseră parte din armata olandeză. Ei bine, javanezii mai ales suportau greu viața de lagăr pentru că mulți dintre ei erau chiar din Bandung, nevestele și copiii lor trăiau chiar dincolo de rețeaua de sîrmă ghimpată. Multă vreme chiar așa au făcut: seara se strecurau prin gard, petreceau noaptea acasă și erau înapoi în

---

țări asiatice.

[19] Locuitori ai unor grupuri de insule din arhipelagul indonezian.

lagăr înainte de a se lumina de ziuă. Paza lagărului nu era prea strictă, așa că era o treabă destul de ușoară. Foarte periculoasă însă pentru europeni pentru că javanezii te dădeau pe mîna japonezilor și-atunci, gata, s-a sfîrșit. Într-o zi japonezii au dat ordin pe lagăr că cei care vor fi prinși în afara incintei vor fi împușcați. Desigur, javanezii și-au închipuit că ordinul îi privește pe ceilalți, numai pe ei nu. Oricum, fuseseră anunțați că în cel mult două săptămîni vor fi eliberați cu toții. Într-o dimineață au fost prinși șapte dintre ei. Ziua următoare ne-au aliniat pe toți în curte. Tot lagărul. Javanezii au fost puși la zid și împușcați. Chiar acolo, în fața noastră. Cei șapte au fost înmormîntați, cu onoruri militare, acolo unde au căzut. Apoi japonezii au amenajat o mică grădină în jurul mormintelor. Au sădit flori, au îngrădit locul cu parîme albe prinse în țăruși și au așezat acolo o plăcuță în malaieză, japoneză și engleză. Pe plăcuță scria: „Acești oameni au murit pentru patria lor”.

— Nu se poate!

— Ba chiar așa a fost. Ce-i mai caraghios e că japonezii au pus și gardă de onoare la morminte. Iar după aceea orice gardian, orice ofițer japonez care trecea prin dreptul „monumentului” trebuia să se oprească și să dea onorul. De fiecare dată. Și asta se întîmpla într-o vreme cînd prizonierii trebuiau să se scoale în picioare și să se încline la ivirea unui militar japonez, chiar și a unui simplu soldat. Dacă nu făceai asta, primeai negreșit o lovitură zdravănă cu patul armei peste ceafă.

— Dar n-are nici un sens. Povestea asta cu grădina și cu onorul.

— Pentru ei are. Așa funcționează mintea orientală. Pentru ei are chiar un sens foarte profund.

— Pe dracu’ sens! Tîmpenii!

— Asta e ce nu-mi place la ei, a rostit îngîndurat Peter Marlowe. Mi-e teamă de ei pentru că noi n-avem nici un etalon după care să-i ju-

decăm. Nu reacționează așa cum credem noi că ar fi firesc. Niciodată.

— Nu știu cum vine treaba asta. Dar cunosc valoarea banului și poți să te încrezi în cuvîntul lor… de cele mai multe ori.

— În afaceri, vrei să spui? a rîs Peter Marlowe. Ei bine, la treaba asta nu mă pricep eu. Dar cînd e vorba de oameni… Îți mai spun ceva ce-am văzut cu ochii mei. În alt lagăr din Java, tot pe lîngă Bandung… atunci ne mutau mereu de colo pînă colo, nu ca aici, la Singapore. Era acolo un gardian japonez, dintre cei mai cumsecade. Nu se lega de om pentru nimica, așa cum făceau ceilalți. Ei bine, pe omul ăsta noi îl poreclliserăm Sunny[20] pentru că era mereu numai zîmbet. Lui Sunny îi plăceau cîinii. Mereu îl urmau vreo cinci-șase cînd își făcea rondul prin lagăr. Cel mai mult ținea la unul ciobănesc… era, de fapt, o cățea. Într-o zi cățeaua a făcut pui, cei mai simpatici cățelandri

---

[20] Însorit (engl.).

pe care i-am văzut vreodată, iar Sunny era, vezi bine, cel mai fericit japonez de pe lume; toată ziua își dresa cățeii, rîdea, se juca cu ei. Cînd au început să umble le-a făcut niște lese din sfoară și se plimba așa cu ei prin tot lagărul. Într-o zi, cînd trăgea cățeii după el, unul dintre pui s-a așezat în fund. Știi cum fac de multe ori cățeii: cînd obosesc se așază pe coadă și nu-i mai miști din loc. Sunny l-a tîrît un timp, pe urmă a smucit o dată tare de sfoară. Cățelul a schelălăit, dar și-a înfipt și mai bine lăbuțele în pămînt.

Peter Marlowe s-a oprit din povestit pentru ca să-și facă o țigară. Pe urmă a spus mai departe:

— Sunny a apucat mai strîns capătul de sfoară și s-a pus să învîrtească puiandrul acela în jurul capului, ca pe-o praștie. L-a rotit așa de mai bine de zece ori, rîzînd ca și cum ar face cea mai minunată glumă. Pe urmă, văzînd că prinde viteză, l-a mai învîrtit o dată și a dat drumul la sfoară. Cățelul trebuie să se fi dus în

sus, urlînd ca vai de el, vreo cincisprezece metri. Cînd a căzut pe pămîntul bătucit, s-a spart ca o roșie coaptă.

— Ticălosul!

— Sunny s-a dus la locul unde căzuse cățelul, a continuat Peter Marlowe după un timp. S-a uitat lungă la el și a izbucnit în lacrimi. Unul dintre băieți a pus mîna pe-o lopată și a îngropat ghemotocul acela de carne; în tot timpul ăsta Sunny își smulgea părul din cap de durere. Cînd mormîntul a fost gata și pămîntul netezit deasupra, și-a șters lacrimile, i-a dat un pachet de țigări omului care venise cu lopata, l-a înjurat vreo cinci minute, l-a izbit mînios cu patul puștii mai jos de stomac, pe urmă s-a înclinat în fața mormîntului, s-a înclinat în fața omului pe care-l lovise și a plecat de acolo zîmbind voios, împreună cu cîinii și cățelușii lui.

King a clătinat încet din cap.

— Poate că era doar nebun. Sifilitic, ceva.

— Nu era. Nu Sunny. Japonezii par uneori să se comporte ca niște copii, dar au trupuri și putere de bărbați. Doar că privesc lucrurile așa cum o fac copiii. Dintr-o perspectivă care nouă ni se pare strîmbă și deformată.

— Am auzit c-ați dus-o cam greu în Java după capitulare, a spus King doar ca să întrețină conversația.

Îi trebuise cam un ceas ca să-i dezlege limba lui Peter Marlowe și vroia să-l facă să se simtă cît mai în largul lui.

— În anumite privințe. Desigur, la Singapore erau peste o sută de mii de-ai noștri, așa că japonezii trebuiau să-și ia, cît de cît, niște măsuri de prevedere. Ierarhia militară mai exista încă, iar multe dintre unități rămăseseră intacte. Japonezii se concentrau atunci asupra ofensivei lor spre Australia și nu le păsa prea tare de noi, atîta timp cît prizonierii erau cuminți și se organizau singuri în lagăre. Un timp a fost așa și în Sumatra, și în Java. Planul lor era să înainteze spre sud și să cucerească Australia,

mai apoi urmau să ne trimită pe toți acolo, ca sclavi.

— Ești nebun!

— Ba deloc. Mi-a spus-o un ofițer japonez, după ce-au pus mîna pe mine. Dar cînd li s-a împotmolit ofensiva în Noua Guinee, s-au apucat să facă ceva curățenie în spatele frontului. În Java nu eram prea mulți, așa că-și puteau permite să fie mai duri. Spuneau că noi, ofițerii adică, ne-am pierdut onoarea pentru că ne-am lăsat prinși. Prin urmare, n-au să ne considere drept prizonieri de război. Ne-au ras în cap și ne-au interzis să purtăm însemne ofițerești. Pînă la urmă, ne-au lăsat să „redevenim” ofițeri, dar am rămas tot tunși chilug, a încheiat zîmbind Peter Marlowe. Tu cum ai ajuns aici?

— Încurcăturile obișnuite. Făceam parte dintr-o unitate de geniști, construiam piste de decolare-aterizare. În Filipine. A trebuit s-o luăm din loc de-acolo la marea iuțeală. Primul vapor pe care ne-am putut urca venea încoace,

așa că l-am luat. Ne-am închipuit că la Singapore o să fim mai în siguranță decît la Fort Knox[21]. Pînă să ajungem noi aici, japonezii aproape că trecuseră de Johore[22]. În panica din ultimul moment, toți camarazii mei s-au îmbarcat pe cel din urmă convoi de evacuare. Mie mi s-a părut că riscu-i prea mare și am rămas pe loc. Tot convoiul odihnește acum pe fundul oceanului. Eu am avut atîta minte și am rămas în viață. De cele mai multe ori numai fraierii o încasează.

— Nu cred că aș fi avut înțelepciunea să nu plec… dacă s-ar fi ivit ocazia, a spus Peter Marlowe.

— Trebuie să ne îngrijim de numărul unu, Peter, adică de propria persoană. Nimeni altcineva nu ne poartă de grijă.

Peter Marlowe s-a gîndit îndelung la această

---

[21] Locul de depozitare al tezaurului de metale prețioase al S.U.A.

[22] Extremitatea sudică a peninsulei Malaya.

afirmație. Răzbăteau pînă la ei, prin noapte, frînturi de conversație. Din cînd în cînd, cîte o izbucnire mînioasă. Șoapte. Norii de țînțari, mereu la datorie. Undeva, departe, mugeau trist și se îngînau sirenele de vapor. Foșneau încet palmierii gravați pe cerul întunecat. O frunză moartă s-a desprins din creștetul unui palmier, a căzut cu zgomot în desișul de junglă.

— Prietenul ăla al tău... a spart, în sfîrșit, tăcerea Peter Marlowe. Chiar se duce în sat, de-adevăratelea?

King s-a uitat drept în ochii lui Peter Marlowe.

— Vrei să vii și tu? l-a întrebat el cu glas domol. Data viitoare cînd mă duc acolo?

Peter Marlowe a zîmbit ușor, doar din buze:

— Da...

Un bîzîit de țînțar, în crescendo, chiar la urechea lui King. S-a ridicat brusc, a pus mîna

pe lanternă și a cercetat interiorul pologului. Într-un tîrziu, țînțarul s-a lăsat pe o latură a cortulețului de tifon. King l-a lichidat dintr-o singură lovitură. Apoi a mai controlat o dată să vadă dacă nu e vreo gaură în polog, s-a culcat la loc.

În momentul următor și-a izgonit din minte orice alt gînd. Somnul l-a cuprins repede, a adormit liniștit.

Peter Marlowe nu avea somn, se răsucea pe prici, scărpinîndu-se după fiecare pișcătură de ploșniță. Cele spuse de King îi răscoliseră prea multe amintiri...

Acum și-a amintit de vaporul care i-a adus din Java, pe el, pe Mac și pe Larkin, cu un an în urmă.

Japonezii dăduseră ordin comandaturii din Bandung, unul din locurile de detenție din Java, să asigure o mie de oameni buni de lucru. Aceștia urmau să fie trimiși pe două săptămîni într-un alt lagăr din apropiere și să primească mîncare mai bună – rații duble – și țigări. Apoi

vor fi transferați în altă parte. Condiții de muncă bune.

S-au înscris mulți, cu gîndul la cele două săptămîni. Unii au primit ordin. Mac s-a înscris voluntar, i-a trecut și pe Larkin și Peter Marlowe.

— Nu se știe niciodată, băieți, a raționat el ca răspuns la înjurăturile lor. Dacă ne duc în cine știe ce insulă, tot e ceva că Peter și cu mine știm limba. Și, oricum, n-are să fie mai rău decît aici.

Așa s-au hotărît să schimbe răul pe care-l cunoșteau pe răul ce va să vină.

Nava s-a dovedit a fi un mic cargou cu aburi. La piciorul pasarelei erau mulți gardieni și doi japonezi în salopete albe, cu măștile pe figură. Aveau în spate cîte un bidon mare, legat cu un furtun de pulverizator. Toți prizonierii împreună cu lucrurile lor trebuiau sa fie dezinfectați pentru a nu aduce microbi de Java pe vaporul cel curat.

Cala strîmtă era plină de șobolani, păduchi și fecale; în centru era un spațiu liber de șapte pe șapte metri. De jur împrejur, din fundul calei pînă la plafon, erau cinci straturi de rafturi adînci. În înălțime, distanța dintre rafturi era de mai puțin de un metru, iar lățimea lor era cam de trei metri.

Un sergent japonez le-a arătat cum să șadă pe rafturi, cu picioarele încrucișate sub ei. Cîte cinci unul după altul, apoi alți cinci și alți cinci, pînă cînd se umpleau toate rafturile.

Cînd oamenii au intrat în panică și au început să protesteze, sergentul a spus că așa sînt transportați ostașii japonezi și, dacă metoda e bună pentru glorioasa armată japoneză, atunci trebuie să fie bună și pentru lepădăturile de prizonieri albi. La vederea pistolului, primii cinci au intrat în hruba întunecată, înăbușitoare, apoi presiunea celor care coborau în cală i-a forțat pe ceilalți să se bage în rafturi numai pentru a scăpa de înghesuială. La rîndul lor, erau împinși mai departe de alții. Genunchi

lîngă genunchi, spate în spate, umăr la umăr. Restul de oameni, aproape o sută, au rămas în picioare în spațiul de șapte pe șapte metri de la mijloc, mulțumind cerului pentru norocul de a nu fi nimerit în rafturi. Bocaporții erau încă deschiși, razele soarelui străbăteau pînă în fundul calei.

Sergentul a condus cea de-a doua coloană, din care făceau parte Mac, Larkin și Peter Marlowe, spre cala de la prova; a început să se umple și ea.

Cînd au ajuns în zăpușeala din fundul calei, lui Mac i s-a tăiat răsuflarea, și-a pierdut cunoștința. Peter Marlowe și Larkin l-au luat în brațe și, lovind și înjurînd în dreapta și-n stînga, și-au croit drum înapoi pe trepte, au revenit pe punte. Un gardian a încercat să-i împingă înapoi. Peter Marlowe s-a apucat să strige, pe urmă s-a rugat de el, arătîndu-i obrazul livid al lui Mac. Gardianul a dat din umeri și i-a lăsat să treacă; le-a făcut doar semn să se ducă spre prova.

Împingîndu-se și înjurînd, Larkin și Peter Marlowe au izbutit pînă la urmă să găsească un loc unde să-l întindă pe Mac.

— Acum ce facem? l-a întrebat Peter Marlowe pe Larkin.

— Am să încerc să găsesc un doctor.

Mîna lui Mac l-a prins de cămașă.

— Colonele, a șoptit el repede, crăpînd doar puțin pleoapele. N-am nici pe dracu'. A trebuit să inventez ceva ca să nu rămînem acolo, jos. Acum prefaceți-vă naibii că aveți de lucru cu mine și nu vă speriați dacă simulez o criză.

Așa că au rămas acolo sa-l îngrijească pe Mac în timp ce acesta aiura în scîncete, se zvîrcolea și vomita apa pe care ei îl obligau s-o bea. A ținut-o tot așa pînă ce s-a desprins vaporul de mal. Acum pînă și punțile vasului erau înțesate de oameni.

Pe vapor nu era loc destul ca toți cei îmbarcați să poată sta jos în același timp. Însă, întrucît trebuiau să stea la rînd – coadă la apă,

coadă la orez, coadă la closete – avea fiecare posibilitatea să se așeze pe jos o vreme.

În noaptea aceea vaporul a fost biciuit de furtună timp de vreo șase ore. Cei din cale încercau să se ferească de voma celor de deasupra, cei de pe punte trebuiau să înfrunte furia torenților de apă.

A doua zi marea era liniștită, sub un cer albicios. A căzut un om în mare. Cei de pe punte, prizonieri și gardieni, l-au urmărit mult timp cum se îneacă în spuma stîrnită de elicele vaporului. După asta n-a mai căzut nimeni peste bord.

În cea de-a doua zi au fost dați mării trei oameni care muriseră peste noapte. Cîțiva dintre gardienii japonezi au tras focuri în aer pentru a da ceremoniei un caracter mai militar. Totul n-a durat decît cîteva minute, oamenii mai trebuiau să stea și la cozi.

Călătoria a ținut patru zile și cinci nopți. În ceea ce-i privește pe Mac, Larkin și Peter Marlowe, fără evenimente deosebite...

Întins pe salteaua jilavă, Peter Marlowe se ruga să-i vină somnul. Gîndul însă îi rătăcea fără voie, scoțînd la suprafață grozăvii din trecut, temeri de viitor... Și amintiri ce nu mai trebuie răscolite. Nu acum, nu cînd este singur. Amintiri despre ea.

A izbutit să adoarmă abia cînd zorile începeau să mijească dinspre răsărit. Dar și așa somnul i-a fost crud.

7

O zi urma după altă zi, o monotonie de zile, toate la fel.

Într-o seară Împăratul s-a dus la infirmeria lagărului să-l caute pe Masters. L-a găsit pe veranda uneia dintre barăci. Zăcea pe un pat fetid, într-o stare de semi-inconștiență, cu ochii pironiți la peretele din împletitură de frunze.

— Salut, Masters, i-a spus King, asigurîndu-se mai întîi că nu trage nimeni cu urechea

prin preajmă. Cum te mai simți?

Masters s-a uitat lung la el, incapabil să-l recunoască.

— Cum mă simt?

— Păi, da.

A mai trecut aproape un minut pînă ce Masters să bîiguie:

— Nu știu.

Un firișor de salivă i s-a prelins pe bărbie, Împăratul și-a scos tabachera și a umplut cutiuța goală de pe măsuța de lîngă pat.

— Masters, îți mulțumesc că mi-ai dat de veste.

— Veste?

— Pentru că mi-ai spus c-ai citit pe peticul acela de hîrtie. Am vrut doar să-ți mulțumesc, ți-am adus și niște tutun.

Masters a făcut un efort să-și amintească.

— A, da! Nu-i frumos, un camarad să-și denunțe camaradul... Urît lucru să ciripești la...

Și a murit.

S-a apropiat doctorul Kennedy, a tras pătura aspră peste chipul rînjit al lui Masters.

— Erați prieten cu el? l-a întrebat pe King; avea ochii obosiți, privirea ca de gheață pe sub desișul sprînceanelor stufoase.

— Într-un fel, domnule colonel.

— A avut noroc. Acum nu-l mai doare nimic.

— E și ăsta un fel de a privi lucrurile, domnule colonel, a spus politicos King.

A luat cutiuța, a scuturat tutunul înapoi în tabacheră; Masters nu mai avea acum nevoie de el. S-a interesat apoi:

— De ce-a murit?

— Avea moralul scăzut.

Doctorul și-a înăbușit un căscat. Avea dinții îngălbeniți și murdari, părul ingălat și murdar, mîinile trandafirii și imaculate.

— Vreți să spuneți că nu mai avea chef să trăiască?

— E un fel de a privi lucrurile, l-a îngînat doctorul, holbîndu-se la King. Singura boală de care n-ai să mori dumneata, nu-i așa?

— Pe toți dracii, nu. Domnule...

— Ce te face pe dumneata așa de... invincibil? a întrebat doctorul Kennedy, cuprins deodată de o ură cumplită față de trupul acela viguros, care emana sănătate și forță.

— Mă tem că n-am înțeles. Domnule...

— Cum de-ți merge dumitale atît de bine, iar nouă, celorlalți, atît de rău?

— Poate că am noroc, a spus King, dînd să plece.

Doctorul l-a prins de mînecă.

— Nu poate fi vorba numai de noroc. Nu se poate! S-ar putea să fii diavolul însuși, trimis să ne pună la încercare. Ești un vampir, un escroc, un hoț...

— Ia ascultă aici! N-am furat și n-am înșelat pe nimeni în viața mea. Așa ceva nu-nghit de la nimeni.

— Atunci spune-mi cum reușești? Cum? E tot ce vreau să știu. Nu-ți dai seama? Dumneata ai soluția, soluția pentru noi toți. Ești încarnarea binelui sau a răului, vreau să știu doar care din ele.

— Nu sînteți zdravăn, a spus King, smulgîndu-și brațul din încleștarea doctorului.

— Ne poți ajuta...

— Ajutați-vă singuri. Eu îmi port singur de grijă. N-aveți decît să faceți și dumneavoastră la fel, l-a sfătuit King și abia acum a băgat de seamă cum atîrnă bluza albă pe umerii vlăguiți ai doctorului Kennedy. Poftiți, i-a oferit el restul de țigări din pachetul de „Kooa”. Serviți o țigară. Face bine la nervi. Domnule...

A făcut stînga-mprejur și a ieșit din baracă, scîrbit. Nu putea să sufere atmosfera de spital. Nu putea să sufere duhoarea, greața pe care aceasta i-o provoca, neputința doctorilor.

Împăratul îi disprețuia pe cei slabi. „Doctorul ăsta, și-a zis în sinea lui, n-are mult și sare

pîrleazul, un bicisnic. Țicnit cum e, n-are el zile. Ca și Masters, sărmanul de el! Dar poate că nici Masters nu e de compătimit... Masters a fost Masters, un om slab și, prin urmare, n-aveai ce alege din el. Lumea-i o junglă, supraviețuiesc doar cei puternici, celor slabi nu le rămîne decît să piară. Așa e legea: ori tu ori ălălalt. Altă cale nu există."

Doctorul Kennedy a rămas cu ochii la țigări, binecuvîntîndu-și norocul. Și-a aprins una. A sorbit cu tot trupul dulceața nicotinei. S-a dus apoi în salon, la căpitanul Johnny Carstairs, DSO[23], din regimentul unu de tancuri, care trăgea și el să moară.

— Poftim, i-a spus doctorul, oferindu-i o țigară.

— Dar dumneavoastră, domnule doctor Kennedy?

— Eu nu fumez, n-am fumat niciodată.

---

[23] *Distinguished Service Order* – decorație militară britanică (engl.).

— Norocul dumneavoastră.

Johnny a tușit la primul fum, i-a venit în gură gust de sînge amestecat cu flegmă. Sforțarea de a tuși i-a contractat intestinele, a scăpat din el un lichid sîngeriu, căci sfincterele nu-i mai funcționau de mult.

— Doctore, a spus Johnny. Vreți să-mi puneți ghetele? Vă rog. Trebuie să mă scol.

Bătrînul a căutat cu ochii în jur. Nu se vedea prea bine, becurile din salon erau slabe, camuflate cu grijă.

— Nu sînt aici, a spus el mijindu-și ochii de miop la Johnny, s-a așezat pe marginea patului.

— A-a… Asta-i situația atunci.

— Cum erau ghetele?

Johnny s-a săltat puțin în coate, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Erau încă în stare bună. Cu ghetele alea am umblat de-o viață. Numai ele îmi mai rămăseseră.

— Mai vreți o țigară?

— Întîi s-o termin pe asta, mulțumesc.

Johnny s-a lăsat la loc, în propria murdărie.

— Păcat de ghetele alea…

Doctorul Kennedy și-a scos, oftînd, ghetele fără șireturi, le-a tras pe picioarele lui Johnny.

— Eu mai am o pereche, a mințit el.

S-a sculat, pipăind podeaua cu tălpile goale; îl cam supăra o spondiloză mai veche.

Johnny și-a mișcat degetele de la picioare, bucuros să simtă atingerea pielii tăbăcite. A încercat să se uite la ghete, dar efortul era prea mare.

— Acuma mor, a spus el.

— Da, a confirmat doctorul.

A fost o vreme – o fi fost vreodată vremea aceea? – cînd și-ar fi impus o atitudine mai blîndă, prevenitoare, față de pacient. Acum nu mai avea motive.

— Cam fără rost, nu-i așa, doctore? Două-

zeci și doi de ani... și nimic. Din nimic întru nimic.

O adiere ușoară a străbătut salonul, vestind apropierea zorilor.

— Vă mulțumesc că mi-ați împrumutat ghetele. Întotdeauna am ținut la asta. Omul trebuie să aibă ghetele-n picioare cînd...

Era mort.

Doctorul Kennedy a tras ghetele de pe picioarele lui Johnny și le-a încălțat la loc.

— Sanitar! a strigat el cu jumătate glas, văzînd o umbră care traversa veranda.

— Da, domnule colonel? i-a răspuns voios Steven.

S-a apropiat; avea o căldare cu fecale în mîna stîngă.

— Anunță-i pe cei din echipa de ciocli să-l ridice și pe ăsta. A, da, s-a eliberat și patul sergentului Masters. Te îngrijești și de el.

— Nu le pot face chiar pe toate, s-a plîns Steven, lăsînd jos căldarea. Domnule colonel,

trebuie să duc trei ploști la paturile zece, douăzeci și trei și patruzeci și șapte. Iar colonelul Hutton, sărmanul de el, iar nu se simte prea bine, trebuie să-i schimb pansamentul, a clătinat din cap Steven, uitîndu-se de sus la patul răvășit. Numai morți pe-aici…

— Asta ne e meseria, Steven. Tot ce putem face e să-i îngropăm. Și cu cît mai repede cu atît mai bine.

— Cam așa este. Sărmanii băieți, a oftat Steven, tamponîndu-și transpirația de pe frunte cu o batistă curată.

Și-a pus apoi batista la loc, în buzunarul halatului alb de sanitar, a luat de jos căldarea și a pornit spre ușă, împleticindu-se sub greutatea ei.

Doctorul Kennedy îl disprețuia, îi disprețuia părul negru, gras, disprețuia faptul că se rade la subsuori și pe picioare. În același timp însă nu-l putea condamna. Homosexualitatea era și ea un mod de a supraviețui. Mulți se băteau pentru Steven, își împărțeau rația cu el, îi dă-

deau țigări, toate astea pentru a se folosi timp de cîteva momente de trupul lui. Și, în definitiv, se întreba acum doctorul, ce-o fi atît de dezgustător în treaba asta? Dacă stai să te gîndești la contactul sexual „normal”, apăi e cam la fel de dezgustător, clinic vorbind.

Cu un gest absent, s-a scărpinat iar în zona inghinală; în noaptea asta mîncărimea parcă se mai accentuase. Fără să vrea, și-a atins sexul. Total nesimțitor. Un cartilaj inert.

Și-a amintit că nu mai avusese o erecție de luni de zile. Ei bine, și-a zis, nu-i decît o chestiune de nutriție. Nici un motiv de îngrijorare. De îndată ce scăpăm de aici și ne hrănim normal, totul va fi în ordine. La patruzeci și trei de ani ești încă bărbat.

S-a întors Steven cu echipa mortuară. Oamenii au pus cadavrul pe o targă, l-au scos afară. Steven a schimbat pătura. După numai cîteva momente a fost adusă altă targă și un nou pacient a fost ajutat să urce în pat.

Mașinal, doctorul Kennedy i-a luat pulsul.

— Mîine începe febra. Nu-i decît o malarie.

— Da, domnule doctor, a strîmbat din nas Steven. Să-i dau chinină?

— Sigur că trebuie să-i dai chinină!

— Nu vă supărați, domnule colonel, s-a îmbufnat Steven și a scuturat din plete. N-am făcut decît să întreb. Numai medicii au dreptul să prescrie administrarea de medicamente.

— Bine atunci, administrează-i niște chinină și, pentru numele lui Dumnezeu, Steven, încetează cu încercările astea de a te comporta ca o femeie.

Steven și-a înfrînat reacția, s-a prefăcut că se ocupă de pacient, zornăindu-și brățările de pe mîna.

— Să știți, domnule doctor Kennedy, că nu e drept să vă luați tocmai de cineva care-și dă toată silința.

Doctorul Kennedy era cît pe ce să-l înjure pe Steven, dar tocmai în clipa aceea a intrat în salon doctorul Prudhomme.

— Bună scara, domnule colonel.

— A, salut, s-a întors spre el, recunoscător, doctorul Kennedy, dîndu-și scama ce prostie ar fi fost să-și pună mintea cu Steven. Ceva probleme?

— Nu. Pot să vă rețin un moment?

— Dar desigur!

Prudhomme era mic de statură, cu toracele în carenă, mereu zîmbitor; de ani de zile de cînd lucra cu chimicale nu i se mai spălau petele de pe mîini. Timbrul vocii îi era profund, plăcut.

— Mîine avem două apendectomii. Un caz ne-a sosit chiar acum, la urgență.

— Bine. Îi văd pe amîndoi înainte de plecare.

— Doriți să operați dumneavoastră?

Prudhomme era cu ochii la celălalt capăt al salonului, unde Steven îi ținea ligheanul unui bolnav în criză de vomă.

— Da. Așa, ca să-mi fac de lucru, a răspuns Kennedy, întorcînd și el privirea spre colțul în-

tunecat.

În lumina palidă a becului umbrit de un abajur improvizat, picioarele lungi, zvelte ale lui Steven se conturau parcă mai puternic, la fel ca și fesele bombate, abia acoperite de pantalonii scurți și strîmți.

Simțindu-le privirea, Steven a ridicat ochii spre ei. A zîmbit.

— Bună seara, domnule doctor Prudhomme.

— Hello, Steven, i-a răspuns blînd Prudhomme.

Doctorul Kennedy a observat cu stupoare că Prudhomme nu-și ia ochii de la Steven.

Cînd s-a întors iar spre Kennedy, Prudhomme i-a citit în ochi surprinderea și animozitatea.

— A, apropo, am terminat autopsia omului care a fost găsit în latrină. Moarte prin sufocare, a conchis el pe un ton agreabil.

— Cînd găsești un om băgat pe jumătate într-o gaură de closet cu capul în jos, este mai

mult decît probabil ca moartea să fi intervenit în urma sufocării.

— Adevărat, domnule doctor, s-a grăbit să-l aprobe Prudhomme. Așa am scris și în certificatul de deces: „Sinucidere în stare de dezechilibru mental”.

— Cadavrul a fost identificat?

— O, da, desigur. Chiar astăzi după-amiază. Este vorba de un australian. Se numea Gurble.

Doctorul Kennedy și-a frecat bărbia.

— Dacă ar fi să mă sinucid, nu cred c-aș alege metoda asta. Sinistru.

Prudhomme a încuviințat din cap, a scăpat iar o ocheadă spre Steven.

— Sînt întru totul de acord. Desigur, s-ar putea să-l fi băgat alții acolo.

— Ceva semne pe corp?

— Nimic.

Doctorul Kennedy se străduia acum să nu observe felul în care se uită Prudhomme la

Steven.

— Ei bine, crimă sau sinucidere, oricum e ceva oribil. Groaznic! De fapt, cred că nu vom afla niciodată ce-a fost la mijloc.

— S-a făcut o cercetare discretă azi după-amiază, de îndată ce s-a aflat despre cine e vorba. Se pare că, acum cîteva zile, omul a fost prins furînd din porțiile de la baracă.

— A, asta era!

— Oricum ar fi fost, aș spune că și-a meritat soarta. Ce credeți?

— Da, probabil.

Doctorul Kennedy și-ar fi dorit să continue discuția, căci se simțea cam singur, dar a văzut că tot ce-l interesa pe Prudhomme era Steven.

— Bine atunci. Mă duc să-mi fac vizitele prin saloane. Veniți cu mine?

— Mulțumesc, nu. Trebuie să pregătesc pacienții pentru operație.

Ieșind din salon, doctorul Kennedy l-a zărit cu coada ochiului pe Steven cum se freacă în

trecere de Prudhomme, l-a văzut și pe Prudhomme cum îl mîngîie pe furiș. A auzit rîsul lui Steven și l-a văzut cum îi întoarce dezmierdarea, cu nerușinare, pe față.

Obscenitatea celor doi l-a copleșit; știa că trebuie să se întoarcă în salon, să-i demaște, să-i aducă în fața curții marțiale. Era însă prea obosit, așa că s-a îndreptat spre cealaltă latură a verandei.

Aerul era nemișcat, noaptea liniștită, fără foșnete, Luna ca un imens arc voltaic atîrnat de grinzile cerului. Se mai vedeau oameni pe cărare, dar nu vorbea nimeni. Toți și toate erau în așteptarea zorilor.

Kennedy și-a ridicat ochii spre stele, căutînd să citească în ele răspunsul la întrebarea ce-l chinuia de atîta vreme. Cînd, o Doamne, cînd se va sfîrși odată coșmarul acesta?

Și iarăși n-a primit răspuns.

Peter Marlowe se afla în latrina ofițerilor;

savura frumusețea primelor raze ale aurorei și desfătarea unui scaun sănătos. Prima era frecventă, a doua destul de rară.

Își alegea întotdeauna rîndul din spate cînd venea la privată, în parte pentru că încă îi mai repugna să se ușureze în văzul tuturor, în parte pentru că nu-i plăcea să aibă pe cineva în spate și în parte pentru că era mai distractiv să te uiți la alții.

Gurile de hazna aveau douăzeci și cinci de picioare[24] în adîncime, două picioare în diametru și fuseseră forate la șase picioare distanță una de alta. Douăzeci de șiruri în latul pantei, cîte treizeci de găuri la fiecare șir. Fiecare gaură avea o podină de lemn prevăzută cu un capac rabatabil.

În centrul zonei se afla un tron solitar făcut din scînduri. O privată în stil tradițional. Aceasta era prerogativa coloneilor. Toți ceilalți trebuiau să se pună pe vine ca băștinașii, cu

---

[24] 1 picior = 30,3 cm.

picioarele pe marginea găurii. Nu existau nici un fel de paravane; întreaga zonă era expusă la vedere de sus și dinspre lagăr.

Tronul era ocupat acum, într-o splendidă însingurare, de colonelul Samson. Gol pușcă, doar cu o pălărie chinezească zdrențuită pe cap. Nu se despărțea niciodată de pălăria aceea, o ciudățenie de-a lui. O scotea doar atunci cînd se rădea pe cap sau își făcea frecții cu ulei de cocos ori alte loțiuni miraculoase pentru refacerea părului. Prinsese o boală necunoscută și-i căzuse tot părul de pe cap într-o singură zi, împreună cu sprîncenele și genele. În rest era plin de păr ca un maimuțoi.

Mai erau și alții în zonă, așezați fiecare cît mai departe unul de altul. Fiecare avea în mînă o ploscă de apă. Fiecare își făcea vînt să se ferească de năvala stolurilor de muște.

Peter Marlowe și-a spus iar în gînd că nu-i nimic mai urît și mai ridicol pe lume decît un bărbat gol, așezat pe vine să-și facă nevoile.

Pentru moment, apropierea zilei era doar o

promisiune, o pîclă ceva mai luminoasă, tentacule aurii cuprinzînd cerul de catifea. Pămîntul era mai rece sub tălpi, căci plouase nițeluș în timpul nopții, venea o boare răcoroasă și delicată, purtînd cu ea mireasma sărată a mării și parfum de iasomie.

„Da, și-a zis împăcat Peter Marlowe, vom avea o zi frumoasă.” Cînd a terminat, a înclinat plosca și s-a spălat bine, folosind cu dibăcie degetele de la mîna stîngă. Întotdeauna numai stînga. Mîna dreaptă era pentru mîncare. Băștinașii nici n-aveau cuvinte deosebite pentru stînga și dreapta; doar mîna de scîrnă și mîna de mîncare. Toți cei din lagăr foloseau numai apa, căci hîrtia, orice fel de hîrtie, era mult prea prețioasă. Toți, cu excepția Împăratului. El avea hîrtie igienică adevărată. I-a dat și lui Peter Marlowe un sul, dar acesta l-a împărțit cu tovarășii lui de unitate; era superbă ca foiță de țigară.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare, și-a reînnodat sarongul și a pornit spre baracă în aș-

teptarea dejunului. Tot terci de orez și ceai subțire, ca de obicei, dar astăzi unitatea lui avea și o nucă de cocos, alt dar din partea iui King.

În cele cîteva zile de cînd se cunoscuse cu King se înfiripase între ei o prietenie oarecum mai neobișnuită. Legătura ținea în parte de hrană, în parte de afacerea cu tutunul, în parte de ajutorul dat: Împăratul a lecuit cu Salvarsan ulcerațiile tropicale de pe gleznele lui Mac, l-a lecuit în numai două zile, după ce acestea su-puraseră mai bine de doi ani. Peter Marlowe mai știa și că, deși toți cei trei aveau nevoie de bogăția și ajutorul lui King, faptul că îl și plă-ceau se datora în principal omului din el. Cînd erai alături de el simțeai cum emană putere și încredere. Te simțeai atunci tu însuți mai bun și mai puternic, de parcă te-ai fi împărtășit din vraja ce-l înconjura.

— E un vraci păgîn! a rostit Peter Marlowe, fără să vrea, cu glas tare.

Cînd a intrat, cei mai mulți dintre ofițerii din

baraca numărul șaisprezece mai dormeau încă sau stăteau întinși pe priciuri în așteptarea mesei. A scos de sub pernă nuca de cocos, a luat cu el o lingură de scobit și o macetă grea, *parang* cum i se spune în partea locului. Apoi a ieșit afară, s-a așezat pe bancă. O lovitură îndemînatică de *parang* și nuca s-a despicat în două părți perfect egale. A vărsat cu grijă laptele din ea într-o gamelă și s-a apucat să scobească miezul cărnos din prima jumătate, fîșie cu fîșie, în gamela cu lapte.

Miezul din cealaltă jumătate l-a pus în altă gamelă. Apoi l-a răsturnat într-o bucată de tifon ruptă din polog și a stors atent zeama groasă și dulce într-o cană. În ziua aceea era rîndul lui Mac să-și pună zeama în terciul de orez.

Din nou, a cîta oară, Peter Marlowe s-a gîndit ce hrană minunată este miezul de nucă de cocos. Bogat în proteine și absolut fără nici un gust. Dar e destul să-i pui un cățel de usturoi și se preface totul în usturoi. Un sfert de

sardină și totul devine sardină, iar dintr-o nucă astfel preparată poți să dai gust multor gamele de orez.

A simțit deodată că abia așteaptă să înfulece din nuca de cocos. Îi era atît de foame încît nici nu și-a dat seama de apropierea gardienilor. Nu le-a simțit prezența decît atunci cînd stăteau deja amenințători în ușa barăcii, iar toți cei dinăuntru erau deja în picioare.

Glasul lui Yoshima, ofițerul japonez, a sfîșiat tăcerea:

— Este un aparat de radio în baraca asta!

8

Yoshima a așteptat cinci minute să vorbească cineva dintre cei de față. Cînd și-a aprins țigara, scăpărarea chibritului a răsunat ca un tunet.

Prima reacție a lui Dave Daven a fost: „O, Doamne, cine o fi ticălosul care ne-a vîndut

sau a scăpat vorba din prostie? Peter Marlowe? Cox? Spence? Coloneii?” Cea de-a doua reacție a fost groaza – o groază amestecată în mod absurd cu un fel de ușurare – că, în sfîrșit, a sosit ziua.

Frica lui Peter Marlowe era la fel de paralizantă: „Cine-o fi ciripit? Cox? Coloneii? Dar nici măcar Mac și cu Larkin nu știu că sînt băgat și eu în povestea asta! Dumnezeule! Utram Road!”

Cox era împietrit. Stătea sprijinit de prici, mutîndu-și privirea de la ochii bridați ai ofițerului la ochii bridați ai gardienilor; numai tăria stîlpilor îl mai ținea să nu cadă.

Locotenent-colonelul Sellars era, cel puțin cu numele, șef peste baracă; era jilav de frică în clipa în care a intrat pe ușă urmat de adjutantul său, căpitanul Forest.

Cînd a salutat i-a tremurat gușa; avea obrazul înroșit, plin de broboane de sudoare.

— Bună dimineața, domnule căpitan

Yoshima...

— Nu este o dimineață bună. Aici se află un radio. Deținerea unui aparat de radio contravine ordinului dat de Armata Imperială Niponă.

Yoshima era mic de statură, subțirel, foarte îngrijit. La centironul lat îi atîrna o sabie de samurai. Cizmele îi luceau ca oglinda.

— Nu știu nimic despre asta. Nu. Nimic... Dumneata! a răcnit el deodată, îndreptînd un deget tremurător spre Daven. Știi ceva despre chestia asta?

— Nu, domnule colonel.

Sellars s-a răsucit scurt, scrutîndu-i pe cei din baracă.

— Unde este radioul?

Tăcere.

— Unde este radioul? a țipat el aproape isteric. Unde este radioul?! Vă ordon să-l predați imediat. Știți că avem cu toții datoria să respectăm ordinele Armatei Imperiale.

Tăcere.

— Vă aduc pe toți în fața curții marțiale! a zbierat iar Sellars de-i tremurau fălcile. O să primiți voi ce vi se cuvine. Dumneata! Cum te numești?

— Căpitan Marlowe, domnule colonel.

— Unde este radioul?

— Nu cunosc, domnule colonel.

În acel moment Sellars a dat cu ochii de Grey.

— Grey! S-ar zice că dumneata ești șeful poliției militare. Dacă există aici vreun aparat de radio, dumneata porți răspunderea, nimeni altcineva. Trebuia să raportezi de îndată pe scară ierarhică. Te dau la curtea marțială, ți se trece și în dosar...

— Nu știu nimic despre vreun astfel de aparat, domnule colonel.

— Atunci, pe dracu', trebuia să știi! a urlat la el Sellars, vînăt la față, strîmbat de furie.

S-a năpustit apoi spre colțul unde își aveau culcușurile cei cinci ofițeri americani din bara-

că.

— Brough! Ce știi de chestia asta?

— Nimic. Formula este „domnule căpitan Brough”, pentru precizare, domnule colonel!

— Nu cred nimic! Asta-i genul de năzbîtii de care numai voi, nenorociții de americani, sînteți în stare. O gloată fără nici o disciplină...

— Porcăriile astea să le ții pentru dumneata!

— Mie să nu-mi vorbești așa! Mi te adresezi cu „domnule colonel” și iei poziție de drepți!

— Sînt ofițerul american cel mai înalt în grad aici și nu admit să fiu insultat de dumneata sau de oricine altcineva. La cunoștința mea, nu există nici un radio în contingentul american. Tot la cunoștința mea, nu există nici un radio în baraca asta. Iar dacă aș ști, poți fi sigur că nu ți-aș spune dumitale. Domnule colonel!

Gîfîind, Sellars a revenit în centrul barăcii.

— Atunci facem percheziție. Fiecare la patul lui! Drepți! Să-l ferească Dumnezeu pe cel ca-

re-l are ascuns. Am eu grijă, personal, să-l pedepsesc, mergînd pînă la limita regulamentului. Niște porci, niște răzvrătiți, asta sînteți.

— Taci din gură, Sellars!

Au încremenit cu toții în poziție de drepți la intrarea în baracă a colonelului Smedly-Taylor.

— Este un radio aici, iar eu tocmai încercam...

— Gura!

Smedly-Taylor era mai tras la față ca de obicei. S-a îndreptat cu pas măsurat spre Yoshima, care pînă atunci îl urmărise cu uimire și dispreț pe Sellars.

— Care e necazul, domnule căpitan? a întrebat colonelul, știind perfect de bine despre ce este vorba.

— Există un aparat de radio în această baracă, a declarat Yoshima, adăugînd apoi cu un surîs batjocoritor: Potrivit Convenției de la Geneva referitoare la tratamentul prizonierilor de război...

— Cunosc destul de bine codul normelor etice, a spus Smedly-Taylor, străduindu-se să nu-i scape privirea spre grinda de opt pe opt. Dacă credeți că există aici un aparat de radio, vă invit să-l căutați. Iar dacă știți unde se află, vă rog să-l luați și să sfîrșiți odată cu povestea asta. Astăzi am multe de făcut.

— Este de datoria dumneavoastră să vegheați la aplicarea legii...

— Datoria mea este să pun în aplicare legi civilizate. Dacă vreți să invocați legea, atunci respectați-o voi înșivă. Dați-ne alimentele și medicamentele pe care avem dreptul să le primim!

— Într-o zi veți depăși limita, domnule colonel.

— Într-o zi voi fi mort. Poate că am să mor de apoplexie încercînd să pun în aplicare niște reguli ridicole impuse de o administrație incompetentă.

— Voi raporta generalului Shima despre im-

pertinența dumneavoastră.

— Chiar vă rog. Să-l întrebați și cine a dat ordinul ca fiecare deținut din lagăr să prindă cîte douăzeci de muște pe zi, care trebuie să fie adunate, numărate și prezentate zilnic la biroul dumneavoastră de către mine personal.

— Ofițerii dumneavoastră s-au plîns mereu de gradul înalt de mortalitate din cauza dizenteriei. Cum muștele răspîndesc dizenteria...

— Nu este cazul să-mi amintiți mie de muște sau de mortalitate, i-a tăiat vorba Smedly-Taylor. Dați-ne substanțele chimice necesare și permisiunea de a igieniza zona înconjurătoare și atunci vom lichida îmbolnăvirile în întreaga insulă Singapore.

— Prizonierii nu au dreptul să...

— La voi morbiditatea dizenterică este, pur și simplu, neeconomică. Tot la voi frecvența îmbolnăvirilor de malarie este prea înaltă. Înainte de venirea voastră aici nu exista malarie la Singapore.

— Posibil. Dar noi am fost cei care v-am învins și v-am capturat cu miile. Un om de onoare nu se dă niciodată prins. Sînteți cu toții niște animale și meritați să fiți tratați ca atare.

— Din cîte știu eu, o mulțime de japonezi sînt luați acum prizonieri în Pacific.

— De unde aveți aceste informații?

— Zvonuri, domnule căpitan Yoshima. Știți cum e. Inexacte, desigur. După cum tot inexact este și faptul că flotele japoneze au dispărut de pe mare, că Japonia însăși este supusă bombardamentelor sau că americanii au cucerit insulele Guadalcanal[25] și Guam[26], Rabaul[27] și Okinawa[28] și ocupă în prezent poziții de atac

---

[25] Insulă în arhipelagul Solomon din sudul Pacificului.

[26] Insulă în arhipelagul Marianelor, vestul Pacificului.

[27] Capitala arhipelagului Bismark, în nord-estul Noii Guinee.

[28] Insulă în arhipelagul Ryukyu, la extremita-

asupra arhipelagului japonez...

— Minciuni! a țipat scurt Yoshima, gata-gata să-și tragă de la brîu sabia de samurai. Minciuni! Armata Imperială Japoneză cîștigă războiul, curînd va domina Australia și America. Noua Guinee este în mîinile noastre, iar o mare flotă japoneză se află chiar în acest moment în largul portului Sydney[29]!

— Desigur.

Smedly-Taylor s-a întors cu spatele la Yoshima, s-a uitat în lungul barăcii. Albi la față, oamenii îl priveau încremeniți.

— Toată lumea afară, vă rog, a spus el încet, liniștit. Ordinul a fost respectat în tăcere.

Cînd s-a golit baraca, Smedly-Taylor s-a întors iar spre Yoshima.

— Vă rog să vă efectuați percheziția.

---

tea sudică a arhipelagului japonez.

[29] Mare oraș portuar pe coasta de sud-est a Australiei.

— Și dacă găsesc aparatul de radio?

— Asta este în mîinile Domnului.

Deodată, Smedly-Taylor a simțit întreaga povară a celor cincizeci și patru de ani ai săi. Și s-a cutremurat sub greutatea răspunderii ce-i revine, căci, deși era bucuros să fie militar, bucuros să se afle aici, unde este nevoie de el, bucuros să-și facă datoria, acum trebuia să-l descopere pe trădător. Iar cînd îl va găsi, va trebui să-l pedepsească. Un asemenea om merita să moară, așa cum va muri Daven dacă se descoperă radioul. „Mă rog Ție, Doamne, să nu-l găsească, își spunea el acum cu disperare. Este singura noastră legătură cu lumea. Singura modalitate de a ne menține mintea întreagă. Dacă există un Dumnezeu în ceruri, fie să nu-l găsească! Mă rog Ție, Doamne."

Însă Smedly-Taylor știa că într-o privință Yoshima avea dreptate. Ar fi trebuit să aibă curajul să moară ca un ostaș, pe cîmpul de luptă sau încercînd să evadeze. Cancerul amintirii îl rodea de viu: amintirea lăcomiei,

însetării de putere și incompetenței care au dus la prăbușirea pozițiilor în Orient și la multe sute de mii de morți inutile. „Dar atunci, își spunea el acum în gînd, cum va fi cu iubita mea Maisie, cu John, fiul meu de la cavalerie, cu Percy, fiul meu din aviație, cu Trudy, care s-a măritat atît de tînără, a rămas însărcinată atît de tînără și văduvă atît de tînără? Cu ei cum rămîne? Să nu-i mai văd, să nu-i mai ating, să nu mai simt niciodată căldura căminului?”

— Asta este în mîinile Domnului, a mai spus el o dată, dar, ca și el, vorbele erau bătrîne și foarte triste.

Yoshima le-a dat celor patru gardieni cîteva ordine scurte, pe un ton răstit. Aceștia au tras priciurile din colțuri spre mijlocul barăcii, eliberînd locul. Apoi au tras și priciul lui Daven în spațiul liber. Yoshima s-a dus în colț și a început să examineze căpriorii, împletitura de frunze de palmier și scîndurile negeluite ale podelei. Cerceta totul cu atenție, însă Smedly-

Taylor și-a dat seama deodată că toate acestea se făceau numai pentru a-l induce pe el în eroare, că ascunzișul era cunoscut.

Și-a amintit de noaptea aceea, cu multe, multe luni în urma, cînd au venit la el. „Voi o faceți, de capul vostru, le-a spus el atunci. Dacă sînteți prinși, asta este, s-a sfîrșit. Eu n-am să pot să vă ajut cu nimic, chiar nimic.” I-a chemat apoi pe Daven și pe Cox și le-a spus încet: „Dacă se descoperă radioul, încercați să nu-i implicați și pe alții. Țineți-vă tare, măcar un timp. Pe urmă spuneți că eu am fost cel care a autorizat instalarea radioului, că eu v-am ordonat să-l faceți.” Apoi le-a dat drumul, i-a binecuvîntat în felul lui și le-a urat noroc.

Iar acum se abătuse asupra lor cel mai negru nenoroc.

Aștepta acum cu nerăbdare ca Yoshima să înceapă să cerceteze grinda, nu mai suporta chinul acestui joc de-a șoarecele și pisica. Avea senzația că aude freamătul de disperare al celor de afară. Nu mai putea face nimic, decît să

aștepte.

În sfîrșit, Yoshima s-a plictisit și el de jocul acela, îl deranja și aerul greu din baracă. S-a îndreptat spre prici, l-a cercetat sumar. Apoi a examinat grinda de opt pe opt. Însă la vedere nu apărea nici o tăietură. Rînjind, a cercetat grinda mai îndeaproape, pipăind delicat lemnul cu buricele degetelor. Tot nu se observa nimic.

O clipă i-a trecut prin gînd că primise o informație greșită. Dar nu prea îi venea să creadă, pentru că informatorul nu fusese plătit încă.

A mormăit un ordin; un gardian coreean și-a desprins baioneta de la armă, i-a întins-o cu mînerul înainte.

Yoshima a ciocănit ușor grinda, ascultînd să sune a gol. A, da, aici era! A mai ciocănit de cîteva ori. Din nou a sunat a gol. Dar tot nu se vedea nici o crăpătură. Enervat, a împlîntat baioneta în lemn.

Capacul s-a desfăcut.

— Așa-a...

Yoshima era mîndru că a găsit aparatul de radio. Generalul va fi satisfăcut. Poate chiar îndeajuns de satisfăcut ca să-l detașeze la o unitate combatantă, căci, după normele *Bushido*[30], se simțea dezgustat la gîndul ca tot ce are de făcut este să plătească informatorii și să aibă de-a face cu animalele acestea.

Smedly-Taylor a făcut un pas înainte, uluit de ingeniozitatea ascunzătorii și de răbdarea omului care o executase. „Trebuie să-l propun pe Daven pentru decorare, și-a zis el. Daven și-a făcut mai mult decît datoria. Adică pentru ce să-l propun?”

— Cine ține de patul acesta? a întrebat Yoshima.

Smedly-Taylor a ridicat din umeri, prefăcîndu-se și el că abia acum află despre cine este

---

[30] Codul onoarei militare la japonezi, de origine medievală.

vorba.

Yoshima s-a arătat întristat, cu adevărat întristat că lui Daven îi lipsește un picior.

— Doriți o țigară? a întrebat el, oferindu-i pachetul de „Kooa”.

— Mulțumesc.

Daven a acceptat țigara și focul, dar fumul nu avea nici un gust.

— Cum vă numiți? a întrebat curtenitor Yoshima.

— Căpitan Daven, de la infanterie.

— Cum v-ați pierdut piciorul, domnule căpitan Daven?

— Am fost... am călcat pe o mină. La Johore, puțin mai la nord de șosea.

— Dumneavoastră ați făcut aparatul de radio?

— Da.

Smedly-Taylor a făcut un efort uriaș ca să se elibereze de sub povara lipicioasă a groazei.

— Eu i-am ordonat căpitanului Daven să-l facă. Eu sînt cel care poartă întreaga răspundere. El n-a făcut decît să-mi execute ordinul.

Yoshima s-a uitat scurt la Daven.

— Este adevărat?

— Nu.

— Cine mai știa despre radio?

— Nimeni. A fost ideea mea și eu l-am făcut. Singur.

— Vă rog să luați loc, domnule căpitan Daven, l-a poftit Yoshima, întorcînd apoi disprețuitor privirea spre Cox, care plîngea cu suspine, înnebunit de frică. Dînsul cum se numește?

— Căpitanul Cox, i-a răspuns Daven.

— Uitați-vă la el. Dezgustător.

Daven a mai tras o dată din țigară.

— Mie mi-e la fel de teamă ca și lui.

— Dar vă stăpîniți. Aveți curaj.

— Mie mi-e mai frică decît lui, a spus simplu

Daven, s-a apropiat de Cox, sărind cu greu într-un picior, s-a așezat lîngă el, pe marginea patului, i-a pus mîna pe după umeri, cu drag. Nu-i nimic, Cox, bătrîne. Nu-i nimic, a repetat el, apoi, ridicînd ochii spre Yoshima: Cox și-a cîștigat „Crucea Militară” la Dunkirk[31], cînd n-avea încă nici douăzeci de ani. Acum e alt om. Voi l-ați adus în starea asta, ticăloșilor, în numai trei ani.

Yoshima și-a înfrînat pornirea de a-l lovi pe Daven. Cînd ai de-a face cu un bărbat adevărat, chiar dacă ți-e dușman, codul trebuie respectat. S-a întors spre Smedly-Taylor și i-a ordonat să desemneze șase oameni care ocupau paturile cele mai apropiate de culcușul lui Daven, iar pe ceilalți să-i țină aliniați, sub pa-

---

[31] Oraș pe coasta de nord-vest a Franței, denumirea franceză Dunkerque; zona de unde a avut loc evacuarea trupelor aliate peste Canalul Mînecii sub presiunea ofensivei germane, în 1940.

ză, pînă la noi ordine. Cei șase stăteau acum în fața lui Yoshima. Numai Spence știa despre radio, dar, ca și toți ceilalți, a negat că ar fi cunoscut ceva.

— Luați priciul și urmați-mă, a ordonat Yoshima.

Cînd Daven a întins mîna după cîrjă. Yoshima l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Mulțumesc, a spus Daven.

— Mai doriți o țigară?

— Nu, mulțumesc.

Yoshima a ezitat o clipă.

— Aș fi onorat dacă ați primi tot pachetul.

Daven a dat din umeri și l-a luat, apoi a șontîcăit pînă în colțul său și s-a aplecat să-și ia piciorul de lemn.

Yoshima a dat un ordin scurt, unul dintre gardienii coreeni a luat de jos proteza și l-a ajutat pe Daven să se așeze.

Nu i-au tremurat degetele în timp ce-și po-

trivea piciorul de lemn; s-a ridicat, apoi și-a luat cîrjele și s-a uitat cîteva clipe la ele. Apoi le-a aruncat într-un colț al barăcii.

A șchiopătat bocănind pînă la prici, s-a uitat lung la aparatul de radio.

— Sînt foarte mîndru ele asta, a spus el.

L-a salutat pe Smedly-Taylor și a ieșit din baracă.

Micul convoi a trecut încet prin tăcerea care se lăsase peste Changi. Yoshima mergea în frunte, potrivindu-și pasul după umbletul lui Daven. Alături ele el era Smedly-Taylor. Apoi venea Cox; lacrimile îi șiroiau pe față, dat nici nu-și dădea seama de aceasta. Ceilalți doi gardieni au rămas în așteptare cu prizonierii din baraca numărul șaisprezece.

Au așteptat așa unsprezece ore.

Smedly-Taylor s-a întors, s-au întors și cei șase. Daven și Cox nu s-au mai întors. Au rămas la corpul de gardă, urmînd să fie transferați a doua zi la închisoarea Utram Road.

S-a dat comanda de „rupeți rîndurile”.

După atîtea ceasuri în plin soare, pe Peter Marlowe l-a lovit o durere de cap cumplită. Abia s-a tîrît pînă la bungalov. După ce a făcut duș, Larkin și Mac l-au frecat pe rînd la tîmple, i-au dat de mîncare. Cînd s-a mai întremat, Larkin a ieșit afară și s-a așezat mai încolo, lîngă drumul asfaltat. Peter Marlowe s-a așezat pe vine în pragul ușii fără ușă, cu spatele spre încăpere.

Dincolo de orizont, noaptea își aduna puterile. S-a așternut o mare însingurare peste Changi, iar cei ce se mai plimbau încoace și încolo păreau mai pierduți, mai părăsiți ca oricînd.

— M-aș cam duce să mă culc, băiete, a căscat Mac. Astă seară o iau mai din vreme cu somnul.

— Bine, Mac.

Mac și-a tras pologul peste pat, a strîns marginile sub saltea. S-a legat cu o cîrpă la

frunte ca să nu-i picure sudoarea, apoi a scos plosca lui Peter Marlowe din cămașa de pîslă și i-a desfăcut fundul fals. A scos învelișurile de pîslă și fundurile de la celelalte două ploști, a lui și a lui Larkin, le-a așezat cu grijă una peste alta. În interiorul fiecărei ploști era o încurcătură de conductori, condensatori și tuburi.

Din plosca de sus a tras atent capul de contact cu șase picioare și cu firele lui de legătură, l-a conectat cu îndemînare la priza din plosca de la mijloc. Apoi a scos fișa cu patru picioare din plosca a doua și a conectat-o la priza corespunzătoare de la ultima ploscă.

Îi tremurau mîinile și genunchii pentru că era foarte incomod să le faci pe toate în semiîntuneric, sprijinit într-un cot, ferind cu trupul piramida de ploști.

Noaptea se întindea acum pe cer, sporind simțămîntul de claustrare. Țînțarii și-au început atacul.

După ce a terminat conectarea tuturor ploștilor, Mac s-a întins ca să-și mai potolească du-

rerea din spinare, și-a șters mîinile umezite. Apoi a tras căștile din locașul lor, în plosca de sus, a verificat din nou contactele. Conductorul izolat pentru priza de curent era tot în plosca de sus. L-a desfășurat, a controlat dacă ácele sînt bine sudate la capetele firelor. S-a șters iar de sudoare și a verificat încă o dată toate contactele, spunîndu-și în gînd că radioul arată la fel de curat și îngrijit ca și atunci cînd l-a terminat în secret încă în Java – în timp ce Larkin și Peter Marlowe stăteau de pază – cu doi ani în urmă.

Proiectarea și execuția duraseră șase luni.

Putea fi folosită numai jumătatea inferioară a ploștii – partea de sus trebuia să poată fi umplută cu apă – astfel încît a trebuit nu numai să comprime radioul în trei subansambluri miniaturizate distincte, ci și să le potrivească în chesoane impermeabile, iar apoi să sudeze chesoanele în interiorul fiecărei ploști.

Cei trei își purtau ploștile de optsprezece luni. Cu gîndul la o zi ca cea de azi.

Mac s-a ridicat în genunchi și a înfipt cele două ace în miezul firelor care făceau legătura dintre becul din tavan și sursa de curent. A tușit încet, ca și cum și-ar drege glasul.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare să controleze dacă nu este nimeni prin apropiere. A deșurubat repede becul, a întors comutatorul. Apoi s-a întors la loc în pragul ușii să facă de pază. A văzut că Larkin se află tot la postul lui, păzind cealaltă latură, și a dat semnalul că totul este în ordine.

La auzul semnalului, Mac a dat volumul la maximum, și-a pus căștile și a început să asculte.

Secundele s-au lungit, transformîndu-se în minute. Peter Marlowe s-a răsucit brusc, înfricoșat, auzind geamătul lui Mac.

— Ce se întîmplă, Mac? a întrebat el în șoaptă. Mac și-a scos capul din polog, era pămîntiu la față.

— Nu merge, omule. Blestemăția asta nu

funcționează.

CARTEA II

9

Șase zile mai tîrziu Max a încolțit un șobolan. În baraca americanilor.

— Ia uitați-vă la dihania asta, s-a minunat King. E cel mai mare guzgan pe care l-am văzut vreodată!

— Doamne, a exclamat Peter Marlowe. Ai grijă să nu-ți muște mîna din încheietură!

L-au împresurat cu toții pe șobolan. Max jubila, ținînd în mîini o mătură de bambus. Tex avea un bătac de baseball[32], Peter Marlowe altă mătură. Ceilalți erau înarmați cu bețe și cuțite.

Numai Împăratul era neînarmat, dar stătea cu ochii la șobolan, gata să sară la o parte din calea lui. Stătea de vorbă cu Peter Marlowe, în colțul lui, atunci cînd a țipat Max prima dată;

---

[32] Joc sportiv american, întrucîtva asemănător cu oina.

s-a repezit și el într-acolo o dată cu ceilalți. Era într-o dimineață, la puțin timp după dejun.

— Atenție! a strigat el, ghicind clipa cînd șobolanul a zbughit-o să scape din strînsoare.

Max a lovit cu sete, dar pe alături. O altă lovitură de mătură l-a atins în lungul crupei, răsturnîndu-l pe spate pentru o clipă. Dar șobolanul s-a răsucit pe picioare, a fugit iar la colț și s-a întors, șuierînd, scuipînd și arătîndu-și colții subțiri ca niște andrele.

— Cristoase, a făcut King. De data asta era cît pe ce să scape, bestia.

Șobolanul avea aproape treizeci de centimetri lungime. Coada îi era la fel de lungă, groasă la bază cît degetul mare, fără păr pe ea. Ochii mici, ca niște mărgele, căutau în dreapta și în stînga după o portiță de scăpare. Blana de un maroniu murdar, scîrbos. Capul se prelungea cu un bot subțire, îngust; incisivii lungi, foarte lungi. Greutate totală vreo doi funzi. Rău, viclean, foarte periculos.

Max sufla greu de efort, cu ochii țintă la șobolan.

— Dumnezeule, a scuipat el într-o parte. Nu pot să sufăr șobolanii. Îmi face rău și să mă uit la el. Hai să-l omorîm. Gata?

— Mai stai un pic, Max, a vorbit Împăratul. N-avem nici o grabă. Acum n-are cum să mai scape. Vreau să văd ce face.

— Mai încearcă o dată să scape, asta face, a mormăit Max.

— Iar noi îl oprim. Care-i graba? a spus King, apoi a rînjit către șobolan: Te-ai dus pe copcă, pezevenchiule. Ești mort.

Ca și cum l-ar fi înțeles, șobolanul s-a năpustit spre King, cu colții rînjiți. Grindina de lovituri și zbieretele oamenilor l-au mînat iar la colț.

— Lighioana asta te rupe în bucăți dacă apucă să-și înfigă colții în tine, a observat King. N-am crezut că poate să fie atît de iute.

— Hei, s-a trezit vorbind Tex. Ce-ar fi să-l

păstrăm?

— Ce naiba spui tu acolo?

— Am putea să-l păstrăm. Așa, ca un fel de mascotă. Sau, cînd n-avem ce face, putem să-i dăm drumul și să-l luăm la trei-păzește, ca acuma.

— Ascultă. Tex, a spus Dino. Poate că nu-i chiar o prostie ce zici tu acolo. Spui să organizăm o vînătoare cum făceau ăia pe vremuri, la vulpi?

— Nu-mi surîde ideea, a declarat Împăratul. E-n regulă să omori o jivină ca asta. Dar nu-i nevoie s-o chinuiești, chiar dacă-i vorba de un șobolan. Nu v-a făcut nici un rău.

— Poate. Dar șobolanii sînt o pacoste. N-au dreptul să trăiască.

— Ba cum să nu, i-a replicat King. Dacă n-ar fi fost șobolanii… că ăștia se hrănesc cu mortăciuni, ca microbii. Fără ei nici nu ne-am mai vedea de-atîtea gunoaie.

— Pe naiba, i-a întors-o Tex. Șobolanii dis-

trug semănăturile. Poate că ăsta o fi ticălosul care a ros fundul săculețului nostru cu orez. Văd că are burta destul de mare.

— Așa-i, l-a sprijinit încruntat Max. Ne-au păpat aproape cincisprezece kilograme într-o singură noapte.

Șobolanul a mai făcut o tentativă de evadare. A străpuns încercuirea și a luat-o la goană în lungul barăcii. Numai dintr-un noroc au izbutit să-l înghesuie iar într-un colț. L-au împresurat din nou.

— Mai bine să-l lichidăm și gata. Data viitoare s-ar putea să nu mai avem norocul ăsta, a rostit King printre dinți; atunci i-a venit deodată o inspirație: Stați așa! a strigat el în momentul în care erau gata cu toții să dea atacul.

— Ce spui?

— Mi-a venit un gînd, a spus el, s-a întors scurt spre Tex: Adu o pătură. Iute!

Tex s-a repezit pînă la culcușul lui, a smuls pătura de pe el.

— Acum, a poruncit Împăratul, tu și cu Max întindeți pătura și prindeți șobolanul sub ea.

— Ce-e?

— Îl vreau viu. Haide odată, mișcați-vă! s-a răstit Împăratul.

— Cu pătura mea? Ești nebun? Numai pe asta o am!

— Îți fac eu rost de alta. Doar să-mi prindeți lighioana aia.

Acum toți erau cu ochii holbați la King. Pe urmă Tex a ridicat din umeri. El și cu Max au prins capetele păturii ca pe-un năvod, înaintînd încet ca să închidă colțul. Ceilalți stăteau cu măturile pregătite ca nu cumva șobolanul să scape pe la margine. La un semn, Tex și Max s-au aruncat pe burtă, prinzînd șobolanul sub faldurile țesăturii. Animalul trăgea cu ghearele și cu dinții ca să scape, dar în clipa următoare Max a înfășurat în jurul lui pătura care s-a transformat într-un gogoloi mișcător. Acum strigau și țopăiau cu toții, bucuroși, că

au reușit să-l prindă.

— Liniște, a poruncit Împăratul. Max, ține-l tu. Dar ai grijă să nu-l scapi cumva. Tex, pune tu ibricul la fiert. Merităm cu toții cîte-o cafeluță de Java.

— Spuneai că ți-a venit o idee, i-a amintit Peter Marlowe.

— E prea bună ca să-i dau drumul așa, deodată. Mai întîi bem o cafea.

În vreme ce-și beau cafeaua, Împăratul s-a ridicat în picioare.

— Bine, băieți, gata. Acum ascultați la mine. Avem un șobolan, adevărat?

— Și? a făcut Miller, la fel de nedumerit ca și ceilalți.

— Cu mîncarea stăm cam prost, adevărat?

— Sigur, dar...

— O, Doamne, a spus scîrbit Peter Marlowe. Doar n-ai să propui să-l și mîncăm?

— Sigur că nu, l-a liniștit King, apoi cu un

zîmbet nevinovat: Noi n-o să-l mîncăm. Dar sînt mulți cei care și-ar dori să cumpere ceva carne...

— Carne de șobolan? a întrebat Byron Jones III cu ochii cît cepele.

— Ce-ai căpiat? Crezi c-ar cumpăra cineva carne de șobolan? Te asigur eu că nu, l-a pus la punct Miller.

— Sigur că nu cumpără nimeni carnea, dacă știe că e de șobolan. Dar dacă nu se știe? a întrebat Împăratul; a tăcut cîteva clipe ca oamenii să pătrundă înțelesul spuselor sale, apoi a continuat pe un ton lejer: Să zicem că nu spunem la nimeni. Ca aspect, carnea va fi ca oricare alta. Spunem că-i de iepure...

— Nu există iepuri în Malaya, bătrîne, a precizat Peter Marlowe.

— Ei bine atunci, gîndește-te la un animal cam de aceeași mărime.

— Bănuiesc, a spus Peter Marlowe după un scurt moment de gîndire, că ai putea spune

că-i veveriță sau… gata, știu, s-a înseninat el deodată. Căprioară, asta e, căprioară…

— Ei, asta-i bună! Căprioara e mult mai mare, și-a dat cu părerea Max, ținînd strîns pătura mișcătoare. Am împușcat eu una în munții Allegheny[33]…

— N-am în vedere soiul acela de căprior. E vorba de *rusa tikus*. E o specie pitică, de vreo douăzeci de centimetri înălțime, în greutate de pînă la doi funzi, probabil. Cam de mărimea unui șobolan. Băștinașii le consideră un deliciu, a adăugat el rîzînd. În traducere, *rusa tikus* înseamnă „căprioara șoricel”.

Împăratul și-a frecat mîinile încîntat.

— Minunat, bătrîne, l-a lăudat el, apoi și-a plimbat privirea prin încăpere. O să vindem pulpițe de *rusa tikus*. Și nici măcar n-are să fie o minciună prea mare.

Au rîs cu toții.

---

[33] Lanț muntos în estul Statelor Unite, în statele Kentucky și Virginia.

— Acum, dacă tot am rîs după pofta inimii, hai să omorîm blestematul ăsta de șobolan și să-i scoatem șuncile la vînzare, a propus Max. Dihania asta e în stare să scape în orice clipă. Și al naibii să fiu dacă mă las mușcat.

— Avem un șobolan, a continuat Împăratul fără să-l bage în seamă. Tot ce avem de făcut este să aflăm dacă este mascul sau femelă. După aceea, îi prindem și perechea, îi punem pe amîndoi la un loc. Și, *presto*, cît ai bate din palme, avem o afacere.

— Ce afacere? s-a interesat Tex.

— Uite așa, bine, a rostit King, rotindu-și încîntat privirea în jur. Oameni buni, avem o afacere în sectorul creșterii animalelor. Facem o fermă de prăsit șobolani. Cu banii pe care-i obținem cumpărăm pui… iar țăranii n-au decît să se îndoape cu *tikus*. Atîta timp cît nimeni nu scoate o vorbă, sîntem niște oameni făcuți.

S-a lăsat o tăcere consternată. După o vreme, Tex a întrebat cu jumătate de glas:

— Dar unde ținem șobolanii cît timp se înmulțesc?

— În tranșeea de adăpost. Știi tu un loc mai bun?

— Dar să zicem că se dă o alarmă aeriană. S-ar putea să avem nevoie de adăpost.

— Închidem tranșeea la un capăt. Facem un țarc doar cît e nevoie pentru șobolani, s-a înfierbîntat Împăratul; ochii îi scăpărau. Gîndiți-vă și voi. Să avem de vînzare cam cincizeci de lighioane din astea pe săptămînă. Asta-i o mină de aur! Știți și voi zicătoarea din bătrîni: „se înmulțesc precum șobolanii...”

— Cam la cît timp fac pui? a întrebat Miller, scărpinîndu-se în ceafă.

— Nu știu. Știe careva?

King a așteptat cîteva clipe, privindu-i pe rînd, dar toți au clătinat din cap în semn că nu.

— Cum dracu’ aflăm noi despre obiceiurile lor?

— Știu eu, a spus Peter Marlowe. La școala

lui Vexley.

— Cum?!

— La școala lui Vexley. Predă botanică, zoologie, chestii din astea. L-am putea întreba.

S-au uitat unii la alții, preocupați. Apoi, toți deodată, au izbucnit în urale. Max a fost cît pe ce să scape din mînă pătura în care se zbătea prada. Ceilalți s-au pus să zbiere la el:

— Să nu scapi aurul din mînă, nepricopsitule!

— Ține-l bine, ce naiba faci acolo?!

— Ai grijă, Max!

— E-n regulă, acum l-am apucat mai bine, a strigat Max; apoi, după ce s-au mai potolit țipetele, s-a întors spre Peter Marlowe. Pentru un ofițer, ești băiat bun. Va să zică mergem cu toții la școală…

— Ba nu, i-a retezat-o Împăratul. Voi aveți de lucru.

— Adică ce?

— Adică să prindeți alt șobolan. De sex opus ăstuia pe care-l avem aici. Peter și cu mine ne ducem să culegem informații. Acum la treabă!

Tex și cu Byron Jones III s-au apucat să pregătească tranșeea. Fusese săpată chiar pe sub baracă, avea șase picioare adîncime, patru lățime și treizeci în lungime.

— O minunăție! s-a aprins Tex. Aici e loc pentru o mie de jivine din alea!

A mai trecut o vreme pînă ce au reușit să inventeze un sistem bun de închidere. Tex s-a dus să fure niște plasă de sîrmă, iar Byron Jones III s-a dus să fure niște șipci. Jones a rînjit, amintindu-și de niște scîndurele tocmai bune pe care englezii în posesia cărora se aflau nu le păzeau prea bine. Pînă să se întoarcă Tex, cadrul de lemn era gata terminat. Cuiele le-a scos din acoperișul barăcii, iar ciocanul fusese și el „împrumutat" de la atelierul mecanic în urmă cu cîteva luni, împreună cu mai multe chei fixe, șurubelnițe și alte obiecte utile.

După ce poarta a fost instalată cum trebuie,

Tex s-a dus să-l aducă pe King.

— E bine așa, s-a pronunțat Împăratul, inspectînd cușca. Foarte bine.

— Să mă ia naiba dacă știu cum le faceți pe toate, a exclamat Peter Marlowe. Munciți extraordinar de repede.

— Cînd ai o treabă de făcut, nu mai stai pe gînduri, o faci. Ăsta-i stilul american, l-a lămurit King, apoi i-a făcut semn lui Tex să-l cheme pe Max.

S-a strecurat și Max în tranșeea de sub baracă. Cu grijă, ca să nu-l vatăme, i-a dat drumul șobolanului în țarc. Șobolanul s-a învîrtit o vreme, căutînd cu disperare o cale de scăpare. Cînd s-a convins că n-are cum să fugă, s-a retras într-un colț, șuierînd amenințător.

— Pare destul de sănătos, a rîs King.

— Ia stați așa, trebuie să-i dăm și-un nume, a propus Tex.

— Cel mai simplu. Îi zicem Adam.

— Da, dar dacă-i fetiță?

— Atunci are să fie Eva, a decis Împăratul, ieșind din tranșee. Haide, Peter, la treabă.

Maiorul de aviație Vexley își începuse deja ora cînd, în sfîrșit, cei doi au izbutit să dea de el.

— Doriți ceva? a întrebat Vexley, uimit să-i vadă pe însuși Împăratul și pe un ofițer tinerel stînd în ușa barăcii, în plin soare, uitîndu-se la el.

— Ne-am gîndit, a început Peter Marlowe cu un aer stingherit, ne gîndeam, dacă s-ar putea, ă-ă... să ne înscriem și noi la cursuri. Asta, desigur, dacă nu vă deranjăm, a adăugat el repede.

— Să vă înscrieți? a repetat Vexley uluit.

Era un tip ofilit, cu un ochi lipsă, cu obrazul scofîlcit, ca de pergament, plin de urmele arsurilor primite în ultima lui misiune de bombardament. Avea numai patru „studenți” la curs, niște idioți care nu manifestau nici un interes pentru studiu. Știa că își ține cursurile numai

pentru a evita să cadă în incertitudine; îi venea mai ușor să se prefacă acum că are succes decît să înceteze pur și simplu. La început fusese plin de entuziasm, dar acum știa că nu-i decît o prefăcătorie. Iar dacă se hotăra să renunțe nu mai avea nici un rost în viață.

Cu mult timp în urmă se hotărîse ca în lagăr să se organizeze o universitate. Universitatea de la Changi. S-au stabilit mai multe cursuri. Ordinul venise de sus. „Face bine pentru trupă, au zis atunci comandanții. Să aibă oamenii ceva de făcut. În felul acesta îi obligăm să-și ridice nivelul. Dacă-i silim să se ocupe de ceva serios se vor ține mai puțin de prostii."

S-au ținut cursuri de limbi străine, de istoria artei, de mecanică, pentru că din o sută de mii de oameni, cîți erau la început, s-a găsit cel puțin cîte unul care să cunoască materia.

Pătrundeți tainele universului! Nu pierdeți prilejul! Lărgiți-vă orizontul! Deprindeți o meserie! Pregătiți-vă pentru utopia ce va prinde viață de îndată ce se sfîrșește războiul acesta blestemat și va rein-

tra totul în normal. În plus, universitatea era de tip atenian. Nici un fel de săli de curs. Profesorul n-avea decît să găsească un loc la umbră și să-și adune studenții în jurul lui.

Dar prizonierii de la Changi nu erau decît niște oameni ca toți oamenii, așa că stăteau în fund și-și ziceau: „De mîine mă duc la cursuri". Sau se duceau și, cînd își dădeau seama că învățătura vine cam greu, trăgeau chiulul o dată, de două ori, iar apoi își spuneau: „De mîine mă duc din nou. Mîine încep să mă pregătesc pentru viața pe care mi-o doresc după ce scap de aici. Nu mai trebuie să-mi irosesc timpul. De mîine încep cu adevărat."

Dar la Changi, la fel ca peste tot, nu exista decît ziua de azi.

— Chiar vreți să vă înscrieți la cursurile mele? a mai întrebat o dată, neîncrezător, Vexley.

— Numai dacă sînteți sigur că nu v-am deranja, domnule maior, a spus Împăratul, surîzîndu-i cordial.

Intrigat, Vexley s-a ridicat în picioare, le-a făcut loc la umbră.

Era încîntat să aibă un nou auditoriu. Și, pe deasupra, însuși Împăratul! Doamne, ce captură! Să vină Împăratul la cursurile lui! S-ar putea să aibă și niște țigări la el...

— Bucuros, băieți, sînt chiar foarte bucuros, a exclamat el, strîngînd călduros mîna întinsă a lui King. Sînt maiorul Vexley.

— Încîntat de cunoștință, domnule maior.

— Marlowe, căpitan de aviație, s-a prezentat și Peter Marlowe, dînd mîna cu maiorul și așezîndu-se la umbră.

Cuprins deodată de nerăbdare, Vexley a așteptat să se așeze cu toții, apăsîndu-și absent cu degetul gros plaga de pe podul palmei de la cealaltă mînă, numărînd secundele pînă se potolește usturimea. „Pelagra îți oferă și anumite compensații, și-a spus el, te ajută să te concentrezi." Gîndul la piele și la oase i-a amintit atunci de cetacee și singurul lui ochi a căpătat

o lucire șăgalnică.

— Bine atunci, astăzi aveam de gînd să vorbesc despre balene. Ce cunoaștem noi despre balene? Ah… s-a întrerupt el înfiorat în momentul în care Împăratul a scos la iveală un pachet de „Kooa” și i-a oferit o țigară.

King a trecut pachetul din mînă în mînă, să se servească toți cursanții. Ceilalți patru „studenți” și-au luat cîte una, s-au mișcat mai încolo ca să facă mai mult loc pentru Împărat și Peter Marlowe. Se întrebau în sinea lor ce naiba caută Împăratul acolo, dar, de fapt, nu le prea păsa, atîta timp cît le dăduse cîte o țigară adevărată, de fabrică.

Vexley și-a continuat prelegerea despre balene. Iubea balenele. Era nebun după ele.

— Balenele reprezintă, fără îndoială, cea mai înaltă formă de viață spre care a aspirat vreodată natura, a început el satisfăcut de rezonanța vocii sale, apoi a observat că Împăratul încruntă din sprîncene. Vreți să puneți o întrebare? s-a interesat el prevenitor.

— Într-un fel... Vedeți, balenele sînt foarte interesante, dar nu ne-ați putea vorbi despre șobolani?

— Mă tem că nu v-am înțeles, a spus politicos Vexley.

— Este foarte interesant ce ne spuneți despre balene, domnule maior, s-a grăbit s-o dreagă King. Mă întrebam doar cum e cu șobolanii, asta-i tot.

— Ce e cu șobolanii?

— Așa, mă gîndeam că poate știți cîte ceva și despre ei, a precizat King.

Avea multe de făcut și n-avea chef să-și piardă timpul aiurea.

— Vrea să spună, a intervenit repede Peter Marlowe, că balenele au reflexe foarte apropiate de cele ale ființei umane. Oare acest lucru nu este valabil și în privința șobolanilor?

Vexley a clătinat din cap cu dezgust:

— Clasa rozătoarelor este cu totul diferită. În ceea ce privește însă balena...

— Prin ce este diferită? a întrebat King.

— Tratez capitolul rozătoarelor în seminarul din primăvară, a rostit apăsat Vexley. Niște vietăți infecte. N-are ce să vă placă la ele. Chiar nimic. Dacă luăm însă balena cu pîntecele galben, și-a relansat el în grabă expunerea, ei bine, aceasta este un gigant între toate cetaceele. Are peste o sută de picioare lungime și poate atinge greutatea de o sută cincizeci de tone. Cea mai mare ființă care trăiește – și a trăit vreodată – pe suprafața pămîntului. Animalul cel mai puternic din toate cîte există. Iar modul său de împerechere... a adăugat repede Vexley, căci știa bine că orice discuție despre viața sexuală este de natură să țină trează atenția cursanților. Împerecherea acestor balene este ceva magnific. Masculul începe jocul amoros suflînd în sus jeturi impresionante de apă. Bate puternic apa cu coada în apropierea femelei, care așteaptă cu răbdare, înfierbîntată de dorință, pe suprafața oceanului. Apoi el se afundă în adîncuri și sare din apă, imens, uri-

aș, enorm, se prăbușește iar lîngă ea cu un zgomot de tunet, înspumînd suprafața apei, lovind viguros din coadă, a coborît tonul Vexley pe o notă de senzualitate extremă. Și atunci alunecă lin spre femelă și începe s-o gîdile cu aripa înotătoare...

În ciuda nerăbdării sale de a afla despre șobolani, pînă și Împăratul a început să asculte cu atenție.

— După aceea, el rupe vraja și se scufundă din nou, lăsînd femela aprinsă de patimă pe fața apei, părăsind-o parcă pentru totdeauna..., s-a oprit pentru o clipă Vexley ca să accentueze dramatismul situației. Dar nu! Nu o părăsește. Dispare, poate, timp de o oră în adîncurile oceanului, adunîndu-și puterile, apoi irumpe iar, sare cu tot trupul din apă și recade cu o detunătură. Împroșcînd nori de stropi în jur. Se răsucește spre iubită, o îmbrățișează strîns cu înotătoarele și o posedă năvalnic, pînă la epuizare...

Vexley era și el acum epuizat, revăzînd ima-

ginea impresionantă a acestei împerecheri între uriași. Ah, să ai norocul să fii de față, să fii martorul acestui moment... tu, o fărîmă de om... A continuat pe un ton repezit:

— Împerecherea are loc prin luna iulie, în mările calde. La naștere, puiul are cam cinci tone greutate și o lungime de vreo treizeci de picioare, a precizat Vexley cu un rîs studiat, închipuiți-vă!

Auditoriul a reacționat cu zîmbete politicoase și atunci Vexley a venit cu poanta finală, cu care nu da greș niciodată, menită să stîrnească rîsete homerice:

— Iar dacă vă închipuiți mărimea puișorului, puteți să vă imaginați și ce dimensiuni are mădularul balenei-mascul, nu?

Din nou, cei de față au zîmbit cuviincios, căci studenții mai vechi auziseră povestea de multe, multe ori.

Vexley a descris în continuare modul în care balena-mamă își alăptează puiul timp de mai

multe luni de zile, dîndu-i să sugă din două țîțe monstruoase, amplasate în partea de jos a burții.

— După cum, firește, vă puteți imagina, a declarat el cu încîntare, suptul prelungit în condiții de imersiune prezintă și el anumite probleme.

— Șobolanii își alăptează și ei puii? a intervenit rapid Împăratul.

— Da, a recunoscut abătut maiorul. Acum, dacă luăm cașalotul de ambră…

Împăratul a suspinat învins și s-a așezat să asculte cuminte perorațiile maiorului Vexley despre cașalotul de ambră și cașalotul comun, despre balena cu dinți și balena albă, despre balena cu cioc de gîscă și balena pitică, despre narval și balena ucigașă, despre balena cu cocoașă, balena cenușie și, în sfîrșit, balena cu capul mare. Cînd a ajuns la acest din urmă cetaceu, toți cursanții erau plecați de mult, în afară de Peter Marlowe și King. Cînd Vexley a terminat, King i-a spus simplu:

— Vreau să știu despre șobolani.

Vexley a oftat adînc.

— Despre șobolani?

— Serviți o țigară, l-a îndemnat blînd Împăratul.

10

— Gata, băieți, fiți atenți aici la mine, a ridicat glasul Împăratul, apoi a așteptat cîteva clipe să se facă liniște în baracă, iar santinela să-și ia postul în dreptul ușii. Avem probleme.

— Grey? a întrebat Max.

— Nu. E vorba de crescătorie, a anunțat King, pe urmă s-a întors spre Peter Marlowe care se așezase pe marginea patului. Spune-le tu, Peter.

— Să vedeți..., a început Peter Marlowe. Se pare că șobolanii...

— Spune-le de la început.

— Chiar totul?

— Sigur că da. Întîi să știm cu toții cum stau lucrurile, pe urmă ne gîndim și la soluții.

— Bine. L-am găsit pe Vexley. Ne-a spus următoarele, citez: „*Rattus norvegicus* sau șobolanul norvegian, denumit uneori și *Mus decumanus*...”

— Asta pe ce limbă o fi? s-a interesat Max.

— E-n latină, ce naiba? Asta o știe pînă și ultimul fraier, a spus Tex.

— Știi și latinește, Tex? s-a holbat la el Max.

— De unde dracu’ să știu? Dar numele astea sucite sînt întotdeauna în latină.

— Ce v-a apucat, fraților? a intervenit Împăratul. Vreți să aflați despre ce e vorba sau nu?

I-a făcut semn lui Peter Marlowe să zică mai departe.

— Oricum, Vexley ni i-a descris în amănunt, păroși, cu coada cheală, greutatea pînă la patru funzi, greutatea obișnuită doi funzi în această zonă a lumii. Șobolanii se împerechea-

ză fără discernămînt în orice perioadă a anului…

— Asta ce dracu' mai înseamnă?

— Că masculul călărește toate femelele de-a valma, a explicat King, începînd să arate semne de nerăbdare. Și mai înseamnă că n-au un sezon de împerechere anume.

— Ca și noi, adică? a remarcat zîmbitor Jones.

— Da. Cam așa, i-a răspuns Peter Marlowe. Oricum ar fi, șobolanul mascul este gata oricînd de împerechere, iar femela poate avea pînă la douăsprezece fătări pe an, făcînd de fiecare dată doisprezece pînă la paisprezece pui. Puii se nasc, orbi și neputincioși, la douăzeci și două de zile după… contact, a ales el un cuvînt mai delicat. Puii deschid ochii la paisprezece pînă la șaptesprezece zile de la naștere și ajung la maturitate sexuală în două luni. Încetează să se reproducă la doi ani, iar la trei ani sînt deja bătrîni.

— Aoleu! a exclamat încîntat Max, spărgînd tăcerea înfiorată. E clar ca vaca: o să avem ceva probleme. Vedeți și voi, dacă puii încep să se înmulțească la două luni și avem doisprezece – hai să spunem zece pui, pentru cifră rotundă – la o fătare, n-aveți decît să calculați. Să zicem că obținem zece puișori la prima fătare. Încă zece după treizeci de zile. În a șaizecea zi primele cinci perechi trec la împerechere și mai rezultă alți cincizeci. În a nouăsprezecea zi se împerechează celelalte cinci perechi și mai obținem încă cincizeci. În a o sută douăzecea zi avem două sute cincizeci, plus încă cincizeci și încă cincizeci, precum și o nouă serie de două sute cincizeci. Închipuiți-vă, asta înseamnă șase sute cincizeci în cinci luni. Iar în luna următoare obținem aproape șase mii cinci sute de…

— Cristoase, asta-i o mină de aur! a observat Miller, scărpinîndu-se cu furie.

— Ba pe naiba! l-a pus la punct Împăratul. Trebuie să ne dumirim mai întîi. Una la mînă,

nu putem să-i ținem la un loc. Sînt canibali. Asta înseamnă că trebuie să-i despărțim pe masculi de femele, cu excepția momentelor cînd îi ducem la împerechere. Două la mînă este că ăștia se bat tot timpul între ci. Asta înseamnă că trebuie să despărțim și masculii între ei și femelele între ele.

— Păi, să-i despărțim. Care-i greutatea?

— Nu-i nici o greutate, Max, i-a răspuns cu răbdare King. Doar că trebuie să le facem cuști separate și să organizăm bine toată treaba. N-are să fie prea ușor.

— La naiba, a spus Tex. Putem face un stoc de cuști, nu-i mare scofală.

— Crezi, Tex, că putem face în așa fel încît să nu se afle nimic despre crescătorie? Măcar pînă ne constituim șeptelul?

— Nu văd de ce să nu putem!

— A, și încă ceva, și-a amintit King.

Era mulțumit de reacția oamenilor-săi, dar și mai mulțumit de modul cum se înfiripa afa-

cerea. Acesta era genul de afacere care-i mergea la inimă: să n-ai nimic de făcut decît să aștepți.

— Ăștia mănîncă orice, ființe vii sau mortăciuni. Chiar orice. Așa că n-avem probleme cu aprovizionarea.

— Dar astea-s niște jivine murdare și au să pută să ne mute nasul din loc, s-a pronunțat Byron Jones III. Pe-aici e destulă împuțiciune ca să mai punem o sursă chiar sub baracă. Și pe urmă șobolanii mai sînt și purtători de ciumă!

— Poate că ăla e un tip special de șobolan, cum sînt doar anume țînțari care răspîndesc malaria, a spus Dino cu speranță în glas, plimbîndu-și în jur ochișorii negri, vicleni.

— Șobolanii pot fi purtători de ciumă, așa este, a dat din umeri King. Pot transmite și o sumedenie de boli umane. Dar astea n-au nici o însemnătate. Sîntem pe cale să facem avere, iar voi, nepricopsiților, nu faceți decît să căutați chichițe! Asta-i contrar spiritului ameri-

can!

— Dar chestia aia cu ciuma… Cum naiba știm dacă sînt curați sau nu? a întrebat îngrețoșat Miller.

Împăratul a rîs.

— L-am întrebat pe Vexley despre asta, iar el ne-a spus, citez: „Aflați voi destul de curînd. Veți fi morți cu toții”. Am încheiat citatul. La urma urmei, e ca și cum ai crește găini. Dacă rînești bine și le dai de mîncare, cresc de mai mare dragul. Nici un motiv de îngrijorare!

Au discutat astfel despre crescătorie, despre pericolele pe care le comportă și avantajele sale potențiale – erau cu toții capabili să-i aprecieze perspectivele, cu condiția să nu fie ei cei care consumă produsele – și au mai vorbit și despre problemele pe care le ridică organizarea unei asemenea afaceri de anvergură. Atunci s-a ivit în baracă și Kurt; avea în brațe o pătură în care se zbătea ceva.

— Am mai prins unul, a anunțat el încrun-

tat.

— Cum de-ai reușit?

— Așa bine. Cît ați pălăvrăgit voi aici, eu am făcut treabă. E femelă, a precizat Kurt, scuipînd într-o parte.

— Cum știi asta?

— M-am uitat. Am văzut destui șobolani în marina comercială ca să pot să-mi dau seama. Iar celălalt e mascul. M-am uitat eu și la el.

S-au băgat cu toții sub baracă să-l vadă pe Kurt cum o depune pe Eva în țarcul din capătul tranșeei. Cei doi șobolani s-au încîrligat de îndată cu atîta violență încît oamenii abia s-au ținut să nu izbucnească în urale. Prima serie era deja pe drum. S-a stabilit prin vot să-l numească pe Kurt șef peste crescătorie, iar Kurt a primit fericit.

În felul acesta știa că-și va căpăta și el partea de cîștig. Sigur că are să aibă grijă de șobolani. Mîncarea e mîncare. Kurt știa acum că, dacă îi e dat cuiva să supraviețuiască din adu-

nătura asta, el va rămîne în viață.

11

Douăzeci și două de zile mai tîrziu, Eva a fătat. În cușca de alături, Adam trăgea de plasa de sîrmă, rîvnind să-și înfigă colții în hrana vie. Aproape că izbutise, dar Tex a descoperit la timp spărtura. Eva își alăpta puii. Erau printre ei Cain și Abel, Grey și Alliluha, Beulah și Mabel, Junt și Prințesa. Prințesa cea Mică, Mabel Grasa, Junt Grasul și Beulah Grasa. Botezarea masculilor era lucru ușor. Dar nici unul dintre militari nu vroia ca femelelor să le fie atribuite numele iubitelor, surorilor sau mamelor lor. Chiar și numele soacrelor erau pentru unii o legătură cu trecutul, o evocare. S-au dondănit vreo trei zile pînă să cadă de acord asupra numelor de Beulah și Mabel.

Cînd au împlinit cincisprezece zile, puii au fost puși în cuști separate. Împăratul, Peter

Marlowe, Tex și Max au lăsat-o pe Eva să se mai dezmeticească pînă la prînz, apoi au dus-o iar la Adam, la împerechere. S-a pus în operă și a doua serie.

— Peter, a spus surîzător King în momentul în care ieșeau prin trapă înapoi în baracă. A dat norocul peste noi.

Împăratul hotărîse să se facă o trapă în podea pentru că își dădea seama că prea multe drumuri la tranșeea de sub baracă ar putea stîrni curiozitatea celorlalți. Pentru a asigura succesul crescătoriei, era de însemnătate vitală ca operațiunea să fie ținută în secret. Nici măcar Mac și Larkin nu știau nimic despre ea.

— Unde-i tot poporul? a întrebat Peter Marlowe, închizînd capacul de la beci.

În baracă nu era decît Max, întins în culcușul lui.

— Le-a venit rîndul amărîților să iasă la lucru. Tex e la infirmerie. Restul sînt pe-afară, amușină după prăzi.

— Cred c-am să mă duc și eu. Măcar să am și eu o preocupare.

King a coborît vocea:

— Îți ofer eu o preocupare. Mîine seară mergem în sat, a șoptit el, apoi a strigat către Max: Hei, Max, îl știi pe Prouty? Maiorul ăia australian. La baraca numărul unsprezece.

— Ăla bătrîn? îl cunosc.

— Nu-i bătrîn. N-are cum să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Acolo de pe unde sînt eu se zice că unul trecut de patruzeci de ani e mai bătrîn decît bunul Dumnezeu. Eu mai am optsprezece ani pînă să ajung la fel de bătrîn.

— S-ar putea să ai norocul ăsta, l-a încurajat Împăratul. Trage o fugă pînă la Prouty. Îi spui că te-am trimis eu.

— Și?

— Și nimic. Te duci doar să-i faci o vizită. Dar să ai grijă să nu fie Grey prin preajmă, sau vreuna dintre iscoadele lui.

— Am plecat, a zis cam în silă Max și i-a lăsat singuri.

Peter Marlowe era cu ochii la rețeaua de sîrmă ghimpată, scrutînd jungla în direcția mării.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva te-ai răzgîndit.

— Dacă să te iau cu mine?

— Da.

— N-ai motive să-ți faci griji, Peter, a spus King; a luat de jos ibricul, i-a turnat o cană de cafea lui Peter Marlowe. Vrei să iei masa cu mine?

— Nu știu cum naiba îți ies ție toate, a oftat Peter Marlowe. Toată lumea moare de foame, iar tu mă poftești la masă.

— Am niște *katchang idju*.

Împăratul a descuiat cufărul negru, a scos punga de fasole cu bobul mic, verzuliu, i-a dat-o lui Peter Marlowe.

— Vrei să le speli tu?

În timp ce Peter Marlowe s-a dus la robinet și s-a apucat să spele fasolea, King a deschis o conservă de vacă și a vărsat cu grijă conținutul într-o farfurie.

Peter Marlowe a revenit cu fasolea. Era bine spălată, nu pluteau nici un fel de cojițe pe suprafața apei. „Bun, și-a zis Împăratul. Lui Peter nu-i nevoie să-i spui ceva de două ori.” Iar vasul de aluminiu avea exact cantitatea de apă indicată; de șase ori înălțimea stratului de boabe.

King a pus vasul pe reșou, a adăugat o lingură de zahăr și două vîrfuri de cuțit de sare. Pe urmă a vărsat înăuntru și o jumătate din carnea conservată.

— E ziua ta azi? l-a întrebat Peter Marlowe.

— Poftim?

— *Katchang idju* și conservă la o singură masă?

— Nu știi tu să trăiești cum trebuie.

Peter Marlowe era vrăjit de aroma și bolbo-

roseala fierturii. Ultimele săptămîni fuseseră cam grele. Descoperirea aparatului de radio a fost o lovitură pentru întregul lagăr. Comandantul japonez al lagărului a decis „cu regret” reducerea rațiilor prizonierilor datorită „recoltelor proaste”, astfel că pînă și micile stocuri pentru situații disperate ale unităților s-au epuizat curînd. Ca prin minune, alte repercusiuni n-au mai fost. Decît reducerea cotei de alimente.

În unitatea lui Peter Marlowe, reducerea l-a afectat cel mai rău pe Mac. Scăderea rației și faptul că aparatul de radio atît de bine ascuns în ploști s-a dovedit inutilizabil.

— Fir-ar să fie, a suduit Mac după ce a tot încercat timp de mai multe săptămîni să identifice defecțiunea. Mă canonesc degeaba, băieți. Fără să demontez toată porcăria asta nu pot face nimic. La vedere, totul pare să fie în regulă. Fără ceva scule și o baterie n-am cum să-i găsesc buba.

Mai apoi Larkin a făcut rost pe undeva de o

baterie minusculă. Mac și-a adunat ultimele puteri și a luat-o de la capăt cu testările și verificările pe circuit. Chiar cu o zi înainte, în timp ce testa aparatul, a icnit o dată și și-a pierdut cunoștința, căzînd într-o comă malarică profundă. Peter Marlowe și Larkin l-au cărat la infirmerie, l-au depus într-un pat. Doctorul le-a spus că nu e decît o criza de malarie, dar cu o splină ca a lui situația poate deveni foarte periculoasă.

— Ce-i cu tine, Peter? a întrebat King, băgînd de seamă că Peter Marlowe s-a întristat deodată.

— Nimic, mă gîndeam la Mac.

— Ce-i cu el?

— A trebuit să-l ducem ieri la infirmerie. L-a luat cu friguri.

— Malarie?

— În principal.

— Cum adică?

— Are ceva febră, e drept. Dar nu ăsta-i ne-

cazul principal. Trece prin momente de gravă depresiune nervoasă. Își face griji din cauza… nevestei și băiatului.

— Toți ăștia însurații au cam aceleași necazuri.

— Dar nu în halul lui Mac, a spus trist Peter Marlowe. Vezi tu, chiar în preajma debarcării japonezilor la Singapore, Mac a izbutit să-i îmbarce, pe nevastă-sa și pe fiu-său, pe un vapor care pleca cu ultimul convoi. Pe urmă, el și cu subunitatea lui au pornit spre Java într-o joncă de cabotaj. Cînd a ajuns în Java, a auzit că întregul convoi a fost scufundat sau capturat. Nici o dovadă sigură într-un sens sau altul, numai zvonuri. Așa că nu știe dacă ai lui au scăpat. Sau dacă au murit. Sau dacă mai sînt în viață. Iar dacă mai trăiesc, unde sînt. Băiatul lui era încă foarte mic, n-avea decît patru luni.

— Ei bine, asta înseamnă că puștiul are acum trei ani și patru luni, a spus cu încredere King. Regula numărul doi: să nu-ți faci inimă rea atunci cînd tot nu poți face nimic, a decla-

rat el sentențios; a scos din cufărul negru borcănașul cu chinină, a numărat douăzeci de pastile, i le-a dat lui Peter Marlowe. Ia aici. Astea îl lecuiesc de malarie.

— Dar tu ce te fac?

— Eu am destul. Nici să nu te mai gîndești la asta.

— Nu înțeleg de ce ești atît de darnic. Ne dai de mîncare, medicamente. Și ce-ți dăm noi ție? Nimic. Nu mai înțeleg.

— Îmi ești prieten.

— Doamne, dar mă simt nu știu cum să primesc atîtea…

— La naiba! Ia-le și gata.

King s-a apucat să împartă fiertura. Șapte linguri pentru el, șapte linguri pentru Peter Marlowe. Cam un sfert din mîncare a rămas în gamelă.

Primele trei linguri le-au înfulecat la repezeală pentru a-și potoli foamea, restul pe îndelete, savurîndu-i gustul.

— Mai vrei un pic?

King aștepta cu lingura în mînă. „Cît de bine te cunosc eu oare, Peter? Știu că mai poți să mănînci și-o tonă. Dar n-ai să vrei. Nici dac-ar fi să mori pentru asta."

— Nu, mulțumesc. Sînt plin. Ca un pepenaș.

„E bine să-ți cunoști prietenul, și-a zis în gînd King. Ca să știi de ce să te păzești." Și-a mai luat o lingură. Nu pentru că avea poftă. Dar a ghicit că trebuie să facă asta, pentru că altfel Peter Marlowe s-ar fi simțit stingherit. A mestecat în tihnă dumicatul, ce a rămas a pus de-o parte.

— Îmi faci și mie o țigară?

I-a aruncat tabachera cu tutun și foiță, s-a întors cu spatele. A pus restul de conservă în restul de fiertură, a amestecat bine. A împărțit totul în două gamele, le-a acoperit, le-a împins mai încolo.

Peter Marlowe i-a întins țigara gata răsucită.

— Fă-ți și tu una, i-a spus King.

— Mulțumesc.

— La naiba, Peter, nu mai aștepta să fii rugat. Na aici, umple-ți tabachera.

A luat tabachera din mîna lui Peter Marlowe, a umplut-o ochi cu tutun „Trei împărați”.

— Ce-ai de gînd să faci cu operațiunea „Trei împărați”? Acum, dacă Tex e la infirmerie? a „întrebat” Peter Marlowe.

— Nimic, a suflat fumul King. Am scos cît s-a putut din ideea asta. Acum au prins australienii secretul de fabricație și ne scot de pe piață.

— Vai, ce păcat. Cum crezi că l-au aflat?

King a surîs tainic:

— Oricum, nu era o afacere ele durată, o intrată și-o ieșită.

— Nu pricep.

— Treaba cu o intrată și-o ieșită? Faci repede afacerea și o părăsești la fel de repede. O investiție mică, cu profit imediat. Mi-am scos banii după primele două săptămîni.

— Dar spuneai atunci că vor trece luni de zile pînă cînd să-ți recuperezi banii pe care i-ai băgat.

— A fost un truc comercial. Doar pentru consum extern, pentru cei din afară. Trucul comercial e un fel de păcăleală. Un mod de a-i face pe oameni să creadă ceva anume. Oamenii vor întotdeauna să se aleagă cu ceva pe gratis. Așa că trebuie să-i faci să creadă că ei sînt cei care te fură, că tu ești fraierul, iar ei cumpărătorii, sînt mult mai șmecheri decît tine. De exemplu, afacerea cu „Trei împărați”. Cei care s-au ocupat cu desfacerea, adică primii cumpărători, au crezut că le sînt dator, că, dacă trag tare în prima lună, ajung tovarăși la parte cu mine și rămîn lipiți la afacere... pe banii mei. Au crezut că sînt atît de nătăfleț încît să le deschid această posibilitate după prima lună. Numai că eu știam că secretul se va afla, iar afacerea nu va dura mult.

— Asta cum ai mai știut-o?

— Simplu. Așa cum am plănuit de la înce-

put. Am vîndut eu secretul.

— Ce-ai făcut?!

— Ce ai auzit. Le-am dat procesul de producție în schimbul unor mici informații.

— Bine, asta pot să înțeleg. Era al tău, puteai face ce vrei cu el. Dar ce se întîmplă cu cei care făceau treaba și vindeau producția de tutun preparat?

— Ce-i cu ei?

— Se pare că ai cam profilat de pe urma lor. I-ai făcut să muncească timp de o lună, mai mult sau mai puțin pe gratis, iar apoi le-ai tras preșul de sub picioare.

— Ba deloc. Și-au scos și ei ceva parale din chestia asta. M-au luat de fraier, iar eu m-am arătat doar ceva mai șmecher decît ei, asta-i tot. Așa-i cînd te bagi în afaceri.

King s-a întins pe pat, amuzat de naivitatea lui Peter Marlowe. Acesta a strîns din sprîncene, încercînd să priceapă.

— Cînd începe cineva să-mi vorbească de-

spre afaceri, mă tem că nu mai sînt în stare să pricep mare lucru. Mă simt cam tîmpit.

— Ascultă aici. Așa cum te văd, nu mai trece mult și ai să te tîrguiești mai bine decît oricare dintre ei, a rîs King.

— Mă cam îndoiesc.

— Ai vreo treabă diseară? Cam la un ceas după apusul soarelui?

— Nu, de ce?

— Vrei să traduci pentru mine?

— Cu plăcere. Cine e, un malaiezian?

— Un coreean.

— A-a..., s-a încruntat Peter Marlowe, dar și-a revenit de îndată, corectîndu-se. Da, desigur.

Împăratul a observat reținerea lui Peter Marlowe, dar nu i-a păsat prea tare. Oricine are dreptul să-și aibă părerile lui, așa susținea el întotdeauna. Atîta vreme cît aceste păreri nu intră în contradicție cu propriile lui scopuri, totul e-n regulă.

A intrat Max în baracă, s-a lăsat greu pe patul lui.

— Un ceas întreg am tot umblat după amărîtul ăla. Pînă la urmă, l-am găsit la straturile de legume. Cristoase, cu atîta pipiloi cît toarnă ăia acolo ca îngrășămînt, toată păcătoșenia aia de loc trăsnește ca un lupanar din Harlem[34] într-o zi de vară.

— Ești exact tipul de dobitoc care să frecventeze bordelurile din Harlem.

Replica tăioasă și tonul răstit al lui King l-au făcut să tresară pe Peter Marlowe. Zîmbetul lui Max și aerul lui de osteneală au dispărut într-o clipită.

— N-am vrut să spun nimic, să știi. Doar așa, c-a venit vorba…

— Atunci de ce te iei de Harlem? Dacă vrei să spui că undeva pute ca-ntr-un bordel, perfect, spune-o. Toate duhnesc la fel. Nu-i nici o

---

[34] Cartier al săracilor la marginea New York-ului, populat în majoritate de negri.

diferență pentru că unu-i pentru negri și altul pentru albi.

Împăratul vorbea pe un ton dur, cu o furie abia stăpînită; i se întinsese pielea pe fălcile încordate, ca o mască.

— Las-o acum. Iartă-mă. N-am vrut să spun nimic rău.

Max uitase că Împăratului îi cam sare țandăra cînd îi vorbește careva de rău pe negri. „Isuse, dacă stai la New York, porți mereu Harlemul cu tine, indiferent ce părere ai despre el. Sînt și acolo bordeluri destule, iar o negresă la așternut nu-i deloc ceva de lepădat, măcar din cînd în cînd. Oricum, și-a zis el cu amărăciune, al dracului să fiu dacă-mi dau seama de ce-o fi atît de sensibil cînd e vorba de negri."

— Zău că n-am vrut să spun nimica rău, a repetat Max, străduindu-se să nu se uite la mîncarea de pe masă; simțise mirosul încă înainte de a intra în baracă. Am dat de el și i-am spus ce mi-ai zis să-i transmit.

— Și?

— Păi, ă-ă... mi-a dat ceva pentru tine, s-a bîlbîit Max, trăgînd cu ochiul la Peter Marlowe.

— Atunci dă-l încoace, ce te tot moșmondești?

Max a rămas acolo, așteptînd cu răbdare în timp ce Împăratul s-a uitat la ceas pe toate părțile, l-a întors, și l-a apropiat de ureche.

— Acum ce mai vrei, Max?

— Nimic. Ă-ă... nu vrei să spăl vasele?

— Bine. Ia-le și mișcă-te dracului de-aici.

— Am înțeles.

Max a adunat farfuriile murdare și a plecat spăsit cu ele, spunîndu-și în gînd că într-o bună zi, pe toți dracii, are să-i vină el de hac Împăratului. Peter Marlowe n-a spus nimic. „Ciudat, și-a zis el. Ciudat și imprevizibil. King ăsta își iese cam ușor din fire. E bine să ai temperament, dar de multe ori poate fi și periculos. Cînd pleci în misiune de zbor e important să cunoști valoarea celui care-ți ține flancul. Iar

într-o misiune în care totul poate depinde doar de-o mică scăpare este înțelept să fii sigur de cel care-ți ține spatele.”

King a deșurubat cu grijă capacul ceasului. Ceasul era de tip impermeabil, din oțel inoxidabil.

— Aha! a făcut King. Am bănuit eu.

— Ce?

— E un fals. Uită-te aici.

Peter Marlowe a examinat ceasul cu atenție.

— Mie-mi pare că e-n regulă.

— Sigur că așa pare. Numai că nu este ce s-ar crede c-ar fi. Adică un ceas „Omega”. Cutia e bună, dar mecanismul e vechi. Cineva, o secătură, i l-a înlocuit.

Împăratul a înșurubat capacul la loc, a plimbat gînditor ceasul dintr-o mînă în alta.

— Vezi tu, Peter… Exact cum îți spuneam adineaori. Trebuie să fii mereu cu ochii-n patru. Acum să zicem că-l vînd drept un ceas „Omega”, fără să știu că e un fals. Abia atunci

pot să intru la apă. Dar atîta timp cît știu dinainte, pot să-mi iau și eu măsuri de siguranță. Niciodată nu poți spune c-ai fost îndeajuns de precaut, a spus serios King, apoi a zîmbit. Hai să bem și cîte-o cafea, că afacerile ne merg strună.

Zîmbetul i s-a șters de pe față cînd s-a întors Max cu farfuriile spălate și le-a pus la locul lor. Max n-a mai spus nimic, doar a dat slugarnic din cap și a ieșit din baracă.

— Pramatia, a spus King.

Grey nu-și revenise încă după emoțiile zilei în care Yoshima a găsit aparatul de radio. Mergînd pe poteca strîmbă care ducea la manutanță, își recapitula acum în sinea lui noile îndatoriri pe care i le fixase comandantul lagărului, de față cu Yoshima, și pe care i le explicase apoi mai în amănunt colonelul Smedly-Taylor. Grey știa că, deși sub aspect oficial trebuia să pună în aplicare noile instrucțiuni, tot ce i se cerea, de fapt, era să facă pe orbul și să

nu întreprindă nimfe. „O, Maică Preacurată, și-a zis el în gînd. Orice aș face, tot rău iese.”

A simțit că-i vine o crampă la stomac. S-a oprit, colica a venit și a trecut. Nu era dizenterie, doar o diaree; iar fierbințeala care l-a cuprins nu era malarie, ci doar un acces de febră tropicală, o formă mai ușoară, dar și mai perfidă a bolii care-l scutura din cînd în cînd. Îi era și tare foame. Nu avea nici un fel de rezerve de mîncare, nici măcar o ultimă cutie de conserve și nici banii cu care să și-o cumpere. Trebuia să subziste din rație, fără nimic în plus, numai că rațiile erau prea mici, mult prea mici.

„Cînd am să scap de aici, și-a spus el, mă jur pe Dumnezeu că n-are să-mi mai fie foame niciodată. Voi avea o mie de ouă, și-o tonă de carne, și zahăr și cafea, și ceai, și pește… Vom găti toată ziua, Trina și cu mine, iar atunci cînd nu gătim vom face dragoste.” Dragoste? Nu, doar altă durere. Scîrba aia de Trina cu mofturile ei: „Sînt prea obosită” sau „Mă doare capul” sau „Pentru numele lui Dumnezeu, ia-

răși?” sau „Bine atunci, înțeleg să-mi fac datoria” sau „Putem face amor acum, dacă tot ții atît de mult” sau „Nu poți să mă lași și pe mine în pace măcar o dată?”, cînd nu se întîmpla nici măcar atît de des și de cele mai multe ori el trebuia să se stăpînească și să sufere, sau „Bine, bine, îndată!” pe un ton enervat, apoi se aprindea lumina, ca se dădea jos din pat și pleca furioasă la baie „să se pregătească”, iar el îi vedea trupul splendid numai prin străvezimea pînzei subțiri pînă se închidea ușa și pe urmă aștepta și iar aștepta pînă se stingea becul de la baie și ea revenea în dormitor. Dura întotdeauna o veșnicie pînă traversa ea încăperea de la ușă la pat, el nu vedea decît puritatea formelor desăvîrșite prin vălul de mătase, nu simțea decît răceala din ochii ei, nu-i putea suporta privirea și se ura pentru asta. Pe urmă ea se strecura în pat alături de el, totul se consuma repede și în tăcere, ea se scula și se ducea la baie să se spele ca și cum iubirea lui ar fi mînjit-o. Se auzea curgînd apa la nesfîrșit. Cînd se întorcea era proaspăt parfuma-

tă, iar el se ura din nou, neîmplinit și mîhnit că a avut-o atunci cînd ea nu dorea să i se dea. Mereu a fost așa. În cele șase luni de viață conjugală – din care numai douăzeci și una de zile împreună, cît a avut permisie – au trecut prin durerea asta de nouă ori. Și nici măcar o dată n-a reușit s-o scoată din amorțeală.

O ceruse în căsătorie la o săptămînă după ce se cunoscuseră. De la început s-au ivit obstacole și animozități. Mama ei nu putea să-l sufere pentru că a rîvnit la singura ei fiică tocmai cînd începuse să-și facă și ea un rost în viață și pentru că era încă atît de tînără. Nu avea decît optsprezece ani. Părinții lui i-au spus să mai aștepte, că încă nu cîștigă destul, că fata nu-i chiar dintr-o familie bună; el s-a uitat atunci la casa părintească, o clădire dărăpănată într-un șir de o mie de alte clădiri dărăpănate așezate de-a lungul liniilor de tramvai întortocheate din Streatham, și a observat că încăperile sînt strîmte, după cum sînt strîmți la minte și părinții lui, oameni din clasa de jos a societății,

iar iubirea lor e la fel de întortocheată ca și liniile de tramvai.

O lună mai tîrziu s-au cununat. Grey arăta fercheș în uniformă, cu sabia la brîu (închiriată cu ora). Mama Trinei nici nu s-a arătat la ceremonia modestă, oficiată în grabă între două alarme aeriene. Părinții lui afișau o expresie de dezaprobare, i-au sărutat pe miri mai mult din obligație, Trina a izbucnit în plîns, certificatul de căsătorie era ud de lacrimi.

În noaptea aceea Grey a descoperit că Trina nu era fecioară. A, desigur, s-a comportat ca și cum ar fi fost și s-a plîns timp de mai multe zile cum că „te rog, iubitule, mă doare încă, mai ai și tu răbdare”. Dar adevărul era că n-a fost fată și acest lucru l-a durut pe Grey pentru că așa îi dăduse ea să înțeleagă, de mai multe ori. Dar s-a prefăcut că nu-și dă scama că ea l-a păcălit.

Ultima dată cînd a văzut-o pe Trina a fost cu șase zile înainte de a se îmbarca. Erau acasă la ei, el stătea culcat în pat, se uita la ca cum se

îmbracă.

— V-au spus unde vă trimit? a întrebat ea.

— Nu.

Ziua fusese destul de neplăcută, se certaseră și cu o seară înainte, îl chinuia și atitudinea ei absentă, și gîndul că azi i se sfîrșește permisia.

S-a ridicat din pat, s-a oprit în spatele ei, a prins în palme, cu drag, sînii ei tari, feciorelnici.

— Încetează!

— Trina, nu crezi că...

— Lasă prostiile! Știi doar că spectacolul începe la opt și jumătate.

— Mai e timp destul...

— Pentru Dumnezeu, Robin, termină! Ai să-mi strici machiajul!

— La naiba cu boiala aia a ta! Mîine n-am să mai fiu aici.

— Poate că-i mai bine așa. Nu te porți frumos, nu ești bun cu mine.

— Dar cum ai vrea să fiu? Ce e rău în asta, ca un bărbat să-și dorească soția?

— Nu mai striga, ce Dumnezeu, te aud vecinii.

— La naiba, n-au decît să audă!

S-a apropiat iar de ea, dar Trina i-a trîntit în nas ușa de la baie.

Cînd a revenit în dormitor era rece și distantă, se parfumase, își pusese sutienul, un furou scurt, chiloțeii; ciorapii erau prinși într-un portjartier minuscul. A luat de pe spătar rochia de seară, a început să și-o tragă pe ea.

— Trina...

— Nu.

Stătea acum în fața ei, își simțea genunchii moi, ca de ceară.

— Iartă-mă că... am strigat la tine.

— Nu contează.

S-a aplecat să-i sărute umerii, dar ea s-a ferit.

— Văd că iar ai băut, a strîmbat ea din nas.

Atunci l-a cuprins furia.

— N-am luat decît o înghițitură, lua-te-ar dracu’ să te ia!

Orbit de mînie, i-a sfîșiat rochia, i-a smuls sutienul, a zvîrlit-o de-a curmezișul patului. A rupt mai departe tot ce avea pe ea, lăsînd-o goală, doar cu resturile de ciorapi zdrențuiți pe picioare. Și în tot acest timp ea a rămas nemișcată, cu privirea țintă în ochii lui.

— O, Doamne, Trina, te iubesc, a gîfîit el neputincios, îndepărtîndu-se de ea, urîndu-se pentru ceea ce a făcut și pentru ceea ce fusese cît pe ce să facă.

Trina și-a adunat de pe jos lucrurile ferfenițite. Ca prin vis, a văzut-o cum se întoarce la oglindă, se așază și începe să-și refacă machiajul, fredonînd încet, la nesfîrșit, aceeași melodie.

Atunci a ieșit, trîntind ușa, s-a dus la el la unitate. A doua zi a încercat să-i telefoneze.

N-a răspuns nimeni. Era prea tîrziu să mai revină la Londra, în ciuda rugăminților lui disperate. Unitatea a fost dislocată la Greenock pentru îmbarcare, el i-a tot telefonat, în fiecare zi, la cele mai diferite ore, dar nu răspundea nimeni, n-a primit răspuns nici la telegramele lui deznădăjduite, iar apoi coasta Scoției s-a topit în noapte, iar în noapte nu mai erau decît vaporul și marea, iar lui nu-i mai rămîneau decît lacrimile amare.

Sub soarele arzător al Malayei, pe Grey l-a scuturat un frison. Zece mii de mile depărtare. „N-a fost vina Trinei, și-a zis el șubrezit, dezgustat de sine însuși. Nu ea, ci eu am fost de vină. Eram pornit, prea întărîtat. Poate că e ceva în neregulă cu mine, ceva nervos. Poate că ar trebui să mă duc la doctor. Poate că sînt un obsedat sexual. Trebuie să fie ceva cu mine, nu cu ea. O, Trina, dragostea mea."

— Nu te simți bine, Grey? l-a întrebat colonelul Jones.

— Ba da, domnule colonel, sînt bine, mul-

țumesc, și-a revenit Grey, descoperind că se lăsase moale, sprijinit de peretele manutanței. Am avut... m-a luat puțin cu frig.

— Nu arăți prea bine. Stai nițel jos să-ți revii.

— Acum mi-e bine, vă mulțumesc. Cred că... am să iau o gură de apă.

Grey s-a dus la robinet, și-a scos cămașa, și-a băgat capul sub jetul de apă. „Ce tîmpit, să mă las dus de gînduri în halul ăsta", și-a zis. Dar în ciuda hotărîrii sale, gîndul i se întorcea inexorabil la Trina. „Diseară, la noapte, n-o mai alung, o să visez la ea, și-a promis el. Diseară și în fiecare seară. La naiba, ce rost are să mai încerci să trăiești fără hrană. Fără speranță. Vreau să mor. O, cum aș vrea să mor odată."

Atunci l-a zărit pe Peter Marlowe urcînd coama dealului. Avea în mîini o gamelă americană, o purta cu grijă. De ce?

— Marlowe! s-a proțăpit Grey în calea lui.

— Ce naiba vrei și tu?

— Ce ai acolo?

— Mîncare.

— Nu e marfă de contrabandă?

— Nu te mai lega de mine, Grey.

— Nu mă leg de tine. Omul e judecat după prietenii pe care-i are.

— Vezi-ți de treburile tale.

— Îmi pare rău, dar nu pot, bătrîne. Asta mi-e meseria. Aș dori să văd ce-ai acolo. Te rog.

Peter Marlowe a avut o ezitare. Grey avea dreptul să se uite, avea dreptul să-l și ducă în fața colonelului Smedly-Taylor dacă-l prinde călcînd pe-alături. Iar în buzunar avea douăzeci de pastile de chinină. Nimeni n-avea dreptul să dețină provizii proprii de medicamente. Dacă se dă de gol, atunci va trebui să spună de unde le are, pe urmă va trebui să spună King de unde le are el și, oricum ar fi, Mac are nevoie de ele chiar acum. Așa că a ridicat capacul

de la gamelă.

Amestecul de *katchang idju* și conservă de vacă l-a izbit pe Grey ca o aromă nepămînteană. Simțea că i se întoarce stomacul pe dos, că nu-și mai poate stăpîni foamea. A înclinat atent gamela ca să vadă dacă nu-i nimic ascuns la fund. Nu era nimic altceva decît carne de vacă și *katchang idju*, un deliciu.

— De unde ai căpătat asta?

— Am primit-o.

— El ți-a dat-o?

— Da.

— Unde o duci?

— La infirmerie.

— Pentru cine?

— Pentru unul dintre americani.

— De cînd face un căpitan de aviație, distins cu înalte ordine militare, comisioane pentru un caporal?

— Du-te dracului!

— Poate c-am să mă duc. Dar înainte de asta am să am grijă ca amîndoi, tu și cu el, să căpătați ce vi se cuvine.

„Ușurel, și-a zis Peter Marlowe, ia-o ușurel. Dacă-i dai o scatoalcă lui Grey, tot tu dai de belea.”

— Ai terminat interogatoriul, Grey?

— Pentru moment. Dar ține minte…, s-a apropiat de el Grey, chinuit de mireasma mîncării. Tu și cu potlogarul acela de ți-e prieten sînteți pe listă. Să știi că n-am uitat chestia aia cu bricheta.

— Nici nu știu la ce te referi. N-am făcut nimic împotriva regulamentului.

— Dar într-o zi ai s-o faci, Marlowe. Dacă-ți vinzi sufletul, tot ai de plătit cîndva.

— Tu nu ești zdravăn la cap!

— E un escroc, un mincinos și un hoț…

— E prietenul meu, Grey. Nu este escroc și nici hoț…

— Dar e mincinos.

— Toată lumea minte. Chiar și tu. Ai spus că nu știi nimic despre radioul acela. Trebuie să știi să minți ca să rămîi în viață. Trebuie să știi să faci o groază de alte lucruri…

— Cum ar fi să pupi în fund un caporal ca să-ți dea de mîncare?

Vinișoara de pe fruntea lui Peter Marlowe s-a umflat deodată, s-a făcut ca un șarpe negru, subțire. Dar i-a vorbit încet, pe un ton molatic, îndulcindu-și veninul din glas:

— Ar trebui să-ți dau o chelfăneală, Grey. Dar nu-i frumos să te iei la bătaie cu inferiorii. Parcă n-ar fi echitabil.

— Să fiu al dracului, Marlowe, dacă…, a început Grey, dar i s-a tăiat răsuflarea; sufocat de furie, a rămas cu vorbele-n gît.

Peter Marlowe s-a uitat adînc în ochii lui Grey și în acea clipă și-a dat seama că a învins. N-a savurat decît o secundă umilirea adversarului, apoi mînia i s-a evaporat dintr-o dată, l-a ocolit pe Grey și și-a urmat drumul în susul

dealului. N-are rost să prelungești o bătălie cîștigată. Nici ăsta n-ar fi un semn de bună creștere.

„Pe Dumnezeu din ceruri, s-a jurat Grey aproape plîngînd Ai să mi-o plătești tu! În genunchi ai să te tîrăști, cerșindu-mi iertarea. Dar n-am să te iert. Niciodată!”

Mac a luat șase pastile, s-a strîmbat cînd Peter Marlowe l-a ajutat să se salte de pe pernă ca să soarbă din cana cu apă pe care i-o dusese la buze. A înghițit chinina, s-a lăsat iar pe spate.

— Îți mulțumesc, Peter, a murmurat. Asta mă scoate din criză. Tare-ți mulțumesc, băiete.

A căzut într-un somn adînc, cu obrajii aprinși, splina umflată, gata-gata să crape, iar mintea i-a plecat departe, refugiindu-se în coșmar. Și-a văzut soția și băiețelul plutind între ape în adîncurile oceanului, mîncau peștii din ei, iar ei îl strigau de acolo, din profunzimi.

S-a văzut și pe el acolo, în adîncuri, luptîndu-se cu rechinii, dar mîinile nu-i erau îndeajuns de puternice și glasul nu-i era îndeajuns de tare, iar rechinii îi smulgeau hălci de carne din trup și tot mai aveau, mereu, de sfîșiat. Rechinii aveau glas și rîsul lor era rîs diavolesc, însă îngerii îi stăteau aproape și-i spuneau întruna: „Grăbește-te. Mac, mai repede, căci curînd va fi prea tîrziu”. Iar apoi n-au mai fost rechini, ci doar oameni galbeni cu baionete și dinți de aur, ascuțiți ca niște ace, îl împresurau acum pe el și-ai lui pe fundul mării. Baionete lungi, tăioase ca briciul. „Nu pe ei, pe mine! țipa el acum. Pe mine, ucideți-mă pe mine!” A privit apoi neputincios cum îi omoară soția și cum îi omoară copilul și pe urmă au pornit spre el, dar îngerii erau tot acolo și-i șopteau în cor: „Grăbește-te, Mac, mai repede! Fugi, fugi, fugi, doar așa poți scăpa”. Iar el fugea, deși nu vroia să fugă, fugea de lîngă băiețel și de lîngă soție, fugea prin marea năclăită de sîngele lor, se îneca în acea mare de sînge. Dar el tot fugea și ei îi veneau din urmă, rechinii cu ochii oblici

și dinții de aur ca ácele, veneau cu puștile și baionetele lor, sfîrtecîndu-l din fugă pînă cînd n-a mai putut alerga. S-a luptat cu ei și s-a rugat de ei, dar ei nu se opreau deloc și l-au prins în cerc. Și atunci Yoshima a înfipt baioneta în el. În adîncul măruntaielor. L-a fulgerat o durere groaznică, dincolo de închipuire. Yoshima i-a smuls baioneta din trup și a simțit cum țîșnește sîngele din el, din rana sfîșiată, de peste tot, pînă și din porii pielii, pînă cînd nu i-a mai rămas decît sufletul închis într-o găoace. Și atunci, în sfîrșit, sufletul i s-a avîntat și a fost una cu sîngele mării. L-a cuprins o mare ușurare, încîntătoare, infinită, bucuria de a se ști mort.

Mac a deschis ochii. Păturile de pe el erau ude de transpirație. Nu mai avea febră. Și-a dat seama că, din nou, e în viață.

Peter Marlowe era tot acolo, lîngă pat. În spatele lui, undeva, se așternea noaptea.

— Salut, băiete.

Șoapta îi era atît de slabă încît Peter Mar-

lowe a trebuit să se aplece spre el ca să-l audă.

— Ție mai bine, Mac?

— Mi-e chiar bine, băiete. Aproape că merită să te ia cu friguri cînd e atît de bine după aceea. Acum am să dorm. Mîine să-mi aduci ceva de mîncare.

Mac și-a lăsat pleoapele și a adormit. Peter Marlowe a tras păturile de pe el, a șters bine nădușeala de pe găoacea de om.

— De unde să iau niște pături uscate, Steven? l-a întrebat el pe sanitarul care tocmai trecea în grabă prin salon.

— Nu știu, domnule căpitan.

Steven îl văzuse de mai multe ori pe tînărul acela arătos. I-a plăcut de la început. „Poate că… dar nu, Lloyd ar fi groaznic de gelos. Lasă, într-altă zi. Avem tot timpul."

— Să văd, s-ar putea să vă servesc, domnule căpitan.

Steven s-a dus cu patru paturi mai încolo, a tras păturile de pe cel care zăcea acolo, apoi a

îndepărtat cu îndemînare pătura de dedesubt, a venit înapoi.

— Poftiți. Pe astea puteți să le luați.

— Și cu cel de acolo cura rămîne?

— Acela? a zîmbit blînd Steven. El nu mai are nevoie de ele. Trebuie să vină acum să-l ia. Sărmanul băiat.

— A, chiar așa? s-a întors Peter Marlowe spre celălalt pat, însă chipul mortului nu-i era cunoscut. Mulțumesc, a spus el și s-a apucat să-i aranjeze patul lui Mac.

— Un moment, a intervenit Steven. Lăsați-mă pe mine. La asta mă pricep eu mult mai bine.

Steven era foarte mîndru că știe să facă patul fără să-l chinuiască pe pacient.

— Să nu vă faceți griji pentru prietenul dumneavoastră. Mă ocup eu de el și are să-i fie bine, l-a asigurat el pe Peter Marlowe, învelindu-l pe Mac în pături ca pe un copil. Uite-așa, a adăugat el mîndru, mîngîind fruntea bol-

navului, apoi a scos o batistă curată, i-a șters urmele de transpirație de pe obraz. În două zile se face bine. Bacă ați putea face rost de ceva mîncare în plus…, a început el, dar, uitîndu-se la Peter Marlowe, s-a oprit, ochii i s-au umplut de lacrimi. Vai ce prostii spun și eu. Dar să nu fiți îngrijorat, găsește Steven ceva pentru el. N-are rost să vă mai frămîntați acum. În seara asta nu mai aveți nimic de făcut. Mai bine mergeți să vă odihniți. Gata, duceți-vă, fiți băiat cuminte.

Mut de uimire, Peter Marlowe s-a lăsat condus afară din salon. Steven i-a mai zîmbit o dată, i-a urat noapte bună și s-a întors înăuntru.

Din întuneric, Peter Marlowe l-a urmărit pe Steven cum dezmiardă o frunte încinsă de febră, cum ia în palmă o mînă tremurîndă de malarie, cum alungă spiritele rele ale nopții și liniștește un bolnav năpădit de vise urîte, cum netezește un așternut, cum îl ajută pe unul să bea și pe altul să vomite, murmurînd tot tim-

pul un cîntec de leagăn gingaș și tandru. Cînd a ajuns la patul numărul patru, Steven s-a oprit, s-a uitat lung la cadavru. I-a îndreptat picioarele și i-a așezat mîinile cruce pe piept, apoi și-a scos halatul și a acoperit mortul cu un gest de binecuvîntare. Trupul mlădios și picioarele zvelte ale lui Steven aveau o lucire mată în penumbra din încăpere.

— Săracul băiat, a șoptit el rotindu-și privirea ca într-un cavou. Sărmanii băieți. Ah, sărmanii mei băieți...

Și a plîns atunci pentru ei, pentru toți.

Peter Marlowe s-a întors și a pornit prin noapte cuprins de milă, rușinat de faptul că n-avusese cîndva pentru Steven decît un sentiment de dezgust.

12

În vreme ce se apropia de baraca americanilor, Peter Marlowe era copleșit de îndoieli. Îi

părea rău acum că se învoise atît de ușor să traducă pentru King și, în același timp, era supărat pe el însuși pentru că nu-i făcea plăcere să se țină de cuvînt. „Așa prieten ești tu, s-a certat el în gînd, după toate cîte a făcut pentru tine?”

Golul din stomac i s-a accentuat. „La fel ca atunci cînd pleci într-o misiune de zbor, și-a zis. Nu, nu-i chiar la fel. Mai degrabă ca atunci cînd te cheamă directorul la cancelarie. Cînd pleci în misiune durerea este aceeași, dar se amestecă totodată cu un fel de plăcere. Cum e și cu expediția pînă-n sat. Parcă-ți ia inima avînt. Să-ți asumi riscul ăsta doar din spirit de aventură... sau, ca să fim drepți, pentru mîncarea sau pentru fata care s-ar putea afla acolo.”

Pentru a mia oară s-a întrebat de ce se duce King în sat, ce are el de făcut acolo. Dar ar fi fost nepoliticos să-l întrebe și, oricum, dacă mai are puțină răbdare, tot va afla curînd. Acesta era un alt motiv pentru care îl plăcea pe

King. Faptul că nu spunea mai nimic despre treburile lui și își păstra gîndurile pentru el. „Ăsta-i stilul englezesc, și-a spus mulțumit Peter Marlowe. Lași de la tine doar cîte puțin și numai uneori, cînd ai chef s-o faci. Cine ești și ce ești te privește... pînă în momentul cînd îți vine să-ți împărtășești gîndurile cu un prieten. Iar un prieten nu întreabă niciodată. Ori te deschizi singur, ori nu te mai deschizi deloc. Cum ar fi povestea cu satul. Doamne, dar asta arată ce părere are el despre mine, dacă se deschide chiar așa. Să te trezești spunînd fără ocolișuri: nu vrei să vii cu mine data viitoare cînd mă duc acolo?”

Peter Marlowe știa că asta-i nebunie curată. Să te duci în sat, adică. Dar acum poate că nu-i mai părea chiar o nebunie. Acum avea un motiv real. Un motiv important. Să încerce să facă rost de piesa lipsă pentru repararea radioului... sau poate să găsească un aparat de radio, unul întreg. Asta da. Pentru asta merită să riști.

Dar în același timp știa că ar fi mers și numai pentru că a fost poftit să meargă, pentru un presupus blid de mîncare, pentru o presupusă femeie.

A dat cu ochii de King, ca o umbră în dosul barăcii; stătea de vorbă cu altă umbră. Se țineau foarte aproape unul ele celălalt, nu se auzea ce-și vorbesc. Erau atît de absorbiți în discuție încît Peter Marlowe s-a hotărît să treacă pe lîngă ei, a început să urce treptele, arătîndu-se în geana de lumină ce răzbătea din baracă.

— Hei, Peter, l-a strigat King.

Peter Marlowe s-a oprit.

— Vin și eu îndată, Peter, a spus King, apoi s-a întors iar spre cel cu care stătea de vorbă. Cred că-i mai bine să așteptați aici, domnule maior. De îndată ce sosește vă dau eu un semn.

— Mulțumesc, a spus pe un ton stingherit celălalt, un tip mai mărunțel.

— Luați de-aici niște tutun.

Maiorul Prouty nu s-a lăsat rugat de două ori, pe urmă s-a retras în întuneric, fără însă să-l piardă din ochi pe Împărat.

— Mi-a fost dor de tine, amice, i-a zis King lui Peter Marlowe, dîndu-i în joacă un pumn între coaste. Cum îi merge lui Mac?

— Mai bine, mulțumesc.

Peter Marlowe nu-și dorea decît să iasă mai iute din lumină. „Fir-ar să fie, și-a zis în gînd. Mă simt stînjenit că am fost văzut cu prietenul meu. Iar asta-i rău. Foarte rău."

Dar nu putea să nu simtă privirea maiorului ațintită asupra lor și nici nu și-a putut reține tresărirea cînd King i-a spus:

— Haide odată. Nu mai e mult și-avem o treabă de făcut!

Grey s-a dus la ascunzătoare pentru orice eventualitate, să vadă dacă n-are cumva vreun mesaj. Bilețelul era acolo: „Ceasul maiorului

Prouty. Astă seară. Marlowe și cu el”.

Grey a aruncat cutia goală în șanț cu același gest neglijent cu care o ridicase de jos. S-a sculat apoi în picioare, s-a întins și a pornit încet spre baraca numărul șaisprezece. Însă în tot acest timp mintea îi lucra cu viteza unui calculator.

Marlowe și Împăratul. Vor fi amîndoi în „prăvălia” din spatele barăcii americanilor. Prouty. Care dintre ei?

Maior! O fi cel de la artilerie? Sau australianul? „Haide, Grey, s-a certat el în gînd, unde ți-e fișierul mintal de care ești atît de mîndru?”A, da! Baraca numărul unsprezece. Un tip scund. Genist. Australian.

Are vreo legătură cu Larkin? Nu. Din cîte se știe, nu. Australian deci. Atunci de ce nu face tranzacția prin speculantul australian, Tiny Timsen? De ce Împăratul? Poate că afacerea e prea importantă ca să se poată ocupa Timsen de ea. Sau poate că-i vorba de un lucru de furat... mai degrabă așa, căci altfel Prouty ar fi

folosit canalele australiene obișnuite. Probabil că asta e.

Grey s-a uitat la ceas. A făcut-o instinctiv, cu toate că nu mai avea ceas de trei ani de zile, cu toate că nu avea nevoie de ceas ca să marcheze scurgerea timpului sau să ghicească cît e ora, chiar și noaptea. Ca și toți ceilalți, se pricepea să măsoare vremea, atît cît e necesar să știi.

„E încă prea devreme, și-a zis. Mai durează ceva pînă la schimbarea gărzii." Iar cînd se va petrece aceasta, va putea să-l vadă de la el din baracă pe gardianul solitar cum traversează lagărul și urcă drumul prin fața barăcii spre corpul de gardă. Cine o fi? Dar ce contează? Are să afle cît de curînd. E mai prudent să aștepte și să-i pîndească pînă la momentul potrivit, apoi să-i ia prin surprindere. Însă cu băgare de seamă. Politicos. Totul e să-i prindă împreună: gardianul cu Împăratul și cu Marlowe. Cel mai bine e să-i vadă cînd schimbă marfa sau cînd îi dă King banii lui Prouty. Pe

urmă să-i raporteze colonelului Smedly-Taylor: „Aseară am fost de față cînd s-a făcut un schimb de bani”, sau poate și mai bine: „I-am văzut pe caporalul american și pe căpitanul Marlowe, DFC[35], din baraca numărul șaisprezece, cu un gardian coreean. Am motive să cred că maiorul Prouty, din trupele de geniu, este implicat în afacere și a pus la dispoziție un ceas spre vînzare.”

Asta trebuie să le pună capac la toate. Regulamentul, și-a zis el încîntat, spune cît se poate de limpede și lămurit: „Nici un fel de comerț cu gardienii!” Prinși asupra faptului. Pe urmă, clar, se întrunește curtea marțială.

Pentru început curtea marțială. „Apoi la arest, în micuța mea carceră. Fără porții în plus și fără *katchang idju* cu conservă de vacă. Fără nimic altceva. Doar cușca, puși în cușcă așa cum sînteți, ca niște șobolani. Iar mai înco-

---

[35] *Distinguished Flying Cross* – înaltă distincție militară britanică.

lo vi se va da drumul, încrîncenați și plini de ură. Omul la supărare, se știe, mai face și greșeli. Iar data viitoare s-ar putea ca Yoshima să fie pe fază. Mai bine să-i lăsăm pe japonezi să-și facă ei treaba... nu-i frumos să le dai o mînă de ajutor. Dar în cazul ăsta parcă mai treacă-meargă. Sau nu? Poate numai așa, o mică sugestie?”

„Ți-o plătesc eu ție, Peter Marlowe, blestematule! Poate că mai devreme decît am sperat. Iar răzbunarea împotriva ta și a pungașului ăluilalt îmi va fi dulce ca mierea.”

Împăratul s-a uitat la ceas. Patru minute trecute de nouă. E timpul. De un lucru ești sigur cînd ai de-a face cu cei din armata japoneză: știi întotdeauna exact, la minut, ce urmează să facă, odată stabilit programul, așa rămînea – stabilit.

S-au auzit pași. Torusumi a dat colțul barăcii, s-a băgat repede sub copertina de la șopron. Împăratul s-a ridicat să-l întîmpine. Pe-

ter Marlowe care era și el acolo, în cort, s-a sculat în picioare cam fără chef, înjurîndu-se în gînd.

Torusumi era o figură printre gardieni. Avea o faima rea. Periculos și imprevizibil. Față de ceilalți, care erau parcă fără chip, el avea o fizionomie distinctă. Era în lagăr de mai bine de un an. Îi plăcea să-i pună pe prizonieri la munci grele, să-i țină în soare, să zbiere la ei, să-i lovească cu piciorul cînd îl apucau năbădăile.

— *Tobe,* i-a zîmbit frumos King. Fumăm una? i-a oferit el tabachera cu tutun crud de Java.

Torusumi și-a arătat cu mîndrie dinții de aur, i-a dat arma lui Peter Marlowe, a luat loc. A scos un pachet de „Kooa”, i l-a întins lui King, aceasta a acceptat o țigară. Pe urmă coreeanul s-a uitat la Peter Marlowe.

— Prieten *ichi-bon,* l-a lămurit Împăratul. Torusumi a mormăit ceva, și-a arătat iar dinții, a supt din buze, i-a oferit și lui o țigară. Peter

Marlowe a ezitat.

— Ia-o, Peter, i-a spus King.

Peter Marlowe s-a supus, s-a așezat și el la masă.

— Spune-i, a zis Împăratul către Peter Marlowe, că e binevenit.

— Prietenul meu spune că ești binevenit printre noi și mare îi este plăcerea că te afli aici.

— O, mulțumesc, mulțumesc. Are oare valorosul meu prieten ceva pentru mine?

— Întreabă dacă ai ceva pentru el.

— Spune-i exact ce zic eu, Peter. Cuvînt cu cuvînt.

— Trebuie s-o întorc pe limba lor. Nu se poate traduce chiar exact.

— Okay, doar sa fie precis ce-am spus… și nu te grăbi.

Împăratul i-a întins gardianului ceasul. Peter Marlowe a observat cu surprindere că e ca

și nou, proaspăt lustruit, cu lentila schimbată, băgat într-o cutiuță frumoasă din piele de căprioară.

— Spune-i așa: un tip pe care-l știu eu vrea să-l vîndă. Dar cere cam scump și poate că nu-i exact ce-i trebuie.

Pînă și Peter Marlowe a băgat de seamă lucirea de lăcomie din ochii coreeanului cînd acesta a scos ceasul din cutiuță și l-a dus la ureche, apoi a mormăit ceva nedeslușit, cam într-o doară, și l-a pus înapoi pe masă.

Peter Marlowe a tradus răspunsul coreeanului:

— Nu se întîmplă să ai și altceva? Îmi pare rău să spun că ceasurile „Omega” nu prea sînt la căutare acum în Singapore. Vorbești malaieza excepțional de bine, domnule, a adăugat Torusumi către Peter Marlowe, trăgînd politicos aerul printre dinți.

— Îți mulțumesc, i-a răspuns îmbufnat Peter Marlowe.

— Ce-a spus, Peter?

— Doar că vorbesc bine malaieza, asta-i tot.

— A! Bine, spune-i atunci că-mi pare rău, dar asta-i tot ce am.

Împăratul a așteptat să i se traducă vorbele, a zîmbit, a dat din umeri, a luat ceasul de pe masă, l-a pus în cutiuță, a vîrît cutiuța la loc în buzunar, s-a ridicat în picioare.

— *Salamat!*

Torusumi și-a mai arătat o dată dinții, pe urmă i-a făcut semn Împăratului să ia loc.

— Adevărul este că n-am nevoie de ceasul acesta, i s-a adresat el lui King. Dar pentru că îmi ești bun prieten și ți-ai dat atîta osteneală, aș dori totuși să mă interesez cît vrea pe el proprietarul acestui ceas lipsit de valoare?

— Trei mii de dolari, a răspuns Împăratul. Regret că prețul este exagerat.

— Cu adevărat exagerat. Proprietarul are o ceva boală la cap. Eu sînt om sărac, nu sînt decît un gardian, dar pentru că am mai făcut

afaceri în trecut și vreau să-ți fac o favoare, am să-i ofer trei sute de dolari.

— Regret. Nu îndrăznesc. Am auzit că mai sînt și alți cumpărători care ar plăti un preț mai rezonabil prin alți mijlocitori. Sînt de-o părere cu tine că ești om sărac și nu trebuie să arunci banii pe un ceas atît de neînsemnat. Desigur, ceasurile „Omega" nu valorează prea mulți bani, dar din considerație pentru proprietar vei înțelege că ar fi o insultă să-i oferi cu mult mai puțin decît face un ceas de mîna a doua.

— Adevărat ai spus. Poate că ar trebui să măresc prețul, pentru că pînă și un om sărac își are onoarea lui și este un lucru onorabil să încerci a mai ușura suferința omului în aceste vremuri de restriște. Patru sute.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care o porți cunoștinței mele. Dar ceasul acesta fiind „Omega" și dat fiind faptul că prețul la marca „Omega" a căzut mult sub nivelul acceptat anterior, este evident că s-a ivit un motiv mult

mai important ca tu să nu mai vrei să faci afaceri cu mine. Un om de onoare ține mereu la onoarea sa, așa că...

— Sînt și eu om de onoare. N-am dorința să-ți zdruncin reputația și nici să pun la îndoială reputația cunoștinței tale care se întîmplă a fi posesorul ceasului. Poate că totuși trebuie să-mi risc propria reputație și să încerc să-i conving pe mizerabilii aceia de negustori chinezi cu care sînt silit să am de-a face să dea un preț cinstit măcar o dată în toată existența lor nenorocită. Sînt convins că vei fi de acord că cinci sute este maximul de preț cinstit și onorabil pînă la care se poate merge pentru un ceas „Omega”, chiar înainte de scăderea valorii lui pe piață.

— Adevărat, prietene. Dar am un gînd pentru dumneata. S-ar prea putea ca prețurile la ceasurile „Omega” să nu fi căzut chiar așa de la nivelul lor *ichi-bon*. Poate că zgîrciobii aceia de chinezi vor să facă greșeala de a profita de pe urma unui om de onoare. Chiar săptămîna

trecută a venit la mine un alt prieten coreean și a cumpărat un ceas cam la fel, plătind trei mii de dolari pe el. Eu ți l-am oferit dumitale numai datorită prieteniei și încrederii noastre îndelungate care s-au înfiripat pe temeiul unor legături de durată.

— Oare e adevărat ce-mi spui?

Înfuriat, Torusumi a scuipat cu năduf pe jos, iar Peter Marlowe s-a pregătit să primească lovitura care urma întotdeauna după asemenea izbucniri.

Împăratul ședea la locul lui, netulburat. „Doamne, și-a spus Peter Marlowe, omul ăsta are nervi de oțel.” King și-a scuturat în palmă niște resturi de tutun, s-a apucat să-și răsucească o țigară. Văzîndu-l, Torusumi s-a oprit din ocări, a scos iar pachetul de „Kooa”, s-a mai calmat.

— Sînt uluit că mizerabilii aceia de negustori chinezi pentru care îmi risc viața sînt chiar atît de nerușinați. M-a cuprins groaza cînd am auzit ce mi-ai spus dumneata, prietenul meu. Ba

mai rău, sînt înspăimîntat. Cînd mă gîndesc acum că au abuzat de încrederea mea. De mai bine de-un an am avut de-a face doar cu un singur negustor: Iar gîndul că mă înșală de atîta vreme... Cred c-am să-l omor.

— Mai bine-i să te-arăți mai șmecher decît el.

— Dar cum? Mi-aș dori din suflet, prietene, să-mi spui.

— Blestează-l cu șfichiul limbii. Spune-i că ai primit informații care-i dau în vileag toate potlogăriile. Spune-i că, dacă nu-ți face un preț cinstit de-acum înainte – adică preț cinstit plus douăzeci la sută ca dreaptă despăgubire pentru toate relele pe care ți le-a făcut în trecut –, atunci abia că s-ar putea să șoptești ceva la urechea autorităților. Și-atunci oamenii legii îl vor ridica pe el, îi vor lua femeile și copiii și pe toți au să-i mătrășească spre marea ta bucurie.

— Sfatul tău mi-a mers la inimă. Mă simt fericit la gîndul că am un asemenea prieten. Pentru gîndul buri și pentru prietenia ce ți-o

port ofer acum cincisprezece sute de dolari. Sînt toți banii pe care-i am pe lume, plus încă ceva bani pe care mi i-a încredințat un prieten care zace acum în împuțiciunea aceea de-i zice spital pentru că din desfrîu s-a molipsit de-o boală lumească și n-are putința să-și mai scoată și el un cîștig.

Împăratul s-a aplecat să plesnească puzderia de țînțari cărei se aciuiseră pe glezne. „Așa parcă mai merge, băiete, și-a zis el în gînd. Ia să vedem. Două mii ar fi cam mult. O mie opt sute e okay. O mie cinci sute nu-i rău."

— Împăratul te roagă să-l aștepți puțin, a tradus Peter Marlowe. Trebuie să-l consulte și pe nefericitul acela care și-a pus în gînd să-ți vîndă dumitale marfa la un preț necuviincios.

King a încălecat fereastra și a trecut în lungul barăcii, verificînd din mers posturile de pază. Max era la locul lui: Dino în josul potecii, pe o latură. Byron Jones III în partea cealaltă.

L-a găsit pe maiorul Prouty scăldat de sudori reci, în umbra barăcii de alături.

— Îmi pare rău. domnule maior, nu prea merge, a șoptit Împăratul, făcînd o mutră amărîtă. Tipul nu se-n-dură deloc.

Neliniștea maiorului Prouty a sporit considerabil. Trebuia neapărat să vîndă obiectul. „O, Doamne, și-a zis în sinea lui, ăsta mi-o fi norocul? Cum-necum, trebuie să scot niște bani.”

— A făcut vreo ofertă?

— Maximum ce pot scoate de la el ar fi cam patru suie.

— Patru sute! Doar știe toată lumea că un ceas „Omega” face cel puțin două mii.

— Mă tem că asta-i doar o poveste, domnule maior. El, ce mai... pare să fi intrat la bănuială. Zice că nu-i chiar „Omega”.

— Dar îi lipsește-o doagă! Sigur că este „Omega”.

— Regret, domnule maior, i-a răspuns Împăratul, puțin înțepat. N-am făcut decît să vă relatez...

— E vina mea, caporale. N-am vrut să te jig-

nesc. Păcătoșii ăștia galbeni sînt toți la fel.

„Acum ce mă fac? se întreba Prouty. Dacă nu vînd ceasul prin King, nu-l mai vindem niciodată. Unitatea are nevoie de banii ăștia, iar toate strădaniile noastre vor fi fost în zadar. Ce naiba ne facem?” Prouty a stat puțin pe gînduri.

— Vezi ce poți face, caporale. Nu pot să-l dau cu mai puțin de o mie două sute. Pur și simplu nu pot.

— Vedeți, domnule maior... Nu cred că pot face mare lucru, dar am să mai încerc.

— Uite-așa parcă mai merge. Contez pe dumneata. Nu mi-aș fi permis să las atîta la preț, dar vezi și dumneata ce prost stăm cu mîncarea. Știi bine care-i situația.

— Da, domnule maior, s-a învoit politicos Împăratul. Am să încerc, dar mă tem că nu pot forța nota prea tare. Mi-a spus că misiții chinezi nu mai cumpără orice, ca pe vremuri. Dar am să fac tot ce pot.

De cum l-a luat la ochi pe Torusumi care pășea alene prin incinta lagărului, Grey a știut că în curînd îi va sosi momentul. De mult așteptase el clipa aceasta. S-a ridicat și a ieșit din baracă, potrivindu-și banderola și îndreptîndu-și bereta. N-avea nevoie de alt martor, cuvîntul lui era, suficient. Această operațiune avea să o ducă singur la bun sfîrșit.

Inima parcă-i bătea mai tare de plăcere. Așa i se întîmpla întotdeauna înainte de a aresta un delincvent. A traversat șirul de barăci, a coborît treptele pînă în drumul principal. Aceasta era calea mai ocolită. A ales-o anume pentru că știa că Împăratul își postează oamenii de pază de fiecare dată cînd are de încheiat o afacere. Dar acum le cunoștea posturile. Și mai știa că există un loc de trecere prin acest cîmp de mine format din oamenii lui King.

— Grey!

A întors capul. Colonelul Samson se apropia de el.

— Domnule colonel?

— A, Grey, mă bucur să te văd. Cum îți mai merge?

— Bine, mulțumesc, domnule colonel, a răspuns Grey, surprins că este salutat eu atîta prietenie.

Deși era cam grăbit, întîlnirea îi făcea totuși plăcere. Colonelul Samson deținea un loc anume în viitorul lui Grey, așa cum și-l vedea el. Samson era el ofițer superior, dar dintre cei care au putere reală. Lucrase la Ministerul de Război. Avea și relații. Un om ca acesta i-ar putea fi de mare folos... mai tîrziu. Făcuse parte din Statul Major pentru Orientul îndepărtat, deținînd o funcție vag definită, dar foarte importantă, ceva legat de secția „G”[36], după cît se pare. Îi cunoștea pe toți generalii și povestea cum îi invita pe vremuri să petreacă la el, la „reședința de la țară” din Dorset, ce vînători

---

[36] *General Staff Branch* – sectorul operativ de informații (engl.).

nobiliare, petreceri în aer liber și baluri cîmpenești organiza el acolo. Un om ca Samson ar putea compensa, eventual, lacunele din cariera militară a lui Grey. Și din condiția sa socială.

— Aș vrea să stau de vorbă cu dumneata, Grey, a început Samson. Am o idee la care poate că merită să te mai gîndești. Știi că lucrez la alcătuirea unei istorii oficiale a campaniei din zonă. Desigur, a adăugat el surîzînd, nu este încă „oficială”, dar, cine știe, poate că va fi într-o bună zi. Generalul Sonny Wilkinson conduce echipa de cercetare din cadrul Ministerului de Război, ăsta-i lucru cunoscut, și sînt convins că pe Sonny îl va interesa și o versiune de la fața locului. Mă întreb dacă nu te-ar amuza să verificăm anumite detalii pentru această lucrare. Mai ales în legătură cu regimentul dumitale. Ce zici?

„Dacă m-ar amuza? și-a spus Grey. Ah, ce mi-ar place. Aș da orice pentru asta. Dar nu acum.”

— Mi-ar place chiar foarte mult, domnule colonel. Sînt măgulit că v-ați gîndit că părerile mele ar putea prezenta un oarecare interes. V-ar conveni să mă primiți mîine? În cursul dimineții.

— A-a…, s-a posomorît Samson. Sperasem să putem discuta un pic chiar acum. Bine atunci, poate altă dată. Te mai anunț eu….

Instinctiv. Grey și-a dat seama că dacă pierde acum ocazia, n-o va mai avea niciodată. Pînă atunci Samson nici nu prea-l băgase în seamă. „Poate că…, se chinuia în sinea lui Grey, poate să-i spun acum cîteva lucruri care să-l intereseze cu adevărat și să-mi rămînă totuși destul timp ca să pun mîna pe ei. Uneori încheierea unei afaceri durează ore întregi. Merită riscul!"

— Vă servesc bucuros și acum, dacă doriți, domnule colonel. Dar nu prea mult timp, dacă nu vă supărați. Mă cam doare capul. Dacă nu vă deranjează, aș putea rămîne doar cîteva minute.

— Bun! a exclamat fericit colonelul Samson, luîndu-l la braț pe Grey și conducîndu-l înapoi, spre barăci. Știi, Grey, regimentul tău a fost una dintre unitățile mele preferate. A luptat excelent. Dumneata ai fost citat într-un ordin de zi, nu-i așa? Parcă la Kota Bharu?

— Nu, domnule colonel.

„Doamne, am bănuit eu că are să înceapă tocmai cu asta”, și-a zis în gînd Grey, apoi a continuat:

— N-a mai fost timp să se înainteze propunerile de decorare. De fapt, să spun drept, nici n-am meritat-o mai mult decît alții.

Credea și el în adevărul spuselor sale. Mulți au fost cei care și-au cîștigat atunci pe drept ordinul „Victoria Cross”[37] și n-au mai primit nici măcar o citație. Un capitol închis.

— Nu se știe niciodată. Grey, a remarcat Samson. După război s-ar putea să revedem o

---

[37] Cea mai înaltă distincție militară britanică, acordată pentru fapte de arme excepționale.

mulțime de lucruri.

L-a poftit pe Grey să ia loc.

— Ei, spune-mi acum care era situația pe frontul de luptă al regimentului atunci cînd ai sosit la Singapore?

— Cu regret trebuie să-l anunț pe bunul meu prieten, a tradus Peter Marlowe cuvintele Împăratului, că nefericitul proprietar al acestui ceas mi-a rîs în față. Mi-a spus că prețul cel mai coborît pe care l-ar putea accepta este de două mii șase sute de dolari. Mi-e chiar foarte rușine să ți-o spun, dar pentru că îmi ești prieten sînt obligat să-ți relatez exact cum a fost.

Torusumi s-a întristat vizibil. Prin Peter Marlowe, a vorbit apoi cu King despre vreme și despre lipsa de alimente, Torusumi le-a arătat o poză veche, ferfenițită pe la colțuri, a nevestei și celor trei copilași, le-a povestit cîte ceva despre viața lui într-un sătuc din apropiere de Seul, cum își cîștiga el existența din munca

pămîntului, deși făcuse cîțiva ani de facultate, cît de tare ura el războiul. Le-a mai spus că nu poate să-i sufere pe japonezi, că toți coreenii îi urăsc pe asupritorii japonezi. Coreenii nu sînt nici măcar primiți în armata japoneză, s-a plîns el apoi. Sînt priviți drept cetățeni de mîna a doua, n-au și ei un cuvînt de spus în nici o problemă și pot fi urgisiți după bunul plac al celui din urmă japonez.

Au stat așa de vorbă, pe îndelete, pînă cînd Torusumi s-a ridicat în picioare. Și-a luat arma înapoi din mîna lui Peter Marlowe, care o ținuse tot timpul, obsedat de gîndul că e încărcată și cît de lesne i-ar fi fost să-l ucidă. Da, dar pentru ce? Iar după aceea?...

— Am să-i mai spun un singur lucru prietenului meu, pentru că nu-mi place să-l las cu mîna goală și fără nici un cîștig în seara asta împuțită și am să-l rog să se mai sfătuiască încă o dată cu lăcomitul proprietar al acestui ceas de nimic. Douăzeci și una de sute!

— Cu tot respectul, trebuie să-i reamintesc

prietenului meu că mizerabilul proprietar, care se întîmplă să fie colonel și, ca atare, un om care nu prea știe de glumă, a spus că nu se învoiește la mai puțin de douăzeci și șase de sute. Știu bine că dumneata nu-mi dorești să mă scuipe în obraz.

— Adevărat. Cu toată stima de rigoare, aș sugera însă că ai putea măcar să-i dai posibilitatea să refuze o ultimă ofertă, pe care o fac cu adevărat numai din prietenie și rămîn eu însumi fără nici un cîștig. Și poate că astfel va avea și el prilejul să-și răscumpere grosolănia.

— Am să încerc, dar numai pentru că îmi ești prieten.

Împăratul l-a lăsat pe Peter Marlowe singur cu coreeanul. Timpul se scurgea parcă mai încet în așteptare. Peter Marlowe a trebuit să asculte iar povestea lui Torusumi, cum a fost el luat cu japca în armată și cîtă scîrbă îi era de război.

Într-un tîrziu, a apărut și King prin deschizătura ferestrei.

— Tipul e un porc, un desfrînat lipsit de onoare. M-a scuipat în obraz și mi-a zis c-are să împrăștie vestea că nu-s bun de nimic în afaceri, că mă bagă la carceră dacă nu-i scot măcar douăzeci și patru de sute...

Torusumi s-a înfuriat rău, s-a pus să înjure și să amenințe. King ședea impasibil, dar în gînd își tot zicea: „Doamne, mi-am cam pierdut flerul, de data asta am forțat nota.” Iar Peter Marlowe își spunea: „Cristoase, ce naiba am căutat eu să mă bag în toată povestea asta?”

— Douăzeci și două de sute, a mormăit Torusumi.

Împăratul a ridicat din umeri neputincios, învins.

— Spune-i că s-a făcut, a îngăimat el către Peter Marlowe. E prea tare pentru mine. Spune-i că sînt nevoit să renunț la amărîtul ăla de comision ca să acopăr diferența. Nemernicul ăla n-o să-mi primească nici un sfanț mai puțin. De unde dracu’ să mai scot și eu un cîștig

de-aici?

— Dumneata ești un om de fier, a tradus Peter Marlowe vorbele lui King. Am să-i spun netrebnicului de proprietar, care e și colonel, că-și va primi prețul, dar pentru asta trebuie să renunț la comision pentru a acoperi diferența dintre prețul oferit de domnia ta și prețul pe care mizerabilul este dispus să-l accepte. Dar cum să mai ies și eu cu un cîștig? Negoțul e o treabă onorabilă, dar chiar și între prieteni trebuie să iasă cu un ceva profit pentru ambele părți.

— Pentru că ești prietenul meu, am să mai pun o sută. În felul acesta îți mai speli din rușine, iar data viitoare te vei feri să te mai încurci cu asemenea clienți lacomi și hrăpăreți.

— Îți mulțumesc din suflet. Recunosc că ești mai dibaci decît mine.

Împăratul i-a înmînat gardianului ceasul în cutiuța din piele de căprioară, s-a apucat să numere teancul gros de bancnote falsificate. Douăzeci și două de sute așezate frumos gră-

madă. Pe urmă Torusumi i-a dat și suta suplimentară. Zîmbind. Izbutise să-l întreacă în iscusință pe Împărat, a cărui faimă în afaceri era bine cunoscută în rîndul gardienilor. Va putea vinde ușor un ceas „Omega” cu cel puțin cinci mii de dolari. Hai să zicem, la limită, cu trei mii cinci sute. Nu era un cîștig prea rău pentru o singură zi de lucru.

Torusumi le-a lăsat pachetul început de „Kooa” și încă unul plin drept compensație pentru proasta afacere făcută de Împărat. „La urma urmei, și-a zis el, mai avem înainte un război lung, iar afacerile merg bine. Iar dacă războiul se scurtează... oricum ar fi, Împăratul poate fi un aliat folositor.”

— Te-ai descurcat de minune, Peter.

— La un moment dat am crezut că-l lovește damblaua.

— Și eu la fel. Simte-te ca acasă, mă întorc într-o clipită.

Împăratul l-a găsit pe Prouty în același loc.

I-a dat cele nouă sute de dolari, suma pe care nefericitul de maior o acceptase cu chiu, cu vai, și-a încasat comisionul de nouăzeci de dolari.

— E tot mai greu pe zi ce trece, l-a consolat King. „Mie-mi spui, ticălosule? și-a zis în sinea lui Prouty. Și totuși, opt sute zece e un preț chiar frumușel pentru un ceas care nu-i «Omega» decît cu numele”, a rîs el în gînd, bucuros că a reușit să-l tragă pe sfoară pe Împărat.

— Sînt groaznic de dezamăgit, caporale. E ultimul lucru pe care-l mai aveam.

În sinea lui era însă încîntat: „Ia să vedem. În două săptămîni de muncă izbutim noi să mai facem încă unul la fel. Timsen, australianul, va putea să se ocupe de vînzarea următoare.”

În clipa aceea Prouty a dat cu ochii de Grey. A luat-o la picior pe dată, s-a topit în întunericul dintre barăci, s-a făcut nevăzut. Dintr-un salt, King s-a aruncat pe fereastra barăcii ame-

ricane, și-a făcut loc la măsuța de pocher, i-a șoptit lui Peter Marlowe:

— Ia niște cărți în mînă că ne ia naiba!

Cei doi cărora le luaseră locurile s-au așezat calmi în postură de chibiți, urmărindu-l pe Împărat cum împarte teancul de bani ca să fie cîte o grămadă bună în fața fiecărui jucător, iar în clipa următoare Grey era în ușă.

Nu i-a dat nimeni nici o atenție pînă în momentul cînd Împăratul a ridicat capul și a rostit cu o voce plăcută:

— Bună seara. Domnule locotenent.

— Bună seara, a răspuns Grey.

Îi șiroia sudoarea pe față.

— Cam mulți bani la un loc, a observat el.

„Maică Precistă, își zicea în gînd, n-am văzut în viața mea atîta bănet. Chiar așa, grămadă. Cîte n-aș putea face măcar cu o părticică...”

— Ne place să ne-ncercăm norocul, domn’ locotenent.

Grey s-a reîntors în noapte. „Arză-l-ar focul pe Samson!”

Au mai jucat cîteva mîini, pînă s-a dat semnalul că nu mai e nici un pericol. Pe urmă Împăratul a adunat iar banii, i-a dat fiecăruia cîte zece dolari; ei au mulțumit în cor. I-a dat lui Dino tot cîte zece pentru oamenii care au făcut de pază pe-afară, i-a făcut un semn din cap lui Peter; s-au dus amîndoi în partea cealaltă a barăcii, la culcușul lui.

— Acum parc-am merita și noi o cafeluță.

Împăratul se simțea cam obosit. Resimțea încordarea luptei din care a ieșit învingător. S-a întins pe pat. Peter Marlowe s-a apucat să prepare cafeaua.

— Am senzația că nu ți-am prea purtat noroc, a spus încet Peter Marlowe.

— Ce-ai zis?

— Treaba cu ceasul. N-a mers prea bine, nu-i așa?

Împăratul s-a chircit de rîs.

— Exact cum am plănuit. Ia aici, a spus el, a scos din buzunar o sută zece dolari, i-a întins teancul lui Peter Marlowe. Îmi rămîi dator cu doi marafeți.

— Doi dolari? s-a mirat Peter Marlowe, uitîndu-se la bani. Și ăștia pentru ce sînt?

— Comisionul tău.

— Dar pentru ce?

— La naiba, doar n-ai să crezi că te-am pus la muncă pe veresie. Drept cine mă iei?

— Ți-am spus că te-ajut bucuros. Nu mi se cuvine nimic doar pentru faptul că am tradus.

— Zău că nu ești zdravăn. O sută opt marafeți... asta-i exact zece la sută. Nu-s bani de pomană. Sînt ai tăi. I-ai cîștigat cinstit.

— Ba tu nu ești întreg la cap. Cum Dumnezeu pot eu să cîștig o sută opt dolari dintr-o vînzare de două mii două sute de dolari, atunci cînd ăsta a fost prețul total, fără nici un profit? Nici prin gînd nu-mi trece să iau banii pe care ți i-a dat ție.

— Ai nevoie de ei? Tu sau Mac, sau Larkin?

— Sigur că am. Dar nu-i drept. Și nici nu prea pricep de ce tocmai o sută opt dolari.

— Peter, zău dacă știu cum ai reușit să supravieţuieşti în lumea asta, a noastră. Fii atent aici, îți explic eu cum de vine treaba. Din afacerea asta eu am scos o mie optzeci de marafeţi. Zece la sută face o sută opt dolari. O sută zece minus doi face o sută opt. Eu ţi-am dat o sută zece. Va să zică îmi datorezi doi.

— Dar cum dracu' ai cîştigat atît atunci cînd...

— Hai să-ţi spun. Lecţia numărul unu în afaceri: cumperi ieftin și vinzi scump, dacă poţi. De pildă astă seară...

Plin de satisfacţie, Împăratul i-a explicat cum a izbutit să-l tragă pe sfoară pe Prouty. Cînd a terminat, Peter Marlowe a rămas tăcut multă vreme, apoi a spus:

— Mi se pare... cum să spun?... îmi pare cam necinstit.

— Nu-i nimic necinstit în treaba asta, Peter. Orice negustorie se bazează pe teoria că trebuie să vinzi mai scump decît cumperi, căci altfel dai din buzunar.

— Asta da, înțeleg. Dar în cazul ăsta partea ta de cîștig nu e totuși puțin cam mare?

— Pe naiba, mare! Știam cu toții că ceasul e contrafăcut. Toți, cu excepția lui Torusumi. Sper că nu te deranjează că l-am șmecherit pe ăsta? Deși are să-și scoată și el banii de la chinezi cu un profit frumușel.

— Asta nu, nu mă deranjează.

— Bun! Hai să luăm cazul lui Prouty. El avea de vînzare un fals. Poate că l-a furat, dracu' mai știe, că eu n-am de unde. Dar a căpătat un preț slăbuț pentru că nu știe să se tocmească. Dacă ar fi avut tăria să-și ia ceasul înapoi și să plece cu el, atunci l-aș fi oprit și aș mai fi săltat prețul. Ar fi putut să mă păcălească el pe mine. Lui nu-i pasă nici cît negru sub unghie dacă se-ncurcă treaba. E lucru știut că eu îmi apăr clienții, asta face parte din înțelegere. Așa

că Prouty e în siguranță – și știe asta – în vreme ce eu pot să intru oricînd la apă.

— Și ce te faci cînd Torusumi află cum stau lucrurile și nu mai vrea să aibă de a face cu tine?

— Ba are să vrea, a zîmbit larg Împăratul cu o veselie de-a dreptul molipsitoare. Vine el înapoi, dar nu ca să zbiere la mine. Pe naiba, dac-ar face una ca asta, s-ar da el de rușine. N-are să recunoască niciodată că l-am șmecherit, n-are el curajul ăsta. Știe că ajunge de rîsul lumii dacă m-apuc eu să ciripesc. Are să vină el înapoi, asta-i sigur, dar numai cu gîndul să mă pungășească el data viitoare.

Și-a aprins o țigară, i-a dat una și lui Peter Marlowe.

— Prin urmare, a continuat el voios, Prouty s-a ales cu nouă sute, minus comisionul meu de zece la sută. Cam puțintel, dar nu-i nedrept pentru că – să nu uităm – tu și cu mine ne-am asumat toate riscurile. Să trecem acum la cheltuielile noastre. Am avut de plătit o sută de

marafeți pentru curățirea și lustruirea ceasului, i-am schimbat și lentila. Douăzeci pentru Max, care era la curent cu toată treaba, cîte zece de căciulă pentru cei patru care au stat de pază și alți șaizeci pentru băieții care ne-au ținut tira la pocher. Asta face în total o mie o sută douăzeci. Scădem o mie o sută douăzeci din două mii două sute și rămînem cu o mie optzeci de dolari, bani curați. Zece la sută din asta face o sută opt. Foarte simplu.

Lui Peter Marlowe îi vîjîia capul. Atîtea cifre, atîția bani, atîtea emoții. Adineaori mai stăteau de vorbă cu un coreean, iar în clipa următoare se trezește că i se pun în mînă o sută zece – mai precis o sută opt – dolari, așa, ca nimica. „Dumnezeule, și-a zis înfierbîntîndu-se deodată. Asta înseamnă peste douăzeci de nuci de cocos ori o grămadă de ouă. Mac! Acum putem să-i facem rost de ceva mîncare. Ouă, dacă-i luăm ouă, scapă!”

Deodată l-a auzit vorbind pe taică-său, l-a auzit atît de limpede de parcă s-ar afla chiar

acolo, lîngă el. Parcă-l și vedea, cu umerii drepți, bine legat, în uniforma lui de ofițer de marină. „Ascultă, băiete. Există pe lume un lucru care se numește onoare. Dacă ai de-a face cu un om, spune-i adevărul și atunci îți va spune și el neapărat adevărul, iar dacă nu, înseamnă că nu are onoare. Apără-ți prietenul așa cum te aștepți să te apere și el pe tine. Iar dacă ai de a face cu un om fără onoare, nu te însoți cu el, căci te va mînji și pe tine. Ține minte, există oameni de onoare și oameni spurcați. Există bani cinstiți și bani spurcați." „Dar aceștia nu sînt bani murdari, s-a auzit Peter răspunzîndu-i. După cum mi-a explicat King, nu sînt. Ceilalți l-au luat drept fraier. Iar el a fost mai șmecher decît ei." „Adevărat. Dar nu e cinstit să vinzi un obiect care aparține altcuiva și să-i spui că prețul este mult mai mic decît cel adevărat." „Da, dar..." „Nu există nici un dar, fiule. E adevărat că sînt diferite grade ale onoarei, dar omul nu se poate conduce decît după un singur cod. Faci ce vrei. Numai tu poți să hotărăști. Există lucruri pe

care omul trebuie să le decidă singur. Uneori trebuie să te mlădiezi după împrejurări. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, păzește-te pe tine și păstrează-ți cugetul curat – căci nimeni altcineva nu o va face în locul tău – și să mai știi că o hotărîre greșită la momentul potrivit te poate distruge mult mai sigur decît o lovitură de glonț!”

Peter Marlowe a cîntărit banii în mînă, gîndindu-se cîte ar putea să facă cu banii ăștia. El, Mac și Larkin. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît balanța atîrna mai greu într-o parte. Pe drept, banii aparțineau lui Prouty și unității sale. Poate că era ultimul lucru pe care-l mai aveau pe lume. Poate că din cauza banilor furați Prouty și cei din unitatea lui – nu cunoștea pe nici unul dintre ei – vor muri. Și aceasta numai din cauza lăcomiei lui. De partea cealaltă atîrna greu soarta lui Mac. „El are nevoie de banii ăștia acum, imediat. Ca și Larkin. Ca și mine. Da, și eu, nici pe mine nu mă pierd din vedere.” Și-a amintit de vorbele lui King: „Ăștia

nu-s bani de pomană.” Dar el tot primise pomeni, de mai multe ori. „Ce să fac, Doamne, ce să fac?” Dar Dumnezeu nu-i dădea răspuns…

— Mulțumesc. Îți mulțumesc pentru bani.

Peter Marlowe a băgat repede banii în buzunar. Parcă simțea că-i frig mîna.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. I-ai cîștigat. Sînt ai tăi. Ai muncit pentru ei. Eu nu ți-am dat nimic.

King era plin de voioșie, iar bucuria lui a înăbușit repulsia lui Peter Marlowe față de sine însuși.

— Ei, gata, a spus Împăratul. Trebuie să sărbătorim primul tîrg pe care l-am făcut împreună. Cu mintea mea și malaieză ta ne-om croi noi un drum în viață!

Și s-a apucat să prăjească niște ouă.

În timpul mesei King i-a povestit lui Peter Marlowe cum i-a trimis pe băieți să cumpere stocuri suplimentare de alimente atunci cînd a aflat că Yoshima a descoperit aparatul de ra-

dio.

— În viața asta trebuie să-ți asumi și riscuri, Peter, băiete. Asta-i lucru sigur. Mi-am dat seama că japonezii au să ne facă viața amară pentru o vreme. Dar numai pentru cei care nu sînt în stare să ghicească dincotro bate vîntul. Uită-te la Tex. Nenorocitul n-avea bani să-și cumpere nici măcar un amărît de ou. Uită-te la tine, la Larkin. Dacă n-aș fi fost eu, Mac ar fi tot în suferință, sărmanul de el. Sigur, sînt bucuros să dau o mînă de ajutor. Cum e-atunci cînd îmi ajut prietenii. Omul trebuie să-și ajute prietenii, altfel nici n-are rost să mai trăiești pe lume.

— Cred că ai dreptate, l-a îngînat Peter Marlowe, spunîndu-și în sinea lui că e groaznic să gîndești în felul acesta.

Îl duruseră vorbele lui King pentru că nu-și dădea seama cît de simplu funcționează mintea americanului în anumite privințe, la fel de simplu ca și mintea unui englez. Americanul este mîndru de capacitatea sa de a scoate bani

din piatră seacă, și pe bună dreptate. Englezii, cei de felul lui Peter Marlowe, sînt mîndri să se lase omorîți de dragul drapelului. Și pe bună dreptate.

L-a văzut pe King privind pe fereastră și i-a surprins licărul din ochi. I-a urmărit privirea și a zărit un om care urca poteca. În momentul în care omul a intrat în zona de lumină Peter Marlowe l-a recunoscut. Colonelul Samson.

Văzîndu-l pe Împărat, Samson i-a făcut un semn amical cu mîna.

— Bună seara, caporale, i-a spus el din mers, zîmbind, King a numărat nouăzeci de dolari, i-a dat banii lui Peter Marlowe.

— Fă-mi un serviciu, Peter. Mai pune și tu zece și dă-i tipului ăstuia.

— Lui Samson? Colonelului Samson?

— Sigur. Îl găsești la colțul închisorii, în partea dincoace.

— Să-i dau lui banii? Așa, pur și simplu? Și ce să-i spun?

— Îi zici că sînt de la mine.

„Dumnezeule, s-a întrebat uluit Peter Marlowe, l-a cumpărat și pe Samson? Nu se poate! Nu pot face una ca asta. Ești prietenul meu, dar nu pot să mă duc la un ditai colonelul și să-i spun: ia aici o sută de marafeți de la Împărat. Nu pot!"

Împăratul i-a ghicit gîndurile. „Ah, Peter, prietene, și-a zis, ce copil poți tu să fii uneori. Dacă-i așa, să te ia dracul!" Dar și-a alungat gîndul și s-a înjurat în sinea lui. Peter era singurul om din lagăr pe care și-a dorit vreodată să-l aibă prieten, singurul de care avea cu adevărat nevoie. Așa că s-a hotărît să-l învețe să vadă lucrurile așa cum sînt. „N-are să-ți fie ușor, Peter, băiete, s-ar putea să te și doară – și încă tare –, dar am să te învăț, chiar dacă se frînge ceva în tine. Ai să înveți să supraviețuiești și ai să fii partenerul meu, orice-ar fi!"

— Peter, sînt momente în care trebuie să ai încredere în mine. N-am să te las niciodată de izbeliște. Cît timp îmi ești prieten, încrede-te-n

mine. Dacă nu vrei să fii prieten cu mine, e-n regulă. Dar eu aș vrea să fim prieteni.

Peter Marlowe și-a dat seama că sosise un alt moment al adevărului. Ori are încredere și ia banii, ori îi lasă acolo și pleacă.

Viața omului e mereu la o încrucișare de drumuri. Și nu numai viața lui, dacă e să fie om pînă la capăt. Mai sînt în joc și alte vieți.

Știa că, pornind pe una dintre căi, pune în cumpănă viața lui Mac și a lui Larkin, precum și viața lui însuși, căci fără sprijinul Împăratului ar fi la fel de lipsiți de apărare ca și toți ceilalți prizonieri din lagăr; fără Împărat nu va mai ajunge în sat, deoarece își dădea seama că nu va putea risca de unul singur, chiar dacă miza este aparatul de radio. Cealaltă cale punea în pericol o tradiție, năruia un trecut. Samson era o forță în armata regulată, aparținea unei caste, avea situație și avere, iar Peter Marlowe era născut să fie ofițer – la fel ca tatăl său înaintea lui, la fel ca fiul său după el – și o asemenea acuzație nu poate fi nicicînd uitată.

Iar dacă Samson s-a vîndut, atunci tot în ce fusese învățat să creadă nu mai avea nici o valoare.

Cu o ciudată detașare, Peter Marlowe s-a văzut cum ia banii, dispare în noapte, urcă poteca, îl găsește pe colonelul Samson și-l aude șoptind:

— A, salut, tu ești Marlowe, nu-i așa?

S-a văzut înmînîndu-i banii.

— Mi-a spus Împăratul să vă dau asta.

A văzut lucirea de lăcomie din ochii urduroși ai lui Samson cînd acesta a numărat banii și i-a vîrît sub centura pantalonilor scurți, ponosiți.

— Mulțumește-i din partea mea, l-a auzit șoptind pe Samson. Și mai spune-i că l-am ținut în loc pe Grey vreme de-o oră. Mai mult n-am putut. A fost suficient, nu-i așa?

— A fost, dar la limită, s-a auzit spunînd. Data viitoare să-l ții mai mult sau să trimiți vorbă, dobitocule!

— L-am ținut de vorbă cît s-a putut. Spune-i Împăratului că-mi pare rău. Spune-i că regret foarte tare și că n-o să se mai întîmple. Promit. Ascultă, Marlowe, știi și tu cum e cîteodată. Se ivesc anumite dificultăți...

— Am să-i spun că vă cereți scuze.

— Da, da, neapărat. Mulțumesc. Îți mulțumesc, Marlowe. Să știi că te invidiez, Marlowe. Faptul că ești atît de aproape de Împărat... Ai avut noroc.

Peter Marlowe s-a întors la baraca americanilor. Împăratul i-a mulțumit, i-a mai mulțumit și el încă o dată Împăratului și s-a mistuit în noapte.

A găsit un mic promontoriu deasupra rețelei de sîrmă ghimpată, și-a dorit să fie iar într-un „Spitfire”, să se înalțe spre cer, singur, sus, sus, tot mai sus, acolo unde nu sînt oameni de nimic (așa cum e acum el), unde viața e ușor de trăit, unde poți să-i vorbești lui Dumnezeu, fără să-ți crape obrazul de rușine.

13

Peter Marlowe zăcea în patul lui, încă pe jumătate adormit, în jurul lui oamenii începeau să se trezească, se ridicau din culcușuri, se duceau să-și facă nevoile, se pregăteau să meargă la lucru, ieșeau și intrau în baracă. Mike se apucase deja să-și răsucească mustățile de peste treizeci și cinci de centimetri de la un vîrf la altul; jurase că nu și le taie pînă la eliberare. Barstairs stătea deja în cap, într-un exercițiu de yoga, Phil Mint se scobea în nas, partida de bridge începuse deja, Raylins își începuse vocalizele, Myner făcea deja game, pe claviatura închipuită dintr-o scîndură, capelanul Grover se străduia deja să îmbărbăteze pe toată lumea, iar Thomas înjura deja că iar întîrzie ăștia cu dejunul.

Deasupra lui Peter Marlowe, Ewart, care ocupa cușeta de sus, s-a trezit și el, suspinînd, și-a atîrnat picioarele peste marginea patului.

— *Mahlu* să-i fie și nopții ăsteia!

— Te-ai zvîrcolit ca toți dracii.

Peter Marlowe îi mai spusese același lucru de multe ori, pentru că Ewart avea un somn foarte agitat.

— Iartă-mă și tu.

Ewart își cerea întotdeauna scuze. Și-a dat drumul jos greoi, duduind. El n-avea ce căuta la Changi. Locul lui era la cinci mile mai încolo, în lagărul pentru civili, unde îi erau soția și întreaga familie… cine știe, poate ca mai erau acolo. Nu fusese permisă niciodată vreo legătură între cele două lagăre.

— Hai să pîrlim patul după ce ne spălăm, a propus el, căscînd.

Ewart era scund, negricios și cusurgiu.

— Că bine zici.

— Nici nu-mi vine să cred că l-am pîrlit acum trei zile. Tu cum ai dormit?

— Ca de obicei.

Peter Marlowe știa însă că nimic nu va mai fi ca de obicei, mai ales acum, după ce a luat

banii, după întîlnirea cu Samson.

Oamenii se așezau deja la coadă, nerăbdători, pentru micul dejun, cînd cei doi și-au cărat patul metalic afară din baracă. Au săltat patul de sus, i-au scos picioarele din locașurile care-l fixau de patul de jos. Pe urmă au adunat niște coji de nucă de cocos și vreascuri de sub baracă, din porțiunea ce le revenea lor, și au aprins cîte un foc la baza fiecăruia dintre picioare.

Cît timp se încingeau picioarele patului, au luat în mînă frunze de palmier aprinse și le-au ținut sub barele longitudinale și sub rețelele de sîrmă elastică. Curînd pămîntul bătucit de sub pat s-a făcut negru de ploșnițe.

— Ce dracu' faceți voi acolo? a strigat la ei Phil. Chiar trebuie să ne afumați înainte de masă?

Era un tip acru, cu pieptul scobit și o claie de păr roșu ca para.

Nu i-au dai nici o atenție. Phil striga mereu

la ei, iar ei își pîrleau întotdeauna patul înainte de gustarea de dimineață.

— Pe onoarea mea, Ewart, a zis Peter Marlowe. Îți vine să crezi că dihăniile astea ar fi în stare să ia patul în spate și să plece cu el cu tot.

— Azi noapte au fost cît pe ce să mă dea jos din pat, împuțiciunile dracului!

Cuprins deodată de furie, Ewart s-a apucat să lovească sălbatic în puzderia de ploșnițe.

— Ia-o ușurel. Ewart.

— Nu pot să mă abțin. Mi se încrîncenează carnea cînd le văd.

Cînd au terminat cu patul, l-au lăsat să se răcească și s-au pus să curețe saltelele. Asta le-a luat o jumătate de oră. Pe urmă au scuturat și au dres pologurile. Încă o jumătate de oră.

Cînd au isprăvit și cu treaba asta, patul se răcise îndeajuns ca să poată pune mîna pe el. L-au suprapus la loc și l-au cărat înapoi,

așezîndu-i picioarele în patru cutii de conserve goale – bine spălate și umplute cu apă – cu grijă ca nu cumva picioarele metalice să atingă marginile cutiilor.

— Ce zi e azi. Ewart? a întrebat distrat Peter Marlowe în timp ce așteptau să vină masa.

— Duminică.

Pe Peter Marlowe l-a trecut un fior la amintirea unei alte duminici de demult.

Era atunci a doua zi după ce fusese înhățat de o patrulă japoneză. În duminica aceea se afla într-un spital din Bandung. În duminica aceea japonezii au dat ordin ca toți pacienții, prizonieri de război, să-și ia lucrurile și să se încoloneze pentru că urmează să fie mutați la un alt spital.

S-au aliniat cu sutele în curtea spitalului. Au rămas acolo numai ofițerii superiori. Pe ei se zicea că-i trimit în Formosa[38], așa umbla zvo-

---

38 Denumire dată în trecut de europeni insulei Taiwan, provincie a Chinei.

nul. A rămas și generalul, cel mai înalt în grad, singurul care putea umbla prin lagăr și comunica direct cu Sfîntul Duh. Generalul părea întotdeauna îngrijit, avea umerii drepți, iar uniforma îi era mereu udă de scuipăturile învingătorilor.

Peter Marlowe și-a amintit cum își căra salteaua pe străzile Bandungului, sub un cer de cuptor, printre șirurile de băștinași tăcuți, îmbrăcați în veșminte multicolore. La un moment dat, a aruncat salteaua. Prea grea. A căzut de cîteva ori, dar a izbutit să se ridice. Pe urmă s-a deschis ușa închisorii și s-a închis în urma lor. Era destul loc să se culce cu toții în curtea interioară. Însă el și cu alți cîțiva au fost închiși fiecare într-o celulă minusculă. Acolo erau lanțuri fixate în zid și o gaură în podea, care servea de closet, iar în jurul găurii era murdărie adunată de ani de zile. O mînă de paie mucede pe pămîntul gol.

În celula de alături era închis un descreierat, un javanez pe care-l apucase amocul și care

omorîse trei femei și doi copii înainte de a pune olandezii mîna pe el. Acum paznicii nu mai erau olandezi. Fuseseră și ei închiși. Tot timpul, zi și noapte, nebunul își zornăia lanțurile și urla ca o fiară.

În ușa celulei lui Peter Marlowe era o găurice. Stătea culcat pe paie, se uita afară după picioarele celor care treceau pe acolo, asculta cum blestemă prizonierii și cum mor, căci bîntuia și o molimă.

A așteptat așa o veșnicie.

Apoi s-a așternut împăcarea și a gustat apă limpede, nu mai vedea lumea printr-o găurică, era un cer albastru deasupra lui și a simțit răcoarea apei pe față, a simțit cum se spală de murdărie. A deschis ochii și a zărit un chip blînd, numai că era răsturnat, apoi un alt chip, amîndouă senine, și atunci și-a închipuit că a murit cu adevărat.

Erau Mac și Larkin. L-au găsit chiar înainte de a fi scoși din închisoare pentru a fi mutați în alt lagăr. Crezuseră la început că e javanez,

ca și dementul de alături, care urla mai departe și-și zornăia lanțurile, pentru că și el tot striga ceva în malaieză și arăta ca un javanez…

— Haide odată, Peter, a repetat Ewart. A venit haleala!

— A, da, mulțumesc.

Peter Marlowe și-a luat gamela.

— Tu nu te simți bine?

— Ba da, i-a răspuns Peter Marlowe, apoi, după o scurtă pauză: E bine să știi că mai trăiești, nu-i așa?

Pe la mijlocul dimineții știrea s-a răspîndit ca fulgerul prin Changi. Comandantul japonez urmează să restabilească rația obișnuită de orez în lagăr pentru a sărbători o mare victorie navală a japonezilor. Comandantul anunțase că a fost total distrusă o grupare operativă a flotei Statelor Unite, că încercarea de pătrundere în Filipine a fost, prin urmare, oprită și că

în prezent forțele japoneze se regrupează în vederea invadării insulelor Hawaii. Zvonuri și contra-zvonuri. Păreri și contrapăreri.

— Prostii de-ale lor! Le-au dat drumul ca să mascheze o înfrîngere.

— N-aș crede. Nu ne-au mărit niciodată porția cînd au mîncat bătaie.

— Auzi la el! Porție mărită? Nu fac decît să ne dea înapoi ce ne-au luat. Nu, bătrîne. Ascultă-mă pe mine. Ticăloșii ăștia de japonezi fac doar pe nebunii. Ascultă ce-ți spun eu!

— De unde dracu' știi tu ceva ce nu știm noi? Oi fi avînd vreun radio al tău?

— Dacă l-aș avea, nu ți-aș spune ție. De asta poți fi sigur ca de mîntuirea sufletului.

— Pentru că a venit vorba, ce se mai știe despre Daven?

— Cine?

— Ăla care avea un radio.

— A, da, îmi amintesc. Dar nu l-am cunoscut. Cum era?

— Un tip pe cinste, din cîte-am auzit. Păcat că l-au dibuit.

— Mi-ar place să-i pun mîna-n gît nemernicului care l-a dat de gol. Pun pariu c-o fi unul de la aviație. Sau australian. Puchinoșii ăia și-ar vinde și sufletul pe o para chioară.

— Vezi că și eu sînt australian, ofticosule!

— Ei, lasă, n-o lua așa. Am glumit.

— Ți-ai găsit cu ce să glumești, poponarule!

— Gata, voi ăia de-acolo, astîmpărați-vă! E-al dracului de cald. Ai să-mi dai careva de-o țigară?

— Ia, aici, trage un fum dintr-a mea.

— Măiculiță, asta te cam zgîrie pe gît.

— Frunze de papaia. Rețetă proprie. Să știi că se poate fuma, după ce te obișnuiești.

— Ia uite cine-i acolo!

— Unde?

— Mai sus, acolo, pe drum. Marlowe!

— Ăsta-i Marlowe? Măi să fie-al dracului!

Aud că s-a înhăitat eu Împăratul.

— De-aia ți l-am arătat, tîmpitule. Asta o știe tot lagărul. Tu pe ce lume trăiești?

— Eu n-am nimic cu el. Aș fi făcut și eu la fel, dacă aveam, cît de cît, o șansă. Spune lumea că Împăratul are bani, inele de aur și mîncare cît să hrănească o armată-ntreagă.

— Am auzit c-ar fi cam homo. Marlowe ăsta ar fi noua lui fetiță.

— Așa o fi.

— O fi pe dracu'. Împăratul nu-i deloc homo, e doar un pungaș sadea.

— Nici eu n-aș zice că-i homo. Dar că-i mare șmecher, asta trebuie să i-o recunoaștem. Mama lui de potlogar!

— O fi sau nu homo, dar eu mi-aș dori să fiu în locul lui Marlowe. Ai auzit că are un teanc întreg de dolari? Se zice că el și cu Larkin au cumpărat de curînd niște ouă și o găină întreagă.

— Tu nu ești zdravăn. Nimeni n-are atîta

bănet… decît Împăratul. Au ei găinile lor. Probabil că le-a murit o găină, asta-i tot. Îndrugi și tu la baliverne…

— Ce crezi că are Marlowe în gamela aia?

— Mîncare. Ce altceva? Nu trebuie să te ducă mintea prea departe ca să știi că-i mîncare.

Peter Marlowe s-a îndreptat spre infirmerie.

În gamelă avea un piept de pui, un picior și o pulpă. Peter Marlowe și Larkin îl cumpăraseră de la colonelul Poster contra șaizeci de dolari, plus niște tutun și promisiunea de a-i da un ou fertilizat de la Nonya, pe care urmau s-o împerecheze cu Rajah, fiul lui Sunset. Hotărîseră, cu aprobarea lui Mac, să-i mai dea Nonyei o șansă, să n-o taie încă, așa cum merita deoarece nici unul dintre ouăle ei nu prinsese rod pînă atunci. Poate că nu era de vină Nonya, își dăduse cu părerea Mac, poate, că-i vina cocoșului ăluia de-l ține colonelul Poster și care nu-i bun de nimic… bate din aripi, țopăie, sare la găini, le calcă și tot degeaba.

Peter Marlowe a stat cu Mac pînă ce acesta a terminat de mîncat tot puiul.

— Tare bun a fost, băiete. Nu m-am mai simțit atît de bine și cu burta plină aproape de cînd mă știu.

— Bine. Să știi că arăți minunat, Mac.

Peter Marlowe i-a povestit cum a făcut rost de bani pentru pui și, la urmă, Mac a zis:

— Ai făcut bine că ai luat banii. Mai mult ca sigur că băiatul ăla, Prouty, ori a furat ceasul, ori l-a falsificat. E urît să-ncerci să vinzi marfă contrafăcută. Ține minte, băiete: *caveat emptor*[39].

— Atunci cum se face, a întrebat Peter Marlowe, că mă simt atît de vinovat? Și tu și Larkin spuneți că am procedat bine. Cu toate că am impresia că Larkin nu-i chiar la fel de sigur ca tine…

— Ăsta-i comerțul, băiete. Larkin e contabil.

---

[39] Cumpărătorul își asumă riscuri (lat.).

Nu e un om de afaceri adevărat. Eu însă mai știu ce cu ce se mănîncă.

— Ai avut și tu o amărîtă de plantație de arbori de cauciuc. De unde naiba să te pricepi tu la afaceri? Nu te-ai mișcat ani de zile de pe plantația aia!

— Ar fi cazul să-ți intre-n cap, s-a rățoit la el Mac, și să știi că în meseria de plantator cel mai important e să fii și om de afaceri. În fiece zi ai de-a face cu tamilii sau cu chinezii... iar ăștia-s neam de negustori, nu glumă. Să știi, băiete, că ei au inventat toate șmecheriile cîte există.

Au stat așa de vorbă mai multă vreme, iar Peter Marlowe era bucuros că Mac a început iar să reacționeze la înțepăturile lui. Aproape fără să-și dea seama, au continuat discuția în malaieză.

— Știi, în legătură cu acel lucru care-i făcut din trei lucruri..., a zis într-o doară Peter Marlowe.

Pentru siguranță, conveniseră să vorbească despre radio numai în parabole.

Mac s-a uitat repede în jur să se convingă și el că nu trage nimeni cu urechea.

— Adevărat. Ce e cu el?

— Ești sigur de ce boală anume suferă?

— Nu chiar..., dar aproape sigur. Dar de ce mă întrebi tu oare?

— Pentru că vîntul mi-a adus o șoaptă ce vorbește de leacuri care pot vindeca felurite boli.

Mac s-a înseninat la față.

— *Wah-lah*. Ai făcut fericit un om bătrîn. În două zile voi părăsi acest loc trist. Atunci mă vei duce la cel ce astfel ți-a șoptit.

— Nu. Asta nu se poate. Trebuie s-o fac eu însumi. Și repede.

— N-aș vrea să te pui în pericol, a spus gînditor Mac.

— Vîntul e aducător de speranță. După cum

scrie la Coran, fără speranță omul nu-i decît un animal.

— Poate că ar fi mai înțelept să aștepți decît să-ți cauți moartea.

— Aș fi așteptat, dar învățătura pe care o rîvnesc chiar astăzi trebuie s-o capăt.

— De ce? a întrebat brusc Mac, trecînd iar pe engleză. De ce azi, Peter?

Peter Marlowe s-a înjurat în gînd pentru că a căzut în cursa pe care se străduise cu atîta grijă să o evite. Știa că, dacă-i spune lui Mac despre expediția plănuită, acesta își va ieși din minți de îngrijorare. Nu că Mac l-ar fi putut opri, dar își dădea seama că ar renunța dacă Mac și Larkin i-ar spune să nu se ducă. „Și-acum ce dracu' mă fac?" Și-a amintit atunci de sfatul lui King.

— Azi, mîine, nu contează. Am întrebat și eu așa…, a spus el, jucîndu-și ultimul atu.

S-a ridicat în picioare. Cel mai vechi șiretlic din cîte există.

— Bine atunci, ne vedem mîine, Mac. Poate mai trecem pe-aici și diseară, Larkin și cu mine.

— Stai jos, băiete. Numai dacă n-ai altceva de făcut.

— N-am nimic de făcut.

Mac a trecut din nou pe malaieză.

— Adevăr mi-ai grăit tu oare? Și cuvîntul „astăzi” nu înseamnă oare nimic? Spiritul tatălui meu îmi șoptește că tinerii cu mintea crudă pot îndrăzni și acolo unde nici diavolul nu se bagă.

— Stă scris că puținătatea anilor nu e neapărat tot una cu lipsa de înțelepciune.

Mac s-a uitat lung, întrebător, la Peter Marlowe. O fi punînd ceva la cale? Poate împreună cu Împăratul? „Oricum, și-a zis el obosit, Peter e deja prins în chestia asta cu radioul pînă peste cap și a cărat o treime de aparat cu el tocmai din Java.”

— Simt că te pîndește primejdia, a rostit el

într-un tîrziu.

— Ursul știe să le ia viespilor mierea fără să-și pună blana în pericol. Păianjenul poate umbla în siguranță pe sub pietre, căci el știe pe unde să meargă și ce să caute, i-a surîs calm Peter Marlowe. Nu te teme pentru mine. Om Bătrîn. Eu caut numai pe sub pietre.

Mac a dat din cap mulțumit.

— Cunoști plosca mea de apă?

— De bună seamă.

— Cred că s-a îmbolnăvit cînd s-a strecurat o picăturică de ploaie prin cerul ei și a căzut pe ceva și acel ceva a putrezit ca un arbore prăbușit în junglă. Este vorba de un lucru micuț, ca un șerpișor, subțire ca o rîmă, scurt, cît un gîndac.

Mac s-a întins, gemînd. A continuat în engleză:

— Mă dor șalele de mor. Fii drăguț, saltă-mi puțin perna, băiete.

În momentul cînd Peter Marlowe s-a aplecat

spre el, Mac s-a ridicat în capul oaselor și i-a șoptit la ureche:

— Condensator de cuplare, trei sute de microfarazi.

— Așa-i mai bine? a întrebat Peter Marlowe cînd Mac s-a lăsat la loc pe pernă.

— Perfect, băiete, mult mai bine. Acum ia-o din loc. Toată vorbăria asta prostească m-a cam obosit.

— Las-că știu eu că te-ai distrat, păcătos bătrîn.

— Nu chiar așa de bătrîn, *puki 'mahlu!*

— *Senderis!* i-a spus Peter Marlowe, ieșind afară, la soare.

Un condensator de cuplare, trei sute de microfarazi. Ce mă-sa o fi aia microfarad?

Bătea vîntul dinspre garaj, purtînd cu el un miros dulceag de benzină, ulei și vaselină. S-a așezat pe călcîie în marginea potecii, pe un petic de iarbă, ca să adulmece mireasma. „Doamne, și-a zis în gînd, mirosul ăsta de car-

buranți îți trezește tot felul de amintiri. Șirurile de avioane de la Gosport, Farnborough și alte opt aeroporturi, șiruri de «Spitfire» și «Hurricane». Dar acum n-am să mă gîndesc la ele, mă gîndesc la aparatul de radio.”

Și-a schimbat poziția, s-a așezat în postura „lotus”, laba piciorului drept pe coapsa stîngă, piciorul stîng pe coapsa dreaptă, mîinile în poală, cu încheieturile alăturate și degetele îndreptate spre buric. Stătuse așa de multe ori. Poziția asta îți limpezește mintea, căci, de îndată ce-ți trece durerea inițială, trupul e cuprins de împăcare, iar gîndul se înalță liber.

Stătea acolo liniștit, iar cei care treceau pe acolo abia dacă-l băgau în seamă. Nu era nimic ciudat să vezi un om care stă astfel în arșița soarelui de amiază, ars la față ca un tăciune, numai cu un sarong pe el. Nimic neobișnuit. „Acum știu ce trebuie să obțin. Văd eu cum. Trebuie neapărat să existe un radio în satul acela. Satele sînt precum coțofenele, adună tot felul de lucruri”, a rîs Peter Marlowe, amintin-

du-și de satul lui din Java.

A dat peste el după ce a rătăcit mult prin junglă, istovit, nemaiștiind încotro s-o apuce, mai mult mort decît viu, departe de firicelele drumurilor care împînzeau Java. Fugise la multe mile depărtare, iar data era 11 martie. Trupele din insulă capitulaseră la 8 martie; era în anul 1942. Timp de trei zile a pribegit prin junglă, pișcat de purici și de muște, sfîșiat de spini, supt de lipitori și udat pînă la piele de ploi. N-a văzut pe nimeni, n-a auzit glas de om de cînd a părăsit aeroportul din nord, baza de avioane de vînătoare de la Bandung. Și-a părăsit escadrila, sau ce mai rămăsese din ea, și-a părăsit și aparatul de zbor, un „Hurricane". Dar înainte de a fugi și-a transformat avionul ucis – mutilat și sfîrtecat de schije și proiectile trasoare – într-un rug funerar. Sînt momente cînd tot ce poți face este să-ți incinerezi prietenul.

Cînd a ajuns în marginea satului soarele era la asfințit. Javanezii care l-au înconjurat se

arătau dușmănoși. Nu s-au atins de el, dar mînia li se citea limpede pe față. Se uitau la el în tăcere. Nici unul nu s-a mișcat să-i vină în ajutor.

— Puteți să-mi dați niște apă și ceva de mîncare? a întrebat el atunci.

Nici un răspuns.

A văzut atunci fîntîna, s-a îndreptat spre ea urmărit de privirile lor încruntate, și-a potolit setea. Apoi s-a așezat jos și a început să aștepte.

Satul era micuț, bine ascuns. Părea destul de bogat. Casele care încadrau piața erau înălțate pe piloni și erau făcute din bambus și împletitură din frunze de palmier. Pe sub clădiri mișunau o mulțime de porci și de găini, în apropierea unei case mai mari se afla un țarc în care stăteau cinci bivoli. Toate acestea arătau că nimerise într-un sat înstărit.

După un timp, a fost dus la casa mai-marelui satului. Sătenii l-au urmat în tăcere pe

scări, dar n-au intrat în casă. S-au așezat în pridvor să asculte și să aștepte ce se hotărăște.

Șeful satului era bătrîn, arămiu la față, smochinit. Și neprietenos. Casa lui, ca și toate celelalte, era formată dintr-o singură încăpere mare, împărțită în interior prin pereți de rogojină.

În centrul porțiunii care servea drept sufragerie, loc de sfat și de gîndire, trona un scaun de closet din porțelan, nou-nouț, cu capac. Nu exista nici o țeavă, closetul era așezat la loc de cinste, pe un preș frumos, țesut de mînă. În fața closetului, pe o rogojină curată, ședea pe vine mai-marele satului. Avea privirea aspră, pătrunzătoare.

— Ce dorești? *Tuan!*

În gura lui, cuvîntul *tuan*[40] a sunat ca o învinuire.

— Mi-am dorit doar ceva de mîncare și o gură de apă, domnule. Și încă… poate m-ați lăsa

---

[40] *Domn*, în limba malaieză.

să rămîn aici o vreme, nu mult, numai cît să mă întremez.

— Acum îmi spui „domnule”, dar pînă acum trei zile tu și cu ceilalți oameni albi ne spuneați sălbatici și scuipați asupra noastră.

— Eu n-am spus niciodată despre voi vreo vorbă de ocară. Am fost trimiși aici pentru a încerca să vă apărăm țara de japonezi.

— Ei sînt cei care ne-au eliberat de ciuma jugului olandez! Și tot așa vom elibera întreg Orientul de sub imperialiștii albi!

— S-ar putea. Dar cred că vei regreta ziua în care au venit aici!

— Să pleci din satul meu! Du-te împreună cu ceilalți imperialiști. Du-te înainte de a-i chema eu pe japonezi!

— Astfel stă scris: „De vine la tine un străin și-ți cere ospitalitate, dă-i-o lui, căci bine fi-vei privit în ochii lui Alah”.

Mai-marele satului a rămas uluit. Obrazul arămiu, vesta scurtă *baju*, sarongul multicolor,

legătura de stambă din jurul capului se estompau încet în întunericul care se lăsa.

— Ce știi tu de Coran și de vorbele Profetului?

— Slăvit fie numele Lui, a spus Peter Marlowe. Coranul a fost tradus în limba engleză de mulți ani, spre cunoștința oamenilor.

Lupta acum să-și salveze viața. Știa că, dacă rămîne în sat, s-ar putea să facă rost de o barcă și să încerce să scape în Australia. Nu prea se pricepea el la navigație, dar merita să se încumete. Captivitatea era una cu moartea.

— Ești și tu drept-credincios? l-a întrebat uimit căpetenia satului.

Peter Marlowe a șovăit o clipă. I-ar fi fost ușor să se dea drept mahomedan. În programul lui de pregătire intrase și studierea Cărții Sfinte a Islamului. Ofițerii din armata Maiestății sale sînt trimiși în misiune în multe țări străine. Iar ofițerii din tată-n fiu sînt pregătiți în multe alte domenii, în afară de cursurile

obișnuite. Știa că, dacă spune da, va fi în siguranță, deoarece cei mai mulți dintre locuitorii din Java se închinau lui Mahomed.

— Nu, nu fac parte dintre cei ce împărtășesc Dreapta Credință, a răspuns el obosit, simțind că i se închid toate drumurile. Sau, cel puțin, nu știu încă. Am fost învățat să cred în Dumnezeu. Părintele meu ne spunea, mie și surorilor mele, că Dumnezeu poartă multe nume. Chiar și creștinii spun că există o Sfîntă Treime, că sînt părți ale dumnezeirii. Nu cred că are vreo însemnătate cum îl numești pe Dumnezeu. Dumnezeu nu s-ar supăra dacă e recunoscui sub numele de Isus sau Alah, Buda sau Iehova, ori chiar Tu! Căci dacă El e cu adevărat Dumnezeu, atunci știe cît de trecătoare ne e viața și cît de puține lucruri sîntem în stare să pătrundem. Cred că Mahomed a fost un om sfînt, un profet al Domnului, Cred că și Isus a fost un om întru Dumnezeu, deoarece Mahomed însuși îl numește în Coran „cel mai neîntinat dintre profeți”. Dacă Mahomed este ulti-

mul dintre profeți, așa cum a susținut, asta nu mai știu. Nu cred că noi, muritorii, putem fi siguri de ceva ce ține doar de Dumnezeu. Dar nu cred că Dumnezeu este un bătrîn cu barbă albă, care șade pe un tron de aur undeva, în ceruri. Nu cred că, așa cum a promis Mahomed, drept-credincioșii vor ajunge într-un Paradis, unde vor sta întinși în culcușuri de mătase și vor sorbi nectar, înconjurați de preafrumoase fecioare, sau că Paradisul va fi o grădină cu multă verdeață, cu rîuri limpezi și pomi plini de rod. Nu cred că îngerilor le cresc aripi din spinare.

Se lăsase noaptea peste sat. S-a auzit un scîncet de copil, glasul liniștitor al mamei care-l îndemna iar la somn.

— Într-o zi voi ști cu siguranță numele cu care săi vorbesc lui Dumnezeu. Ziua în care am să mor.

S-a așternut o tăcere grea.

— Cred, a încheiat Peter Marlowe, că ar fi foarte trist să aflu că Dumnezeu nu există.

Căpetenia satului i-a făcut semn să ia loc.

— Poți rămîne la noi. Dar sînt condiții de îndeplinit. Ai să juri că vei respecta legea noastră și vei trăi aidoma cu noi. Vei ieși la muncile cîmpului și la alte cîte sînt de făcut, muncă de bărbat. Nici mai mult nici mai puțin decît oricare bărbat din sat. Vei învăța limba noastră, nu vei vorbi decît limba noastră, te vei îmbrăca la fel ca noi și-ți vei vopsi pielea să fii la fel ca noi. Înălțimea și culoarea ochilor te vor da oricînd de gol că ești alb, dar, cine știe, culoarea, îmbrăcămintea și limba s-ar putea să te apere o vreme; s-ar putea spune că ești jumătate javanez, jumătate alb. Nu te vei atinge de nici o femeie de aici fără încuviințarea mea. Și mi te vei supune fără crîcnire.

— Mă învoiesc.

— Și încă ceva. A ascunde un dușman al japonezilor este un lucru de mare pericol. Trebuie să știi că atunci cînd va veni vremea să aleg între tine și ai mei pentru a-mi apăra satul, voi fi întotdeauna de partea satului meu.

— Înțeleg asta. Vă mulțumesc, domnule.

— Jură-mi pe Dumnezeul tău..., a început bătrînul, apoi o umbră de surîs i-a trecut pe față, doar o clipă. Jură-mi pe Dumnezeu că te vei supune și vei împlini aceste condiții.

— Jur pe Dumnezeu că mă învoiesc și mă voi supune. Și nu voi face nimic din ce s-ar putea să vă dăuneze cît timp mă aflu aici.

— Însuși faptul că te afli aici e un rău pentru noi, fiule, i-a răspuns bătrînul.

După ce Peter Marlowe a mîncat și a băut pe săturate, căpetenia satului a spus:

— De-acum nu vei mai vorbi englezește. Numai malaieza. Chiar din acest moment. Este singurul fel în care poți învăța limba repede.

— Bine. Dar mai întîi pot să pun și eu o întrebare?

— Da.

— Cum trebuie să înțeleg prezența closetului de aici? Văd că nu e legat la nici o țeavă...

— Nu-i nimic de înțeles, decît că-mi face

plăcere să văd ce mutre fac oaspeții mei și să-i aud cum își spun în gînd: „Măi, ce caraghioslîc să-ți împodobești casa cu așa ceva!”

Bătrînul a izbucnit în hohote de rîs de-i curgeau lacrimile pe obraji, s-a trezit toată casa, au venit nevestele să-l oblojească, să-l frece pe spinare și pe burtă, s-au pus și ele să rîdă cu sughițuri și Peter Marlowe în rînd cu ele.

Amintindu-și, Peter Marlowe a zîmbit și acum. „Asta zic și eu bărbat, un om și jumătate! *Tuan* Abu. Dar astăzi n-am să mă mai gîndesc la satul meu, la prietenii mei din sat sau la N'ai, fata de care mi-au dat voie să mă ating. Astăzi am să mă gîndesc la aparatul de radio și cum să pun mîna pe condensator, acum trebuie să-mi ascut mintea pentru expediția de diseară.”

Și-a despletit picioarele din poziția „lotus”, a așteptat cu răbdare pînă să-i curgă iar sîngele în vine. Îl învăluia mirosul dulceag de benzină purtat de briză. Și aceeași briză îi aducea acum

frînturi de glasuri înălțate în psalm. Cîntarea venea dinspre amfiteatru, care astăzi era al anglicanilor. Săptămînă trecută fusese al catolicilor, cu o săptămînă înainte al adventiștilor de ziua-șaptea, cu încă o săptămînă înainte al altei religii, cine mai știe? Toleranța religioasă era o regulă la Changi.

Erau acolo mulți enoriași înghesuiți pe băncile rudimentare. Unii veniseră pentru că erau credincioși, alții pentru că nu erau credincioși. Unii veniseră doar așa, ca să facă ceva, alții pentru că nu aveau nimic altceva de făcut. Astăzi slujba era oficiată de capelanul Drinkwater.

Capelanul Drinkwater avea o voce răsunătoare și plină. Avea o sinceritate năvalnică, versetele din Biblie prindeau viață pe buzele lui, te umpleau de speranță, te făceau să uiți de realitatea de la Changi, de faptul că iar ai să te culci pe burta goală.

„Fariseu nenorocit”, și-a zis Peter Marlowe plin de dispreț față de Drinkwater, furat, iar de

amintiri...

— Hei, Peter, îi șoptise Dave Daven în ziua aceea. Ia uită-te ce-i acolo.

Peter Marlowe l-a văzut pe Drinkwater stînd de vorbă cu un caporal de aviație, un tip uscățiv, pe nume Blodger. Patul lui Drinkwater ocupa un loc privilegiat, chiar lîngă ușa barăcii numărul șaisprezece.

— Asta trebuie să fie noua lui ordonanță, și-a dat Daven cu presupusul.

Chiar și în lagăr se mai păstra cîteodată vechea tradiție.

— Ce s-a-ntîmplat cu cel pe care-l avea înainte?

— Lyles? Mi-a spus un băiat de-al meu că e la infirmerie. Salonul șase.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare.

— Drinkwater poate să facă ce i-o place cu cei de la infanterie, însă n-are să se-atingă de băieții mei.

A străbătut cu pas măsurat distanța a patru

paturi.

— Blodger!

— Ce-ai cu el, Marlowe? a zis repede Drinkwater.

Peter Marlowe nu l-a băgat în seamă.

— Ce cauți aici, Blodger?

— Am venit să-l văd pe domnul capelan, domnule… Mă scuzați, s-a bîlbîit caporalul, dînd să se apropie. Nu vă văd prea bine.

— Căpitan Marlowe.

— A, bună ziua, domnule căpitan. Sînt noua ordonanță a domnului capelan, domnule căpitan.

— Șterge-o de-aici și, înainte de a te mai angaja ordonanță, să te prezinți la mine!

— Cine te crezi tu că ești. Marlowe? s-a răstit la el Drinkwater. N-ai nici un drept asupra lui.

— N-are să vă fie ordonanță.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu. Ești liber, Blodger.

— Dar, domnule căpitan, să știți c-am să am grijă de domnul capelan, am să-mi dau toată silința...

— De unde ai tigaia asta?

— Ascultă aici, Marlowe..., a încercat să intervină Drinkwater.

Peter Marlowe s-a răsucit brusc spre el.

— Să taci!

Ceilalți ofițeri din baracă s-au oprit fiecare din ce făceau și s-au pus să urmărească scena.

— De unde ai țigara aia, Blodger?

— Mi-a dat-o domnul capelan, a scîncit Blodger, retrăgîndu-se cu spatele, speriat de tonul categoric al lui Peter Marlowe. I-am dat un ou. Dînsul mi-a promis niște tutun în schimbul ouălelor pe care le primesc zilnic. Eu am nevoie de tutun, iar dînsul poate să ia ouăle.

— Nu-i nimica rău în asta, s-a oțărît Drinkwater. Ce-i rău dacă-i dau băiatului niște

tutun? El m-a rugat. Am făcut schimb pe un ou.

— Ai mai fost de curînd la Salonul șase? l-a întrebat apăsat Peter Marlowe. Nu i-ai rugat dumneata să-l primească pe Lyles? Ultima ordonanță a dumitale. Acum și-a pierdut vederea.

— Nu e vina mea. Eu nu i-am făcut nimic.

— Cîte ouă ai luat de la el?

— Nici unul. N-am luat nici unul.

Peter Marlowe a luat Biblia de pe măsuță, i-a pus-o în mînă lui Drinkwater.

— Jură-te ca să te cred. Jură că altfel, pe cinstea mea, te snopesc!

— Mă jur! a gemut Drinkwater.

— Minți cu nerușinare! a strigat Daven. Te-am văzut eu luînd ouă de la Lyles. Cu toții te-am văzut!

Peter Marlowe a înșfăcat sufertașul lui Drinkwater, a găsit oul. În clipa următoare i-a storcit oul între ochi, înghesuindu-i cojile în

gură. Drinkwater și-a pierdut cunoștința.

Peter Marlowe i-a vărsat un lighean de apă în cap și capelanul și-a revenit.

— Îți mulțumesc, Marlowe, a șoptit cu glas stins. Binecuvîntat să fii că mi-ai arătat greșeala în care am căzut.

S-a așezat în genunchi lîngă marginea patului.

— O, Doamne, iartă-mă pre mine, păcătosul. Iartă-mi mie greșelile mele...

Acum, în această duminică scăldată în soare. Peter Marlowe îl asculta pe Drinkwater cum își încheie predica. Blodger ajunsese demult la Salonul șase, dar dacă Drinkwater l-a ajutat să ajungă acolo, asta Peter Marlowe n-a mai putut-o dovedi. De unde, de neunde, Drinkwater tot își mai făcea rost de o mulțime de ouă.

Lui Peter Marlowe i-a spus stomacul că se apropie ora mesei.

Cînd a revenit la baracă, ceilalți așteptau de-

ja cu gamelele în mînă, nerăbdători. Porțiile suplimentare nu urmau să sosească astăzi. Nici mîine, după cum se zvonea. Ewart se interesase deja la bucătărie. Rația obișnuită. Bună și aia, dar de ce nu se mișcă dracului mai repede?

Grey stătea așezat pe marginea patului.

— Ia te uită, Marlowe! Azi mănînci cu toată lumea! Ce surpriză plăcută!

— Da, Grey, tot aici sînt, tot aici mănînc. N-ai vrea s-o iei din loc să te joci de-a hoții și vardiștii? Știi cum vine asta, să te agăți de unul care nu-ți poate da peste bot!

— Îmi pare rău, bătrîne. Am un vînat mai mare în cătare.

— Să-ți fie cu noroc.

Peter Marlowe și-a pregătit gamelele. Din partea cealaltă a barăcii, Brough, care tocmai făcea pe chibițul la o partidă de bridge, i-a făcut cu ochiul.

— Ăștia-s polițaii! i-a șoptit. Peste tot sînt la

fel.

— Asta cam așa e.

Brough s-a apropiat de Peter Marlowe.

— Aud că ți-ai făcut un prieten nou.

— E-adevărat, s-a pus imediat în gardă Peter Marlowe.

— Fiecare e liber să facă ce vrea. Dar uneori omul trebuie să scape de belea și să iasă și-n cîștig.

— Așa?

— Da. Cînd te-nsoțești cu dracul poți avea și surprize.

— Asta-i adevărat oriunde și oricînd.

— S-ar putea..., a zîmbit subțire Brough. N-ai vrea să bem cîndva o cafea împreună și să pălăvrăgim de una, de alta?

— Cum să nu. Poate mîine? După haleală...

Fără să vrea, folosise vorba preferată a lui King. Dar nu s-a corectat. A rîs scurt, Brough a rîs și el.

— Hei, vin ăștia cu masa! a anunțat Ewart.

— Slavă Domnului, a suspinat Phil. Ce-ai zice să facem schimb, Peter? Îmi dai orezul și eu îți dau fiertura.

— Văd că nu-ți pierzi speranța.

— Încerc și eu, ce-i rău în asta?

Peter Marlowe a ieșit din baracă și s-a așezat la coadă. Raylins împărțea orezul. „Bun, și-a zis, azi n-am de ce să-mi fac griji."

Raylins era un om între două vîrste, chel. Fusese director adjunct la o mare bancă din Singapore și, ca și Ewart, făcuse parte din Regimentul Malaiez. În timp de pace apartenența la Regiment era un lucru minunat. Multe recepții, jocuri de crichet și de polo. Trebuia să figurezi în Regiment ca să fii cineva. Raylins avea în grijă și fondurile popotei, iar organizarea de banchete era specialitatea lui. Cînd i-au pus pușca-n mînă, i-au spus că e război și i-au ordonat să intre cu plutonul în dispozitiv, dincolo de rambleu, și să se bată cu japonezii, s-a

uitat la colonel și l-a pufnit rîsul. El se pricepea doar la contabilitate. Dar aceasta nu i-a fost de folos și a fost nevoit să-i încoloneze pe cei douăzeci de ostași, la fel de neinstruiți ca și el, și să pornească în marș pe drumul indicat. Au mers ei ce-au mers și, deodată, din douăzeci au mai rămas doar trei. Treisprezece au fost uciși pe loc într-o ambuscadă. Alți patru au fost răniți. Zăceau, țipînd, în mijlocul drumului. Unul avea mîna retezată de o schijă, se uita tîmp la ciot, aduna sîngele în mîna cealaltă și încerca să și-l toarne înapoi în rană. Altul rîdea, rîdea în hohote în timp ce se chinuia să-și înghesuie mațele la loc, în burta despicată.

Raylins a rămas năuc, cu ochii la tancul japonez care a ieșit în drum cu tunul în bătaie. Pe urmă tancul a trecut, iar din cei patru răniți n-au mai rămas decît niște terci pe asfalt. S-a uitat atunci la cei trei care mai erau în viață, unul dintre ei era Ewart. S-au uitat și ei la el. În clipa următoare au luat-o la fugă, mînați de

groază, prin junglă. Pe urmă s-au rătăcit. Iar mai apoi s-a trezit singur, singur într-o noapte de coșmar, cu lipitori și zgomote sinistre, și singurul lucru care l-a salvat de la nebunie a fost că a dat peste el un băiețel malaiez, l-a găsit bîiguind în neștire și l-a dus într-un sat. A ajuns într-o clădire unde se adunau rămășițele unei foste armate. În ziua următoare japonezii au împușcat cîte doi din fiecare zece. El și cu alți cîțiva au rămas în clădire. Mai tîrziu au fost urcați într-un camion și duși într-un lagăr unde s-a reîntîlnit cu oamenii lui. Dar de-atunci nu-l putea uita nici o clipă pe prietenul său, Charles, cel cu mațele date pe-afară.

Cea mai mare parte a timpului Raylins plutea într-un fel de ceață. Să-l omori, nu altceva, dar nu putea să priceapă cum de nu se află la el, la bancă, să adune cifre, cifre înșirate îngrijit pe coloane, și cum de-a ajuns într-un lagăr unde era bun doar de un singur lucru. Era în stare să împartă o cantitate necunoscută de orez într-un număr precis de porții. Matema-

tic, pînă la ultimul bob.

— A, Peter, a spus Raylins în timp ce-i potrivea porția. L-ai cunoscut pe Charles, nu-i așa?

— O, da, sigur, bun băiat.

Peter Marlowe nu-l cunoscuse. De fapt, nu-l cunoscuse nici unul dintre ei.

— Crezi c-o fi izbutit să și le pună la loc? l-a întrebat Raylins.

— Asta da. Sigur.

Peter Marlowe și-a luat gamelele, iar Raylins s-a adresat cel ui care urma la rînd.

— A, domnul capelan Grover. Cam cald astăzi, nu-i așa? Este că l-ați cunoscut pe Charles?

— Da, i-a răspuns capelanul, cu ochii la măsura de orez. Sînt sigur că a izbutit, Raylins.

— Bine, foarte bine. Mă bucur să aud asta. Caraghios lucru să te trezești cu măruntaiele pe-afară, chiar așa, zău.

Gîndul lui Raylins a rătăcit spre biroul lui

răcoros, plăcut, de la bancă, spre nevastă-sa, pe care o va revedea diseară, după ce-și termină treburile la bancă, în bungalovul lor micuț, dar bine întreținut, din apropiere de hipodrom. „Ia să vedem, își zicea el acum, astă seară vom avea miel la masă. Miel la tavă! Și o bericică, bună, de la gheață. Pe urmă am să cînt la patru mîini cu fetița, cu Penelope, iar nevastă-mea are să șadă liniștită pe terasă, cu lucrul ei de mînă."

— A-a!... a exclamat el bucuros, zărindu-l pe Ewart. Nu vrei să vii la noi diseară la masă, Ewart, bătrîne? Poate o-aduci și pe nevastă-ta.

Ewart a mormăit ceva, cu dinții încleștați. Și-a luat orezul și fiertura și s-a îndepărtat în grabă.

— N-o pune la inimă, Ewart, l-a prevenit Peter Marlowe.

— Ba nu pune tu! Îți dai seama ce-i în sufletul meu? Am să-l omor într-o zi, mă jur pe Dumnezeu!

— Nu te ambala...

— Cum să nu mă ambalez?! Sînt moarte amîndouă. Și nevastă-sa și fetița. Le-am văzut cu ochii mei. Dar nevastă-mea și cei doi copilași? Ei unde sînt? Unde? Morți și ei pe undeva. N-aveau cum să mai trăiască, după atîta vreme. Morți!

— Sînt în lagărul pentru civili...

— Cum poți să știi, pentru numele lui Dumnezeu? N-ai cum și nici eu n-am cum, cu toate că nu-s decît la cinci mile depărtare. Sînt morți! O, Doamne...

Ewart s-a lăsat jos și a izbucnit în plîns, risipind orezul și fiertura din gamele. Peter Marlowe a adunat din țarină orezul și frunzele care plutiseră în fiertură, le-a pus înapoi în gamela lui Ewart.

— Săptămînă viitoare au să te lase să le scrii. Sau poate că-ți aprobă o vizită. Comandantul lagărului cere mereu liste cu cei care au neveste și copii. Nu-ți face griji, sînt în sigu-

ranță.

Peter Marlowe l-a lăsat acolo smiorcăind, cu obrajii mînjiți de orezul tăvălit prin colb, și-a luat gamelele și a luat-o în jos, spre bungalov.

— Hello, camarade, l-a întîmpinat Larkin. Ai fost să-l vezi pe Mac?

— Da. Arată bine. A început chiar să se dea țanțoș dacă-i spui că e bătrîn.

— Mă bucur că se-ntoarce acasă și bătrînul Mac, a spus Larkin. A băgat mîna sub saltea și a scos gamela pe care o avea de rezervă. Am o surpriză pentru tine!

A ridicat capacul, scoțînd la iveală un cubuleț cît o cutie de chibrituri din ceva maroniu, cum e chitul pentru geamuri.

— Pe ce-am mai sfînt! *Blachang!* Cum dracu' te-ai ales cu el?

— L-am șterpelit, normal!

— Ești un geniu, colonele. Curios lucru, nici nu i-am simțit mirosul, s-a mirat Peter Marlowe, aplecîndu-se să guste o fărîmiță de

blachang. Asta ne ține vreo două săptămîni.

Blachang era numele unei delicatese locale, lesne de preparat. Într-o anumită perioadă a anului mergeai pe țărmul mării și prindeai într-o cîrpă ceva din miriadele de vietăți minuscule ce pluteau în spuma valurilor. Le puneai într-o gropiță cu iarbă de mare, mai puneai niște alge ude deasupra și le uitai acolo la dospit timp de vreo două luni.

Cînd deschideai ascunzătoarea, mormolocii erau deja bine intrați în putrefacție, formînd o pastă rău mirositoare, o putoare atît de rea încît îți muta nasul din loc și-ți distrugea simțul olfactiv pe-o săptămînă întreagă. Trebuia să-ți ții răsuflarea ca să aduni pasta aceea și s-o prăjești. Dar, oricum, trebuia să stai pe partea de unde bate vîntul, pentru că altfel te sufocai. După ce se răcea, o tăiai în cubulețe și o vindeai pe-o avere. Înainte de război prețul era zece cenți cubulețul Acum poate și zece dolari feliuța. De ce era considerat *blachang*-ul o delicatesă? Pentru că e proteină în stare pură.

Doar cu o bucățică poți să dai gust și aromă unui blid întreg de orez. Desigur, poți să te-alegi ușor și cu o dizenterie. Dar dacă s-a dospit corect și îl prăjești cum trebuie, și dacă nu s-au atins muștele de el, atunci n-ai de ce te teme.

Totul e să nu pui întrebări. Spui doar „Colonele, ești un geniu”, ți-l amesteci cu orezul și te bucuri de viață.

— Îi ducem un pic și lui Mac, nu?

— Bună idee. Dar să știi că iar se plînge că nu-i destul de bine prăjit.

— Bătrînul Mac se plînge chiar dacă-i gătit la perfecție..., a început Larkin, dar s-a oprit brusc din vorbă. Hei, Johnny, a strigat el către un tip deșirat care tocmai trecea pe acolo purtînd în lesă un cățelandru scheletic. Vrei nițel *blachang*, camarade?

— Ba bine că nu!

I-au dat o porție pe o frunză de banană, au vorbit despre vreme, l-au întrebat cum o mai

duce cățelul. John Hawkins își iubea cîinele mai presus de orice, pe lume. Își împărțea hrana cu el – lucru de mirare ce se-ndură să mănînce un cîine – și dormea cu el pe pat. Rover îi era prieten bun. Cînd are un cîine, omul parcă se simte mai civilizat.

— Facem un brigde diseară? Îl aduc eu pe-al patrulea, a propus Hawkins.

— Astă seară nu pot, a spus Peter Marlowe, betegind o muscă.

— Pot să-l aduc pe Gordon de-alături, a sugerat Larkin.

— Splendid. După cină?

— Perfect, ne vedem atunci.

— Mulțumesc pentru *blachang*, s-a ridicat să plece Hawkins, în timp ce Rover se gudura, chelălăind fericit, pe lîngă el.

— Cum naiba reușește să găsească de mîncare și pentru el și pentru javră, să mă bată Dumnezeu dacă știu, a spus Larkin. Sau, dacă tot veni vorba, cum de l-a păzit să nu și-l

pună-n oală vreun fomist de-al nostru?

Peter Marlowe și-a amestecat bucățica de *blachang* în orez, încet, cu grijă. Își dorea foarte tare să-i împărtășească lui Larkin secretul expediției din seara aceea. Dar știa că e mult prea periculos.

14

Ieșirea din lagăr a fost o nimica toată. Doar un scurt salt înainte pînă la porțiunea adumbrită a gardului cu șase rînduri de sîrmă ghimpată, s-au strecurat ușor pe dedesubt și au fugit repede în junglă. Cînd s-au oprit să-și dreagă răsuflarea, Peter Marlowe și-a dorit să fie înapoi în lagăr, stînd de vorbă cu Mac sau Larkin, ori chiar cu Grey. „Tot timpul, și-a zis, mi-am dorit să scap de acolo, iar acum, cînd, în sfîrșit, am izbutit, mi-e o frică de moarte."

Era un simțămînt ciudat: să fii afară și să privești înăuntru. De unde erau se vedea bine

interiorul lagărului. Baraca americanilor era la numai o sută de yarzi[41]. Se vedeau oameni plimbîndu-se încolo și încoace. Hawkins își scosese cățelul la promenadă. Un gardian coreean tocmai traversa lagărul. În multe dintre barăci luminile erau deja stinse, apelul de seară se făcuse mai de mult. Cu toate acestea, lagărul era încă plin de oameni care n-aveau somn. Întotdeauna era așa.

— Haidem, Peter, a șoptit King, luînd-o înainte prin desișul de frunze.

Își plănuiseră bine ieșirea. Pînă la acest punct. Cînd a ajuns Peter Marlowe la baracă, Împăratul era deja gata de drum.

— Trebuie să ai echipament ca să faci o treabă ca lumea, i-a spus, arătîndu-i o pereche de ghete japoneze bine unse – cu tălpi de crep și fețele de piele moale, fără scîrț și „uniforma”: niște pantaloni chinezești din pînză neagră și o bluză scurtă, de aceeași culoare.

---

[41] 1 yard = 0,91 metri.

Numai Dino era la curent cu expediția. A înnodat strîns cele două legăturele cu lucruri și le-a lăsat pe furiș la locul de trecere. S-a întors apoi, iar cînd drumul le-a fost liber, Peter Marlowe și King au ieșit liniștiți din baracă, spunînd că se duc să facă o partidă de bridge cu Larkin și un alt australian. Au trebuit să aștepte, cu nervii încordați la limită, vreo jumătate de oră pînă au prins momentul să se arunce în șanțul de scurgere care ducea la rețeaua de sîrmă ghimpată; acolo și-au schimbat hainele și s-au mînjit cu noroi pe obraz și pe mîini. A mai trecut un sfert de ceas pînă ce au putut să se strecoare prin gard neobservați. După ce au trecut cu bine dincolo, Dino le-a adunat hainele lăsate în șanț.

Noaptea în junglă. Totul era de un farmec sinistru. Dar Peter Marlowe se simțea în largul lui, la fel ca în Java, la fel ca în împrejurimile satului drag, așa că încordarea i s-a risipit treptat.

Împăratul mergea înainte, se vedea bine că

știe drumul, îl mai străbătuse de cinci ori pînă atunci. Pășea atent, cu toate simțurile la pîndă. Mai aveau de depășit un post de gardă. De fapt, nu era un post fix, ci o zonă de patrulare. Împăratul știa însă că, de cele mai multe ori, soldatul trimis în patrulă își găsea o poieniță și se întindea acolo să tragă un pui de somn.

După ce au înaintat o vreme cu strîngere de inimă, o vreme nesfîrșită în care fiecare vreasc uscat, fiecare frunză păreau să le denunțe cu glas tare prezența, iar fiecare crenguță părea că dorește să-i țină în loc, au ajuns în potecă. Trecuseră de postul de pază. Poteca ducea spre mare. Și spre sat.

Au traversat poteca și au luat-o pe un drum ocolit. Deasupra boltei bogate în frunziș se zărea cornul Lunii pe un cer fără nori. Doar atîta lumină cît să se poată simți în siguranță.

Liberi. Fără țarcul de sîrmă ghimpată, fără îmbulzeala de oameni. Singuri, numai ei doi. Și deodată Peter Marlowe a simțit că se trezește dintr-un vis urît.

— Ce-i, Peter? l-a întrebat în șoaptă King, dîndu-și seama că ceva nu-i în regulă.

— Nimic… Numai, cum să spun… ieșirea asta în lume a venit ca un șoc.

— Las-că te obișnuiești tu, a spus King, uitîndu-se la ceas. Mai avem de mers cam o milă. Sîntem înainte de ora fixată. Mai bine să așteptăm un pic.

A găsit o doborîtură de vînt împletită de liane, s-a sprijinit cu spatele de ea.

— Aici putem să ne mai tragem sufletul.

Au rămas în așteptare, ascultînd sunetele junglei. Greieri, brotăcei, cîte un freamăt neașteptat. Apoi liniște, tot pe neașteptate. Foșnetul unui animal necunoscut.

— Mi-ar cam prii o țigară.

— Și mie.

— Dar nu aici.

Împăratul era cu mintea trează. Jumătate era atentă la zgomotele junglei. Cealaltă jumătate era în agitație, relua mereu firul afacerii

pe care o avea de încheiat. „Da, și-a zis, planul nu-i rău deloc.”

S-a mai uitat o dată la ceas. Minutarul se mișca încet. Dar în felul acesta avea mai mult timp să-și pună planurile la punct. „Cu cît ai mai mult timp să-ți rînduiești bine gîndurile dinainte, cu atît mai bine. Nu faci greșeli și capeți un cîștig mai mare. Slavă Domnului că mai iese și cîte-un profit! Cel care a inventat comerțul a fost cu adevărat un geniu. Să cumperi la preț mic și să vinzi la un preț mai mare. Trebuie să-ți pui creierul în mișcare. Riști un pic și banii curg gîrlă. Iar cu bani totul e posibil. Și, mai presus de orice, banii înseamnă putere. Cînd am să ies de-aici, își zicea acum în minte King, am să ajung milionar. Am să fac atîta bănet încît, în comparație, tezaurul de la Fort Knox are să arate ca pușculiță de copil. Îmi formez o echipă. Găsesc eu niște băieți buni, credincioși, dar care se mulțumesc cu puțin. Mințile agere sînt ușor de cumpărat. Și, o dată ce-i știi prețul omului, poți să-l folosești

sau să-l tîrnosești cum vrei. Asta-i roata lumii! Elita și restul. Eu sînt elita. Și-așa am să rămîn. N-are să-și mai bată nimeni joc de mine, nici să mă alunge dintr-un oraș în altul. Cu asta am terminat. Pe-atunci eram doar un puști. Prea legat de tăticu'... la cheremul unui om care toată viața n-a reușit altceva decît să facă pe chelnerul, să servească la pompa de benzină, să distribuie cărți de telefon, să adune fier vechi sau să ceară de pomană ca să-și ia de băut. Și-apoi tot eu să rînesc... Gata, s-a terminat. Acum n-au decît să rînească alții după mine. Tot ce-mi trebuie e să am lovele! Toți oamenii se nasc egali... drepturi inalienabile... Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, și-a zis în sinea lui King pentru a suta mia oară, că m-am născut american."

— Binecuvîntată țară, a rostit el tare, fără să-și dea seama.

— Care?

— Statele Unite.

— De ce?

— E singurul loc din lume unde poți cumpăra orice, unde ai posibilitatea să ajungi cineva. Asta-i important, Peter, dacă nu ești născut pentru afaceri, iar din ăștia sînt ai dracului de puțini. Dar dacă n-ai darul ăsta și vrei să muncești, foarte bine, ai o groază de posibilități, destul să-ți zburde mintea. Iar dacă nu-i place cuiva să muncească și s-o ducă mai bine, ăla-i un nătărău, nu-i bun de nimic, nici american nu este, nici...

— Ascultă! l-a făcut atent Peter Marlowe, încordîndu-se deodată.

De departe, se auzea zgomot ușor de pași care se apropie.

— E bărbat, a șoptit încet Peter Marlowe, băgîndu-se mai adînc în desiș. Băștinaș.

— De unde naiba știi?

— Poartă încălțări de-ale lor. Aș zice că-i bătrîn. Își cam tîrșîie picioarele. Ascultă, poți să-l auzi cum suflă.

Cîteva clipe mai tîrziu băștinașul s-a ivit din

penumbră, și-a continuat netulburat drumul pe potecă. Era, într-adevăr, un bătrîn, purta în spinare un mistreț pitic ucis. S-au uitat după el cum trece și se face nevăzut în lungul potecii.

— Ne-a simțit, a spus îngrijorat Peter Marlowe.

— Ba pe dracu'.

— Nu, sînt sigur că s-a prins. O fi crezut, poate, că e vreun soldat japonez. Așa e, m-am uitat la picioarele lui. În felul acesta poți să-ți dai seama întotdeauna dacă ai fost dibuit. I-a șovăit pasul, o singură dată.

— Poate că a fost o denivelare a potecii sau un băț, ceva.

Peter Marlowe a clătinat din cap.

„Prieten sau dușman? se întreba acum înfrigurat King. Dacă e din sat, atunci e-n regulă. Tot satul știe cînd vine Împăratul, pentru că își are fiecare partea de la Cheng San, negustorul cu care am întîlnire. Pe ăsta nu l-am recunoscut, dar nu-i lucru de mirare, pentru că mulți

dintre bărbații satului erau plecați la pescuit de noapte cînd am mai fost aici. Acum ce ne facem?”

— Așteptăm un timp, pe urmă facem o recunoaștere rapidă. Dacă nu e de-al nostru se duce drept în sat și-l anunță pe staroste. Atunci starostele ne dă un semn s-o ștergem dracului de-aici.

— Crezi că poți avea încredere-n ei?

— Eu pot să am încredere, Peter, l-a asigurat King, luînd-o din loc. Ține-te la treizeci de pași în urma mea.

Au găsit ușor satul. Aproape prea ușor, și-a zis Peter Marlowe, cuprins de bănuială. De unde erau, de la înălțime, au cercetat ce se petrece jos. Cîțiva malaiezi ședeau pe vine într-un cerdac larg, fumau. Pe ici, pe colo, se auzea grohăind cîte un porc. Satul era înconjurat de o centură de palmieri, iar mai încolo se zărea întinderea fosforescentă a mării. Cîteva bărci cu pînzele strînse, plase pescărești întinse la uscat. Nici un semn de pericol.

— Mi se pare că-i liniște, a șoptit Peter Marlowe.

King l-a înghiontit în coaste. Pe veranda unei case mai impunătoare ieșiseră căpetenia satului și omul cu care se întîlniseră adineauri. Cei doi malaiezieni discutau ceva cu voce scăzută, apoi tăcerea a fost spartă de un rîs puternic și bătrînul a coborît treptele.

L-au auzit cum strigă după cineva. Într-o clipă, a venit în fugă o femeie. I-a luat mistrețul de pe umeri, l-a dus la foc, l-a înfipt în proțap. Curînd s-au adunat în jurul focului și alți malaiezieni, glumeau, rîdeau vesel.

— Iată-l! a exclamat King.

Dinspre mal venea un chinez înalt de statură. În urma lui, un băștinaș aduna pînza unei mici bărci de pescuit. Chinezul s-a dus drept spre căpetenia satului, cea doi s-au salutat politicos și s-au așezat să aștepte.

— Okay, a surîs King. Să mergem.

S-a ridicat și, pășind cu atenție, numai prin

zona umbrită, a dat ocol clădirii. În spatele casei căpeteniei era pusă o scară care ducea la veranda supraînălțată. King a urcat scara, Peter Marlowe l-a urmat îndeaproape. Aproape imediat, au simțit că cineva ia jos scara.

— *Tabe*, i-a salutat zîmbind King pe Cheng San și pe Sutra, căpetenia satului, care tocmai intrau înăuntru.

— Mult bucuros vedem la tine, *tuan*, a rostit căpetenia, chinuindu-se să găsească vorbele potrivite în engleză. Puțin *makan*, mîncare, da?

Zîmbea mulțumit, arătîndu-și dinții pătați de betel.

— *Trima kassih*, mulțumesc, i-a răspuns Împăratul. I-a întins mîna lui Cheng San. Cum îți merge, Cheng San?

— La mine meleu bine. Se vede, eu..., și-a căutat Cheng San cuvintele... Asta la mine poate meleu bine melge.

Împăratul a arătat spre Peter Marlowe.

— *Ichi-bon* prieten. Peter. Spune-le și tu ceva,

știi tu ce, salutări și alte politețuri. Pune-te pe treabă, băiete.

Tot zîmbind, a scos un pachet de „Kooa”, le-a oferit la fiecare cîte-o țigară.

— Prietenul meu și cu mine îți mulțumim pentru frumoasa primire, a început Peter Marlowe. Îți prețuim bunătatea de a ne pofti la masă, căci știm că în vremea de azi toată lumea o duce greu. Fără tăgadă, doar șarpele din junglă ar putea să refuze să primească bunătatea invitației tale.

Cheng San și mai-marele satului s-au luminat amîndoi la față.

— *Wah-lah*, a făcut Cheng San. Tare va fi bine să pot rosti prin tine către prietenul meu Rajah[42] toate cuvintele ce se află în nevrednica mea gură. De multe ori am rîvnit să spun lucruri pe care nici eu, nici bunul meu prieten Sutra nu avem putința de a le pune în vorbe. Spune-i lui Rajah că înțelept e și destoinic să

---

[42] Împărat, prinț, în limba malaieză,

găsească un tălmăcitor atît de bun.

— Spune că mă descurc miștocel la traducere, a spus fericit Peter Marlowe; se calmase acum, se simțea în siguranță. Și e bucuros că acum poate să-ți vorbească pe șleau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine vorbește cum știi, ca un inglișman bine-crescut ce ești. Mișmașul ăla cu „miștocelul” te face să semeni cu un vagabond sadea.

— Vai, și eu care m-am străduit să-l studiez cu asiduitate pe Max…, a spus abătut Peter Marlowe.

— Renunță.

— Ți-a și spus „Rajah”! Asta are să-ți fie porecla de-acum încolo. Adică, vreau să spun „de-acum încoaceșilea”.

— Uite, Peter, du-te-n…

— Ba pe-a mă-tii, frati-miu!

— Hai, zău, Peter, că n-avem prea mult timp. Spune-i așa lui Cheng San. În legătură cu afacerea. Eu am de gînd…

— Încă nu poți discuta de afaceri, bătrîne, i-a spus șocat Peter Marlowe. Așa strici totul. Mai întîi bem o cafea și mîncăm ceva, abia apoi poți să începi.

— Spune-le acum.

— Dacă o fac, s-ar simți foarte ofensați. Chiar foarte. Poți să mă crezi pe cuvînt.

Împăratul a rămas pe gînduri. „Bine, și-a spus în sinea lui, dacă tot ți-ai cumpărat o minte, faci o proastă afacere să n-o folosești, decît doar dacă-ți vine o inspirație. Ăsta-i momentul în care un negustor deștept dă lovitura sau invers, o dă în bară, atunci cînd joacă la inspirație împotriva unui așa-numit creier". Dar în cazul ăsta n-avea nici o inspirație, așa că a încuviințat din cap.

— Bine, fie cum zici tu.

Ședea acolo, pufăind din țigară. Îl asculta pe Peter Marlowe cum vorbește cu oamenii locului. Îl cerceta pe Cheng San cu coada ochiului. Era mai bine îmbrăcat decît data trecută. Avea

și un inel nou, cu o piatră ce părea a fi safir, cam de cinci carate. Obrazul fin, curat, cam spînatic, avea culoarea mierii, părul era proaspăt spălat. Da, se vede bine că lui Cheng San îi merge strună. Însă bătrînului Sutra nu-i merg lucrurile chiar așa de bine. Sarongul de pe el era cam vechi și zdrențuit la poale. N-avea nici o podoabă. Data trecută purtase un inel de aur. Acum nu-l mai avea, iar semnul de pe deget aproape că nici nu se mai observa. Asta înseamnă că nu și l-a scos doar pentru spectacolul din această seară.

Auzea vorbăria domoală a femeilor în cealaltă parte a casei, iar de afară liniștea satului la vreme de noapte. Prin fereastra fără geam pătrundea miros de carne friptă. Asta însemna că satul are mare nevoie de Cheng San – prin care sătenii desfăceau la bursa neagră pastele pe care, altfel, trebuiau să-l vîndă direct japonezilor – și că-i oferă în dar un porc fript. Sau poate că bătrînul care tocmai a prins în cursă mistrețul oferă acum o masă pentru prietenii

lui. Dar cei din jurul focului așteptau cu nerăbdare, cu aceeași nerăbdare ca și cei doi albi. Deci, le e foame și lor. Asta înseamnă că viața e grea și la Singapore. Satul ar trebui să fie bine aprovizionat cu alimente, băutură și toate cele. Cheng San nu o scoate prea bine la capăt cu contrabanda peștelui din sat pe piețele din oraș. Poate că și japonezii sînt cu ochii pe el. Poate că nu mai are nici el prea mult de trăit!

Prin urmare, s-ar putea ca el să aibă nevoie de sat mai mult decît are satul nevoie de el. Și atunci se dă în spectacol: haine noi, podoabe. Poate că lui Sutra i s-a acrit de faptul că nu-i prea merg afacerile și e gata să-l lase baltă și să-și găsească un alt misit.

— Hei, Peter. Ia întreabă-l pe Cheng San cum merge negoțul de pește la Singapore.

Peter Marlowe a tradus întrebarea.

— Spune că afacerile merg destul de bine. E o asemenea lipsă de alimente că izbutește să capete cele mai bune prețuri din toată insula. Dar zice că și japonezii au început să strîngă

șurubul. Pe zi ce trece e tot mai greu să vinzi ceva. Iar încălcarea legilor comerțului devine din ce în ce mai costisitoare.

„Aha! Te-am prins, s-a bucurat Împăratul, înseamnă că Cheng n-a venit numai ca să trateze cu mine! E vorba de pește și de sat. Se pune acum problema cum să întorc chestia asta în avantajul meu? E limpede că Cheng San are ceva greutăți la livrarea mărfii. Poate că japonezii au interceptat cîteva bărci cu pește și au înăsprit controlul. Bătrînul Sutra nu-i prost deloc. N-ai bani, nu facem tîrgul, iar Cheng San știe și el acest lucru. Dacă nu ne-nțelegem, nu încheiem afacerea și Sutra își găsește alt cumpărător. Asta-i, domnule!" Acum Împăratul știa că poate să se tocmească la sînge și, în mintea lui, și-a sporit prețul de pornire.

Atunci a venit mîncarea. Batate coapte, vinete prăjite, lapte de cocos, felii groase de porc fript, bine unse cu ulei. Banane. Papaia. Împăratul a băgat de seamă că nu s-a servit varză creață, nici miel, nici tocană de vită și nici dul-

ciuri care le plac atît de tare malaiezienilor. Da, înseamnă că, într-adevăr, trebuie să cam strîngă cureaua.

Mîncarea era servită de nevasta dintîi a căpeteniei, o bătrînă ofilită, plină de zbîrcituri. O ajuta Sulina, una dintre fiicele lui. Frumoasă, delicată, bine făcută, cu pielea fină. Mirosea frumos. Își pusese un sarong proaspăt în cinstea lor.

— *Tabe*, Sam, i-a făcut Împăratul cu ochiul Sulinei.

Fata s-a înecat de rîs, s-a rușinat, încercînd să-și ascundă tulburarea.

— Sam? s-a mirat Peter Marlowe.

— Chiar așa, i-a răspuns sec Împăratul. Îmi amintește de frate-meu.

— Ai un frate? s-a minunat și mai tare Peter Marlowe.

— Am glumit. N-am nici un frate.

— A-a... a făcut Peter Marlowe, a stat puțin pe gînduri și abia apoi a întrebat: De ce Sam?

— Moșul n-a vrut să mă prezinte, a explicat King, fără să se uite la fată. Așa că am botezat-o eu. Cred că i se potrivește.

Sutra și-a dat seama că ce vorbeau ei era cumva în legătură cu fiica lui. Știa acum că a greșit dîndu-i voie să vină acolo. Poate că în alte vremuri i-ar fi plăcut ca unul dintre cei doi *tuan-tuan* să o bage în seamă, s-o ia în bungalovul lui și s-o țină de ibovnică un an sau doi. După aceea s-ar fi întors în sat cunoscînd bine ce le place bărbaților, cu o zestre mai bunicică și i-ar fi fost ușor să-i găsească un soț cum se cuvine. Așa s-ar fi petrecut lucrurile pe vremuri. Dar acum dragostea nu însemna decît să-și piardă timpul pe furiș, prin tufișuri, iar Sutra nu-i dorea fiicei lui soarta asta, cu toate că-i sosise vremea să ajungă și ea femeie.

S-a aplecat înainte și i-a oferit lui Peter Marlowe o felie mai frumoasă de friptură.

— Poate că asta o să-ți îmbie pofta de mîncare?

— Îți mulțumesc.

— Poți pleca acum, Sulina.

Peter Marlowe a surprins nota categorică din glasul bătrînului și a observat unda de contrariere care a umbrit chipul fetei. Dar ea a făcut o plecăciune adîncă și s-a îndepărtat. A rămas doar nevasta cea bătrînă să-i servească pe bărbați.

„Sulina, și-a repetat în gînd Peter Marlowe, simțind îndemnul unei dorințe de mult uitate. Nu e la fel de frumoasă ca N'ai, care era perfecțiunea întruchipată, dar este de aceeași vîrstă și atrăgătoare. Trebuie să aibă vreo paisprezece ani și e coaptă pentru… Doamne, cît de coaptă!”

— Mîncarea asta nu ți-e după pofta inimii? a întrebat Cheng San, rîzînd în sinea lui de evidenta atracție pe care o resimțea Peter Marlowe față de fată; poate că și acest lucru se va întoarce cumva în avantajul lui.

— Dimpotrivă. S-ar putea să fie prea bună, pentru că ne-am cam pierdut gustul la bucate fine, dacă te gîndești la ce mîncăm noi de obi-

cei.

Peter Marlowe și-a amintit că la javanezi se consideră o dovadă de bun gust să vorbești numai în parabole despre femei.

— Un *guru* înțelept a spus cîndva, s-a întors el spre Sutra, că există pe lume mai multe feluri de lucruri bune. Unele sînt pentru stomac, altele pentru privire, altele pentru spirit. Astăseară am gustat din bunătățile menite stomacului. Iar spusele tale și ale lui *tuan* Cheng San mi-au prilejuit desfătarea spiritului. E mai mult decît puteam spera. Și totuși mi s-a oferit... ni s-a oferit și o desfătare a privirii. Cum aș putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru minunata ta ospitalitate?

Chipul lui Sutra s-a încrețit în zîmbet. Frumoase vorbe. S-a înclinat, primind complimentul, apoi i-a răspuns fără ocolișuri:

— Înțelept a grăit omul acela. Poate că, în timp, privirea se va simți iar înfometată. Trebuie să mai discutăm și altă dată înțelepciunea din bătrîni.

— Ce te umfli așa în pene, Peter?

— Ba nu mă umflu deloc, sînt doar mulțumit de mine. Tocmai le spusesem că, după părerea noastră, fata aceea e o frumusețe.

— Așa și e! O păpușică! Ce-ar fi s-o poftim să ia cafeaua cu noi?

— Doamne ferește! a încercat Peter Marlowe să nu ridice vocea. Aici nu merge așa, să-ți dai întîlnire cît ai bate din palme. Asta durează, se clădește încetul cu încetul.

— Pe dracu', așa ceva nu-i deloc în stil american. Cunoști o fetișcană, o placi, te place și ea și hopa-n scutece.

— N-ai nici un rafinament.

— Posibil, Dar am și avut o mulțime de fetișcane d-astea.

Au rîs amîndoi, Cheng San a întrebat care-i motivul veseliei lor, iar Peter Marlowe a explicat că Împăratul ar fi spus, chipurile, că-i mai bine să-și deschidă prăvălie în sat și să nu se mai ostenească să bată drumul înapoi în lagăr.

După ce și-au băut cafeaua, Cheng San a deschis primul discuția.

— Aș zice că e destul de primejdios să faci drumul din lagăr și pînă aici la vreme de noapte. Mai primejdios decît venirea mea în sat.

„Prima rundă e-a noastră”, și-a zis Peter Marlowe. Din punctul de vedere al gîndirii orientale Cheng San era acum în dezavantaj, pentru el era un minus că a făcut primul pas.

— E-n regulă, Rajah, a spus Peter Marlowe. Poți să începi. Avem un punct avantaj.

— Crezi?

— Da. Ce vrei să-i spun?

— Spune-i că am o afacere grasă. Un diamant. Patru carate. Montură de platină. Perfect, fără pată, cu ape alb-albastre. Vreau pe el treizeci și cinci de mii de dolari. Cinci mii în dolari emiși de englezi pentru zona Strîmtorii Malacca și restul în bani trași de japonezi.

Peter Marlowe a făcut ochii mari. Era cu fața la King, așa că negustorul chinez nu i-a putut

ghici surprinderea. Dar Sutra a observat-o. Întrucît nu era implicat direct în afacere și urma doar să-și primească comisionul în calitate de intermediar, s-a așezat mai comod ca să urmărească duelul. Nu trebuia să-și facă griji pentru Cheng San. Sutra știa pe pielea lui că, atunci cînd e vorba de bani, chinezul știe să se bată mai bine ca oricine.

Peter Marlowe a tradus întocmai. Imensitatea afacerii compensa pînă și o abatere de la bunele maniere. Și mai dorea să-l și zdruncine pe chinez.

Lui Cheng San i-au lucit cam prea tare ochii, fusese luat prin surprindere. A cerut să vadă diamantul.

— Spune-i că nu-l am la mine. Spune-i că livrez marfa în zece zile. Spune-i că trebuie să primesc banii cu trei zile înainte de livrare, pentru că proprietarul obiectului nu vrea să se despartă de el pînă nu vede banii.

Cheng San știa că Împăratul e negustor cinstit. Dacă spune că are un inel și i-l va da,

atunci așa va face. Întotdeauna se ținuse de cuvînt. Dar să aduni atîta bănet și să-l treci în lagăr, unde n-avea cum să fie mereu cu ochii pe Împărat, asta, da, era cam riscant.

— Cînd pot vedea inelul? a întrebat el.

— Spune-i că, dacă dorește, poate să vină în lagăr, de-acum în șapte zile.

„Asta înseamnă că trebuie să dau banii înainte de a vedea măcar diamantul! și-a zis Cheng San. Imposibil, o știe și *tuan* Rajah. Ar fi o afacere cît se poate de proastă. Dacă piatra are într-adevăr patru carate, pot să obțin cincizeci… ba chiar o sută de mii de dolari pe ea. La urma urmei, îl cunosc pe chinezul care are în proprietate mașina care tipărește banii. Dar cinci mii de dolari în bani emiși de englezi, asta-i cu totul altceva. Pe ăștia trebuie să-i cumpăr la bursa neagră. Și ia să vedem, la ce schimb? Șase la unu e prea puțin, douăzeci la unu prea scump."

— Spune-i prietenului meu Rajah, a zis el cu glas tare, că acesta este un aranjament comer-

cial mai puțin obișnuit. Prin urmare, trebuie să mă gîndesc ceva mai mult decît îi trebuie normal unui om de afaceri să gîndească.

S-a dus la fereastră, a rămas un timp acolo cu ochii pierduți în noapte.

Cheng San era plictisit de război, plictisit de uneltirile obscure la care trebuie să recurgă un om de afaceri pentru a scoate și el un profit. S-a gîndit la noapte și la stele, la tîmpenia oamenilor care se luptă și mor pentru lucruri care n-au decît o valoare trecătoare. În același timp, știa că supraviețuiesc numai cei puternici, cei slabi sînt sortiți pieirii. S-a gîndit la soție și la cei patru copii, trei fii și o fiică, la lucrurile pe care și-ar dori să li le cumpere pentru ca să trăiască în îndestulare. S-a mai gîndit și la cea de-a doua soție pe care ar dori să și-o cumpere. Va trebui cumva să încheie și tranzacția asta. Și merită riscul să ai încredere în Împărat.

„Prețul e cinstit, a raționat el. Dar cum să veghez asupra siguranței banilor? Să găsesc un

intermediar de încredere. Ar trebui să fie cineva din corpul de gardă. Gardianul ar urma să vadă inelul. Ar putea să transmită el banii dacă inelul e adevărat și are greutatea cuvenită. Pe urmă *tuan* Rajah s-ar îngriji de livrarea mărfii aici, în sat. N-are nici un rost să te încrezi într-un gardian, să ia el inelul și să-l predea. Cum poți avea încredere într-un gardian?”

Poate că ar reuși să ticluiască o poveste, cum că banii reprezintă un împrumut făcut lagărului din partea chinezilor din Singapore... Nu, asta nu merge pentru că, oricum, gardianul va trebui să vadă inelul. Deci, gardianul trebuie să fie la curent cu toată afacerea. Asta înseamnă că se va aștepta la o recompensă substanțială.

Cheng San a revenit încet la loc. A băgat de seamă că Împăratul transpiră mai tare ca de obicei. „A-a..., s-a dumirit chinezul, va să zică ții tare să-l vinzi! Dar poate știi că și eu țin tare să-l cumpăr. Tu și cu mine sîntem singurii care pot pune la punct o afacere de asemenea

anvergură. Nimeni nu mai are renumele tău de negustor cinstit și nimeni altul decît eu, dintre toți chinezii care fac comerț cu lagărul, nu este capabil să pună pe masă dintr-o dată atît de mulți bani.”

— Deci, *tuan* Marlowe, am un plan care s-ar putea să fie satisfăcător și pentru prietenul meu Rajah și pentru mine. Pentru început, să ne înțelegem asupra prețului. Cel pe care l-a menționat este prea mare, dar, pentru moment, nu prezintă importanță. În al doilea rînd, convenim asupra unui intermediar, un gardian în care putem avea amîndoi încredere. În termen de zece zile eu îi dau gardianului jumătate din sumă. Gardianul trebuie să aibă posibilitatea să examineze inelul. Dacă e exact așa cum pretinde proprietarul, atunci poate să-i înmîneze banii prietenului meu Rajah. Rajah îmi livrează marfa mie, aici. Eu aduc cu mine un expert să cîntărească piatra. Atunci plătesc cealaltă jumătate din bani și preiau inelul.

Împăratul a ascultat cu atenție traducerea lui Peter Marlowe.

— Spune-i că e okay. Dar trebuie să primesc toți banii odată. Persoana nu dă obiectul din mînă decît în schimbul sumei întregi.

— Atunci spune-i prietenului meu Rajah că am să-i dau gardianului trei sferturi din prețul convenit pentru ca să-l ajut să se înțeleagă cu proprietarul.

Cheng San bănuia că șaptezeci și cinci la sută acoperă cu siguranță suma ce urma să fie plătită proprietarului. Împăratul își punea astfel în joc numai cîștigul lui, căci trebuie să fie destul de bun negustor ca să-și asigure un comision de măcar douăzeci și cinci la sută!

Împăratul își făcuse calculul cam la trei pătrimi din sumă. Asta-i dădea suficient spațiu de manevră. Poate că mai reușește să stoarcă cîțiva dolari din prețul inițial cerut de proprietar, nouăsprezece mii cinci sute. Pînă aici parcă a mers destul de bine. Acum urma ce-i mai greu.

— Spune-i că e okay. Pe cine l-ar vrea ca intermediar?

— Torusumi.

Împăratul a clătinat din cap. A rămas pe gînduri cîteva clipe, apoi i s-a adresat direct lui Cheng San.

— Ce zici de Immuri?

— Spune-i prietenului meu că aș prefera să fie altcineva. Poate Kimina?

Împăratul a șuierat printre dinți. Auzi, domnule, un caporal! Nu făcuse niciodată afaceri cu el. Prea periculos. Mai bine cineva cunoscut.

— Shagata-san?

Cheng San a făcut din cap în semn de încuviințare. Acesta era omul pe care și-l dorise, dar nu a vrut să-l propună el. A vrut să vadă doar pe cine și-l dorește Împăratul, ca o ultimă verificare a probității sale.

Da, Shagata era omul potrivit. Nu prea isteț, dar destui de șmecher. Mai avusese de a face cu el. Bun.

— Acum în legătură cu prețul, a continuat Cheng San. Aș propune să discutăm și acest aspect. Patru mii de dolari contrafăcuți de japonezi pentru un carat. Total șaisprezece mii. Patru mii în dolari malaiezi la schimbul de cincisprezece la unu.

Împăratul a clătinat din cap fără supărare, apoi i-a spus lui Peter Marlowe:

— Spune-i că n-am de gînd să mă bag în rahatul ăsta de tocmeală. Prețul este de treizeci de mii, dintre care cinci în dolari emiși pentru zona Strîmtorii la schimbul de opt la unu, totul în bancnote de valoare mică. Asta-i ultimul meu preț.

— Ar trebui să te mai tîrguiești un pic, s-a băgat Peter Marlowe. Ce-ar fi să-i spui treizeci și trei și pe urmă…

Împăratul a făcut din cap că nu.

— Nu. Iar cînd traduci să nu uiți cuvîntul „rahat”!

Înfrîngîndu-și cu regret pornirea, Peter Mar-

lowe s-a întors iar către Cheng San.

— Prietenul meu spune așa: N-are de gînd să se mai încurce cu finețurile tocmelii. Ultimul lui preț este de treizeci de mii de dolari, cinci mii în dolari pentru zona Strîmtorii, la schimbul de opt la unu. Toată suma în bancnote de valoare mică.

Spre marea lui uimire, Cheng San a răspuns imediat:

— Sînt de acord!

Nu vroia nici el să-și mai piardă vremea cu tocmeala. Prețul era bun și, oricum, își dăduse seama că Împăratul fusese categoric. Există un moment în orice afacere în care omul trebuie să se hotărască, da sau nu. Rajah era un bun negustor.

Au bătut palma. Sutra a scos la iveală, zîmbind, o sticlă de *sake*[43]. Au băut pe rînd în sănătatea fiecăruia pînă au gătat toată sticla.

---

[43] Băutură alcoolică japoneză din orez fermentat.

Pe urmă s-au înțeles asupra amănuntelor.

Peste zece zile Shagata va veni la baraca americanilor, la ceasul schimbării gărzii de noapte. Va avea banii cu el și va vedea inelul înainte de a-i preda. Trei zile mai tîrziu Împăratul și cu Peter Marlowe se vor întîlni cu Cheng San în sat. Dacă, pentru un motiv sau altul, Shagata nu se prezintă la întîlnire, înseamnă că vine în seara următoare sau în a treia seară. Tot așa, dacă Împăratul nu vine la întîlnire, îl vor aștepta și în seara zilei următoare.

După ce a făcut și a primit complimentele de rigoare, Cheng San a anunțat că trebuie să prindă refluxul de seară. S-a înclinat politicos. Sutra a ieșit cu el ca să-l conducă pînă la țărm. În dreptul bărcii au început să se ciondănească cuviincios în legătură cu afacerea lor cu peștele.

Împăratul era în al nouălea cer.

— Am dat lovitura, Peter. Sîntem niște oameni făcuți!

— Ai fost extraordinar! Cînd mi-ai spus să i-o servesc așa, dintr-o bucată, ei bine, bătrîne, am crezut că acum îți întoarce spatele. Ei nu-s obișnuiți să trateze în felul ăsta.

— Am avut o inspirație, a rostit domol King, pe urmă a adăugat, mestecînd un dumicat de friptură: îți revine zece la sută… din cîștig, bineînțeles. Dar va trebui să mai muncești pentru asta.

— Am să trag ca vita! Doamne! Cînd mă gîndesc la toți banii ăia… Treizeci de mii de dolari, asta înseamnă un teanc de un picior înălțime.

— Mai mult, a spus Împăratul, molipsit și el de înflăcărarea lui Peter Marlowe.

— Dumnezeule, dar ai ceva tupeu. Cum naiba ai ajuns la prețul ăsta? Iar el, trosc, „de acord" și gata. Pînă la un punct e doar vorbărie și pe urmă, trosc-pleosc, te-ai îmbogățit!

— Am sucit-o eu pe toate părțile înainte de a ajunge să închei afacerea. Multe se mai pot în-

curca și de-aici înainte. Nu zici hop pînă n-ai banii-n mînă și depuși la bancă.

— A… la asta nu m-am gîndit.

— Axioma negustorului. Vorbăria nu ți-o treci în cont. Numai lovelele!

— Nici nu pot încă să-mi revin. Sîntem afară din lagăr, avem mai multă mîncare-n noi decît ne-a fost dat să gustăm de săptămîni de zile. Iar perspectiva e minunată. Zău dacă nu ești un geniu!

— Vedem noi la urmă, Peter, a spus King, ridicîndu-se în picioare. Mă aștepți aici. Eu mă întorc într-o oră sau cam așa ceva. Mai am niș-te treburi de făcut. Dacă plecăm de-aici în do-uă ore, e tocmai bine. Atunci ajungem în lagăr chiar înainte de răsăritul soarelui. E momentul cel mai potrivit. Atunci și străjile sînt mai adormite, Ne vedem mai tîrziu.

A coborît repede treptele, mistuindu-se în noapte.

Pe neașteptate, Peter Marlowe s-a simțit

singur, năpădit de tot felul de temeri.

„Ce, Dumnezeu, o mai fi născocit? Unde s-a dus? Și dacă întîrzie? Dacă nu se mai întoarce? Dacă vine vreun japonez în sat? Dacă rămîn singur, de capul meu? Să mă duc să-l caut? Dacă nu ajungem înapoi pînă-n zori, Doamne, ne dau evadați, și va trebui să fugim. Unde? Poate că ne ajută Cheng San? Prea periculos! Și unde-l găsim? Am putea oare să ajungem la debarcader și să punem mîna pe un vas? Poate să luăm legătura cu partizanii despre care se zice că ar acționa pe aici? Ține-ți firea, Marlowe, ești un fricos, un laș, asta ești! Te frămînți ca un puști de trei ani!”

Înfrîngîndu-și îngrijorarea, s-a așezat să aștepte. Dar, deodată, și-a amintit de condensatorul de cuplare... trei sute de microfarazi.

— *Tabe, tuan,* i-a zîmbit Kasseh cînd Împăratul a intrat în coliba ei.

— *Tabe*, Kasseh!

— Mîncare dorește el da?

El a refuzat, clătinînd din cap, a prins-o în brațe, și-a plimbat mîinile pe trupul ei. Ea s-a ridicat pe vîrfuri, cuprinzîndu-l pe după gît. Părul lung și mătăsos îi cădea pînă la brîu.

— De mult nu fost, a suspinat ea, ațîțată de atingerea lui.

— De mult, i-a răspuns el. Ți-a fost dor de mine?

— Uh-uh, a rîs ea, maimuțărindu-i accentul.

— A venit?

Ea a făcut semn din cap că nu.

— Nu place asta la mine, *tuan*. Mult periculos.

— Totul e periculos.

S-au auzit pași, curînd s-a profilat o umbră în dreptul ușii. Apoi ușa s-a deschis, a pătruns înăuntru un chinez mic de statură, negricios. Purta un sarong și avea cipici indieni în picioare. A zîmbit, arătîndu-și dinții sparți, vineții. Pe după umeri avea un *parang* de război în teacă

de lemn. Împăratul a băgat de seamă că teaca era bine unsă. Nimic mai ușor decît să tragi pumnalul și să-i tai capul celui din fața ta, hîrști, dintr-o singură mișcare. Omul mai avea și un pistol la brîu.

Împăratul o rugase pe Kasseh să intre în legătură cu luptătorii de gherilă care acționau în Johore, iar venirea acestui om era urmare a chemării lui. Ca și mulți alții, erau foști bandiți care luptau acum împotriva japonezilor sub steagul Rezistenței, care îi și aproviziona cu arme.

— *Tabe.* Vorbești englezește? a întrebat Împăratul, forțîndu-se să zîmbească.

La prima vedere, nu prea-i plăcea cum se înfățișează chinezul.

— De ce vlei volbești cu noi?

— M-am gîndit că s-ar putea să ajungem la o înțelegere.

Sub privirea pofticioasă a chinezului, Kasseh a tresărit.

— Șterge-o, Kasseh, i-a poruncit Împăratul.

Ea s-a îndepărtat fără zgomot, trecînd prin perdeaua de boabe înșirate în cealaltă încăpere. Chinezul s-a uitat lung după ea.

— Tu nolocos ești, i-a spus el lui King. Male nolocos. Asta femeia bine face hîț-hîț la doi, tlei balbați în una noaptea. Nu?

— Vrei să vorbim despre înțelegere? Da sau nu?

— Păzește bine la tine, omul alb. Poate eu spune la niponi ca tu aici. Poate spun la ei ca plisonieli albi vin libel în satul. Atuci el omoală la satul.

— Așa ajungi tu mort, mai repede decît crezi.

Chinezul a mormăit ceva, s-a așezat pe vine. Și-a potrivit *parang*-ul la spate, cu un gest amenințător.

— Poate iau la tine femeia acum.

„Doamne, și-a zis King. Te pomenești c-am făcut o greșeală.”

— Am o propunere pentru voi. Dacă războiul se termină brusc sau dacă japonezii își pun în cap să înceapă să-i măcelărească pe prizonierii de război, vreau să fiți pe-a-proape ca să ne apărați. Vă plătesc două mii de dolari americani atunci cînd ajung în siguranță.

— Cum știm noi ca niponi omoala la plisonieli?

— Aflați voi. Și-așa știți cam tot ce se petrece pe-aici.

— Cum știm tu plătești la noi?

— Plătește guvernul american. Știe toată lumea că s-a anunțat o recompensă.

— Două miile! *'Mahlu!* Două miile capatam olice zi noi. Spalgem una banca. Foalte ușol!

Atunci Împăratul și-a jucat cartea.

— Sînt împuternicit de comandantul nostru să vă garantez cîte două mii de dolari pentru fiecare salvat. Dacă se-ncinge zavera.

— Nu înțeles.

— Dacă japonezii încearcă să ne dea la

scăfulie... să ne omoare. Dacă aliații debarcă aici, japonezii s-ar putea să se cam înfurie. Sau dacă ai noștri debarcă în Japonia, atunci japonezii de aici au să vrea să se răzbune. Dacă fac una ca asta, voi o să știți, iar eu vreau să ne ajutați să scăpăm.

— Cîți soldații?

— Treizeci.

— Plea mult.

— Cîți puteți să garantați voi?

— Zece. Dai plețul este cici miile pentlu un omul.

— Prea mult.

Chinezul a ridicat din umeri.

— Bine. De acord. Cunoașteți lagărul?

Chinezul a rînjit strîmb, arătîndu-și dinții.

— Noi știm la el.

— Baraca noastră e pe partea dinspre răsărit. Ceva mai mică. Dacă va trebui să fugim, trecem prin gardul de sîrmă ghimpată chiar în

dreptul ei. Dacă vă postați în junglă, puteți să ne acoperiți retragerea. Noi cum știm dacă voi vă aflați acolo?

Din nou, chinezul a dat din umeri.

— Daca noi nu acolo, voi olicum molți.

— Nu ne puteți da un semnal?

— Fălă semnalul.

„E o nebunie, și-a zis King în sinea lui. Noi n-avem cum să știm cînd va trebui s-o zbughim de acolo, iar dacă aflăm ceva în ultimul moment, n-avem cum să-i anunțăm pe partizani ca să poată ajunge la timp. S-ar putea să fie acolo, s-ar putea să nu fie. Dar dacă le cade fisa că primesc cîte cinci miare pentru fiecare american salvat, s-ar putea să fie cu ochii-n patru de-aci înainte."

— Va fi cineva acolo să urmărească ce se întîmplă în lagăr?

— Poate șeful de la noi spune da, poate spune nu.

— Cine e șeful vostru?

Chinezul iar a dat din umeri, s-a scobit în dinți.

— Atunci ne-am înțeles?

— Poate da…, a răspuns chinezul, aruncîndu-i o privire rea. Telminat?

— Da, a spus Împăratul, întinzîndu-i mîna. Mulțumesc.

Chinezul s-a uitat la mîna întinsă, a rînjit batjocoritor și a pornit spre ușă.

— Ține mintea. Numai zece. Alți toți molți!

A ieșit.

„Oricum, măcar merită să încerci, s-a liniștit singur King. Ticăloșii ăia sigur că vor să pună mîna pe bani. «Unchiul Sam» are să plătească. Cum dracu' să n-o facă? Pentru ce naiba mai plătim noi impozite?"

— *Tuan,* a spus din ușă Kasseh cu ochii umbriți de îngrijorare. Asta la mine nu place.

— Mai încearcă omul. Dacă încep ăia să ne omoare, poate avem o șansă să scăpăm cu viață, i-a făcut el cu ochiul. Asta merită osteneala.

Altfel, oricum sîntem morți. Așa că ce ne mai costă? Poate găsim o cale de scăpare, cine știe...

— De ce nu făcut înțelegerea numai pentru tu singur? De ce tu nu plecat cu el acum și scăpat lagăr?

— Simplu. Întîi, pentru că sînt mai în siguranță în lagăr decît la partizani. N-am de ce să mă încred în ei decît la mare ananghie. Și doi, pentru că lor nu le rentează să-și piardă vremea pentru un singur om. De aceea i-am cerut să salveze treizeci. Dar n-are putința să se ocupe decît de zece.

— Cum alegi la cei zece?

— Fiecare pe barba lui, atîta vreme cît sînt și eu printre ei.

— Poate la comandant nu place numai zece.

— Ba-i place, dacă se află și el printre cei norocoși.

— Crezi japonezii împușcă, bum-bum, la prizonieri?

— S-ar putea. Hai să lăsăm asta, bine?

— Lăsam, i-a zîmbit ea. Cald aici. Băița facem, da?

— Da.

Într-un colț al colibei, după paravan, King și-a turnat apă peste el, luînd cu o căldărușă dintr-un bazin de ciment. Apa era rece, i s-a tăiat răsuflarea, l-a furnicat pe piele.

— Kasseh!

Ea a venit de după perdea cu un prosop în mînă. A rămas lîngă paravan, uitîndu-se la el. Da, *tuan* al ei era un bărbat frumos. Puternic și chipeș, cu o piele plăcută la culoare. „*Wah-lah*, și-a spus ea în gînd, mare noroc să am un astfel de bărbat. Pare atît de mare, iar eu atît de mică... Mă depășește, la înălțime cu două capete."

Chiar așa, știa că lui îi place de ea. Nu e greu să placi unui bărbat. Dacă ești femeie. Și dacă nu ți-e rușine să fii femeie.

— De ce rîzi? a întrebat-o el, văzîndu-i zîm-

betul.

— Ah, *tuan*, eu zic: tu așa mare și eu așa mică-mică, așa, cînd stat în picioarele. Dar cînd culcat jos, gata, amîndoi la fel, nu?

El a rîs, i-a dat cu drag o palmă peste fund, a luat prosopul.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— E gata, *tuan*.

— Și ce altceva mai e gata?

A rîs și ea, cu gura și cu ochii. Avea dinții albi ca mărgăritarul, ochii de un maroniu închis, pielea fină și dulce.

— Cine știe, *tuan?*

Și a trecut în cealaltă încăpere.

„A dracului muiere, și-a spus King în sinea lui, frecîndu-se viguros cu prosopul. Am avut noroc."

Treaba cu Kasseh i-o aranjase Sutra cînd Împăratul a venit în sat pentru prima oară. Toate amănuntele au fost stabilite dinainte. La

terminarea războiului urma s-o plătească pe Kasseh cu douăzeci de dolari pentru fiecare seară petrecută cu ea. Obținuse un rabat de cîțiva marafeți fața de primul preț – căci afacerile sînt afaceri –, iar la douăzeci de dolari era un tîrg cum nu se poate mai bun.

— De unde știi c-am să-ți plătesc? a întrebat-o el odată.

— Nu știu. Dar daca nu plătești, nu plătești, atunci eu ales numai cu plăcerea. Dacă plătești la mine, am și banii și plăcerea, i-a zîmbit ea atunci.

Și-a încălțat papucii pe care ea îi lăsase în prag și a trecut prin perdeaua de boabe înșirate. Ea îl aștepta.

Peter Marlowe încă se mai uita la Sutra și Cheng San cum se tocmesc pe malul mării. Pe urmă Cheng San a făcut o plecăciune și s-a urcat în barcă, iar Sutra l-a ajutat pe vîslaș să împingă barca pe întinderea scînteietoare a

mării. Pășind încet, îngîndurat, Sutra a pornit înapoi spre casă.

— *Tabe-lah!* l-a salutat Peter Marlowe.

— N-ai pofti să mai mănînci ceva?

— Nu, îți mulțumesc, *tuan* Sutra.

„Pe onoarea mea, și-a zis Peter Marlowe, parcă e mai altfel cînd ești în stare să refuzi mîncarea.” Dar mîncase pe săturate și ar fi fost nepoliticos din partea lui să mai ceară. Era evident că satul e sărac și nu e pornit să irosească bucatele.

— Am auzit că știrile..., a spus el mai într-o doară, că știrile de pe front sînt bune.

— Așa am auzit și eu, dar nu lucruri pe care le-aș putea repeta. Zvonuri, nimic precis.

— Păcat că nu mai e ca pe vremuri. Cînd omul mai putea să aibă un radio și să asculte știrile sau să citească un ziar.

— Adevărat. Mare păcat.

Sutra n-a dat nici un semn că a înțeles unde bate Peter Marlowe. S-a așezat la locul lui, pe

rogojină, și-a răsucit o țigară ca un cornet și a început să fumeze ținînd-o în pumn, trăgînd adînc fum după fum.

— Auzim lucruri rele despre ce se petrece în lagăr, a spus el într-un tîrziu.

— Nu e chiar atît de rău, *tuan* Sutra. Ne descurcăm, de bine, de rău. Dar să nu știi ce se întîmplă în lume, asta cu siguranță nu-i bine deloc.

— Am auzit vorbe că ar fi existat un radio în lagăr, iar cei care-l aveau au fost prinși. Și se mai spune că acum s-ar afla la închisoarea din Utram Road.

— Ai cumva vești despre ei? Unul dintre ei mi-e prieten.

— Nu. Am auzit doar că acolo i-au dus.

— Tare mi-aș dori să știu cum le merge.

— Cunoști locul și ce se alege de toți cei ce sînt trimiși acolo, așa că știi deja ce se întîmplă cu ei.

— Adevărat. Dar parcă tot mai nădăjduiesc

să mai aibă și unii ceva noroc.

— Cu toții sîntem în mîinile lui Alah, așa a spus Profetul.

— Slăvit fie numele Lui.

Sutra i-a aruncat o privire scurtă; apoi, pufăind liniștit din țigară, l-a întrebat:

— Unde ai învățat malaieză?

Peter Marlowe i-a povestit despre viața lui în sat. Cum a muncit pe parcelele de orez și cum a trăit ca un javanez, ceea ce este cam același lucru cu a duce o viață de malaiezian. Obiceiurile sînt aceleași, limba este aceeași, cu excepția unor cuvinte împrumutate de uz curent: radio în Malaya, aparat în Java, mașină în Malaya, automobil în Java. Dar în rest totul e la fel. Iubire, ură, boală, vorbele pe care le spune un bărbat altui bărbat sau un bărbat unei femei sînt toate la fel. Lucrurile cu adevărat importante sînt întotdeauna aceleași.

— Cum se numea femeia ta din satul acela, fiule? a întrebat Sutra.

Ar fi fost nepoliticos să-l întrebe mai înainte, dar acum, după ce vorbiseră despre sufletul omului, despre alcătuirea lumii, despre filosofie, despre Alah și despre unele cugetări ale Profetului, lăudat fie-I numele, acum nu mai era urît din partea lui să pună această întrebare.

— O chema N'ai Jahan.

Bătrînul a suspinat mulțumit, aducîndu-și aminte de propria lui tinerețe.

— Și te-a iubit cu drag, multă vreme.

— Da.

Peter Marlowe parcă o vedea și acum aievea. A venit în coliba lui la vreme de noapte, cînd tocmai se pregătea să meargă la culcare. Purta un sarong roșu brodat cu fir de aur, iar pe sub poale i se vedeau picioarele mici, încălțate în sandale. Avea la gît o salbă împletită din flori vii, mireasma lor i-a umplut coliba și întreaga lume.

Și-a lăsat jos, la picioare, rogojina și așter-

nutul, s-a înclinat adînc în fața lui.

— Mă numesc N'ai Jahan. *Tuan* Abu, tatăl meu, m-a ales să împart viața cu tine, pentru că nu e bine pentru un bărbat să trăiască de unul singur. Iar acum se împlinesc trei luni de cînd ești tot singur.

N'ai trebuie să fi avut cam paisprezece ani, dar în tărîmurile scăldate de soare și de ploi o fată de paisprezece ani este de-acum femeie, cu toate dorințele firești ale unei femei și trebuie să fie măritată sau cel puțin dată unui bărbat ales de tatăl ei.

Pielea ei întunecată avea un luciu de lapte proaspăt, ochii îi erau ca niște nestemate de topaz, mîinile fierbinți ca niște petale de orhidee, picioarele delicate, iar trupul satinat de copilă-femeie avea în el zburdălnicia unui colibri. Căci era o copilă a soarelui, copilă a ploii. Avea nasul subțire și fin, cu nările gingașe.

N'ai era parcă făcută din satin unduitor. Tare unde trebuie să fie tare. Moale unde trebuie să fie moale. Puternic unde trebuie să fie pu-

ternic. Și slab unde trebuie să fie slab.

Părul îi era precum pana corbului. Lung. Putea să se învăluie toată în el.

Atunci Peter Marlowe i-a zîmbit. A încercat să-și ascundă tulburarea și să fie ca și ea liber, fără griji și fără sfiiciune. Ea și-a desfăcut sarongul, a rămas mîndră în fața lui și i-a spus:

— M-am rugat să te pot face fericit și să-ți aduc somn dulce. Și mă rog ție să mă înveți tot ce trebuie să știe femeia ta ca să te facă să te simți aproape de Dumnezeu.

„Aproape de Dumnezeu…, se gîndise atunci Peter Marlowe. Ce minunat, ce minunat de simplu e să poți spune că dragostea te aduce aproape de Dumnezeu."

Și-a ridicat privirea spre Sutra.

— Da. Ne-am iubit cu drag, multă vreme, îi mulțumesc lui Alah că am avut parte să trăiesc și să iubesc pînă în pragul nesfîrșirii. Slăvite sînt căile lui Alah.

Sus pe cer un norișor s-a luat la trîntă cu

Luna ca să-i răpească stăpînirea nopții.

— E bine să fii bărbat, a spus Peter Marlowe.

— Te chinuiește lipsa în astă seară?

— Nu. Cu adevărat. Nu în seara asta.

Peter Marlowe s-a uitat lung la bătrînul malaiezian, recunoscător pentru propunerea făcută, mîngîiat de bunătatea lui.

— Ascultă, *tuan* Sutra. Am să-mi deschid sufletul către tine pentru că am credința că, în timp, am putea deveni prieteni. Cu timpul poate că vei avea răgazul să-mi cîntărești prietenia și să mă vezi așa cum sînt. Dar războiul este un ucigaș al timpului. Așa că am să-ți vorbesc acum ca un prieten al tău, ceea ce nu sînt încă.

Bătrînul n-a răspuns. Pufăia mai departe din țigară, așteptîndu-l să continue.

— Am nevoie de o mică părticică dintr-un radio. Există vreun radio în sat, unul vechi? Poate că, dacă tot e stricat, aș putea lua din el părticica de care am nevoie.

— Știi doar că radiourile sînt interzise de japonezi.

— Adevărat, dar uneori există locuri ascunse în care poți păstra ce e interzis.

Sutra a rămas pe gînduri. Exista un radio chiar în casa lui. Poate că Alah l-a trimis pe *tuan* Marlowe să-l ia de acolo. Știa că poate să aibă încredere în el pentru că *tuan* Abu avusese încredere în el mai înainte. Dar dacă *tuan* este prins cu radioul în afara lagărului, satul va fi inevitabil implicat.

Dar era periculos și să mai lase radioul în sat. Desigur, ar fi trebuit să-l îngroape undeva, în adîncurile junglei, dar nu se îndurase. Așa ar fi trebuit să facă, dar n-a făcut pentru că ispita de a asculta a fost întotdeauna prea puternică. Ispita femeilor de a asculta „muzică legănătoare” a fost mereu prea puternică. Și ispita de a ști ceea ce alții nu știu a fost și ea prea puternică. Cu adevărat a fost scris că totul nu-i decît deșertăciune.

„Mai bine, s-a hotărît el, să lăsăm omului

alb ce-i al omului alb.”

S-a ridicat, i-a făcut lui Peter Marlowe semn să-l urmeze și a pornit, trecînd prin perdelele de boabe înșirate, spre încăperile mai întunecoase ale clădirii. S-a oprit în pragul camerei Sulinei. Ea era întinsă în culcuș, cu sarongul desfăcut, cu ochii umezi.

— Sulina, i-a poruncit Sutra. Ieși pe terasă și pîndește să nu vină cineva.

— Da, tată.

Sulina a sărit din pat, și-a reînnodat sarongul, și-a potrivit vestuța *baju*. Și-a potrivit-o, și-a zis Sutra, poate prea mult, cît să i se ghicească bine goliciunea sînilor tineri. „Da, cu siguranță a sosit timpul să o mărit pe fata asta. Dar cu cine? Nu prea sînt bărbați care s-o merite.”

S-a dat la o parte să o lase să treacă, cu ochii plecați, sfioasă. Dar nu era nimic sfios în legănarea coapselor ei și, de bună seamă, asta a văzut și Peter Marlowe. „Ar trebui să pun nu-

iaua pe ea", și-a zis Sutra. Dar știa că nu trebuie s-o facă din supărare. Nu era decît o fetișcană care tînjește să fie femeie. Ispita e în firea femeii, femeia simte nevoia să fie dorită.

„Poate că ar trebui să te dau englezului. Cine știe, s-ar putea să-ți mai potolească pofta: Pare a fi destul de bărbat, a suspinat Sutra. Ehei, ce înseamnă să fii tînăr!"

S-a aplecat și a tras de sub pat un aparat de radio mic.

— O să am încredere în tine. Radioul e bun. Funcționează. Poți să-l iei.

Peter Marlowe a fost cît pe ce să-l scape din mînă de uimire.

— Dar cu tine cum rămîne? Cu siguranță că prețul e dincolo de închipuire.

— N-are nici un preț. Îl poți lua cu tine.

Peter Marlowe a întors radioul pe partea cealaltă. Era un aparat clasic. Nu avea capac în spate, lămpile luceau tainic la lumina opaițului. Se vedeau mai mulți condensatori. Chiar

mulți. S-a dus mai aproape de lumină și a examinat cu atenție interiorul aparatului, bucată cu bucată.

A simțit cum i se prelinge sudoarea pe obraz. Atunci a găsit ce-i trebuia, trei sute de microfarazi.

„Și-acum ce fac? se întreba el înfrigurat. Să iau numai condensatorul? Mac zicea că e aproape sigur. Mai bine iau tot aparatul și, dacă nu se potrivește condensatorul, atunci putem încerca altul. Găsim noi un loc unde să-l ascundem. Da. Nu-i deloc rău să ai și o rezervă."

— Îți mulțumesc, *tuan* Sutra. Acesta este un dar pentru care nu-ți pot mulțumi îndeajuns. Eu și alte mii ca mine de la Changi.

— Eu nu te rog decît să ai grijă de noi, cei de aici. Dacă vă vede vreun gardian, încearcă să îngropi radioul în junglă. Satul meu e în mîinile tale.

— Fii fără teamă. Am să-l apăr cu prețul vie-

ţii.

— Cred ceea ce spui. Dar poate că totuşi am făcut o prostie.

— Sînt clipe, *tuan* Sutra, cînd îmi vine să cred că toţi oamenii nu-s decît nişte nesăbuiţi.

— Eşti mai înţelept decît te-arată vîrsta.

Sutra i-a dat o cîrpă să învelească radioul, apoi s-au întors iar în încăperea principală. Sulina şedea ascunsă în umbră, sub streaşina terasei. Văzîndu-i intrînd, s-a ridicat.

— Vrei să-ţi aduc ceva de mîncare sau de băut, tată?

„*Wah-lah,* a mormăit Sutra în sinea lui, mă întreabă pe mine, dar trage cu ochiul la el."

— Nu. Du-te la culcare.

Sulina a scuturat frumos din cap, dar s-a supus.

— Cred că fiica mea merită o bătaie bună.

— Ar fi mare păcat să loveşti o fiinţă atît de gingaşă, a spus Peter Marlowe. Îmi amintesc

ce-mi spunea *tuan* Abu: „Bate-ți femeia cel puțin o dată pe săptămînă și vei avea liniște în casă. Dar nu o bate prea tare, căci atunci o stîrnești mînia și-ți va răspunde și ea, în felul ei, și mult chin îți va aduce”.

— Știu și eu zicala asta. Are mult adevăr în ea. Femeile sînt dincolo de puterea noastră de a le înțelege.

Au mai vorbit despre multe altele, șezînd pe verandă, cu privirea spre mare. Nu erau valuri aproape deloc. Peter Marlowe și-a cerut voie să meargă să se scalde.

— Aici nu sînt curenți, i-a spus bătrînul malaiezian, dar cîteodată mai dau tîrcoale rechinii.

— O să am grijă.

— Să înoți numai în umbra bărcilor. S-a mai întîmplat să treacă uneori cîte un japonez în lungul țărmului. Au un tun în baterie la vreo trei mile mai încolo. Fii cu ochii-n patru.

— Am eu grijă.

Peter Marlowe s-a ținut în umbra colibelor pînă a ajuns în dreptul bărcilor. Pe cer, Luna începuse de-acum să coboare. „Nu mai avem prea mult timp”, și-a zis el.

În apropiere de bărci erau mai mulți bărbați și cîteva femei care pregăteau și dregeau năvoadele, schimbînd cîte-o vorbă și rîzînd. Nu i-au dat nici o atenție cînd s-a dezbrăcat și a intrat încet în mare.

Marea era caldă, dar se mai întîlnea și cîte un ochi de apă rece, ca în toate mările Sudului; a găsit un ochi din acela și a încercat să rămînă în el. Era minunat simțămîntul de libertate, aproape ca atunci cînd, copil fiind, făcea baie în mare la miezul nopții, iar taică-său îi striga de pe mal: „Nu te duce prea departe, Peter! Nu uita de curenți!”

A înotat pe sub apă, simțind cum îi pătrunde în pori sarea mării. Cînd a ieșit la suprafață a suflat ca o balenă și s-a îndreptat cu mișcări leneșe spre apa mică, unde a rămas întins pe spate, scăldat de valurile domoale, savurîn-

du-și clipele de libertate.

Cum bătea apa cu picioarele și mișca din coapse ca să se țină deasupra valurilor, și-a dat seama că e gol pușcă și că sînt bărbați și femei la mai puțin de douăzeci de yarzi depărtare. Dar nu se simțea deloc rușinat.

Goliciunea devenise un lucru obișnuit în lagăr. Iar lunile petrecute în satul din Java îl învățaseră că nu e nici o rușine să fii om, cu toate dorințele și nevoile omenești.

Mîngîierea senzuală a mării și faptul că mîncase atît de bine cu puțin timp înainte i-au aprins deodată poftele trupului. S-a întors repede cu fața în jos, și-a făcut iar vînt în mare, ascunzîndu-se.

A simțit sub tălpi nisipul de pe fund, a stat așa, cu apa pînă la gît, s-a uitat înapoi spre mal, spre sat. Bărbații și femeile trebăluiau mai departe pe lîngă plasele de pescuit. L-a zărit pe Sutra în penumbra din cerdacul casei, fumînd. Apoi, pe cealaltă latură, a văzut-o pe Sulina aplecată pe pervazul ferestrei, luminată

de opaiț. Își ținea cu mîna sarongul la piept și se uita spre mare.

Și-a dat seama că se uită la el și s-a întrebat rușinat dacă nu cumva îl văzuse cum era cu cîteva clipe mai înainte. Au rămas așa, el cu ochii la ea, ea cu ochii la el. Apoi a văzut-o că dă sarongul la o parte și-l pune jos, apoi începe să șteargă încet cu prosopul broboanele de sudoare care-i luceau pe trup.

Copilă a soarelui, copilă a ploii. Părul lung și negru o acoperea aproape în întregime, dar ea și l-a scuturat pe spate, s-a apucat să și-l împletească în cosițe. Și tot timpul nu se uita decît la el, surîzînd.

Și atunci, deodată, fiecare unduire a mării a fost o dezmierdare, iar suflul moale al brizei și atingerea oricărei alge plutitoare tot mîngîiere a fost... degete fine de curtezane, deprinse în veacuri cu dulcea învățătură.

„Vei fi a mea, Sulina. Vei fi a mea, oricare ar fi prețul de plătit.”.

Și-a încordat voința ca să-l alunge pe Sutra de pe terasă. Sulina îl tot privea. Și aștepta. Cu aceeași nerăbdare.

„Are să fie a mea, Sutra. Nu mi te pune în cale! Nici să nu încerci. Căci altfel zău că...”

Nu a simțit apropierea lui King și nici nu a băgat de seamă cînd acesta s-a oprit mirat văzîndu-l culcat în apă, cu ochii pierduți în zare.

— Hei, Peter. Peter!

Auzindu-i glasul ca prin ceață, Peter Marlowe a întors încet capul, l-a zărit pe King care îi făcea semne de pe mal.

— Haide o dată, Peter! E timpul s-o luăm din loc.

Văzîndu-l pe King, și-a amintit de lagăr, de sîrma ghimpată, de radio, de diamant, și iar de lagăr, de război, de lagăr, de radio, de santinelele de care trebuiau să treacă, de îndoiala dacă mai ajung la timp, de ce o mai fi nou în lume, de bucuria lui Mac atunci cînd va primi cei

trei sute de microfarazi și va ști că există un radio de rezervă în stare de funcționare. Patima bărbătească s-a risipit. Dar durerea a rămas.

A ieșit din apă și s-a dus să-și ia hainele.

— Văd că nu te rușinezi deloc, a spus King.

— De ce?

— Să te preumbli în halul ăsta. N-o vezi pe fata lui Sutra că se uită la tine?

— A văzut ea destui bărbați goi și nu-i nimica rău în asta.

Goliciunea nici nu contează cînd nu e aprinsă de patimă.

— Cîteodată nu te înțeleg deloc. Unde ți-e decența?

— Mi-am pierdut-o de mult.

Peter Marlowe și-a tras repede hainele pe el, s-a apropiat de King, îl mai săgeta încă un fior aproape dureros.

— Mă bucur că ai venit chiar acum. Mulțu-

mesc.

— De ce?

— A, nimic important.

— Ți-a fost teamă c-am uitat de tine?

Peter Marlowe a clătinat din cap.

— Nu. Ți-am spus că nu contează. Oricum, îți mulțumesc!

Împăratul s-a uitat lung la el, apoi a dat din umeri.

— Haide. Acum ajungem tocmai bine.

A pornit înainte pe lîngă casa lui Sutra, i-a făcut bătrînului semn cu mîna.

— *Salamat!*

— Așteaptă puțin, Rajah. Numai o secundă și-am venit!

Peter Marlowe a urcat în fugă treptele, a intrat în casă. Radioul era tot acolo. Ținîndu-l sub braț așa cum era, învelit într-o cîrpă, s-a înclinat în fața lui Sutra.

— Îți mulțumesc. Să știi că e în mîini bune.

— Du-te cu Dumnezeu, a spus Sutra, a șovăit o clipă, apoi a zîmbit. Păzește-ți ochii, fiule. Cînd n-ai hrană pentru ei, rămîi mereu flămînd.

— Am să țin minte, s-a înclinat iar Peter Marlowe; i s-au aprins obrajii, se întreba acum dacă nu o fi chiar adevărat că bătrînii de pe aici știu să ghicească gîndurile oamenilor, măcar uneori. Îți mulțumesc. Pace ție!

— Pace și ție, pînă la următoarea întîlnire.

Peter Marlowe s-a întors scurt și a ieșit. Sulina era la fereastra ei, a văzut-o cînd a dat ocol casei. Sarongul o acoperea acum toată. Privirile li s-au întîlnit, au rămas o clipă ochi în ochi, făgăduința a fost dată, primită și împărtășită. A urmărit cele două umbre cum urcă pieziș dealul către junglă și le-a însoțit cu gîndul bun pînă ce s-au făcut nevăzute.

Sutra a suspinat adînc, a pășit fără zgomot în camera Sulinei. Ea stătea visătoare la fereastră cu sarongul în jurul umerilor. Sutra avea o nuielușă de bambus în mînă; a lovit-o

tare, dar nu prea tare, peste coapsele goale.

— Asta e pentru că l-ai ispitit pe englez, cînd eu nu ți-am spus încă să-l ispitești, a certat-o el, încercînd să pară foarte supărat.

— Da, tată, a scîncit ea și fiecare suspin al ei era pentru el ca un cuțit înfipt în inimă.

Dar cînd a rămas singură, s-a strîns ghem în culcuș și a plîns nițel numai pentru ea, doar de plăcerea lacrimilor. Arsura loviturii i s-a întins în trup ca un fior moale, copleșitor de dulce.

Cînd erau cam la o milă de sat, Împăratul și Peter Marlowe s-au oprit să-și dreagă răsuflarea. Abia atunci a băgat de seamă King că Peter Marlowe poartă o legătură sub braț.

Pînă atunci mersese el în față, atît de concentrat asupra izbînzilor din noaptea aceea, atît de atent la pericolele ce-i puteau pîndi în întuneric, încît nu o observase înainte.

— Ce-ai acolo? Un supliment de haleală?

A rămas cu ochii la Peter Marlowe cînd

acesta, zîmbind mîndru, a desfășurat cîrpa.

— O surpriză!

Împăratului i s-a oprit inima în loc.

— Ce mi-ai făcut, nenorocitule? Ți-ai pierdut mințile?

— Care-i problema? s-a mirat aproape sincer Peter Marlowe.

— Ai căpiat? Chestia asta ne bagă într-un rahat mai mare decît naiba știe ce! N-ai nici un drept să ne pui la amîndoi capul la bătaie pentru un împuțit de aparat de radio. Și n-ai nici un drept să te folosești de legăturile mele pentru învîrtelile tale, să știi!

Peter Marlowe a simțit că-l înghite pămîntul. Parcă nici nu-i venea să creadă.

— N-am vrut să fac nimica rău…

— Tu nu-ți dai seama, fir-ai să fii de bleg! s-a înfuriat și mai tare Împăratul. Radioul ăsta e dinamită curată!

— Dar în lagăr nu mai avem…

— Și nici nu trebuie! Aruncă-l naibii chiar în clipa asta! Și-am să-ți mai spun ceva. Între noi doi totul s-a terminat. Gata! N-ai dreptul să mă bagi în nu știu ce încurcături fără să-mi spui nimic. Ar trebui să-ți dau o bătaie să-ți sune apa-n cap!

— Încearcă!

Peter Marlowe era și el acum mîniat și furios, la fel de furios ca și Împăratul.

— Mi se pare c-ai uitat că sîntem în război și că n-avem nici un radio în lagăr. Unul dintre motivele pentru care am venit cu tine este că am sperat să fac rost de un condensator. Iar acum am un aparat complet... care și merge!

— Aruncă-l dracului!

— Nu.

Cei doi bărbați stăteau față-n față, neclintiți, neînduplecați. O clipă, doar o clipă, Împăratul a fost cît pe o să se năpustească asupra lui Peter Marlowe, să-l facă fărîme.

Împăratul știa însă că înverșunarea nu face

nici doi bani atunci cînd ai de luat o hotărîre importantă, iar acum, după ce trecuse de primul șoc, putea iar să judece la rece și să analizeze situația.

În primul rînd, trebuia să recunoască faptul că, deși nu prea se face să riști atît de tare, de data asta reușita era clară. Dacă Sutra n-ar fi avut chef să-i dea lui Pete radioul, s-ar fi fofilat el cumva, i-ar fi spus: „La dracu', n-avem nici un radio pe-aici!" și salut. Așa că pînă aici nu s-a petrecut nimic rău. Iar afacerea s-a făcut în particular, între Pete și Sutra, pentru că Cheng San trebuie să fi fost deja plecat.

În al doilea rînd, un radio de a cărui existență el știe, dar care nu se află în baraca lui, i-ar putea fi mai mult decît folositor. În felul ăsta ar fi la curent eu evoluția situației și ar ști precis cînd trebuie să pună la punct evadarea. Așa că, una peste alta, nu-i nici o nenorocire… decît că Pete a cam sărit peste cal. Acum, hai să vedem cum stau lucrurile și-aici. Dacă ai încredere într-un om și-l angajezi, înseamnă că

ai nevoie de mintea lui. Nu-i nici o scofală să te-alegi cu un tip care știe doar să stea la locul lui și să-ți execute ordinele. Iar Pete fusese cu siguranță la înălțime în timpul tratativelor. Atunci cînd se organizează evadarea, dacă va fi cazul, Peter va fi inclus și el în pluton. Trebuie să fie și unul care vorbește limba. Da, și încă ceva: Pete nu s-a speriat, chiar deloc. Deci, trăgînd linie, Împăratul își dădea acum seama că ar fi o neghiobie să se ia la bătaie cu el înainte de a ști limpede cum ar putea folosi această nouă situație ca un om de afaceri ce se află. Chiar așa, nu trebuia să-și iasă din sărite ca un copilaș de doi ani.

— Pete.

A văzut sfidarea din ochii lui Peter Marlowe, a văzut și cum i s-au încordat fălcile. „Mă întreb dacă i-aș putea veni de hac slăbănogului. Asta da, sigur. Am douăzeci, poate treizeci de kilograme în plus."

— Da?

— Îmi pare rău că mi-a sărit țandăra. Ches-

tia cu radioul e o idee bună.

— Cum?

— Am zis doar că-mi pare rău. E o idee minunată.

— Zău dacă te mai înțeleg, a rămas nedumerit Peter Marlowe. Acum sari la mine ca un nebun, iar în secunda următoare îmi spui că e o idee bună.

„Îmi place tipul, fir-ar el să fie, și-a zis Împăratul în sinea lui. Are vînă."

— Vezi tu, eu cam fac alergie la radiourile astea, n-au nici un viitor, a rîs el încetișor. N-au nici o valoare la a doua vînzare!

— Asta înseamnă că nu te-ai săturat de mine?

— Pe naiba, nu. Sîntem pretenari! l-a înghiontit el în glumă. Am fost doar puțin întors pe dos de faptul că nu mi-ai spus. Aici n-ai făcut bine.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Îmi cer scuze. M-am purtat caraghios și am fost și nedrept.

Știi doar că n-aș fi vrut să-ți creez probleme în nici un fel. Zău că-mi pare rău.

— Hai să batem palma. Îmi pare rău că mi-am ieșit din sărite. Dar data viitoare să-mi spui dinainte atunci cînd ai de gînd să faci ceva.

Peter Marlowe i-a strîns mîna.

— Ai cuvîntul meu.

— Pentru mine e de-ajuns, a spus King, bucurîndu-se în gînd că a trecut norul. Acum spune-mi și mie ce dracu' e ăla un condensator?

Peter Marlowe i-a povestit despre cele trei ploști.

— Înseamnă că tot ce-i trebuie lui Mac e un singur condensator, nu-i așa?

— El așa crede.

— Știi ce-aș zice eu? Cred că cel mai bine ar fi să scoți numai condensatorul și să renunți la radio. Îl îngropi aici. Are să fie în siguranță. Iar dacă aparatul vostru nu funcționează, putem

să venim oricînd să-l luăm. N-ar fi o problemă pentru Mac să pună condensatorul înapoi. Ar fi cu adevărat cam greu de ascuns radioul în lagăr și, în definitiv, ar fi și prea mare ispita să bagi pur și simplu porcăria asta în priză, nu-i așa?

— Ba da, a fost de acord Peter Marlowe, apoi s-a uitat întrebător la King. Ai să vii atunci cu mine să-l luăm?

— Sigur că da.

— Dacă, dintr-un motiv sau altul, eu n-am să mai pot veni, te duci tu singur după el? Dacă te roagă Mac sau Larkin?

King a stat o clipă pe gînduri înainte de a răspunde.

— Sigur.

— Pe cuvîntul tău?

— Da, a zîmbit subțire Împăratul. Pui mare preț pe chestia asta cu cuvîntul dat, nu-i așa, Peter?

— Cum altfel poți judeca un om?

Lui Peter Marlowe nu i-au trebuit decît cîteva secunde ca să desprindă firele care legau condensatorul de măruntaiele radioului. A mai trecut un minut pînă a săpat o gropiță în pămînt și a învelit bine aparatul cu cîrpa. Au pus o piatră plată pe fundul gropii, au acoperit bine radioul cu frunze uscate, au netezit pămîntul din jur și au tras un ciot de lemn peste ascunzătoare. În două săptămîni umezeala din sol avea să-l facă inutilizabil, dar asta le dădea destul timp să se întoarcă după el dacă nu izbuteau să repare pînă atunci aparatul ascuns în ploști.

Peter Marlowe și-a șters sudoarea de pe frunte. O boare fierbinte, venită pe neașteptate, îi învăluise dintr-o dată, iar mirosul de transpirație atrăgea noi nori de insecte care bîzîiau înnebunite în jurul lor.

— Mama lor de țînțari! a suduit el încet, apoi a ridicat privirea spre cerul întunecat ca să ghicească timpul, cuprins de îngrijorare. Nu crezi că e cazul să o cam luăm din loc?

— Încă nu. E doar patru și un sfert. Momentul cel mai potrivit este cu puțin înainte de a se lumina. Mai așteptăm zece minute, atunci ajungem exact la vreme. Prima dată, a zîmbit King, prima dată cînd am trecut gardul mi-a fost și mie cam frică. La întoarcere a trebuit să aștept chiar lîngă rețeaua de sîrmă ghimpată. O jumătate de oră, dacă nu mai mult, am stat acolo pînă ce am putut să mă strecor înapoi. Doamne, cînd îmi amintesc… M-au trecut toate nădușelile, a încheiat el, alungînd cu mîna roiul de musculițe. Fir-ar ei de țînțari!

Au mai stat jos un timp, ascultînd perpetua mișcare a junglei. O mulțime de licurici se înșirau în șănțulețul din marginea potecii, luminînd-o.

— Parc-am fi noaptea pe Broadway[44], a spus King.

---

[44] Stradă din New York unde se află multe teatre, cinematografe, restaurante cu reclame luminoase.

— Am văzut pe vremuri un film, îi spunea *Times Square*[45]. O poveste cu ziariști. Stai să-mi amintesc. Cred că era cu Cagney[46].

— De ăsta nu-mi aduc aminte. Dar Broadway-ul trebuie să-l vezi așa cum e în realitate. Ca și cum s-ar face zi în mijlocul nopții. Peste tot numai reclame de neon și lumini de tot felul.

— Tu de-acolo ești? Din New York?

— Nu. Am fost acolo de vreo două ori. De fapt, am fost cam peste tot.

— Dar de unde ești?

— Taică-meu e mereu pe drumuri, a dat din umeri King.

— Ce meserie are?

---

[45] Piață în extremitatea Broadway-ului în care este situată și redacția ziarului „New York Times”.

[46] James Cagney (1900–1986), celebru actor american de film.

— Bună întrebare. Cîte puțin din una, cîte puțin din alta. Dar majoritatea timpului e beat.

— Înțeleg. Trebuie să fie cam greu cu el.

— Cînd ești copil e destul de greu.

— Mai ai pe cineva?

— Maică-mea a murit. S-a prăpădit cînd eu aveam vreo trei ani. Frați sau surori n-am. M-a crescut tata. E un pierde-vară, dar am învățat de la el multe despre viață. Una la mînă că sărăcia e o boală. Doi la mînă că banii sînt totul. Trei la mînă, nu contează cum îi dobîndești, totul e să-i ai.

— Știi, eu nu m-am gîndit niciodată prea mult la bani. Îmi închipui că în armată... vezi tu, îți vine mereu solda lunară, ai asigurat un anumit nivel de viață, așa că banii nu înseamnă mare lucru.

— Cît cîștigă taică-tău?

— Nu știu precis. Bănuiesc eu că în jur de șase sute de lire pe an.

— Cristoase! Asta face numai două mii pa-

tru sute de dolari. Păi, luam eu o mie trei sute la gradul meu de caporal. Pe cinstea mea că nu m-aș osteni pentru banii ăștia.

— Poate c-o fi altfel în State. Dar în Anglia te poți descurca binișor. Desigur, mașina noastră e destul de veche, dar asta nu prea contează, iar cînd termini serviciul ai și-o pensie.

— Cît?

— Aproximativ jumătate din solda ta.

— Asta mi se pare o nimica toată. Nu-i înțeleg pe cei care se fac militari de carieră. O fi pentru că n-au reușit altfel în viață.

Din coada ochiului, King a băgat de seamă cum s-a îmbățoșat Peter Marlowe.

— Sigur, a adăugat el repede, asta nu se referă la Anglia. Eu spuneam cum e în Statele Unite.

— E o viață frumoasă în armată… pentru un bărbat. Bani destui… duci o viață interesantă în cele mai diferite părți ale lumii. Mereu lume nouă, întîlniri, petreceri… Pe urmă, ofițerii mai

au și un alt fel de prestigiu, a mai spus Peter Marlowe, aproape ca o scuză. Păstrătorii tradiției, chestii de-astea, știi tu.

— Ai să rămîi în armată și după război?

— Bineînțeles.

— Mie îmi pare, a cugetat King, scobindu-se în dinți cu o bucățică de coajă de copac, mi se pare că-i prea ușor așa. Nu-i ceva după care să te dai în vînt și nici nu-i o treabă de viitor să primești mereu ordine de la niște tipi care, cei mai mulți, sînt niște oameni de nimic. Cel puțin așa îmi pare mie. Și, pe naiba, asta nu-i leafă din care să te-alegi cu ceva. Să știi, Pete, ar trebui să vii să vezi cum e în State. Cum e acolo nu-i nicăieri în lume. Chiar nicăieri. Fiecare de capul lui și unul mai al dracului decît altul. Tot ce ai de făcut e să prinzi un fir și să fii mai bun decît mototolul de-alături. Asta zic și eu viață interesantă.

— Nu cred că mi s-ar potrivi. Într-un fel, știu că nu-s făcut să cîștig bani. Mie mi-e mai bine să fac ceea ce m-am născut să fac.

— Asta-i o prostie. Numai pentru că taică-tău s-a făcut militar…

— Ni se trage încă din 1720. Din tată-n fiu. Cam prea lungă tradiția ca să încerci să lupți împotriva ei.

— E ceva vreme! a mormăit King. Eu nu știu decît de tata și de tata lui tata. Mai încolo… nimic. Tot ce știu e că strămoșii mei se presupune că au venit de pe Vechiul Continent cîndva prin 1880.

— Din Anglia?

— Pe naiba! Cred că din Germania. Sau poate de pe undeva din centrul Europei. Cui dracului îi mai pasă acum? Sînt american și asta-i tot ce contează.

— Toți cei din neamul Marlowe au fost militari, asta-i situația!

— Ba pe naiba! Nu depinde decît de tine. Fii atent. Hai să luăm situația ta de acum. Ești în bani pentru că ți-ai pus mintea la bătaie. Poți să ajungi mare în afaceri, totul e să vrei. Știi să

vorbești ca un asiatic, nu-i adevărat? Eu am nevoie de mintea ta. Pentru asta eu te plătesc... stai așa, nu te zburli iar la mine! Ăsta-i stilul american. Cui îi mișcă mintea ia bani pentru asta. Asta n-are nimic de-a face cu faptul că sîntem prieteni. Nimic. Dacă n-aș plăti înseamnă că sînt ultimul om.

— Dar asta-i rău. Nu trebuie să fii plătit dacă vrei să dai o mînă de ajutor.

— Zău dacă nu trebuie să-ți fac nițică educație. Mi-ar plăcea să te iau cu mine în State și să te pun pe calea cea dreaptă. Cu accentul tău caraghios de inglișman le-ai face praf pe toate muierile. Le-ai da gata într-o clipită. Te-am pune șef peste sectorul de lenjerie de damă.

— Doamne sfinte! i-a zîmbit Peter, dar cu o umbră de oroare în glas. Să mă pui pe mine să vînd ceva e ca și cum m-ai pune să zbor.

— Dar tu știi să zbori.

— Fără avion, asta am avut în vedere.

— Sigur. Am glumit, s-a corectat King, s-a

uitat la ceas. Parcă trece vremea mai încet cînd ai de așteptat.

— Cîteodată îmi vine să cred că nu mai scăpăm niciodată din cloaca asta împuțită.

— Ehei, Unchiul Sam i-a cam pus pe fugă pe niponi. Acum nu mai durează mult. Și chiar dacă durează, cui dracului îi pasă? Noi sîntem niște oameni făcuți, prietene. Asta-i tot ce contează.

King s-a mai uitat o dată la ceas.

— Hai să luăm colbu-n copite.

— Ce-i aia?

— S-o luăm din loc.

— A, așa? s-a ridicat în picioare Peter Marlowe. Macduff, arată calea![47] a exclamat el bucuros.

— Cum?

— Așa, o vorbă înseamnă „Să luăm colbu-n

---

[47] Replică din tragedia „Macbeth” de William Shakespeare.

copite”.

Încîntați amîndoi că s-au împrietenit la loc, au pornit prin junglă. Au traversat drumul fără probleme. Acum, după ce au trecut de zona patrulată, au luat-o pe o scurtătură și au ajuns cam la un sfert de milă de lagăr. King pășea în față, calm, netulburat. Numai licuricii și roiurile de țînțari ce-i mai stînjeneau ceva la mers.

— Cristoase, ăștia pișcă parcă mai rău.

— Așa e. Dac-aș putea i-aș frige pe toți, i-a răspuns tot în șoaptă Peter Marlowe.

În clipa următoare au văzut baioneta îndreptată spre ei. Au încremenit pe loc.

Japonezul ședea cu spatele sprijinit de un copac, cu ochii pironiți la ei, cu un rînjet înfiorător pe față; arma o ținea între genunchi, cu baioneta înainte.

I-a fulgerat pe amîndoi același gînd: „Doamne! Utram Road! Sîntem morți. Ucide!”

King a reacționat primul. Dintr-un salt a fost asupra santinelei, i-a smuls arma din mînă,

s-a rostogolit într-o parte și într-o clipă a fost iar în picioare, gata să-i zdrobească japonezului capul cu patul puștii. Peter Marlowe s-a aruncat și el să-l strîngă de gît. Un al șaselea simț i-a dat de veste, s-a răsucit din săritură, cu mîinile întinse, s-a izbit de copac.

— Nu te-atinge de el!

Peter Marlowe a sărit în picioare, l-a luat de mijloc pe King, l-a tras mai încolo.

Santinela nu se mișcase. Același zîmbet răuvoitor îi strîmba fața.

— Ce dracu' faci? a șuierat îngrozit King, ținînd arma sus, gata să lovească.

— Nu te apropia de el! Hai mai repede de-aici, pentru numele lui Dumnezeu!

Peter Marlowe i-a smucit carabina din mîini, a aruncat-o lîngă japonezul mort. Abia atunci a văzut King șarpele din poala santinelei.

— Doamne, a hîrîit el, făcînd un pas înainte să-l vadă mai bine.

Peter Marlowe l-a prins iar în brațe, s-a agă-

țat de el ca un nebun.

— Nu te-apropia! Fugi dracului de-aici, fugi!

A luat-o primul la goană, cît mai departe de copaci, croindu-și drumul de-a dreptul prin tufișuri, fără să-i pese de zgomot. King s-a repezit după el. S-au oprit numai cînd au ajuns într-o poiană.

— Ce-ai înnebunit? s-a strîmbat King, luptînd să-și recapete răsuflarea. Nu era decît un prăpădit de șarpe!

— Era un șarpe zburător, a gîfîit Peter Marlowe. Ăștia trăiesc în copaci. Dacă te înțeapă, mori pe loc, bătrîne. Se urcă sus, pe crengi, se încolăcesc strîns, ca un arc și-și dau drumul jos, drept. În capul victimei. Avea unul în poală și unul dedesubt. În mod sigur mai erau și alții, pentru că se țin întotdeauna în cuiburi.

— Sfinte Cristoase!

— De fapt, bătrîne, ar trebui să le fim recunoscători tîrîtoarelor acelora scîrboase, a spus Peter Marlowe, încercînd să respire mai rar ca

să-și potolească bătăile inimii. Japonezul mai era cald încă. Nu era mort de mai mult de două minute. Dacă nu-l mușcau, ne-ar fi prins. Și trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-am luat la harță. Asta le-a dat timp șerpilor să-și facă treaba. Niciodată n-o să mai fim atît de aproape de a da în primire! De moarte, înțelegi? Niciodată!

— Iar eu n-am să mai vreau să văd un blestemat de japonez cu o blestemată de baionetă îndreptată spre mine în toiul unei nopți blestemate ca asta. Haidem! Mai bine să plecăm naibii de-aici.

Curînd au ajuns în apropierea rețelei de sîrmă ghimpată, s-au pregătit să aștepte momentul potrivit. Încă nu puteau să parcurgă în fugă distanța scurtă pînă la gard. Era prea multă lume în jur. Ca un făcut, mulți se mai plimbau încă, niște stafii umblătoare, cei care n-aveau somn și cei care dormeau de-a-n picioarelea.

Erau binevenite clipele acelea de odihnă

pentru că încă le mai tremurau genunchii; erau amîndoi recunoscători că au scăpat cu viață și de data asta.

„Doamne, ce noapte, își zicea în gînd King. Dacă nu era Pete, aș fi fost mort și-ngropat. Am fost cît pe ce să-i pun japonezului piciorul în piept înainte de a-l izbi cu patul armei. N-a mai lipsit decît un pas. Șerpii! Nu pot să-i sufăr pe șerpi. Hidoase ființe!"

Pe măsură ce se liniștea, stima lui față de Peter Marlowe era tot mai mare.

— Ea doua oară cînd mă scoți din belea, i-a șoptit.

— Tu ai pus primul mîna pe armă. Dacă japonezul nu era mort, l-ai fi ucis sigur. Eu am fost mai lent.

— Ei, eu eram mai în față..., s-a oprit din vorbă King, a zîmbit. Hei, Peter. Noi facem echipă bună împreună. Cu înfățișarea ta și mintea mea, o scoatem noi la capăt.

Pe Peter Marlowe l-a pufnit rîsul. A încercat

să și-l înăbușe, s-a rostogolit pe spate. Hohotele acelea sugrumate și lacrimile ce-i șiroiau pe obraji l-au molipsit și pe King, a început și el să se chircească de rîs. Într-un tîrziu, Peter Marlowe a șoptit printre sughițuri:

— Termină o dată, pentru Dumnezeu.

— Tu ai început.

— Ba nu.

— Nu, tu... ai spus, ai spus..., nu și-a mai terminat vorba King, ștergîndu-și lacrimile. Parcă-l văd pe niponul ăla. Ședea, păcătosul, ca un maimuțoi și...

— Ia uită-te acolo!

Le-a pierit rîsul la amîndoi.

De cealaltă parte a rețelei de sîrmă ghimpată, Grey își făcea rondul. L-au văzut cum se oprește în dreptul barăcii americanilor. L-au văzut cum așteaptă în umbra zidului, cum se uită spre gard, aproape pe direcția lor.

— Crezi că știe? a întrebat în șoaptă Peter Marlowe.

— Habar n-am. Dar e sigur că nu putem risca să trecem acum. Măi așteptăm.

Au mai așteptat. Încet, cerul a început să se însenineze. Grey se ținea tot în partea umbrită, mai pîndea spre baraca americanilor, își plimba privirea prin lagăr. Împăratul își dădea seama că, din locul unde se postase, Grey putea să-i vadă patul. Știa că Grey văzuse că el nu-i acolo. Dar așternutul era desfăcut, putea să fi ieșit și el la plimbare prin lagăr, ca și alții pe care nu-i lua somnul. Nu exista nici o regulă care să zică limpede că trebuie să stai în patul tău. „Dar hai mai repede, șterge-o dracului de-aici, Grey!”

— Acum trebuie să trecem dincolo cît de iute, a șoptit King. Se luminează și asta nu-i bine deloc.

— Să încercăm prin altă parte?

— De acolo vede toată lungimea gardului, pînă în colțul celălalt.

— Crezi că a scăpat ceva… ne-o fi turnat ca-

reva?

— S-ar putea. Dar poate că-i numai o coincidență, și-a mușcat buzele King.

— Ce-ai zice s-o luăm prin zona latrinelor?

— Prea mare riscul.

Au mai așteptat. Pe urmă l-au văzut pe Grey că se mai uită o dată în direcția lor și pleacă. L-au urmărit din ochi pînă a dat colțul după zidul închisorii.

— S-ar putea să fie o cursă, a zis King. Să-i mai dăm două minute.

Secundele li se păreau ceasuri, cerul se lumina tot mai tare, umbrele începeau să se risipească. Acum nu mai era nimeni în preajma gardului, nimeni la vedere.

— Hai, acum sau niciodată.

Au străbătut în goană distanța pînă la gard: în cîteva secunde au trecut pe sub sîrma ghimpată și s-au băgat în șanțul de scurgere.

— Fugi la baracă, Rajah. Eu mai aștept.

— Okay!

Cu toate că era mai voluminos, King era și iute de picior; în cîteva clipe a fost în baracă. Peter Marlowe a ieșit din șanț. Parcă i-a șoptit un glas să se așeze pe marginea șanțului și să rămînă cu ochii în zare, privind dincolo de lagăr prin rețeaua de sîrmă ghimpată. Atunci, din coada ochiului, l-a zărit pe Grey cum dă colțul și se oprește. Și-a dat seama imediat că a fost văzut.

— Marlowe!

— A, salut, Grey. Nici tu nu poți dormi? l-a întrebat, pocnindu-și oasele.

— De cît timp ești aici?

— De cîteva minute; cred. Am ostenit de-atîta mers și m-am așezat să mă odihnesc.

— Unde ți-e amicul?

— Care dintre ei?

— Americanul, a zîmbit strîmb Grey.

— Ce știu eu? Doarme, probabil.

Grey s-a uitat cu luare-aminte la straiele chinezești de pe Peter Marlowe. Tunica era sfîșiată la umeri și udă de sudoare. Pe piept și pe genunchi era plin de noroi și de bucăți de frunze uscate. O dîră de noroi pe obraz.

— Cum de te-ai murdărit în halul ăsta? Și de ce ești atît de transpirat? Ce mai pui la cale?

— Sînt murdar pentru că... un pic de noroi cinstit nu deranjează pe nimeni. De fapt, a continuat Peter Marlowe, ridicîndu-se în picioare și scuturîndu-și genunchii și fundul pantalonilor, nimic nu-i mai bun decît un pic de noroi ca să te facă să te simți curat după ce te speli. Și transpir pentru că transpiri și tu. Știi cum vine chestia asta la tropice... căldură mare, specificul local.

— Ce ai în buzunare?

— Faptul că ai o minte redusă și bănuitoare ca de gîndac încă nu înseamnă că toată lumea nu face altceva decît să transporte marfă de contrabandă. Nu e nici o regulă care să-i interzică omului să se plimbe prin lagăr dacă n-are

somn.

— Corect, i-a replicat Grey. Dar există o regulă care interzice plimbările în afara lagărului.

Peter Marlowe l-a măsurat nonșalant cu privirea, dar nu se simțea deloc în apele lui. Încerca să ghicească ce naiba o fi în mintea lui Grey. O fi știind oare ceva?

— Trebuie să fii nebun să încerci una ca asta.

— Chiar așa.

Grey s-a mai uitat o dată la el, lung, scrutător. Apoi s-a întors și a plecat.

Peter Marlowe l-a urmărit cu privirea. Pe urmă s-a întors și el și a plecat în direcția opusă, fără să arunce măcar o privire spre baraca americanilor. În ziua aceea Mac urma să iasă de la infirmerie. Peter Marlowe a zîmbit, gîndindu-se la cadoul care-l aștepta pe Mac la reîntoarcerea acasă.

În siguranță acum, lungit în patul lui, King

l-a petrecut cu ochii pe Peter Marlowe. Apoi s-a concentrat asupra lui Grey, inamicul care stătea țeapăn și amenințător în lumina tot mai puternică a zorilor.

Scheletic, cu niște pantaloni scurți, ferfenițiți pe el, cu niște galenți primitivi în picioare, fără cămașă, cu banderola de ofițer pe brațul gol, cu o beretă răpciugoasă, de la trupele de tancuri, pe cap. O rază subțire de soare s-a aprins pe insigna metalică de pe beretă, transformînd-o din nimic în aur topit.

„Cît oi fi știind tu, Grey, ticălosule?” s-a întrebat Împăratul în sinea lui.

CARTEA III

15

Era la puțin timp după răsăritul soarelui.

Peter Marlowe stătea întins în patul lui, luptîndu-se să-și alunge somnul.

„N-o fi fost oare doar un vis?” s-a întrebat, trezindu-se brusc. Cu degetele tremurînde, a pipăit bucățica de pînză în care era înfășurat condensatorul și abia atunci a știut sigur că n-a fost vis.

Ewart s-a foit în patul de sus, suspinînd că trebuie să se scoale.

— *’Mahlu* să fie de capul nopții, a mormăit el, atîrnîndu-și picioarele peste marginea patului.

Peter Marlowe și-a amintit că era rîndul unității lui să facă de serviciu la closete. A ieșit din baracă și s-a dus să-l trezească în ghionți pe Larkin.

— Ce? Cine? A, tu erai, Peter, s-a bîlbîit Larkin, revenind cu greu la realitate. Ce s-a întîmplat?

Peter Marlowe s-a stăpînit cu greu să nu-i destăinuie deodată vestea cea bună despre condensator; dorea să aștepte pînă ce este și Mac de față, așa că a spus doar atît:

— De serviciu la budă, bătrîne.

— Cristoșii și Dumnezeii! Iar ne-a venit rîndul?

Larkin s-a întins cît era de lung ca să-și potolească junghiul din spate, și-a legat sarongul, și-a tras papucii în picioare.

Au găsit minciogul și un bidon de cinci galoane, au trecut în cealaltă parte a lagărului care tocmai începuse să se trezească la viață. Cînd au ajuns în zona latrinelor n-au dat nici o atenție celor care se aflau acolo, după cum nici aceștia nu i-au băgat în seamă.

Larkin ridica scîrbit capacul de pe gurile de puț, iar Peter Marlowe plimba repede mincio-

gul pe pereții găurii. Cînd scotea plasa afară aceasta era plină de gîndaci. Scutura conținutul minciogului în bidon și mai învîrtea o dată unealta în gaură. Încă o recoltă bogată.

Larkin punea capacul la loc și treceau la puțul următor.

— Ține bine bidonul, a spus enervat Peter Marlowe. Uite ce-ai făcut! Mi-au scăpat cel puțin o sută.

— Lasă că mai sînt destui, a bombănit dezgustat Larkin, apucînd bidonul mai strîns.

Putoarea era năprasnică, dar și recolta era bogată. Nu după mult timp bidonul s-a umplut. Cel mai mic dintre gîndaci măsura aproape patru centimetri. Larkin a potrivit capacul la bidon și au pornit cu el spre infirmerie.

— Nu prea mi-ar surîde asta ca meniu fix, a declarat Peter Marlowe.

— Chiar n-ai mințit că ai mîncat așa ceva în Java, Peter?

— Sigur că nu. Ca și tine, de altfel. Aici, la Changi.

Larkin era să scape bidonul din mînă.

— Ce spui?

— Doar nu crezi că o să le dau doar doctorilor acest deliciu oriental, care mai e și sursă de proteine, și n-am să profit și eu, pentru noi toți, nu-i așa?

— Dar am avut o convenție! a strigat la el Larkin. Ne-am înțeles toți trei că nu gătim nici o mîncare exotică înainte de a le spune și celorlalți.

— I-am spus lui Mac și el a fost de acord.

— Dar eu n-am fost, ce mama dracului!

— Ei, haide, gata, colonele! A trebuit să-i prindem și să-i preparăm în secret și pe urmă ne-am desfătat ascultîndu-te ce mîncărică bună ți-am făcut. Află că sîntem și noi la fel de gingași la mîncare ca și tine.

— Data viitoare vreau să știu și eu ce înghit. Îți ordon, să știi!

— Am înțeles, să trăiți! s-a hlizit Peter Marlowe.

Au predat bidonul la bucătăria infirmeriei. Era o încăpere mică, separată, unde se gătea numai pentru bolnavii aflați în stare disperată.

Cînd s-au întors la bungalov, Mac îi aștepta deja. Avea obrazul galben-cenușiu, ochii injectați, îi tremurau mîinile, dar trecuse peste criza de friguri. Acum putea iar să zîmbească.

— Mă bucur că ești iar printre noi, camarade, a anunțat ritos Larkin, luînd loc pe pat.

— Bine.

Cu un gest indiferent, Peter Marlowe a scos din buzunar bucățica de cîrpă.

— A, apropo, a spus el cu o neglijență voit accentuată. S-ar putea ca asta să folosească la ceva, cîndva.

Mac a desfăcut legăturica fără nici un chef.

— Să mă trăsnească Dumnezeu! a rostit Larkin.

— Al dracului să fii, Peter, a spus Mac cu vo-

ce tremurîndă. Tu ce vrei, să-mi provoci un atac de cord?

Peter Marlowe păstra o figură impasibilă, glasul la fel, plat, dar sufletul îi tresaltă de bucurie.

— N-are rost să ne sară tensiunea dintr-o nimica toată.

Pe urmă nu și-a mai putut reține surîsul. Jubila.

— Fir-ai tu să fii cu sîngele tău rece de insular cu tot, a încercat Larkin să pară supărat, dar era și el la fel de încîntat. Cum de-ai pus mîna pe el, camarade?

Peter Marlowe a dat din umeri.

— Tîmpită întrebare. Iartă-mă, Peter, și-a cerut scuze Larkin.

Peter Marlowe știa că nu-l va mai întreba niciodată. Era mult mai bine ca ei să nu știe nimic despre sat.

Se lăsase înserarea.

Larkin stătea de pază. Peter Marlowe stătea și el de pază. Ascuns sub pologul de țînțari, Mac a montat condensatorul. Apoi, arzînd de nerăbdare și rostind în gînd o rugăciune, a conectat cordonul de legătură la sursa de curent. Scăldat de sudoare, a dus casca la ureche.

Chinul așteptării. Era o zăpușeală sufocantă sub polog, iar zidurile și podeaua de beton păstrau căldura soarelui aflat acum la asfințit. A auzit un țînțar bîzîind agresiv, gata să atace. Mac l-a înjurat, dar n-a încercat să-l descopere și să-l prindă pentru că, deodată, s-au auzit niște paraziți în cască.

Degetele încordate, ude de transpirația ce i se prelingea pe brațe, i-au alunecat pe șurubelniță. S-a șters pe mînă. Bîjbîind, a găsit buza șurubelului de la potențiometru, a început să-l răsucească încet, cu nesfîrșită grijă. Paraziți. Numai paraziți. Și, dintr-o dată, muzică. O înregistrare de-a lui Glenn Miller[48].

---

[48] Glenn Miller (1904–1944), muzician ameri-

Melodia s-a terminat, s-a auzit vocea crainicului: „Aici Calcutta. Continuăm recitalul lui Glenn Miller cu melodia «Serenadă sub Lună»”.

Prin deschiderea ușii, Mac îl vedea pe Larkin cum stă ghemuit în întuneric, iar dincolo de el se zăreau oameni trecînd încoace și încolo pe aleea dintre șirurile de bungalovuri de beton. I-a venit să iasă afară și să strige: „Hei, băieți, nu vreți să ascultați știrile? Am prins Calcutta!”

Mac a mai ascultat cîteva minute, apoi a deconectat aparatul de la rețea, a băgat ploștile în învelitorile lor de pîslă cenușiu verzuie, le-a lăsat aruncate pe cele două paturi. La zece, postul de radio Calcutta va difuza un buletin de știri, așa că, pentru a nu mai pierde timpul, Mac a ascuns cordonul și casca sub saltea în loc să le bage în cea de-a treia ploscă.

Stătuse chircit sub polog atîta vreme încît simțea că-i trosnește spinarea; cînd s-a sculat

---

can, interpret și șef de formație de jazz.

în picioare a gemut de durere.

Atent la postul lui de veghe, Larkin a întors capul.

— Ce-i cu tine, camarade? Nu-ți vine somnul?

— Nu prea, băiete.

Mac a ieșit la aer, s-a așezat și el pe vine alături de Larkin.

— N-ar trebui să te obosești prea tare, mai ales acum, în prima zi după ieșirea din spital.

Larkin nici nu avea nevoie să i se spună că aparatul merge perfect. O scurtă privire spre Mac i-a fost de-ajuns. L-a îmboldit ușurel cu cotul.

— Te-ai făcut bine, păcătos bătrîn.

— Unde-i Peter? a întrebat Mac, deși știa că face de pază în partea dinspre dușuri.

— Uite-l acolo. Stă și el ca prostul. Uită-te la el!

— Hei, *’mahlu sana!* a strigat Mac.

Peter Marlowe știa de-acum că Mac își terminase misiunea. S-a ridicat de jos și a pornit spre bungalov, spunînd din mers:

— *’Mahlu senderis!*

Ceea ce înseamnă aproximativ: „Ba pe-a mă-tii!” Nici lui nu a trebuit să-i spună nimeni nimic.

— Ce-ați zice de o partidă de bridge? a întrebat Mac.

— Care-i al patrulea?

— Hei, Gavin! a strigat taie Larkin. Vrei să fii tu al patrulea?

Maiorul Gavin Ross și-a tras cu mîna picioarele de pe scăunel. Sprijinit într-o cîrjă, s-a tîrît peste drum, din bungalovul de alături. Era bucuros de invitația să facă o partidă. Nopțile astea erau o pacoste. Și paralizia asta, cine are nevoie de ea? Cîndva fusese bărbat, acum nu mai era nimic. Niște picioare inutile. Condamnat pe viață la cărucior.

Fusese lovit la cap de un vîrf de schijă cu

puțin înainte de capitularea garnizoanei de la Singapore. „N-aveți nici un motiv de îngrijorare, i-au spus atunci doctorii. Vi-l scoatem de îndată ce ajungem într-un spital ca lumea, cu aparatura corespunzătoare. Avem tot timpul.” Dar n-au mai avut parte nici de un spital ca lumea, nici de aparatură corespunzătoare, iar timpul a trecut.

— Na! s-a strîmbat el de durere, lăsîndu-se greu pe pardoseala de beton.

Mac a găsit pe pipăite o pernă, i-a aruncat-o.

— Mersi, bătrîne!

A mai durat ceva pînă s-a așezat ca oamenii, în timp ce Peter Marlowe s-a dus să aducă dinăuntru cărțile de joc, iar Larkin a măturat cu palma spațiul dintre ei. Gavin și-a săltat cu mîna piciorul stîng și l-a tras la o parte, desfăcînd sîrma care-i lega vîrful pantofului de banda metalică montată sub genunchi. Apoi și-a tras la fel și celălalt picior, tot paralizat, ca să elibereze locul, s-a sprijinit de perete, potrivindu-și perna la spate.

— Așa mai merge, a decretat el, netezindu-și mustața bogată, ca a kaizerului Wilhelm[49], cu o mișcare scurtă, nervoasă.

— Te mai doare capul? a întrebat automat Larkin.

— Nu prea rău, bătrîne, i-a răspuns Gavin, la fel de automat. Tu ești partenerul meu?

— Nu. Azi joci cu Peter.

— O, Doamne, băiatul ăsta îmi taie întotdeauna asul cu atu.

— Nu s-a întîmplat decît o dată, a protestat Peter Marlowe.

— Cîte o dată în fiecare seară, a rîs Mac, începînd să împartă cărțile.

— *'Mahlu!*

— Două pici, a deschis vioi Larkin.

Licitația a continuat cu vehemență și pasiune.

---

[49] Friedrich Wilhelm Viktor Albert (1859–1941). Ultimul Împărat al Germaniei (1888–1918).

În noaptea aceea, mult mai tîrziu, Larkin a bătut la ușa unuia dintre bungalovuri.

— Da? a întrebat Smedly-Taylor, mijindu-și ochii în întuneric.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule colonel.

— A, salut, Larkin. Ceva necazuri?

Ce altceva putea să fie decît necazuri? S-a întrebat ce mizerii or mai fi făcut australienii de data asta. S-a ridicat greoi din pat, îl dureau toate oasele.

— Nu, domnule colonel.

Larkin s-a asigurat că nu e nimeni primprejur să tragă cu urechea. A rostit încet și limpede:

— Rușii sînt la patruzeci de mile de Berlin. Manila a fost eliberată. Yankeii au debarcat în Corregidor[50] și pe Iwo Jima[51].

---

[50] Mică insulă fortificată, la intrarea în golful

— Ești sigur, omule?

— Da, domnule colonel.

— Cine…, și-a înghițit vorba Smedly-Taylor. Nu. Nu vreau să știu nimic. Ia loc, colonele, l-a poftit el calm. Ești absolut sigur?

— Da, domnule colonel.

— Tot ce pot să spun, domnule colonel, a zis pe un ton egal, dar solemn, cel mai mare în grad și în vîrstă, este că nu pot face nimic pentru a-l salva pe cel care e prins cu… pe cel care e prins.

Nu dorea nici măcar să pronunțe cuvîntul „radio”.

— Nu vreau să știu nimic despre povestea asta, a adăugat el, cu o umbră de zîmbet care i-a muiat trăsăturile de granit. Te rog numai să-l păzești cu prețul vieții și să-mi comunici

---

Manila, Filipine.

[51] Insulă în Oceanul Pacific, la circa 1200 kilometri sud de Tokyo.

imediat ce auzi ceva.

— Da, domnule colonel. Ne propunem să...

— Nu vreau să aud nimic. Numai știrile, a spus Smedly-Taylor, punîndu-i mîna pe umăr. Iartă-mă.

— Așa e mai sigur, domnule colonel.

Larkin era bucuros că bătrînul comandant n-a vrut să ia cunoștință de planul lor. Stabiliseră ca fiecare dintre ei să informeze doar două persoane. Larkin urma să-i spună lui Smedly-Taylor și lui Gavin Ross, Mac maiorului Tooley și locotenentului Bosley, buni prieteni amîndoi, iar Peter Marlowe Împăratului și părintelui Donovan, capelanul catolic. Aceștia urmau să transmită știrile altor două persoane de încredere și așa mai departe. „Planul nu-i rău, și-a zis Larkin. Bine a făcut Peter că n-a spus cum a făcut rost de condensator. Băiat bun, Peter ăsta."

Tîrziu de tot în aceeași noapte, pe cînd se întorcea de la întîlnirea cu King, Peter Marlowe

l-a găsit încă treaz pe Ewart. Și-a scos capul prin polog și a șoptit înfrigurat:

— Peter! Ai auzit știrile?

— Ce știri?

— Rușii sînt la patruzeci de mile de Berlin. Yankeii au debarcat pe Iwo Jima și în Corregidor.

Peter Marlowe a simțit că-l trece un fior de groaza. „O, doamne, chiar atît de repede?”

— Zvonuri, Ewart. Prostii.

— Ba nu, Peter. Avem iarăși un radio în lagăr. Așa e, cum îți spun. Nu-i zvon. Minunat, ce zici? A, și mai e ceva, am uitat ce-i mai important. Yankeii au eliberat Manila. Acum nu mai e mult, așa-i?

— Nu cred decît dacă văd radioul cu ochii mei.

„Poate că ar fi trebuit să-i spunem numai lui Smedly-Taylor și atît, și-a zis Peter Marlowe, întinzîndu-se în pat. Dacă știe pînă și Ewart, atunci ne-am dus pe copcă.”

Cu atenția încordată, s-a concentrat asupra zgomotelor din lagăr. Întregul Changi părea acum cuprins de o febrilitate crescîndă. Lagărul știa că se afla iar în contact cu lumea.

Scăldat de sudori reci. Yoshima stătea în poziție de drepți în fața generalului înfuriat.

— Ești un prost, un incompetent și un nătărău, i-a comunicat generalul.

Yoshima a închis ochii în așteptarea loviturii și ea nu a întîrziat să vină, o palmă zdravănă, usturătoare, peste obraz.

— Îmi găsești radioul acela, altfel te degradez, imediat. Ți-am anulat transferul. Liber!

Yoshima a salutat reglementar, s-a înclinat apoi adînc, cu perfectă umilință. A ieșit din biroul generalului, mulțumind cerului că a scăpat doar cu atît. „Blestemați să fie ticăloșii de prizonieri!”

Reîntors la corpul de gardă, și-a aliniat trupa, i-a ocărit pe subofițeri, i-a luat la palme

pînă l-a durut mîna. La rîndul lor, sergenții i-au pălmuit pe caporali, aceștia pe ostași, iar ostașii pe coreeni. Ordinul era limpede: „Puneți mîna pe cel cu radioul, că altfel...”

Timp de cinci zile nu s-a întîmplat nimic. Pe urmă temnicerii s-au năpustit asupra lagărului, gata să rupă totul în bucăți. Dar n-au găsit nimic. Trădătorul din interiorul lagărului nu fusese încă în stare să afle ceva, cît de cît, despre locul unde ar putea fi ascuns radioul. Totul a rămas ca înainte, numai că s-a retras promisiunea de a se reveni la rațiile obișnuite. Lagărul s-a cufundat în resemnare, zile lungi de așteptare, și mai lungi acum din cauza lipsei de hrană. Dar oamenii știau că, cel puțin, vor avea știri. Nu zvonuri, ci chiar știri. Iar știrile erau foarte bune. Războiul din Europa se apropia de sfîrșit.

Chiar și în condițiile astea, oamenii erau însă tot mai deprimați. Puțini mai aveau ceva rezerve de mîncare. Iar veștile bune aveau și un revers. O dată ce se termină războiul în Euro-

pa, vor fi trimise tot mai multe trupe în Pacific. Pînă la urmă, va fi atacat și arhipelagul japonez. Iar un asemenea atac îi va scoate din minți pe gardieni. Represalii! Știau cu toții că lagărul de la Changi nu poate avea decît un singur sfîrșit.

Peter Marlowe se îndrepta agale spre zona bucătăriilor, cu plosca de apă agățată la centură. Conveniseră eu Mac și Larkin că e, probabil, mai bine să poarte, pe cît posibil, ploștile asupra lor. Pentru cazul în care s-ar face pe neașteptate o nouă percheziție.

Era într-o bună dispoziție. Cu toate că banii pe care îi cîștigase se topiseră de mult, Împăratul îi mai dădea din cînd în cînd ceva alimente și tutun în contul cîștigurilor viitoare. „Doamne, ce om! își zicea el acum. Dacă nu era el, Mac, Larkin și cu mine am fi la fel de flămînziți ca și toți ceilalți de-aici, din Changi.”

Vremea parcă se mai răcorise. Ploaia din ziua precedentă așezase puțin praful. Era aproape de ora mesei. Cînd a ajuns în dreptul cote-

țelor de păsări, a grăbit pasul. Poate că astăzi găsește și un ou-două. Dar s-a oprit în loc descumpănit.

Lîngă îngrăditura în care își ținea puii unitatea lui Peter Marlowe se adunase o mulțime de oameni furioși, porniți pe violență. A observat cu surprindere că era și Grey printre ei. În fața lui Grey se afla colonelul Foster. Numai cu o cîrpă murdară legată împrejurul coapselor, țopăia ca un apucat, înjurîndu-l cu glas tare, fără nici o noimă, pe John Hawkins care stătea acolo abătut cu cîinele în brațe, îl strîngea la piept cu un gest protector.

— Salut, Max, a spus Peter Marlowe, zăbovind pentru o clipă în preajma cotețelor Împăratului. Ce se petrece aici?

— Salut, Pete, i-a răspuns degajat Max, mutîndu-și grebla în mîna cealaltă.

A surprins reacția instinctivă a lui Peter Marlowe cînd i-a spus Pete. „Ofițerii ăștia! încearcă doar să-l tratezi pe un ofițer ca pe orice băiat de treabă și să-i spui pe nume, că înda-

tă-i sare țandăra. Dracu' să-i ia pe toți!"

— Să vezi, Pete, a mai repetat el numai așa, ca să-i facă în necaz. Toată zavera asta s-a pornit cam acum o oră. Se pare că atunci cîinele lui Hawkins s-a băgat cumva în cotețul labagiului ăstuia și i-a omorît o găină.

— Nu se poate!

— Îl pocesc ăștia în bătaie, mai mult ca sigur. Foster zbiera cît îl ținea gura:

— Vreau să-mi dea altă găină și să-mi dea și despăgubiri. Javra asta mi-a omorît un copil, vreau să fie inculpat pentru crimă!

— Domnule colonel, a intervenit Grey, ajuns la capătul răbdărilor. E vorba de o găină, nu de un copil. Nu poți inculpa un om pentru...

— Găinile astea sînt copiii mei, idiotule! Găină sau copil, care-i deosebirea? Hawkins este un ucigaș ordinar. Un criminal, auzi?

— Ascultați, domnule colonel, s-a înfuriat de-a binelea Grey. Hawkins n-are de unde să vă dea altă găină. Și-a cerut scuze. Cîinele i-a

scăpat din lesă și...

— La curtea marțială! Criminalul de Hawkins și cîinele lui, alt ucigaș! a țipat colonelul Foster, făcînd spume la gură. Javra asta împuțită mi-a omorît o găină și a mîncat-o. A mîncat-o toată, n-au mai rămas decît fulgii din bietul meu copil!

Rînjind sălbatic, a tăbărît asupra lui Hawkins cu mîinile întinse, cu degetele chircite ca niște gheare, vrînd să-i smulgă lui Hawkins cîinele din brațe, țipînd:

— Vă omor, pe tine și pe javra ta împuțită!

Hawkins s-a ferit, l-a împins pe Foster în piept. Colonelul a căzut în fund, iar Rover a început să scheaune de frică.

— V-am spus că-mi pare rău, a spus Hawkins cu vocea gîtuită. Dacă aș avea bani, v-aș da bucuros două, chiar zece găini, dar nu pot! Grey..., s-a întors el disperat către acesta, pentru numele lui Dumnezeu, fă și dumneata ceva!

— Ce naiba mai pot face eu? s-a răstit la el Grey; era obosit și suferea de dizenterie. Știi bine că nu pot să fac nimic. Va trebui să raportez cazul. Cel mai bine ar fi să te scapi de cîinele ăsta.

— Cum adică?

— Doamne, cum de nu pricepi? s-a îndîrjit și mai tare Grey. Am zis să te scapi de el. Să-l omori. Iar dacă nu ți se ridică mîna, pune-l pe altcineva s-o facă. Dar ai grijă, pînă diseară să nu-l mai văd în lagăr.

— E cîinele meu. Nu-mi poți ordona să...

— Ba pot, pe toți dracii!

Grey s-a crispat, încercînd să-și stăpînească mușchii abdominali. Hawkins îi plăcea, îi plăcuse întotdeauna, dar acum asta nu mai avea nici o însemnătate.

— Cunoști regulamentul. Ți s-a atras atenția să-l ții în lesă și să nu-l lași să se apropie de zona aceasta. Rover a omorît și a mîncat o găină. Sînt martori care l-au văzut.

Colonelul Foster s-a adunai de pe jos; ochii mici și negri îi erau plini de răutate.

— Eu îl omor, a șuierat el printre dinți Pe cîinele ăsta îl omor eu. Ochi pentru ochi!

Grey s-a proțăpit în fața lui Foster care tocmai se pregătea să atace din nou.

— Domnule colonel Foster, voi raporta asupra incidentului. Căpitanul Hawkins a primit ordin să lichideze cîinele...

Dar Foster nici nu asculta ce spune Grey.

— Javra asta mi se cuvine. Vreau s-o omor cu mîna mea. La fel cum mi-a omorît și ea găina. Cîinele e-al meu. Vreau să-l omor, a repetat Foster salivînd; a făcut un pas înainte. Așa cum mi-a ucis și el copilul!

Grey i-a pus mîna în piept.

— Nu! Hawkins își lichidează singur cîinele.

— Domnule colonel Foster, s-a milogit de el Hawkins. Vă rog, vă implor să primiți scuzele mele. Lăsați-mă să-mi păstrez cîinele, vă asigur că nu se va mai întîmpla niciodată.

— Sigur că n-are să se mai întîmple! a rîs ca un dement colonelul Foster. Pentru că e mort și e-al meu.

A dat să se repeadă din nou, dar Grey l-a prins de braț, iar Hawkins s-a tras înapoi.

— Încetați! a strigat Grey. Altfel vă bag la arest! Acesta nu este comportament de ofițer superior. Să nu vă atingeți de Hawkins. Gata!

Foster și-a smuls brațul din mîna lui Grey. I-a vorbit direct lui Hawkins, abia șoptit:

— Îți vin eu de hac, ucigașule! Îți vin eu de hac. Și a intrat de-a bușilea în coteț, în casa lui, în locul unde stătea, dormea și mînca împreună cu găinile, copiii lui.

Grey s-a întors iar spre Hawkins.

— Îmi pare rău, Hawkins, dar trebuie să te scapi de el.

— Grey, s-a rugat de el Hawkins. Ai și tu inimă, anulează ordinul. Te rog, fie-ți milă. Fac orice altceva, orice vrei tu.

— Nu pot, n-am încotro. Știi și tu că nu pot,

Hawkins, bătrîne. Nu pot. Lichidează-l! Și cît mai repede.

S-a răsucit scurt pe călcîie și a plecat de acolo.

Hawkins avea obrajii uzi de lacrimi. A rămas pironit locului, cu cîinele în brațe. Atunci l-a văzut pe Peter Marlowe.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

— Nu pot, Johnny. Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Nimeni nu te mai poate ajuta acum.

Copleșit de durere. Hawkins a cercetat cu privirea chipurile întunecate ale celor din jur. Nici nu mai căuta să-și ascundă lacrimile. Oamenii și-au ferit ochii pentru că, într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Dacă găina ar fi fost omorîtă de unul dintre ei, ar fi fost aproape același lucru, probabil. Acum îl compătimeau în tăcere. Hawkins a mai rămas așa o clipă, împietrit, pe urmă a fugit de acolo, purtîndu-l

pe Rover în brațe.

— Sărmanul de el, i-a spus Peter Marlowe lui Max.

— Asta așa e, dar slavă Domnului că nu s-a nimerit să fie o găină de-a Împăratului. Pe mine ar fi picat măgăreața.

Max a încuiat portița de la țarc, i-a făcut semn cu capul lui Peter Marlowe și s-a dus.

Lui Max îi plăcea să se îngrijească de găini. Cîte un ou în plus, din cînd în cînd, nu strică deloc. Și pe urmă nu-i nici un risc să sorbi repede un ou proaspăt, să mărunțești bine coaja și s-o amesteci în păsatul pentru pui. Așa se șterge orice urmă. Le face bine și găinilor să mănînce un picuț de coajă de ou. În definitiv, ce contează un ou, acolo, din cîte are Împăratul? Atîta vreme cît aduci cel puțin unul pe zi pentru Împărat, n-ai probleme. Atunci ce naiba? Max era cu adevărat bucuros. Avusese în grija lui găinile o săptămînă întreagă.

Tot în ziua aceea, după masa de prînz, Peter Marlowe stătea întins în patul lui, se odihnea.

— Mă scuzați, domnule căpitan.

Peter Marlowe a deschis ochii și l-a văzut pe Dino lîngă pat.

— Ce e?

A aruncat o privire iute prin baracă, se simțea stînjenit.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi, domnule căpitan?

Ca de obicei, „domnule” sunase nițel cam impertinent. „De ce oare nu pot americanii să rostească vorba asta ca toată lumea?” s-a întrebat Peter Marlowe. S-a ridicat și l-a urmat.

Dino a luat-o înainte, s-a oprit în mijlocul spațiului liber dintre barăci.

— Ascultă, Pete, Împăratul vrea să te vadă, a șoptit dintr-o răsuflare Dino. Îi aduci cu tine pe Larkin și pe Mac.

— Ce s-a întîmplat?

— Atîta mi-a spus, să vii cu ei. Vă întîlniți cu el în clădirea închisorii, în celula cincizeci și patru de la etajul patru, peste o jumătate de oră.

Ofițerilor le era interzis să intre în clădirea închisorii. Din ordinul japonezilor. Poliția militară a lagărului veghea la respectarea acestui ordin. „Pe naiba! și-a zis Peter Marlowe. Asta-i prea riscant."

— Doar atît a spus?

— Da. Asta-i tot. Celula cincizeci și patru, etajul patru, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo, Pete.

„Ce o mai fi acum și cu chestia asta?" s-a întrebat îngrijorat Peter Marlowe. S-a grăbit spre bungalovul lui Larkin și Mac, le-a spus despre ce e vorba.

— Ce părere ai, Mac?

— Ei, băiete, și-a dat prudent cu părerea Mac, n-aș crede că Împăratul își permite să ne cheme pe toți trei așa, fără nici o explicație,

dacă nu e ceva important.

— Și cum rămîne cu intrarea în închisoare?.

— Dacă sîntem prinși, a spus Larkin, e mai bine să avem o poveste pregătită dinainte. Grey are să afle cu siguranță și e-n stare să împută atmosfera. Cel mai bine e să mergem separat. Eu pot spune oricînd că trebuia să mă văd cu unii dintre australienii care sînt cazați în clădirea închisorii. Tu ce poți spune, Mac?

— Sînt acolo și cîțiva băieți din Regimentul Malaiezian. Aș putea zice că l-am vizitat pe unul dintre ei. Dar tu, Peter?

— Am acolo cîțiva gradați de la aviație pe care-i cunosc, a șovăit o clipă Peter Marlowe. Poate că ar fi cazul să mă duc eu înainte, să văd despre ce e vorba și să vin înapoi să vă spun.

— Nu. Dacă nu ești văzut cînd intri, s-ar putea să fii prins la ieșire. Atunci nu te mai lasă să intri înapoi. Nu poți să încalci un ordin direct și să te duci înăuntru a doua oară. Asta

nu. Cred că-i mai bine să mergem. Dar fiecare pe contul lui, a zîmbit Larkin. Mister, nu? Mă întreb ce s-o coace acolo.

— Sper din toată inima să nu dăm de necaz.

— Ehei, băiete, a spus Mac. Nu-i destul necaz că trăim în vremurile astea? Parcă nu m-aș simți bine dacă n-aș merge... Împăratul ăsta al tău are prieteni sus-puși. S-ar putea să știe el ceva.

— Și ce facem cu ploștile?

Au rămas cu toții pe gînduri, pe urmă Larkin a spart tăcerea.

— Le luăm cu noi.

— Nu e prea periculos? Vreau să spun, că, o dată ce am intrat în clădire, dacă se face o razie pe neașteptate, nu mai avem unde să le ascundem.

— Dacă e să ne prindă, ne prind și gata, a spus grav Larkin, i s-au înăsprit deodată trăsăturile. Ori așa ne e scris în stele, ori nu e.

— Hei, Peter! a strigat Ewart după Peter Marlowe, văzîndu-l că iese din baracă. Ți-ai uitat banderola.

— A, da, mulțumesc, a spus absent Peter Marlowe? s-a întors la patul lui, înjurîndu-se în gînd. Iar am uitat blestemăția asta.

— Mie mereu mi se întîmplă. Trebuie să fim mai atenți.

— Așa e. Mulțumesc încă o dată.

Peter Marlowe s-a amestecat printre cei care mergeau pe potecă în lungul zidului. A ocolit latura dinspre nord, a dat colțul și s-a aflat în fața porții. Cînd și-a scos banderola s-a simțit deodată gol, a avut senzația că toți cei care treceau pe lîngă el sau îi veneau din față îl priveau nedumeriți și se întrebau de ce oare ofițerul ăsta nu-și poartă banderola la braț. Înaintea lui, la vreo două sute de yarzi, era capătul drumului care ducea spre vest. Poarta era deschisă pentru că tocmai atunci se întorceau de la lucru echipele care plecaseră mai de dimineață. Cei mai mulți dintre oameni erau epui-

zați, trăgeau din greu, înhămați la niște sănii improvizate pe care erau îngrămădite buturugile scoase cu atîta trudă din mlaștină ca să asigure lemn de foc pentru bucătăriile din lagăr. Peter Marlowe și-a amintit că peste două zile îi vine și lui rîndul să iasă la muncă. Nu avea nimic împotriva ieșirilor la lucru pe aeroport; asta se întîmpla aproape în fiecare zi. Acolo munca era mai ușoară. Dar la echipa de lemne era altceva. Scoaterea buturugilor era o treabă primejdioasă. Mulți se aleseseră cu o hernie din cauza lipsei uneltelor care le-ar fi ușurat munca. Mulți avuseseră membrele fracturate sau gleznele luxate. Trebuiau să facă de corvoadă cu toții, cei încă în putere, o dată sau de două ori pe săptămînă, ofițerii în rînd cu trupa, pentru că la bucătării se consumau multe lemne și era drept ca cei care mai aveau ceva vlagă în ei să muncească și pentru cei care nu mai aveau deloc.

Lîngă poartă era un subofițer din poliția militară, iar de partea cealaltă stătea un gardian

coreean, fuma sprijinit de zid, privind leneș la oamenii care se întorceau de la lucru tîrîndu-și picioarele. Subofițerul era atent la cei care treceau pe poartă. Într-una dintre sănii zăcea un om. Era un lucru obișnuit ca unul sau doi să fie aduși în felul acesta înapoi în lagăr, dar trebuiau să fie foarte osteniți sau foarte bolnavi ca să facă astfel drumul pînă acasă, la Changi.

Peter Marlowe s-a strecurat pe lîngă paznicii neatenți și s-a topit în mulțimea din curtea interioară.

Și-a făcut drum într-o secție a închisorii și a început să urce scara metalică, pășind cu grijă printre paturi și peste rogojinile care le serveau unora drept așternut. Erau oameni peste tot. Pe scări, pe paliere, pe coridoare și în celulele cu ușile deschise, cîte patru-cinci într-o celulă proiectată pentru un singur deținut.

Resimțea acum o apăsare oribilă de sus, de jos, de peste tot. Duhoarea era înăbușitoare. Miros greu de cadavru în descompunere. Miros greu de trupuri nespălate. Mirosul greu al unei

generații de trupuri încarcerate. Mirosul greu al zidurilor de închisoare.

Peter Marlowe a dat, în sfîrșit, de celula numărul cincizeci și patru. Ușa era închisă, a deschis-o și a intrat înăuntru. Mac și Larkin erau deja acolo.

— Dumnezeule, împuțiciunea de aici e ceva ucigător!

— Am constatat și eu, camarade, i-a răspuns Larkin. Era leoarcă de sudoare. La fel și Mac. În celulă era un aer închis, pereții de beton erau și ei jilavi de transpirație, pătați de dîre lungi de mucegai în locurile unde se scursese umezeala de-a lungul anilor.

Celula avea cam șapte picioare în lățime, opt în lungime și zece în înălțime. În mijlocul celulei, pornind direct din zid, se afla patul, un bloc masiv de beton, înalt de trei picioare, lat de trei picioare, lung de șase picioare. Patul era prevăzut și cu o pernă, tot din beton. Într-un colț al celulei era privata: o simplă gaură în podea care făcea legătura cu sistemul de cana-

lizare. Sistemul nu mai funcționa de multă vreme. Pe unul dintre pereți, la nouă picioare înălțime, era o ferestruică acoperită cu gratii, dar prin ea nu se putea vedea cerul pentru că zidul era de două picioare grosime.

— Mac, eu zic să le mai dăm cîteva minute, pe urmă plecăm dracului din mizeria asta, a spus Larkin.

— Așa facem, băiete.

— Măcar să deschidem ușa, a propus Peter Marlowe, șiroind de transpirație.

— Las-o mai bine închisă, Peter. Așa-i mai sigur, i-a răspuns Larkin, suflînd greu.

— Mai bine mor decît să stau aici.

— Așa e. Slavă domnului că mai există și barăcile.

— Hei, Larkin, a arătat Mac spre păturile de pe patul de beton. Nu pricep unde-or fi cei care stau în celula asta. Nu se poate să fi ieșit cu toții la lucru.

— Nici eu nu-mi dau seama, a spus îngrijo-

rat Larkin, Hai mai bine s-o ștergem...

În clipa aceea s-a deschis ușa și a intrat Împăratul radiind de plăcere.

— Vă salut, fraților!

Avea brațul plin de tot felul de pachete; s-a dat din drum ca să-l lase să intre și pe Tex care era și el încărcat.

— Pune-le acolo, pe pat, Tex.

Tex a depus reșoul electric și tigaia cea mare, a împins ușa cu piciorul; ceilalți au rămas cu ochii la el, uluiți.

— Du-te de adu niște apă, i-a spus Împăratul lui Tex.

— Gata, șefu'.

— Ce se întîmplă aici? De ce ne-ai chemat? a întrebat Larkin.

Împăratul a rîs vesel.

— Facem un ospăț în regulă.

— La naiba! N-ai să spui că ne-ai convocat aici numai pentru atîta lucru. De ce dracu'

n-am fi putut face asta la tine acasă?

Larkin era furios. Împăratul i-a aruncat doar o privire și a rîs scurt. S-a întors cu spatele și a desfăcut un pachet. Tex a revenit cu o sticlă de apă proaspătă, a pus tigaia pe reșou.

— Rajah, ascultă, și dacă…, și-a înghițit vorba Peter Marlowe.

Împăratul tocmai deșerta cam două livre de *katchang idju* în apa din tigaie. A mai adăugat apoi niște sare și două linguri de zahăr, cu vîrf. Pe urmă s-a întors spre asistență și a desfăcut un alt pachet înfășurat în frunze de bananier, ridicîndu-l sus ca să se vadă mai bine.

— Maica Ta, Doamne!

În celulă s-a așternut deodată o tăcere de gheață, Împăratul era încîntat de efectul surprizei pe care le-o făcuse.

— Ți-am spus eu, Tex, a rîs el. Îmi ești dator un dolar. Mac a întins mîna să atingă bucata de carne.

— ’*Mahlu!* E de-adevăratelea.

Larkin a pus și el mîna pe halca de carne.

— Am și uitat cum arată carnea, a rostit el încet, cu un fel de evlavie. Al dracului să fiu dacă nu ești un geniu. Un geniu, auzi?

— E ziua mea. M-am gîndit c-ar fi cazul s-o și sărbătorim. Și mai am și asta! a anunțat Împăratul, arătîndu-le o sticlă.

— Ce ai acolo?

— Sake!

— Nu-mi vine să cred, a spus Mac. Avem aici două jamboane de purcel, s-a aplecat el să mai adulmece o dată. Și, pe ce-am mai sfînt, e carne adevărată, chiar adevărată și proaspătă ca o zi de mai. Trăiască!

Au rîs cu toții.

— Vezi mai bine de încuie ușa, Tex, a poruncit Împăratul, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Okay, amice?

Peter Marlowe era tot cu ochii la ciozvîrta de carne.

— Cum naiba ai făcut rost de chestia asta?

— E-o poveste lungă!

Împăratul a scos un cuțit și a crestat carnea, pe urmă a despărțit cu îndemînare șuncuțele în două și le-a așezat în tigaie. L-au urmărit cu toții cum mai pune un dram de sare, cum potrivește încîntat tigaia cu centrul exact pe reșou, cum se așază apoi pe patul de beton, încrucișîndu-și picioarele.

— Nu-i rău, a?

Multă vreme n-a zis nimeni nimic.

O smucitură bruscă a clanței de la ușă a spart vraja, Împăratul i-a făcut semn lui Tex; acesta a descuiat ușa, a întredeschis-o, apoi a dat-o la o parte. A intrat Brough.

S-a uitat în jur, uimit. A văzut atunci reșoul. S-a apropiat, a văzut ce-i înăuntru.

— Măi, să fie-al dracului!

Împăratul i-a zîmbit blînd.

— E ziua mea de naștere. M-am gîndit să vă invit la masă.

— Atunci ți-ai făcut rost de un oaspete, a

spus Brough. I-a întins mîna lui Larkin. Sînt Don Brough, domnule colonel.

— Grant îmi zice pe numele mic. Pe Mac și pe Peter îi cunoști?

— Sigur, le-a zîmbit pe rînd Brough, apoi l-a zărit pe Tex. Salut, Tex!

— Mă bucur să te văd, Don.

Împăratul i-a făcut semn spre pat.

— Ia loc, Don. Că acuși ne punem pe treabă!

Peter Marlowe s-a întrebat din nou cum vine că ostașii și ofițerii americani se adresează unul altuia după numele de botez cu atîta ușurință. Nu suna nici a popularitate ieftină, nici a lingușire – de fapt, părea o formă de adresare aproape firească – și se vedea limpede că, în calitatea lui de superior în grad, Brough se bucură întotdeauna de respect din partea subalternilor, chiar dacă aceștia îi spun „Don” pe față. Lucru de mirare.

— Ce-i cu trusa asta de croitorie? a întrebat Brough.

Împăratul s-a apucat să întindă pe pat nişte fîşii de postav rupte dintr-o pătură.

— Va trebui să astupăm uşa, ermetic.

— Cum asta? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Foarte bine, l-a lămurit Împăratul. Cînd începe să se coacă friptura, există primejdia reală să stîrnim o răzmeriţă. Dacă cei de-afară prind mirosul, la naiba, gîndiţi-vă şi voi ce s-ar putea întîmpla. Ne-ar rupe în bucăţi. Ăsta este singurul loc unde, mi-am zis eu, putem găti fără să fim deranjaţi. În felul ăsta mirosul se duce mai mult pe geam. Sigur, numai dacă astupăm bine uşa. Afară n-am fi putut găti, în nici un caz.

— A avut dreptate Larkin, a decretat solemn Mac. Eşti într-adevăr un geniu. Mie nu mi-ar fi venit în cap aşa ceva. Credeţi-mă, a adăugat el rîzînd, de-acum înainte americanii sînt prietenii mei!

— Mulţumesc, Mac. Acum hai la treabă.

Oaspeții Împăratului au purces să îndese fîșiile de postav în crăpăturile din jurul ușii, au astupat și ferestruica de observație din mijlocul ușii. Cînd au terminat, Împăratul a venit să recepționeze lucrarea.

— Bună treabă, a declarat el. Acum ce facem cu geamul?

S-au uitat cu toții spre gemulețul cu gratii care ascundea cerul.

— Îl mai lăsăm așa un timp, a spus Brough, pînă ce dă mîncarea bine în fiert. Pe urmă îl acoperim și rezistăm cît putem. Îl mai deschidem apoi din cînd în cînd, a adăugat el uitîndu-se în jur. Gîndesc eu că n-ar fi rău să mai dăm drumul la parfum așa, sporadic. Precum semnalele cu fum ale indienilor.

— E ceva vînt pe-afară?

— Al dracului să fiu dacă am observat. A băgat cineva de seamă?

— Hei, Peter, ia saltă-mă tu sus, băiete, a spus Mac. Mac era cel mai ușurel dintre toți.

S-a urcat în picioare pe umerii lui Peter Marlowe, s-a uitat printre gratii, apoi și-a umezit degetul și l-a scos pe geam.

— Mai repede, Mac, pentru Dumnezeu, doar nu ești nici tu un puișor, să știi! i-a strigat de jos Peter Marlowe.

— Trebuie să probez vîntul mai întîi, băiețel!

Mac și-a lins iar degetul și a scos mîna afară. Arăta atît de concentrat și de caraghios încît Peter Marlowe a izbucnit în rîs, Larkin i-a ținut isonul, Mac nu și-a mai putut ține echilibrul, a căzut de la șase picioare înălțime, s-a zgîriat la genunchi de muchia patului de beton și s-a pornit să drăcuie.

— Uită-te la piciorul meu, fir-ai tu să fii, s-a înecat de supărare Mac; nu era decît o julitură, dar îi curgea un pic de sînge. Mi-am jupuit aproape toată pielea de pe genunchi, blestematule.

— Ascultă, Peter, a gemut Larkin, ținîndu-se de burtă. Vezi că Mac are totuși ceva sînge în

el. Întotdeauna am crezut că nu-i curge decît latex[52] în vine!

— Duceți-vă la dracu', păcătoșilor, *'mahlu!* a mormăit enervat Mac.

Apoi, dintr-o dată, l-a podidit și pe el un hohot de rîs, i-a luat la braț pe Peter Marlowe și pe Larkin și s-a pornit să cînte în gura mare: „Hai te joacă printre flori, ne-nvîrtim de două ori..."

Peter Marlowe l-a luat la braț pe Brough, Brough l-a prins în joc pe Tex, s-au învîrtit cu toții, repetînd vorbele cîntecului ca niște isterici, în jurul oalei cu mîncare și a Împăratului așezat turcește lîngă ea.

Mac s-a desprins primul din cerc.

— Ave, Cezar! Pentru on-o-or, drepți!

Toți ca unul, i-au dat salutul regulamentar, apoi s-au prăbușit grămadă, unii peste alții.

---

[52] Sucul lăptos al arborelui de *hevea* din care se extrage cauciucul natural.

— Vezi că-mi storcești mîna, Peter, păcătosule!

— Ia-ți piciorul de-aici, bestie, că-mi distrugi ce-am mai scump! s-a rățoit Larkin la Brough.

— Iartă-mă, Grant. O, Doamne! N-am mai rîs atîta de ani de zile.

— Hei, Rajah, a spus Peter Marlowe. Cred că trebuie că mestecăm cu toții în mîncare, ca să fie cu noroc.

— Poftiți, i-a îmbiat Împăratul.

I se umplea inima de bucurie să-i vadă pe toți atît de veseli.

Ceilalți s-au aliniat pentru solemnitate. Peter Marlowe a amestecat cu lingura în mîncarea care se încălzise de-acum binișor. I-a trecut apoi lingura lui Mac, acesta a amestecat și el, rostind o binecuvîntare obscenă. Ca să nu se lase mai prejos, Larkin a mai zis și un descîntec:

— Fierbe-n oală, fierbe-n tuci / Fierbe, fierbe cu bulbuci…

— Ce-ai înnebunit? a strigat la el Brough. Ăsta-i un citat din „Macbeth”, ce dracu’!

— Și ce-i cu asta?

— Poartă ghinion. Să citezi din „Macbeth” e ca și cum ai fluiera în garderoba unui teatru.

— Chiar așa?

— Asta o știe și ultimul fraier!

— Dracu’ să mă ia. N-am știut pînă acum, s-a încruntat Larkin.

— Oricum, ai și citat greșit, a spus Brough. De fapt e „Necaz e pe un-te duci / Arde focul, fierbe-n tuci!”

— Ba nu, nu-i așa, yankeule! Eu l-am învățat bine pe Shakespeare!

— Te fac o prinsoare pe orezul de mîine?

— Atenție, colonele, a zis bănuitor Mac, cunoscîndu-i meteahna lui Larkin de a se arunca în pariuri. Nimeni nu pune rămășag cu atîta ușurință.

— Dar știu că eu am dreptate, Mac, i-a repli-

cat Larkin, deși nu prea îi plăcea expresia de satisfacție de pe chipul americanului. Ce te face să fii așa de sigur că ai reținut exact?

— Te prinzi sau nu? a întrebat Brough.

Larkin a rămas pe gînduri. Îi plăcea să riște… dar rația de orez de a doua zi era o miză mult prea mare.

— Nu. Sînt gata să-mi pun la bătaie porția de orez la un joc de cărți, dar al naibii să fiu dacă fac pariu pe un Shakespeare.

— Păcat, s-a întristat Brough. O porție în plus mi-ar fi prins tocmai bine. E din actul patru, tabloul unu, versetul zece.

— Cum naiba poți ști atît de precis?

— Nici o scofală, a spus Brough. Am fost student în litere, la Universitatea din Carolina de Sud, cu accent pe ziaristică și dramaturgie. Cînd scap de aici, mă fac scriitor.

Mac s-a aplecat să mai examineze o dată fiertura.

— Te invidiez, băiete. Scrisul este probabil

meseria cea mai importantă din lume. Dacă se-ntîmplă s-o faci și bine.

— Astea-s prostii, Mac, a intervenit Peter Marlowe. Sînt un milion de lucruri mai importante.

— Asta nu face decît să demonstreze cît de puțin știi tu.

— Negustoria e mult mai importantă, s-a băgat și Împăratul în vorbă. Fără comerț, lumea s-ar opri în loc… iar fără bani și fără o economie stabilă nu i-ar mai păsa nimănui să cumpere cărți.

— La dracu' negustoria și economia, s-a înfierbîntat. Brough. Astea se referă doar la bunurile materiale. E exact așa cum spune Mac.

— Mac, s-a interesat Peter Marlowe. Ce găsești tu atît de important în scris?

— Ei bine, băiete, în primul rînd e o treabă pe care mi-am dorit întotdeauna s-o fac, dar n-am putut. Am încercat de mai multe ori, dar

n-am izbutit niciodată să termin ceva. Asta-i partea cea mai grea: să știi să închei. Dar lucrul cel mai important este că scriitorii sînt singurii oameni care mai pot face ceva pentru planeta asta. Un om de afaceri nu poate să facă nimic...

— Asta-i o nerozie, a declarat Împăratul. Cum rămîne cu Rockefeller? Dar cu Morgan, cu Ford, cu du Pont[53]? Și cu toți ceilalți? Tocmai operele lor de binefacere sînt cele din care se finanțează o grămadă de proiecte de cercetare, de biblioteci, spitale, de subvenții pentru oamenii de artă. Păi, fără lovelele lor...

— Dar ei și-au adunat bănetul pe spinarea altora, a remarcat înțepat Brough. Își pot permite să mai tragă cu lopata cîte ceva din miliardele lor și să le dea înapoi celor care le-au făcut din capul locului. Lipitorile astea...

— Ții cu Partidul Democrat, nu-i așa? s-a în-

[53] Cunoscuți bancheri și întreprinzători industriași americani.

cins și Împăratul.

— Pe viața mea că țin cu democrații! Uită-te la Roosevelt! Uită-te ce face el pentru țară. A tras-o de urechi din mocirlă, în timp ce blestemații de republicani...

— Astea-s palavre, o știi la fel de bine ca și mine. N-are nimic de-a face cu republicanii. A intervenit ciclul economic și...

— Mă aia pe ciclurile economice! Republicanii...

— Hei, fraților, a intervenit cu blîndețe Larkin. Hai s-o lăsăm încolo de politică pînă după masă, ce ziceți?

— Bine, fie, a mormăit ursuz Brough. Numai că tipul ăsta parc-ar fi din insula Christmas[54].

— Mac, spune tu ce-i așa de important? Că eu tot nu pricep.

— Îți spun. Scriitorul poate așterne pe o bu-

---

[54] Minusculă insulă în Oceanul Indian, situată la sud de Java, parte a teritoriului Singapore.

cată de hîrtie o idee..., un punct de vedere. Dacă e și bun, poate să influențeze gîndirea oamenilor, chiar, dacă a scris pe hîrtie de closet. El e singurul, în cadrul sistemului economic al lumii contemporane, care poate să facă ceva..., poate să schimbe lumea. Un om de afaceri nu poate face asta, decît dacă cheltuiește o groază de bani. N-o poate face nici un om politic, decît dacă dispune de o anumită platformă și de putere. Un plantator nu poate. Și nici un contabil, așa e, Larkin?

— Așa e.

— Dar tu vorbești de propagandă, a protestat Brough, în scrisul meu eu nu vreau să fac propagandă.

— Ai scris vreodată pentru filme, Don? a întrebat Împăratul.

— N-am publicat încă nimic, nicăieri. Nu ești scriitor pînă nu-ți vinzi marfa, pînă nu publici. Dar filmele sînt ale dracului de importante. Știți că Lenin a spus cîndva că cinematografia este cel mai important mijloc propagandis-

tic care a fost inventat vreodată? a spus Brough, dar în aceeași clipă a băgat de seamă că Împăratul este gata să riposteze. Nu, nu sînt comunist, să-ți intre bine-n cap, doar pentru că votez cu Partidul Democrat! Auzi, s-a întors el spre Mac, dacă ai citit cîte ceva din Lenin, Stalin sau Troțki, ăștia te și taxează de comunist.

— Trebuie să recunoști și tu, Don, a observat Împăratul, că printre democrați sînt mulți simpatizanți de stînga.

— De cînd e moda asta: dacă le ții partea rușilor, gata, înseamnă că ești și comunist? Sînt aliații noștri, dacă vrei să știi!

— De asta-mi pare mie rău... în sens istoric, a spus Mac.

— De ce?

— Pentru că vom avea multe necazuri mai tîrziu. În special în Orient. Ne-au dat de furcă pe-aici încă înainte de război.

— Televiziunea are să fie marea noutate, a

zis visător Peter Marlowe, uitîndu-se la aburul subțire care juca pe suprafața fierturii. Știți, am văzut o emisiune demonstrativă făcută de la palatul „Alexandra”, la Londra. Baird[55] realizează cîte un program în fiecare săptămînă.

— Am auzit despre televiziune, a spus Brough. Dar n-am văzut niciodată vreo emisiune.

— Nici eu, a dat din cap Împăratul, însă cred că ar putea să ajungă o afacere extraordinară.

— Dar nu în State, asta-i sigur, a mormăit Brough. Gîndește-te la distanțe! La naiba, asta s-ar putea să se potrivească pentru una dintre țările mai mici, cum e Anglia, dar nu pentru o țară adevărată, ca Statele Unite.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a îmbățoșat Peter Marlowe.

— Vreau să spun că, dacă nu eram noi, răz-

---

[55] John Logie Baird (1888–1946). Inginer și inventator englez, a realizat primele demonstrații de televiziune în 1926.

boiul ăsta ar continua la nesfîrșit. Numai banii noștri, armele noastre, puterea noastră…

— Ascultă, bătrîne, ne-am descurcat noi destul de bine și singuri pînă v-ați hotărît voi să vă mișcați fundul. E războiul vostru tot atîta cît este și al nostru!

Peter Marlowe s-a uitat crunt la Brough, acesta i-a răspuns la fel.

— Tîmpenii! De ce dracului n-ați putea voi, europenii, să vă omorîți mai departe între voi așa cum tot faceți de veacuri și să ne lăsați pe noi în pace, asta n-am s-o știu niciodată! Am fost nevoiți să vă sărim în ajutor înainte ca…

În clipa următoare s-au pus toți să țipe și să înjure; de ascultat nu mai asculta nimeni, fiecare avea cîte o părere foarte fermă și acea părere era singura justă.

Împăratul îl amenința furios cu pumnul pe Brough care și el îi arăta pumnii, Peter Marlowe striga la Mac… Deodată s-a auzit o izbitură puternică în ușă.

Imediat s-a făcut liniște.

— Ce-ați înnebunit, v-ați luat la bătaie? a răsunat o voce de dincolo de ușă.

— Tu ești acolo, Griffiths?

— Dar cine-ai crezut că e, nen'-tu Adolf Hitler? Vrei să ne bage la carceră pe toți?

— Nu. Îmi cer scuze.

— Atunci faceți dracului mai puțin scandal!

— Cine-a fost ăsta? a întrebat Mac.

— Griffiths. Proprietarul celulei.

— Cum?!

— Cum auzi. Am închiriat-o pentru cinci ore. Trei marafeți ora. Nimic nu se capătă pe degeaba.

— Ai închiriat celula? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Exact. Griffiths ăsta nu-i deloc prost ca negustor, a explicat Împăratul. Pe-aici sînt mii și mii de oameni, nu-i așa? Nu există nicăieri un locșor liniștit, așa-i? Ei bine, englezoiul ăsta

închiriază celula cu ora oricărui tip care vrea să fie lăsat în pace o vreme. Nu că ar fi sanctuarul ideal, dar lui Griffiths afacerea îi merge destul de bine.

— Pariez că n-a fost ideea lui, a spus Brough.

— Dom' căpitan, eu nu-s în stare să spun minciuni, a zîmbit Împăratul. Trebuie să mărturisesc pe loc că a mea a fost ideea. Dar Griffiths cîștigă destul ca s-o ducă binișor, el și unitatea lui.

— Și ție cît îți iese?

— Doar zece la sută.

— Dacă-i numai zece la sută, atunci e corect, s-a pronunțat Brough.

— Este.

Împăratul nu-l mințea niciodată pe Brough, cu toate că, oricum, n-avea nici un drept să-și bage nasul în afacerile lui.

Brough s-a aplecat să mai mestece în tigaie.

— Hei, fraților, a-nceput să fiarbă.

S-au bulucit cu toții să vadă. Într-adevăr, fierbea.

— Mai bine să astupăm acum fereastra. Că îndată începe să miroasă.

Au agățat o pătură peste gratii, curînd toată celula s-a umplut de miresme.

Mac, Larkin și Tex ședeau pe vine cu spatele sprijinit de perete, cu ochii țintă la tigaie. Peter Marlowe stătea pe cealaltă parte a patului și, dacă tot era mai aproape, mesteca din cînd în cînd în mîncare.

Apa clocotea încetișor, făcînd ca boabele delicate să se ridice în evantai la suprafață și să se lase iar, lin, la fund. Aburul ușor purta cu el o aromă de carne proaspătă, Împăratul a mai adăugat la fiertură o mînă de ierburi parfumate și mirodenii, șofran, *kajang, huan, taka,* cuișoare, cîțiva cățel de usturoi, care au înmiresmat și mai tare încăperea. După zece minute de fiert, Împăratul a mai pus în mîncare și un fruct crud de papaia.

— E-o nebunie, a spus el. După război, cel care va pune la punct un sistem pentru deshidratarea fructelor de papaia va face avere. Drăcovenia asta poate să frăgezească pînă și o halcă de bizon!

— Malaiezienii îl folosesc dintotdeauna, i-a răspuns Mac.

Dar, de fapt, nu-l asculta nimeni și nici măcar el n-auzea ce spune, căci erau învăluiți cu toții în mireasma dulce a mîncării.

Șiroaie de sudoare li se prelingeau pe piept, pe bărbie, pe picioare, pe brațe. Dar aproape că nici nu băgau în seamă transpirația și aerul închis. Știau doar un singur lucru: că nu-i un vis, că ceea ce fierbe acolo e carne, chiar acolo, sub ochii lor, și că în curînd, foarte curînd, vor mînca.

— Cum de-ai făcut rost de carne? a întrebat Peter Marlowe.

Nici nu-i prea păsa, de fapt. A simțit doar nevoia să spună ceva pentru a sparge tăcerea

aceea înăbușitoare.

— E cîinele lui Hawkins, i-a răspuns Împăratul fără alt gînd în minte decît „Doamne, că tare frumos mai miroase!”

— Cîinele lui Hawkins?

— Vrei să spui că ăsta-i Rover?

— Cîinele lui?

— Și eu care credeam că-i purcel!

— E chiar cîinele lui Hawkins?

— Asta-i culmea!

— Vrei să spui că șuncuțele astea sînt ale lui Rover? a întrebat scîrbit Peter Marlowe.

— Sigur că da, i-a răspuns Împăratul; acum, dacă tot se aflase secretul, nu-i mai păsa. Am vrut să vă spun după aceea, dar ce dracu’ mai contează? Acum știți.

S-au uitat unii la alții; le cam pierise cheful.

— Sfîntă Fecioară, a rostit într-un tîrziu Peter Marlowe. Auzi, cîinele lui Hawkins!

— Ascultă aici, a raționat Împăratul. Care-i

deosebirea? Cu siguranță că a fost cîinele cel mai curat la mîncare pe care l-am văzut vreodată. Mult mai curat decît orice porc. Și decît orice găină, dacă tot veni vorba. Carnea-i carne. Ce să ne mai complicăm?

— Perfect adevărat, l-a sprijinit Mac. Nu-i nici un păcat să mănînci carne de cîine. Chinezii fac asta de cînd lumea. Un deliciu. Chiar așa! Sigur.

— O fi, a spus îngrețoșat Brough. Numai că noi nu sîntem chinezi, iar ăsta-i cîinele lui Hawkins!

— Mă simt ca un canibal, a mărturisit Peter Marlowe.

— Ascultați, a ridicat glasul Împăratul. E așa cum spune Mac. Nu-i nimica rău să mănînci carne de cîine. Mirosiți și voi, ce naiba!

— Să mirosim! s-a pronunțat Larkin în numele tuturor; saliva atît de tare încît îi venea și greu să vorbească. Nu simt nimic decît miros de tocăniță, e cel mai fin parfum pe care l-am

adulmecat vreodată și nu-mi pasă dacă-i Rover sau nu. Mie mi-e foame! a mai declarat el, frecîndu-se pe burtă. Nu știu ce-o fi în capul vostru, amărîților, dar pe mine mă seacă la lingurică. Mirosul ăsta îmi produce niște reacții metabolice cu totul ieșite din comun.

— Mie mi se întoarce stomacul pe dos. Iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că e vorba de carne de cîine. Pur și simplu, a suspinat Peter Marlowe, nu prea-mi vine să înfulec din Rover. Și tu, s-a uitat el spre Mac, tu ce-o să faci cînd dai cu ochii de Hawkins?

— Asta nu știu, băiete. Am să mă uit în altă parte. Da, n-aș crede că mi-ar prii să dau ochii cu el, a spus încet Mac; i-au fremătat nările cînd s-a uitat la fiertură. Dar și ce frumos miroase!

— Bineînțeles, a anunțat sec Împăratul, care nu vrea să mănînce poate pleca.

Nu s-a mișcat nimeni. S-au rezemat iar de perete, fiecare cu gîndurile lui. Ascultau cum clocotește sosul. Savurau aroma. O minunăție.

— Dacă stai să te gîndești, nici măcar nu e ceva șocant, a spus Larkin, mai mult ca să se convingă pe el decît pe ceilalți. Vedeți și voi cît de tare ne legăm de găini. Și cu toate astea nu ne e silă să le mîncăm... și nici ouăle lor.

— Așa-i, băiete. Mai ții minte mîța aia pe care am prins-o și am mîncat-o? Este că nu ne-a fost silă, așa-i, Peter?

— Nu ne-a fost, dar aia era o pisică oarecare. Ăsta-i Rover!

— A fost! Acum nu-i decît niște carne.

— Voi sînteți cei care-au prins pisica? a întrebat Brough, abia stăpînindu-și indignarea. Cam cu vreo șase luni în urmă...

— Nu. Asta a fost în Java.

— Așa-a..., a făcut Brough, dar în acea clipă a și surprins lucirea din ochii Împăratului. Trebuia să-mi fi dat seama, a izbucnit el. Tu ai fost ăla, ticălosule! Iar noi care-am pîndit-o vreo patru ore...

— Nu-ți face sînge rău, Don. Noi am înhă-

țat-o. Oricum, tot o victorie americană.

— Australienii mei și-au cam pierdut îndemînarea, a oftat Larkin.

Împăratul a plimbat lingura prin fiertură; i-a tremurat mîna cînd a dus-o la gură.

— Bu-un, a decretat el, apoi a încercat carnea cu vîrful lingurii; era încă destul de tare. Mai durează cam un ceas.

După vreo zece minute a gustat din nou.

— Parc-ar mai cere un praf de sare. Ce părere ai, Peter?

A gustat și Peter Marlowe. Era o bunătate rară, ceva divin!

— Doar un pic, un vîrf de cuțit.

Au gustat cu toții, pe rînd. Un praf de sare, o fărîmiță de *huan*, un picuț de zahăr, încă o idee de șofran. Pe urmă s-au pus iar să aștepte în acea încîntătoare cameră de tortură, abia mai trăgîndu-și răsuflarea.

Din cînd în cînd mai dădeau jos pătura din gemuleț ca să mai scape niște parfum pe-afară

și să mai pătrundă ceva aer curat.

Iar dincolo de Changi aromele pluteau pe aripile brizei. Dar și aici, în interiorul închisorii, mai scăpa cîte o adiere prin crăpăturile ușii, se prelingea în lungul coridorului, parfumînd întreaga atmosferă.

— Dumnezeule, Smithy, simți mirosul ăsta?

— Cum să nu-l simt? Ce, crezi că eu n-am nas? De unde vine?

— Stai așa! Trebuie să fie în clădirea închisorii, undeva, acolo, sus!

— Pun rămășag că iar s-au pus gălbiorii ăia să-și gătească de mîncare dincolo de rețeaua de sîrmă ghimpată.

— Așa e. Nemernicii!

— N-aș zice că vine de la ei. Parcă totuși ar fi din închisoare.

— O, Doamne, și să-l mai crezi pe Smithy... Uită-te la el cum ponteză, parc-ar fi cîine de aret.

— Dacă-ți spun eu că mirosul vine dinspre închisoare…

— Te păcălește vîntul. Vezi că dintr-acolo bate.

— Pînă acum vîntul n-a mai mirosit niciodată în halul ăsta. Asta-i mîncare cu carne, îți spun eu. Carne de vacă. Pariez pe ce vrei. Tocană de văcuță.

— Altă tortură de-a japonezilor. Ticăloșii! Asta-i lovitură sub centură!

— Poate că doar așa ne închipuim noi. Lumea spune că poți să-ți închipui și un miros.

— Atunci cum naiba ni-l închipuim cu toții? Uită-te-n jur, toți s-au oprit în loc și adulmecă.

— Cine spune așa?

— Cum?

— N-ai zis tu c-ar spune lumea că-ți poți închipui și-un miros? Care lume? Cine-s ăia?

— O, Doamne, revino-ți, Smithy. Așa se spune.

— Se spune, se spune... Dar care-s ăia?

— Eu de unde dracului să știu?!

— Atunci nu mai spune că „ăia” fac și „ăia” dreg. Că ne-ai înnebunit la cap!

Cei din celulă, aleșii Împăratului, îl pîndeau acum smeriți cum pune o porție de mîncare în gamelă și i-o întinde lui Larkin. Și-au luat ochii din gamela lui Larkin, i-au îndreptat iar spre polonic, apoi spre Mac, apoi din nou spre polonic, spre Brough, apoi iar spre polonic, spre Tex, înapoi spre polonic, spre Peter Marlowe, spre polonic și apoi spre porția Împăratului. Iar cînd au fost serviți cu toții, s-au apucat să mănînce. Dar mai rămăsese în tigaie destul pentru încă cel puțin două porții de căciulă. Era un chin să mănînci atît de bine.

Boabele de *katchang idju* se topiseră în fiertură, transformîndu-se într-un fel de cremă. Papaia frăgezise carnea, făcînd-o să se desprindă de pe oase, să se destrame și ea; se ru-

menise, prinsese culoare de la mirodenii, de la fruct și de la boabe. Sosul era gros, ca cel de tocană adevărată, așa cum se face prin Irlanda, cu buburuze aurii de grăsime ce rămîneau lipite de pereții gamelei.

Împăratul și-a ridicat ochii din gamela curată-linsă. I-a făcut semn lui Larkin.

Larkin și-a prezentat gamela, apoi fiecare, în tăcere, a mai primit cîte o porție. Au dispărut și acestea. Pe urmă, ultima porție.

În sfîrșit, Împăratul și-a pus gamela deoparte.

— Fir-ar să fie!

— Perfecțiune! s-a pronunțat Larkin.

— Superb! l-a completat Peter Marlowe. Uitasem cum e să mesteci. Mă dor fălcile.

Mac a adunat cu grijă ultimul bob, a rîgîit mulțumit. O rîgîială pe cinste.

— Vă spun eu, băieți, am mîncat eu ceva bunătăți la viața mea. De la rosbiful care se

servește la „Simpson”, în Piccadilly[56] pînă la deliciosul *rijsttafel*[57] de la „Hotel des Indes” în Java, dar nimic nu s-ar putea spune că s-ar apropia de ospățul ăsta. Niciodată!

— Sînt de acord, a declarat Larkin, așezîndu-se mai comod. Chiar și la cele mai de soi localuri din Sidney – mă rog, și acolo grătarul e o minune – n-am gustat ceva mai bun.

A rîgîit și Împăratul, i-a servit pe toți cu cîte o țigară dintr-un pachet de „Kooa”. Apoi a destupat sticla de sake și a tras o dușcă bună. Băutura era aspră și tare, i-a luat gustul de sățios din gură.

— Ia aici, i-a întins el sticla lui Peter Marlowe. Au băut cu toții, au fumat cu toții.

---

[56] Stradă elegantă din Londra, cu restaurante și magazine de lux.

[57] Fel de mîncare combinat, împrumutat de olandezi din bucătăria tradițională indoneziana, compus din orez condimentat și o sumedenie de preparate cu sos picant, din carne și pește.

— Hei, Tex, ce-ai zice de-o cafeluță? a căscat Împăratul.

— Să mai stăm așa cîteva minute înainte de a deschide ușa, a propus Brough; de fapt, nu-i păsa lui de ușă, dacă-i deschisă sau nu, nu-și dorea decît să-și prelungească desfătarea. O, Doamne, că bine mă mai simt!

— Am mîncat atît că simt că fac poc, a anunțat Peter Marlowe. Fără îndoială a fost cea mai bună...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peter. Am spus cu toții același lucru. Știm că așa este.

— Ei bine, am simțit nevoia s-o spun și eu.

— De fapt, cum ai reușit? l-a întrebat Brough pe Împărat, înăbușindu-și un căscat.

— Mi-a spus Max cum a fost de-a omorît cîinele găina. L-am trimis pe Dino să stea de vorbă cu Hawkins. Acesta i-a dat cîinele. L-am pus pe Kurt să-l taie. Mie mi-au revenit picioarele din spate.

— Cum de i-a dat Hawkins cîinele lui Dino?

a întrebat Peter Marlowe.

— E veterinar.

— Așa da, înțeleg.

— Pe dracu', a obiectat Brough. E matelot în marina comercială.

— Azi a fost veterinar, a dat din umeri Împăratul. Ce-ai cu omul?

— Recunosc că ești tare. Să mă ia dracu' dacă nu joci tare!

— Mulțumesc, Don.

— Și cum… cum l-a omorît Kurt? a întrebat Brough.

— Nu mă interesează.

— Corect, băiete, s-a pronunțat Mac. Aș zice că-i mai bine să nu cercetăm, așa-i?

— Bună idee.

Peter Marlowe s-a ridicat în picioare, s-a întins cît era de lung.

— Ce facem cu oasele? a întrebat.

— Le luăm cu noi la plecare.

— Ce-ați zice de un pocheraș? a aruncat vorba Larkin.

— Excelentă idee, s-a înviorat Împăratul. Tex, pune tu de-o cafea. Peter, curăță puțin locul. Grant, tu controlezi ușa. Don, nu vrei să aduni tu vasele?

Brough s-a ridicat greoi de la locul lui.

— Și tu ce dracului ai de gînd să faci?

— Eu? a ridicat din sprîncene Împăratul. Eu stau și mă uit.

Brough s-a uitat lung la el. S-au uitat și ceilalți, tot a fel. Pe urmă Brough n-a mai răbdat.

— Mă cam bate gîndul să te fac ofițer… doar pentru plăcerea de a-ți trage o mamă de bătaie.

— Șansele ar fi cam doi contra cinci, a precizat Împăratul. Dar nu prea văd cum ai putea s-o scoți la capăt.

Brough s-a uitat la ceilalți, a întors iar privirea spre Împărat.

— Probabil că ai dreptate. M-aș trezi în fața

curții marțiale, a rîs el. Dar nu-i nimic în regulament care să-mi interzică să-ți iau lovelele.

A scos o hîrtie de cinci dolari și a făcut semn spre pachetul de cărți din mîna Împăratului.

— Cartea mai mare cîștigă!

Împăratul a desfăcut cărțile.

— Alege.

Jubilînd, Brough i-a arătat dama. Împăratul s-a uitat la cărți, a ales una... valet.

— La pace, a rînjit Brough.

— Don, l-a sfătuit cu blîndețe Împăratul. E mai bine să ieși din joc cît timp ești în cîștig.

A tras o carte și a întors-o cu fața fără să se uite la ea. As!

— La fel de ușor aș fi putut să trag și alt as... Astea-s cărțile mele!

— Atunci de ce dracului nu m-ai bătut de la început? s-a interesat Brough.

— Asta-i bună, domnule căpitan, s-a amuzat copios Împăratul. N-ar fi fost politicos din par-

tea mea să vă ușurez de lovele. În definitiv, sînteți comandantul nostru cel fără de frică.

— Naiba să te ia! a rostit cu năduf Brough și s-a apucat să strîngă gamelele. Pe ăștia, dacă nu poți să-i bați, mai bine te dai cu ei.

În noaptea aceea, în timp ce mai tot lagărul dormea. Peter Marlowe stătea întins sub polog; nici nu-și dorea să-i vină somnul. S-a sculat din pat, și-a făcut drum printre priciuri, a ieșit afară. Brough era și el treaz.

— Hei, Peter, l-a strigat încetișor Brough. Vino aici, stai jos. Nici tu nu poți dormi?

— Parcă nu-mi venea, nu încă. Mă simt prea bine.

Sus, noaptea era de catifea.

— Frumoasă noapte.

— Da.

— Ești însurat?

— Nu, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ai avut noroc. Să nu crezi că-i chiar așa de rău să nu fi însurat..., a zăbovit cîteva clipe Brough. Uneori mă înnebunește gîndul dac-o mai găsesc. Și dacă da, ce-o fi acum? Ce-o fi făcînd ea în momentul ăsta?

— Nimic, a răspuns automat Peter Marlowe; i-a revenit în minte chipul viu al lui N'ai. Nu-ți face griji.

Ca și cum ar fi spus: „Nu mai respira!"

— N-o condamn, n-aș putea condamna nici o femeie. E atîta timp de cînd sînt plecat, atît amar de timp... Nu-i vina ei.

Cu mîinile tremurînde, Brough și-a răsucit o țigară din ceva frunzulițe de ceai și un chiștoc de „Kooa". A aprins-o, a tras adînc din ea, i-a trecut-o lui Peter Marlowe.

— Mulțumesc, Don.

A tras și el un fum, i-a dat-o înapoi. Au terminat țigara în tăcere, zbuciumați de același dor. După o vreme, Brough s-a ridicat de jos.

— Mă duc să mă culc. Ne mai vedem noi,

Peter.

— Noapte bună, Don.

Peter Marlowe a rămas cu ochii pierduți în noapte, gîndul i s-a întors din nou la N'ai. Și a știut atunci că nici el și nici Brough nu vor putea adormi ușor în noaptea aceea.

16

A sosit și ziua V-E[58]. Cei din Changi s-au simțit în al nouălea cer. Dar n-a fost decît o zi ca oricare alta, nu i-a afectat în mod deosebit. Mîncarea era aceeași, cerul același, aceeași zăpușeală, aceleași boli, aceleași muște, aceeași lentă trecere în neființă. Grey era mereu de veghe, aștepta. Iscoada lui îl anunțase că în curînd diamantul își va schimba proprietarul.

---

[58] Victory-Europe (engl.), ziua victoriei pe frontul european în cel de-al doilea război mondial, 8 mai 1945.

Chiar foarte curînd. Peter Marlowe și Împăratul așteptau ziua cu aceeași încordare. Nu mai rămăseseră decît patru.

A venit și Ziua N, cînd Eva a născut încă o duzină de pui. Născocirea denumirii codificate pentru Ziua Nașterii i-a amuzat enorm pe Împărat și pe colaboratorii săi. Grey a aflat despre Ziua N de la iscoadă; în ziua aceea a împresurat baraca și i-a percheziționat pe toți cei de acolo, căutînd ceasuri sau orice alte Obiecte ce ar fi urmat să fie vîndute în „Ziua Negoțului". Minte de polițai tîmpit! Această confirmare a faptului că există un turnător în baracă nu l-a tulburat cîtuși de puțin pe Împărat. Seria a treia era de-acum pe drum.

Acum erau șaptezeci de cuști sub baracă. Paisprezece erau deja ocupate. Curînd se vor mai umple încă douăsprezece.

Problema numelor s-a rezolvat în cel mai simplu mod cu putință. Băieții primeau numere cu soț, iar fetițele fără soț.

— Ascultați aici, a anunțat Împăratul. Trebuie neapărat să mai pregătim ceva cuști.

Erau în baracă, țineau o ședință a consiliului de administrație. O seară plăcută, răcoroasă. Abia se întrevedea Luna printre nori.

— Ne-am cam epuizat posibilitățile, a spus Tex. Nu se mai găsește nicăieri măcar o bucată de plasă de sîrmă. Singurul lucru pe care-l mai putem face e să-i chemăm în ajutor pe australieni.

— Dacă facem asta, a rostit încet Max, e ca și cum i-am lăsa să ne ia din mînă toată afacerea.

Întregul efort de război al barăcii americane fusese concentrat asupra minei de aur viu care se extindea rapid chiar sub picioarele lor. O echipă de patru oameni transformase deja șanțul de adăpost într-o rețea de ganguri înguste. Acum aveau destul loc pentru cuști, dar n-aveau de unde să facă rost de plasă de sîrmă. Aveau neapărată nevoie de plasă, pentru că se apropia iar Ziua N și, la puțin timp

după aceea, altă Zi N și apoi alta.

— Dacă poți găsi vreo zece tipi de încredere, le-ai putea da cîte o pereche de prăsilă ca să-și facă și ei crescătoriile lor, a spus gînditor Peter Marlowe. Noi am putea ține doar o fermă de reproducători de rasă.

— Nu ține, Peter. Așa nu reușim să păstrăm secretul operațiunii.

Împăratul și-a răsucit o țigară, și-a amintit că în ultimul timp nu prea i-au mers afacerile și că n-a mai fumat o țigaretă de fabrică de-o săptămînă încheiată.

— Tot ce putem face, a conchis el după un moment de reflecție, este să-l băgăm și pe Timsen în afacere.

— Puchinosul ăla de australian ne face și-așa destulă concurență, a obiectat Max.

— N-avem altă soluție, a declarat Împăratul pe un ton categoric. Trebuie să mai facem rost de niște cuști, iar el e singurul, tip care se pricepe la chestii d-astea și singurul în care pot

avea încredere că are să-și țină gura. Dacă treaba cu crescătoria ne merge așa cum ne-am gîndit, atunci au să fie lovele destule pentru toată lumea, a adăugat el, apoi a întors privirea spre Tex. Du-te și adu-l pe Timsen.

Tex a dat din umeri și a ieșit din baracă.

— Haide, Peter, a spus. King. Să vedem cum stau lucrurile acolo, jos.

A coborît el primul prin trapa din podea.

— Sfinte Cristoase, a exclamat el, văzînd cît de mult se extinseseră săpăturile. Dacă mai săpăm doar un pic, se prăbușește dracului toată șandramaua și-atunci cu ce ne-alegem?

— Nu te teme, șefule, a spus mîndru Miller care era mai-mare peste echipa de săpători. Am pus eu la punct un sistem care ne permite să ocolim stîlpii de beton. Avem acum destul loc pentru o mie cinci sute de cuști, dacă putem face rost de plasă de sîrmă. Asta sigur! Și mai putem amenaja de două ori pe-atîta spațiu dacă punem mîna și pe niște scînduri de

căptușit galeriile. Nu-i mare lucru.

Împăratul a pornit în lungul tranșeei principale ca să vadă cum o duc animalele. Văzîndu-l că se apropie, Adam s-a repezit ca un turbat în plasă de parcă ar fi fost gata-gata să-l rupă pe Împărat în bucăți.

— Cam prietenos, nu?

— Dihania asta, a rînjit Miller, parcă te-ar cunoaște de undeva.

— Poate că ar trebui să oprim împerecherile, și-a dat cu părerea Peter Marlowe, pînă avem cuștile gata.

— Timsen e soluția, a spus Împăratul. Dacă mai poate cineva să ne livreze materialul, apoi ăsta-i el... și cu gașca lui de hoțomani.

Au urcat înapoi în baracă, s-au șters de noroi. După ce au făcut și un duș s-au simțit mult mai bine.

— Salut, camarade!

Timsen a traversat toată lungimea barăcii, a luat loc.

— Ce-i cu voi, yankeii, v-ați speriat că rămîneți fără podoabele bărbăției cînd o fi la o adică?

Era înalt și voinic, avea ochii puternic adînciți în orbite.

— Ce vrei să spui?

— Așa cum săpați voi, dracilor, la adăposturi, ai zice că toată aviația aliată n-are altceva de ales decît să facă pulbere lagărul de la Changi.

— Paza bună trece primejdia rea, i-a răspuns în doi peri Împăratul, întrebîndu-se dacă merită riscul să se asocieze cu Timsen. Nu trece mult și se-apucă să bumbăcească și la Singapore. Iar cînd începe nasulia, noi vrem să fim la adăpost.

— N-au să lovească niciodată în Changi. Doar știu că sîntem noi aici. Numai dacă nu se pun englezoii pe treabă. Și, sigur, cînd sînt de-ai voștri, yankei, în aer nu se mai știe niciodată unde au să cadă bombele alea.

L-au condus să viziteze întreprinderea. Și-a dat seama imediat de perfecțiunea organizării. Dar și de dimensiunile uriașe ale proiectului.

— Pe legea mea, camarade, a oftat Timsen cînd au revenit cu toții în baracă. Trebuie să-mi scot pălăria. Dumnezeule! Și cînd te gîndești că noi am crezut c-a intrat frica-n voi. Doamne, cred că aveți loc acolo pentru cinci sau șase sute de...

— O mie cinci sute, l-a întrerupt cu voită nepăsare Împăratul. Iar în următoarea Zi N o să avem...

— Ziua N?

— Ziua nașterii.

— Deci asta-i Ziua N! De săptămîni de zile tot încercăm să ne dumirim ce-o fi asta, a rîs Timsen. Asta-i bună, pe legea mea! a rîs el și mai tare. Să n-am eu parte dacă nu ești un geniu!

— Trebuie să recunosc cinstit că a fost ideea mea, a spus Împăratul, străduindu-se să nu-și

arate satisfacția, dar fără succes pentru că, în definitiv, era chiar ideea lui. În Ziua N care urmează acum contăm pe cel puțin nouăzeci de pui. Iar la nașterea următoare ceva cam în jur de trei sute.

Lui Timsen i s-au ridicat singure sprîncenele de uimire.

— Să-ți spun ce sîntem noi gata să facem, a continuat Împăratul, a zăbovit apoi ca să-și revizuiască valoarea ofertei. Voi ne livrați materiale ca să mai facem o mie de cuști. Noi ne menținem efectivul la o mie de capete... cele mai bune exemplare. Voi vă ocupați de desfacerea produselor, iar cîștigul îl împărțim juma-juma. La o afacere de mărimea asta iese destul pentru toată lumea.

— Cînd începem vînzarea? s-a învoit pe dată Timsen. Chiar așa, cu toate că-și dădea seama de imensele perspective ale tranzacției, nu prea era în apele lui.

— Îți livrăm zece pulpițe într-o săptămînă. Tăiem numai masculii și păstrăm femelele.

După cum ne-am socotit noi, nu vindem decît pulpițe. Vom spori livrările pe măsură ce dezvoltăm producția.

— De ce vrei să începi numai cu zece?

— Dacă scoatem pe piață mai multe dintr-o dată, s-ar putea ca unii să intre la bănuială. Trebuie s-o luăm mai ușurel.

Timsen a mai stat pe gînduri un moment.

— Ești sigur că... ă-ă... carnea asta se poate mînca?

Acum, după ce se angajase să livreze marfa, Împăratul s-a simțit și el nițeluș cam scîrbit. Dar, la naiba, carnea-i carne, iar afacerile-s afaceri.

— Noi nu facem decît să oferim carne de *rusa tikus*.

Timsen a scuturat din cap, și-a încrețit buzele.

— Nu prea-mi surîde ideea să vînd din ea australienilor mei, a zis el îngrețoșat. Pe legea mea! E ceva ce nu-i în regulă. Ba chiar deloc,

pe legea mea! Nu c-aș fi eu... cum să spun? Dar parcă n-aș face-o. N-am inima să le vînd australienilor mei.

Peter Marlowe a dat și el din cap, simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

— Și nici băieților noștri.

S-au uitat toți trei unul la altul. „Da, și-a zis în gînd Împăratul, ceva nu-i deloc în regulă. Dar noi, noi ăștia, trebuie să supraviețuim cumva...” Și, deodată, i s-a luminat mintea. S-a albit la față, a rostit cu glas apăsat:

— Adu-i... cheamă-i pe ceilalți. Mi-a venit o inspirație.

Americanii s-au adunat de îndată. Încordați, toți cu ochii la Împărat. El se mai liniștise acum, dar n-a vorbit dintr-o dată. Pufăia din țigară, părea că nici nu-i bagă în seamă. Peter Marlowe și Timsen au schimbat cîte o privire iute, îngrijorați.

Împăratul s-a ridicat în picioare. Tensiunea s-a accentuat, în sfîrșit, și-a stins țigara.

— Fraților, a început el cu o voce spartă, de om sfîrșit de oboseală. Mai sînt patru zile pînă la Ziua N. Ne așteptăm..., s-a uitat el pe graficul agățat pe perete, așa-a... să ne sporim șeptelul la cu puțin peste o sută. Am ajuns la o înțelegere cu prietenul și colaboratorul nostru Timsen. El ne asigură materialele necesare pentru o mie de cuști, așa că, la momentul înțărcării puilor, problema spațiului va fi rezolvată. El și grupul lui se ocupă de comercializarea produselor. Noi ne concentrăm pe creșterea animalelor din cele mai valoroase linii de reproducători, s-a oprit el din vorbă, s-a uitat fix la fiecare om în parte. Fraților, de azi într-o săptămînă ieșim cu marfa pe piață.

Acum, cînd au auzit că s-a stabilit și ziua fatidică, oamenii au rămas muți.

— Chiar crezi că trebuie să...? a întrebat neîncrezător Max.

— N-ai vrea să mai rabzi o clipă, Max?

— Nu știu cum o fi cu ieșirea pe piață, a spus Byron Jones III, potrivindu-și bandajul de

la ochi. Pînă și gîndul mă face să...

— De ce nu aștepți pînă termin, ce naiba? l-a întrerupt nerăbdător Împăratul.

S-au aplecat cu toții înainte, chinuiți de curiozitate, pentru că Împăratul le vorbea acum abia șoptit.

— Fraților! Nu vindem decît la ofițeri! Crema! De la maior în sus!

— O, Doamne! a suflat Timsen.

— Sfinte Cristoase! a exclamat inspirat Max.

— Cum? a făcut uluit Peter Marlowe.

Împăratul se simțea ca un zeu.

— Da, la ofițeri. Ăștia sînt și singurii care-și pot permite să cumpere. În loc să ne lansăm în producția de masă, facem comerț cu articole de lux!

— Iar fraierii care-și pot permite să cumpere sînt exact cei pe care ai vrea să-i vezi mîncînd cărnița asta! s-a luminat la față Peter Marlowe.

— Ești cineva, pe legea mea, a recunoscut

Timsen plin de admirație. Un geniu! Ei bine, cunosc eu vreo trei nătărăi din ăștia... mi-aș da mîna dreaptă la tăiere numai să-i văd mîncînd șobolan și pe urmă să le spun...

— Știu și eu doi, a declarat Peter Marlowe. Ălora le-aș da gratis, nu m-aș mai încurca la vînzare. Dar dacă le dai dobitocilor carnea pe nimic, ăștia-s atît de cărpănoși c-ar mirosi îndată ceva necurat!

S-a ridicat Max și a strigat tare, ca să acopere hohotele de rîs:

— Ascultați, băieți. Liniște! Ascultați-mă și pe mine un pic. Știi tu, eu... cum să spun, eu am..., s-a întors el spre King: era atît de mișcat încît abia mai putea să vorbească. Eu... eu n-am fost întotdeauna de partea ta. Nu-i nici o nenorocire. Fiecare e liber să facă ce vrea. Dar asta, chestia asta e așa... așa de măreață, așa de... cum să zic eu... că acum..., a întins el mîna cu un aer solemn. Aș vrea să-i strîng mîna omului căruia i-a venit în cap ideea asta! Cred că ar trebui să-i strîngem cu toții mîna

celui care s-a dovedit cu adevărat un geniu. În numele tuturor soldaților de rînd din lume... sînt mîndru de tine, Împărate!

Max și Împăratul și-au strîns mîinile cu căldură. Tex se clătina fericit dintr-o parte în alta.

— Sellars, Prouty, Grey... ăsta-i sigur pe listă...

— N-are bani, a spus King.

— La naiba, îi dăm noi, a propus Max.

— Asta nu putem face. Grey nu-i prost. Ar bănui el ceva, a obiectat Peter Marlowe.

— Ce ziceți de Thorsen... ticălosul ăla...

— Nu și ofițerii yankei. Poate, a intervenit delicat King, numai unul sau doi.

Rîsetele s-au potolit deodată.

— Și cum rămîne cu australienii?

— Lasă asta în seama mea, camarade, a spus Timsen. Am de-acum vreo trei duzini de clienți în minte.

— Și cu englezii? a întrebat Max.

— Putem să ne gîndim la cîțiva, l-a liniștit Împăratul, care se simțea acum cu adevărat mare și puternic, plin de viață. Avem norocul că nemernicii care au bani sau au posibilitatea să-și facă rost de lovele sînt tocmai cei cărora vrem și noi să le vindem marfa și să le spunem după aceea ce-au mîncat!

Cu puțin timp înainte de a se da stingerea Max s-a strecurat în grabă prin deschizătura ușii, i-a șoptit lui King:

— Un gardian, vine încoace.

— Cine?

— Shagata.

— E-n regulă, a spus Împăratul, încercînd să-și stăpînească tremurul vocii. Controlează tu dacă cei care fac de pază sînt la posturi.

— Okay!

Max s-a făcut nevăzut.

King s-a dat mai aproape de Peter Marlowe.

— Să nu fi apărut vreo încurcătură, a șoptit el îngrijorat. Haide, să fim acolo cînd vine.

A sărit pe fereastră, a verificat dacă marginea copertinei este bine trasă peste șopron. Pe urmă s-au așezat pe bancă, el și Peter Marlowe, s-au pus să aștepte.

Shagata și-a băgat capul prin deschizătura pînzei, l-a recunoscut pe Împărat, a intrat liniștit sub șopron și a luat loc. Și-a proptit carabina de perete, le-a oferit un pachet de „Kooa”.

— *Tabe.*

— *Tabe,* i-a răspuns Peter Marlowe.

— Salut, a spus și Împăratul.

Îi tremura mîna cînd a luat țigara.

— Ai ceva de vînzare în seara asta? a întrebat Shagata; vorbea cam sîsîit.

— Întreabă dacă ai să-i vinzi ceva în seara asta.

— Spune-i că n-am!

— Prietenul meu este foarte întristat că nu are nimic cu care să poată tenta un om de gust în această seară.

— Va avea oare prietenul dumitale un asemenea articol, să spunem, peste trei zile?

Împăratul a suspinat ușurat cînd Peter Marlowe i-a tradus spusele japonezului.

— Spune-i că da. Și mai spune-i că a fost înțelept din partea lui să verifice.

— Prietenul meu spune că este foarte probabil ca în ziua aceea să aibă ceva cu care să poată tenta un om cu gusturi rafinate. Și prietenul meu mai spune că, după părerea lui, faptul că are de a face cu un om atît de prudent este de bun augur pentru încheierea satisfăcătoare a tranzacției.

— Trebuie să procedezi întotdeauna cu înțelepciune cînd ai ceva de făcut în taina nopții, a rostit Shagata, trăgînd aerul printre dinți. Dacă nu sosesc peste trei zile, mă așteptați în fiecare seară. Un prieten comun mi-a împărtășit că s-ar putea să nu fie în măsură să se prezinte cu partea lui cu toată exactitatea. Dar am primit asigurări că va fi gata în trei seri de-acum încolo.

Shagata s-a ridicat, i-a dat Împăratului pachetul de țigări. O scurtă plecăciune și s-a topit iar în întuneric.

Peter Marlowe i-a tradus lui King ce a spus la urmă Shagata. Acesta a zîmbit.

— Minunat. Perfect! Vrei să vii pîn-aici mîine dimineață? Ca să punem lucrurile la cale.

— Trebuie să ies la lucru, la aeroport.

— Vrei să-ți găsesc un înlocuitor?

Peter Marlowe a rîs, clătinînd din cap.

— Oricum, cred că e mai bine să te duci, a spus King. Cine știe, s-ar putea ca Cheng să vrea să ia legătura cu tine.

— Crezi că s-a încurcat ceva?

— Nu. Shagata a avut atîta minte să verifice. În locul lui aș fi făcut la fel. Totul merge conform planului. Încă o săptămînă și afacerea e ca și încheiată.

— Sper.

Peter Marlowe și-a îndreptat gîndul spre sat și s-a rugat cerului ca afacerea să reușească. Își dorea cu disperare să ajungă acolo iar și, dacă izbutește, știa că va trebui s-o aibă pe Sulina, căci altfel își va pierde mințile.

— Ce-i cu tine?

King n-a văzut, mai mult a simțit că pe Peter Marlowe îl trecuse un fior.

— M-am gîndit că mi-ar plăcea să fiu în brațele Sulinei chiar acum, i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— Da-a....

În sinea lui King s-a întrebat dacă englezul ar putea încurca lucrurile din pricina unei gagici.

Peter Marlowe i-a surprins privirea, a zîmbit din colțul buzelor.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, bătrîne. N-am de gînd să fac vreo prostie, dacă la asta te gîndeai.

— Sigur, i-a zîmbit și King. Avem viitorul în

fața noastră... iar mîine avem spectacol. Ai auzit cumva despre ce e vorba?

— Numai că piesa se numește „Triunghiul". Și că Sean joacă rolul principal.

Deodată, vocea lui Peter Marlowe a sunat cumva mai plat.

— Cum s-a întîmplat de-a fost cît pe ce să-l omori pe Sean?

Pînă atunci King nu-i pusese niciodată asemenea întrebări, știind că e întotdeauna periculos să-i pui unui om ca Peter Marlowe întrebări directe despre viața lui particulară. Dar acum simțise din instinct că este momentul potrivit.

— N-ar fi prea multe de povestit, a spus imediat Peter Marlowe, bucuros că l-a întrebat King. Sean și cu mine făceam parte din aceeași escadrilă, în Java. Cu o zi înainte de terminarea războiului în zona asta, Sean nu s-a mai întors din misiune. Am crezut că a încasat-o. Cam acum un an – a doua zi după ce am ajuns aici,

venind din Java – m-am dus să văd un spectacol la teatrul din lagăr. Cînd, în fine, l-am recunoscut pe Sean acolo, pe scenă, poți să-ți închipui ce șoc am avut. Juca rolul unei fete, dar atunci nu m-am gîndit la nimic rău... trebuie să fie întotdeauna cineva care să facă și rolurile feminine. Așa că am stat liniștit și m-am uitat la piesă. Nu-mi venea să cred că-l văd viu și-n formă bună, mă minunam cît de senzațional e în rolul acela de fată... cum se mișca, cum vorbea, cum se așeza... Rochia și peruca îi stăteau de minune. M-a impresionat mult jocul lui, cu toate că știam precis că, mai înainte, n-avusese nimic de-a face cu teatrul. După spectacol m-am dus în culise să-l întîlnesc. Mai erau acolo și alții care îl așteptau și, după un timp, am avut sentimentul acela ciudat că ăia erau la fel cu tipii pe care îi găsești la ieșirea artiștilor în orice teatru... știi, filfizonii ăia care așteaptă cu limba scoasă ca să le apară iubita. În sfîrșit, s-a deschis ușa de la cabina actorilor, ne-am repezit cu toții înăuntru. Eu am rămas mai la urmă, m-am oprit în ușă.

Abia atunci mi-am dat seama că toți ăia erau pervertiți! Sean ședea pe un scaun, iar ei l-au înconjurat ciripind, se gudurau pe lîngă el, îi spuneau „iubițel”, îl îmbrățișau și-i spuneau cît de „minunată” a fost... ce mai. Îl tratau ca pe-o preafrumoasă stea de cinema. Iar Sean... Sean se prăpădea de plăcere! Doamne, chiar îi plăcea să se lase pipăit! Ca o cățea în călduri! Pe urmă m-a zărit și, desigur, a avut și el un șoc. Mi-a zis „Salut, Peter”, dar eu n-am fost în stare să spun nimic. Stăteam acolo ca un prost și mă uitam la unul dintre suciții ăia care-și pusese mîna pe genunchiul lui Sean. Sean avea pe el un fel de capot subțire, ciorapi de mătase și chiloței... Cînd și-a tras faldurile neglijeului am avut impresia că a făcut-o special, ca să-și arate pulpa goală dincolo de marginea ciorapului... părea să aibă și sîni în decolteu. Abia atunci mi-am dat seama că nu purta perucă... toată coafura aia era chiar părul lui, lung și ondulat ca al unei fete. Pe urmă Sean i-a rugat pe toți să plece. „Peter e un vechi prieten de-al meu. Crezusem c-a murit, a spus.

Trebuie să stau de vorbă cu el. Vă rog să mă lăsați”. Cînd au plecat, l-am întrebat pe Sean: „Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu tine? Chiar îți făcea plăcere să te pipăie toți derbedeii ăia?” „Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu noi toți? mi-a răspuns; pe urmă mi-a zis cu surîsul acela minunat, numai al lui: Sînt atît de bucuros să te revăd, Peter. Am crezut că ai murit de-a binelea. Ia loc o clipă, pînă mă demachiez. Avem multe de povestit. Ai venit cu ultimul transport din Java?” Am dat din cap că da, încă nu puteam să-mi revin. Sean s-a întors spre oglindă, a început să se ungă cu cremă ca să-și dea jos fardul. „Ce-ai pățit tu, Peter? m-a întrebat. Te-au doborît cu avionul?” Cînd s-a apucat să-și dea jos machiajul, mi-am mai venit în fire… acum totul părea ceva mai normal. Mi-am spus că am fost un tîmpit, că tot ce văzusem făcea parte din spectacol – știi cum e cu perpetuarea legendei – și că, desigur, se prefăcuse doar că-i face plăcere. Așa că mi-am cerut scuze și i-am zis: „Îmi pare rău, Sean, cred că am făcut o figură de idiot! Pe cinstea mea, mă bu-

cur că n-ai pățit nimic. Și eu am crezut că ai dat în primire”. I-am povestit prin ce am trecut, l-am întrebat și cum a fost cu el. Sean mi-a relatat cum a fost atacat de patru aparate „Zero” și a fost nevoit să sară cu parașuta. Cînd a ajuns, în sfîrșit, la aerodrom, a văzut că avionul meu era făcut praf. I-am spus atunci cum i-am dat foc înainte de a pleca… nu vroisem ca blestemații de japonezi să-l mai poată repara. „Ah, a spus el, eu mi-am închipuit că ai capotat la aterizare… că atît ți-a fost. Am rămas la Bandung, la comandament, împreună cu ceilalți piloți și pe urmă ne-au băgat pe toți într-un lagăr. La scurt timp după aceea ne-au trimis la Batavia[59] și de acolo aici.” Tot timpul ăsta Sean se uita în oglindă; avea tenul delicat și fin, ca de fată. Deodată, am avut senzația cu totul neobișnuită că a uitat complet de mine. Nici nu mai știam ce să fac. Pe urmă și-a luat ochii de la oglindă, s-a uitat drept la mine, cu o

---

[59] Denumirea olandeză a orașului Djakarta, capitala Indoneziei.

privire curioasă, nițel încruntat. Mi-am dat seama dintr-o dată cît era de nefericit, l-am întrebat dacă nu-i mai bine să plec. „Nu, mi-a spus. Nu, Peter, aș vrea să mai rămîi.” Și atunci a luat o poșetuță de pe măsuța de toaletă, a pescuit din ea un ruj și a început să-și facă buzele. Am rămas înmărmurit. „Ce faci acolo?” l-am întrebat. „Mă rujez, Peter.” „Termină cu prostiile, Sean, i-am zis. Gluma-i glumă. Spectacolul s-a terminat de o jumătate de oră.” Dar el a continuat și, cînd buzele i-au fost perfect vopsite, și-a dat cu pudră pe nas, și-a periat frumos părul și, pe cinstea mea, s-a prefăcut iar într-o fată încîntătoare. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Încă îmi mai închipuiam că, într-un fel foarte ciudat, tot mai vrea să facă bancuri cu mine. Și-a mai aranjat o buclă aici, un cîrlionț dincolo, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, s-a privit lung în oglindă și a părut cît se poate de satisfăcut de ceea ce vede. Pe urmă m-a zărit pe mine holbîndu-mă la el în oglindă și l-a pufnit rîsul. „Ce-i cu tine, Peter? m-a întrebat. N-ai mai fost niciodată într-o ca-

bină de teatru?” „Ba da, i-am răspuns. Am fost, dar… numai în cabine de actrițe.” El s-a uitat lung la mine. Pe urmă și-a strîns pe el capoțelul, și-a încrucișat picioarele. „Asta este cabină de actriță”, mi-a zis. „Încetează, Sean, am izbucnit eu. Ăsta-s eu, Peter Marlowe! Sîntem la Changi, îți mai amintești? Spectacolul s-a terminat și acum totul a reintrat în normal.” „Da, a spus el cu un calm desăvîrșit. Totul e normal.” A trecut mult timp pînă ce am fost în stare să spun ceva. „Bine atunci, am izbutit eu să rostesc într-un tîrziu. N-ai de gînd să-ți scoți costumul ăla și să-ți dai jos porcăria aia de pe față?” „Îmi plac hainele astea, Peter, a spus el. Și acum umblu întotdeauna ușor fardat.” S-a ridicat și a deschis dulapul. Pe cinstea mea, era plin de saronguri, rochițe, chiloței și sutiene… Cînd s-a întors spre mine era perfect calm. „Astea sînt singurele lucruri pe care le port acum, mi-a declarat. De fapt, eu sînt femeie.” „Cred că te-ai scrîntit de tot”, am spus. Sean s-a ridicat de pe scaun și din acea clipă nu știu cum, dar n-am putut să-mi mai scot din cap că

am în față o fată… arăta, se mișca, vorbea, mirosea ca o fată. „Ascultă, Peter, mi-a spus. Știu cît de greu îți vine să mă înțelegi, dar m-am schimbat. Nu mai sînt bărbat, sînt femeie.” „Nu ești mai femeie decît sînt eu!” am zbierat. Dar aceasta n-a părut să-l tulbure deloc. A rămas acolo, zîmbind ca o madonă… Pe urmă a spus: „Sînt femeie, Peter.” Mi-a atins brațul într-un mod în care numai o fată ar fi putut-o face și mi-a spus: „Te rog să te porți cu mine ca și cum aș fi femeie.” Am simțit că se rupe ceva în mine. L-am înșfăcat de braț, i-am smuls neglijeul de pe umeri, la fel și sutienul umplut cu cîlți, l-am împins în fața oglinzii. „Spui că ești femeie? am strigat eu la el. Uită-te la tine! Unde ziceai că-ți sînt sînii?” Sean însă nu și-a ridicat privirea. A rămas în fața oglinzii cu capul plecat, cu părul căzut peste ochi. Capotul atîrna strîmb pe el, era gol pînă la brîu.

L-am înșfăcat de păr și i-am smucit capul în sus. „Uită-te la tine, pederast nenorocit! am

răcnit. Ești bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, și așa vei rămîne pentru totdeauna!” A rămas nemișcat, fără să mai spună nimic și abia tîrziu mi-am dat seama că plînge. Pe urmă s-au repezit înăuntru Rodrick și Frank Parrish, m-au împins la o parte, Parrish i-a tras lui Sean capotul pe umeri și l-a luat în brațe, iar în tot timpul ăsta Sean plîngea de ți se rupea inima. Frank îl legăna în brațe, spunîndu-i mereu: „Nu-i nimic, Sean, nu-i nimic.” Pe urmă s-a uitat la mine și mi-am dat seama că e gata să mă ucidă. „Pleacă de-aici, nenorocitule!” atît mi-a spus. Nici nu mai știu cum am ieșit de acolo… m-am trezit umblînd aiurea prin lagăr și atunci am început să înțeleg că n-avusesem nici un drept, dar chiar nici un drept să fac ceea ce făcusem. A fost o nebunie din partea mea.

Peter Marlowe s-a oprit din povestire, a continuat apoi cu un glas chinuit, lipsit de expresie.

— M-am întors la teatru. Trebuia să încerc

să mă împac cu Sean. Ușa lui era încuiată, dar am avut totuși impresia că e înăuntru. Am bătut de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns și nici n-a vrut să deschidă ușa, așa că m-am înfuriat din nou și am dărîmat ușa cu umărul. Doream să-mi cer scuze față-n față cu el, iar nu printr-o ușă închisă. El zăcea în pat. Avea o tăietură adîncă la încheietura mîinii stîngi, era sînge peste tot. I-am aplicat un garou, am reușit să-i găsesc, nici eu nu știu cum, pe doctorul Kennedy, pe Rodrick și pe Frank. Sean avea o paloare cadaverică, n-a scos nici un sunet cît timp i-a cusut doctorul Kennedy tăietura făcută cu foarfecele. După ce a terminat doctorul, Frank mi-a spus: „Acum ești mulțumit, secătură?” N-am mai putut să spun nimic. Am rămas acolo neputincios, urîndu-mă din toată inima.

„Pleacă și să nu te mai prindem pe-aici!” mi-a aruncat Rodrick. Am dat să plec, dar l-am auzit pe Sean că mă cheamă încet, abia șoptit. M-am întors și am văzut că mă privește fără supărare, mai mult cu un fel de milă. „Îmi pare

rău, Peter, a rostit el cu greu. N-a fost vina ta.” „Crede-mă, Sean, m-am bîlbîit eu. N-am vrut să-ți fac nici un rău.” „Știu. Vreau să rămînem prieteni, te rog, Peter.” S-a uitat apoi la Parrish și la Rodrick. „Am vrut să plec, dar acum... a zîmbit el încîntător, acum sînt fericit că mă aflu iar acasă.”

Peter Marlowe a tăcut, istovit. Îi curgeau broboane mari de sudoare, se prelingeau pe gît și pe piept. King a aprins o „Kooa”. Peter Marlowe a ridicat neajutorat din umeri și a plecat gîrbovit sub povara propriilor remușcări.

17

— Haideți odată, grăbiți-vă! a strigat Peter Marlowe la oamenii care se aliniau căscînd în fața barăcii.

Era cu puțin după răsăritul soarelui, masa de dimineață era doar o amintire, iar foamea nu făcea decît să sporească iritarea trupei. As-

ta și o zi lungă de lucru sub soarele arzător pe care o aveau în față acolo, la aeroport. Decît dacă le surîde norocul...

Se zvonise că în ziua aceea una dintre echipe urma să fie trimisă în capătul mai îndepărtat al aeroportului, acolo unde cresc cocotierii. Se spunea că au să-i pună să taie palmierii aceia. Iar măduva de cocotier este nu numai comestibilă, dar și foarte hrănitoare și bună la gust. I se zicea „varza milionarului” pentru că trebuia să sacrifici un palmier întreg ca să ți-o procuri. Pe lîngă „varza milionarului” se mai puteau nimeri și cîteva nuci de cocos.

Mai mult decît destul pentru o echipă de treizeci de oameni. Era firesc, deci, ca ofițerii și trupa să fie cuprinși de aceeași încordare.

Sergentul de zi pe baracă s-a apropiat de Peter Marlowe, l-a salutat.

— Ăștia-s toți, domnule căpitan. Douăzeci de ostași, împreună cu mine.

— Trebuiau să se prezinte treizeci.

— Douăzeci e tot ce-avem. Restul sînt bolnavi sau la echipa de lemne. Nu pot face nimic, dom' căpitan.

— Bine. Pornim spre poartă.

Sergentul a pus în mișcare coloana; oamenii au trecut în pas de voie pe lîngă zidul închisorii, s-au alăturat, lîngă poarta de vest, celorlalte echipe care trebuiau să iasă la lucru pe aeroport. Peter Marlowe i-a făcut semn sergentului să adune oamenii în poziția cea mai bună, mai aproape de capătul coloanei, unde aveau șanse mai bune să fie aleși pentru tăiatul palmierilor. Cînd au observat că ofițerul a executat corect manevra, ostașii i-au dat ascultare și s-au aliniat repede, în perfectă ordine.

Fiecare avea cîte o cămașă mai zdrențuită în tolba de merinde. Tolba era un element de neînlocuit și îmbrăca cele mai diverse forme. Uneori erau ranițe din dotare alteori geamantane, uneori coșuri împletite din frunză de palmier, alteori saci, uneori o legăturică în vîrf

de băț, alteori doar o bucată de pînză. Dar fiecare avea ceva în care să pună prada rîvnită. Cînd ieși la lucru e întotdeauna rost de pradă, dacă nu „varza milionarului” sau o nucă de cocos, poate fi o bucată de scîndură, niște lemne de foc, coji de nucă de cocos, banane, un pic de ulei de palmier, rizomi comestibili, frunze de diferite feluri, uneori chiar o papaia.

Cei mai mulți aveau în picioare galenți de lemn cu bareta din cauciuc de automobil. Unii purtau pantofi cu vîrfurile tăiate. Doar cîțiva aveau bocanci. Peter Marlowe purta bocancii lui Mac. Îi erau cam strîmți, dar pentru un marș de trei mile și o zi de muncă erau mai buni decît galenții.

Coloana șerpuitoare a trecut de poartă și a pornit spre vest; fiecare companie era comandată de un ofițer. În frunte mergea un grup de coreeni, iar în urmă venea un singur gardian, tot coreean.

Grupa lui Peter Marlowe a așteptat să se încadreze în coloană mai la coadă. El era nerăb-

dător să pornească odată și, cine știe, să ajungă la palmieri. Și-a potrivit mai bine curelele de la raniță și plosca la brîu… nu plosca aceea, ar fi fost prea periculos să o ia cu el la lucru. Nu poți ști niciodată cînd îți cere un gardian sau altcineva un gît de apă.

În sfîrșit, le-a venit rîndul, au pornit și ei spre poartă. Trecînd prin fața corpului de gardă, trebuiau să salute; pe verandă stătea un sergent japonez mic și îndesat care le răspundea crispat la salut. Peter Marlowe a comunicat efectivul grupei altui gardian care verifica cifrele cu cele deja notate în interiorul lagărului.

Au ieșit din lagăr și au pornit pe banda de asfalt. Drumul unduia ușor peste coline scunde și prin văi, trecea apoi drept printr-o plantație de arbori de cauciuc. Copacii erau neîngrijiți, necrestați de multă vreme. Ciudat, s-a gîndit Peter Marlowe, pentru că și cauciucul era o materie primă vitală pentru ducerea războiului.

— Hello, Duncan, l-a salutat el pe căpitanul Duncan în momentul în care grupa lui s-a încadrat și ea în coloană.

Și-a potrivit pasul după Duncan, pășind alături de el, dar fără să scape din ochi grupa lui care era următoarea, ceva mai în față.

— Nu-i așa că-i splendid să avem iar știri? a deschis vorba Duncan.

— Da, a răspuns el automat. Dacă sînt și adevărate.

— Trebuie să spun că par prea bune ca să fie adevărate.

Lui Peter Marlowe îi plăcea de Duncan. Acesta era un scoțian mic de statură, cam între două vîrste. Nimic nu părea să-l tulbure. Te întîmpina întotdeauna cu un zîmbet și o vorbă bună. Dar în ziua aceea, a băgat de seamă Peter Marlowe, parcă era mai altfel. Ce-o fi cu el?

Duncan i-a observat privirea curioasă, s-a strîmbat ca să-i arate că are o proteză dentară nouă.

— A, asta era, a spus Peter Marlowe. Mi se păruse mie că s-a schimbat ceva.

— Cum îți plac dinții mei?

— Ei, parcă-i ceva mai bine decît să n-ai deloc.

— Mersi pentru compliment. Eu aveam impresia că sînt o splendoare.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu dinții ăștia de aluminiu. Arată ca dracu'.

— Nu-ți spun prin ce-am trecut pînă mi i-a scos pe-ai mei. Un calvar!

— Mulțumesc lui Dumnezeu că stau bine cu dinții. Mi-am pus niște plombe anul trecut. M-au chinuit ceva. Probabil că ai fost înțelept să ți-i scoți pe toți. Cîți ți-au…

— Optsprezece, a răspuns furios Duncan. Îmi venea mereu sînge în gură. Erau stricați toți, terminați. Mi-a spus doctorul ceva în legătură cu apa, lipsa de masticație, faptul că mîncăm numai orez și n-avem destul calciu… Dar, pe onoarea mea, mă simt minunat cu pro-

teza asta, și-a clănțănit el gînditor dinții metalici de vreo două ori, apoi a continuat: Dentiștii noștri au căpătat o dexteritate extraordinară. Și cîtă imaginație! Sigur, trebuie să recunosc și eu că e nițel șocant să vezi că n-ai dinți albi în gură. Dar mă simt bine cu ei, să știi, băiete, de ani de zile nu m-am simțit atît de bine, c-or fi albi sau de aluminiu nu mai contează. Am avut mereu necazuri cu dinții. La naiba, bine c-am scăpat de ei.

Capul coloanei a început să se tragă spre marginea drumului pentru că venea din față un autobuz. Era vechi, pufăia și scotea fum pe toate părțile; avea douăzeci și cinci de locuri. Dar înăuntru erau aproape șaizeci de pasageri, bărbați, femei și copii, iar pe scări mai erau încă vreo zece, agățați ca vai de lume. Pe capotă erau îngrămădite cuști cu găini, bagaje, rogojini. Pe cînd trecea autobuzul acela astmatic, băștinașii îi priveau curioși pe prizonieri, iar aceștia holbau ochii la lăzile cu găini pe jumătate moarte și sperau din tot sufletul ca bles-

tematul acela de autobuz să alunece în șanț, ei să pună umărul să-l scoată de acolo și să libereze vreo duzină de găini. Dar autobuzul a trecut cu bine, însoțit doar de înjurături.

Peter Marlowe mergea alături de Duncan care flecărea mai departe despre dinții lui, zîmbea cît mai des ca să și-i arate. Dar zîmbetul nu arăta bine deloc. Era sinistru.

În spatele lor gardianul coreean care-și tîra plictisit picioarele a strigat după un prizonier care a ieșit din rînd și s-a dus la marginea drumului, dar acesta n-a făcut decît să-și dea jos repede pantalonii și să se ușureze pe loc, strigînd „*Sakit marah*", adică dizenterie, așa că gardianul a dat scîrbit din umeri, și-a aprins o țigară și l-a așteptat să termine; prizonierul s-a întors iute în coloană și a pornit mai departe.

— Peter, a spus încet Duncan, acoperă-mă!

Peter Marlowe s-a uitat înainte. Cam la douăzeci de yarzi dincolo de drum, pe o potecuță ce mărginea șanțul, erau nevasta și copilul lui Duncan. Ming Duncan era chinezoaică din

Singapore. Numai pentru că era orientală n-a fost internată în lagăr împreună cu soțiile și copiii celorlalți prizonieri, a fost lăsată să trăiască liber la periferia orașului. Copilul, o fetiță la fel de frumoasă ca și mama, înălțuță pentru vîrsta ei, avea o mutrișoară despre care ai fi zis că nu va cunoaște niciodată suspinul. O dată pe săptămînă „se întîmplau” să treacă pe acolo pentru ca Duncan să le poată vedea. El repeta mereu că, atîta timp cît poate să le vadă, viața la Changi nu-i chiar atît de rea.

Peter Marlowe s-a interpus între Duncan și gardian, acoperindu-l și dîndu-i posibilitatea să iasă în marginea convoiului.

Cînd a trecut coloana, mama și copilul n-au făcut nici un semn. Doar cînd a apărut Duncan li s-au întîlnit privirile numai o clipă, l-au văzut cum aruncă o bucățică de hîrtie în marginea drumului, dar nu s-au oprit din mers. În momentul următor Duncan a trecut prin dreptul lor și s-a pierdut curînd în masa prizonierilor. Dar el știa că ele au văzut hîrtiuța, știa că

își vor continua drumul pînă ce convoiul și gardienii nu se mai văd deloc; apoi se vor întoarce, vor găsi biletelul și-l vor citi, iar gîndul acesta îl umplea de fericire pe Duncan. „Vă iubesc, mi-e dor, sînteți viața mea”, doar atîta scrisese. Mesajul era întotdeauna același, dar mereu nou, atît pentru el cît și pentru ele, pentru că acele cuvinte fuseseră proaspăt scrise și meritau să fie rostite mereu, mereu… la nesfîrșit.

— Nu-i așa că arată bine? a întrebat Duncan, revenind în preajma lui Peter Marlowe.

— Minunat. Mare noroc ai avut! Iar Mordeen are să fie o frumusețe.

— Așa-i, o frumusețe, fata mea. Împlinește șase ani în septembrie.

Încet, bucuria revederii s-a topit, multă vreme Duncan n-a mai spus nimic.

— Tot ce-mi doresc e să se termine odată cu războiul ăsta.

— De-acum nu mai e mult.

— Cînd ai să te-nsori, Peter, ia neapărat o chinezoaică. Sînt cele mai bune neveste din lume, a spus Duncan, repetînd ce-i mai spusese de o sută de ori. Știu că nu-i ușor să fii ostracizat, că e greu și pentru copii..., dar am să mor împăcat dacă mă știu în brațele ei. Dar n-ai să mă asculți, a suspinat. A să te-nsori tot cu o englezoaică și-ai să ai impresia că asta-i viață. Ce amăgire! Eu știu însă. Le-am încercat pe amîndouă.

— Mai am ceva de așteptat pînă să aflu, nu-i așa, Duncan? a rîs Peter Marlowe, grăbind pasul ca să ajungă în fruntea grupei lui. Ne vedem noi mai tîrziu.

— Mulțumesc, Peter, a strigat după el Duncan.

Ajunseseră acum aproape de aeroport. În față îi aștepta un grup de gardieni ca să-și ducă fiecare echipa la locul de muncă desemnat. Lîngă ei era o grămadă de săpăligi, cazmale și lopeți. Mai multe echipe de prizonieri intraseră deja în incinta aeroportului, sub paza gardieni-

lor.

Peter Marlowe și-a aruncat privirea spre latura de vest. O echipă se îndrepta deja spre pîlcul de palmieri. Fir-ar să fie!

A dat comanda „Grupă-ă stai!”, i-a salutat pe gardieni; a băgat de seamă că unul dintre ei era Torusumi. Torusumi l-a recunoscut și el.

— *Tabe!* și i-a zîmbit.

— *Tabe*, a răspuns Peter Marlowe, puțin jenat de atitudinea prietenească a lui Torusumi.

— Tu și cu grupa ta veniți cu mine, a spus Torusumi, făcînd semn cu capul spre unelte.

— Îți mulțumesc, s-a înclinat Peter Marlowe, apoi către sergent: Zice să mergem cu el.

— Nenorocitul ăsta ne duce întotdeauna pe latura dinspre est, a spus amărît sergentul. Ghinionul nostru!

— Asta o știu și eu, i-a răspuns Peter Marlowe la fel de supărat, apoi, în vreme ce oamenii lui își luau de jos uneltele, s-a apropiat de Torusumi. Speram că azi ne vei duce în partea

cealaltă, la vest. Acolo parcă e mai răcoare.

— Mi s-a ordonat să vă duc pe latura de est. Știu că dincolo e mai răcoare, dar eu sînt trimis întotdeauna pe partea de est.

Peter Marlowe s-a hotărît să-și încerce norocul.

— Poate că ar fi cazul să pretinzi un tratament mai bun. Știa că este periculos să-ți dai cu părerea cînd ai de-a face cu un coreean sau un japonez.

Torusumi i-a aruncat o privire rece, s-a răsucit scurt pe călcîie și s-a îndreptat spre Azumi, caporalul japonez care stătea încruntat mai la o parte. Azumi era cunoscut ca unul dintre cei mai cîinoși gardieni.

Cu inima strînsă, Peter Marlowe l-a urmărit din ochi pe Torusumi cum se înclină și începe să vorbească repezit în japoneză. A văzut și cum se uită lung Azumi la el.

Alături, sergentul urmărea și el cu îngrijorare schimbul de cuvinte.

— Ce i-ați spus, dom’ căpitan?

— I-am zis că n-ar fi rău să ne ducă și pe noi o dată pe latura de vest.

Sergentul s-a strîmbat. Dacă ofițerul primește o palmă, o încasează automat și sergentul.

— Ați cam tras dracul de coadă..., dar s-a oprit brusc, văzîndu-l pe Azumi că se îndreaptă spre ei, urmat servil de Torusumi, la doi pași mai în spate.

Azumi, un individ scund și crăcănat, s-a oprit la cinci pași de Peter Marlowe, l-a măsurat cu privirea timp de vreo zece secunde. Peter Marlowe s-a pregătit pentru palma ce avea să urmeze. Dar palma n-a mai venit. În schimb, surprinzător, Azumi i-a zîmbit, arătîndu-și dantura de aur, și-a supt dinții și a scos un pachet de țigări. I-a oferit lui Peter Marlowe o țigară și a spus ceva în japoneză. Peter Marlowe n-a înțeles mare lucru, a prins doar cuvintele *shoko-san* și s-a mirat și mai tare pentru că pînă atunci nu-i spusese nimeni *shoko-san*. *Shoko* înseamnă „ofițer”, iar *san* „domnule” și,

dacă un ticălos ca Azumi îți spune „domnule ofițer”, ăsta-i un compliment, nu glumă.

— *Arigato*, a spus Peter Marlowe, acceptînd țigara și focul.

„Mulțumesc” era singurul cuvînt japonez pe care-l cunoștea, pe lîngă comenzile „De voie!”, „Drepți!”, „Înainte marș!”, „Pentru onor!” și „Vino aici, diavole alb!” I-a ordonat sergentului, care rămăsese cu gura căscată, să alinieze trupa.

— ’Nțeles, dom’ căpitan! a făcut sergentul, bucuros să scape din raza pumnilor lui Azumi.

Pe urmă Azumi i-a ordonat ceva în japoneză lui Torusumi, acesta a făcut un pas înainte și a răcnit *„Hotcha-tore!”* ceea ce înseamnă „Înainte-e marș!” Cînd au trecut de jumătatea aerodromului și Azumi n-avea cum să-i mai audă, Torusumi i-a zîmbit lui Peter Marlowe.

— Astăzi mergem pe latura de vest. Avem de tăiat niște palmieri.

— Cum așa? N-am prea înțeles.

— Simplu. I-am spus lui Azumi-san că ești translatorul Împăratului și că trebuie să cunoască acest lucru pentru că el încasează zece la sută din cîștigurile noastre. Așa că..., a dat din umeri Torusumi, trebuie, desigur, să avem grijă unii de alții. Și poate că, în timpul zilei, mai putem discuta și ceva afaceri.

Cu jumătate glas, Peter Marlowe a comandat:

— Trupă-ă, stai!

— Ce s-a-ntîmplat, dom' căpitan? a întrebat sergentul.

— Nimic. Ascultă comanda la mine! Fără gălăgie! Mergem la palmieri.

— Fir-aș al dracului, asta mai zic și eu!

Au încercat cîțiva să strige „Ura-a!", dar au fost iute reduși la tăcere.

Cînd au ajuns la pîlcul de palmieri. Spence și echipa lui, împreună cu gardianul, erau deja acolo. Torusumi s-a dus la gardian, s-au răstit un timp unul la altul în coreeană. Pînă la ur-

mă. Spence și cu oamenii lui au trebuit să se alinieze și să plece de acolo sub comanda gardianului la fel de furios.

— Cum naiba te-ai ales tu cu palmierii, pramatie? Doar noi am ajuns primii! a strigat la el Spence.

— Asta-i situația, l-a consolat Peter Marlowe. Își dădea și el seama ce-i în sufletul lui Spence.

Torusumi i-a făcut semn lui Peter Marlowe să se apropie, s-a așezat la umbră, și-a sprijinit carabina de un copac.

— Pune pe cineva de santinelă, a căscat el. Te fac răspunzător dacă sînt prins dormind în post de vreun împuțit de japonez sau de corean.

— Poți să dormi liniștit și să-ți pui nădejdea în mine, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ai grijă să mă trezești la ora mesei.

— Negreșit!

Peter Marlowe a postat vreo trei santinele în

locurile mai expuse, apoi a dat ordinul de atac asupra palmierilor. Copacii trebuiau să fie doborîți și despicați pînă vine altcineva să schimbe ordinul.

La ora prînzului palmierii erau jos și toată măduva, „varza milionarului”, scoasă. Oamenii erau epuizați, pișcați rău de furnici, dar asta n-avea nici o importanță pentru că avuseseră parte de-o pradă bogată. Cîte două nuci de cocos pe cap de om și încă cincisprezece în plus. Peter Marlowe a hotărît ca din astea să-i dea cinci lui Torusumi, iar restul să-l împartă între ei la prînz. A împărțit în porții egale două miezuri de palmier, iar ce-a mai rămas a spus că trebuie păstrat pentru Torusumi și Azumi, în caz că și-l doresc. Dacă nu, atunci se împarte și restul.

Peter Marlowe stătea sprijinit de un copac, gîfîind de oboseală, cînd un șuierat de alarmă l-a trezit brusc din amorțeală; într-o clipă a fost lîngă Torusumi, l-a zgîlțîit să-l scoale din somn.

— Vine încoace un gardian. Torusumi-san, grăbește-te!

Torusumi a sărit în picioare, și-a scuturat repede frunzele de pe uniformă.

— Bine. Mergi înapoi la palmieri, prefaceți-vă că munciți, a spus el încet.

Apoi Torusumi a ieșit nepăsător în poiană. Cînd l-a recunoscut pe celălalt gardian, a răsuflat, ușurat, i-a făcut semn să vină mai la umbră, și-au proptit amîndoi carabinele de un pom, s-au întins pe iarbă, și-au aprins cîte o țigară.

— *Shoko-san*, a strigat Torusumi. Puteți s-o lăsați mai moale, dînsul e prietenul meu.

Peter Marlowe i-a zîmbit frumos, apoi s-a întors spre oamenii lui.

— Hei, sergent, sparge două nuci mai proaspete și du-le la gardieni.

El nu putea să le ducă pentru că și-ar fi pierdut din prestanță.

Sergentul a ales cu grijă două dintre nucile

de cocos cele mai frumoase, le-a despicat la vîrf. Coaja exterioară era groasă de doi inci, de un verde-maroniu peste nuca ascunsă adînc înăuntru. Miezul alb, mustos care îmbrăca pereții interiori ai nucii era moale și delicat, ușor de mîncat cu lingura, sucul de la mijloc era răcoritor, cu un gust ușor dulceag.

— Smith!

— Aici, dom' sergent.

— Du nucile astea blestemaților de niponi.

— De ce tocmai eu? Mereu mă pui să fac mai mult decît…

— Mișcă-ți fundul!

Smith, un cockney[60] mărunțel și slăbuț, s-a ridicat bombănind de jos și a executat ordinul.

Torusumi și celălalt gardian au băut cu sete din nucile primite. Apoi Torusumi a strigat spre Peter Marlowe:

---

[60] Locuitor al zonei sărace din cartierul East End al Londrei, vorbitor al unui dialect specific.

— Îți mulțumim.

— Pace ție, i-a răspuns Peter Marlowe.

Torusumi a scos un pachet mototolit de „Kooa”, i l-a întins lui Peter Marlowe.

— Îți mulțumesc, s-a înclinat acesta.

— Pace ție, i-a răspuns politicos Torusumi.

În pachet erau șapte țigări. Ceilalți au stăruit ca Peter Marlowe să-și oprească două. Restul au fost împărțite, cîte una la patru inși, s-au înțeles cu toții să le fumeze după masă.

La prînz au primit orez, o zeamă subțire cu miros de pește, un ceai slab. Peter Marlowe a luat doar orezul, a amestecat în el o fărîmiță de *blachang*. În loc de desert, și-a savurat jumătatea cuvenită dintr-o nucă de cocos. S-a așezat apoi cu spatele sprijinit de buturuga unui palmier proaspăt doborît, cu privirea pierdută spre aeroport, așteptînd să se termine pauza de prînz.

Spre sud era un delușor, iar în jurul lui mișunau mii de culi chinezi. Toți purtau pe umeri

un fel de cobiliță de bambus cu două coșuri mari, urcau dealul, încărcau coșurile cu pămînt, apoi coborau încet și le goleau în vale. Forfoteau așa fără încetare, aveai senzația că vezi cum se împuținează dealul. Și tot așa mereu, sub un soare torid.

Se făcuseră aproape doi ani de cînd Peter Marlowe tot venea la aeroport, de patru-cinci ori pe săptămînă. Cînd au văzut prima dată locul – era cu Larkin atunci – plin de coline, de smîrcuri și de dune de nisip, au rîs amîndoi, convinși că nu se va putea construi niciodată un aeroport acolo. La urma urmei, chinezii n-aveau nici un tractor, nici un buldozer. Dar acum, după doi ani, exista deja o pistă de decolare în stare de funcționare, iar cealaltă, mai mare, pentru bombardiere, era aproape terminată.

Peter Marlowe s-a minunat de truda răbdătoare a acelui furnicar uman, s-a întrebat cîte n-ar putea face dacă ar avea și utilaje moderne.

A simțit că i se închid ochii, l-a luat somnul.

— Ewart! Unde e Marlowe? a întrebat repezit Grey.

— E plecat cu grupa lui la lucru, la aeroport. De ce?

— Spune-i numai să se prezinte imediat la mine cînd se întoarce.

— Unde te găsește?

— Cum dracu' să știu? Spune-i să mă caute!

Ieșind din baracă, Grey a simțit că iar îl apucă o crampă și s-a grăbit spre zona latrinelor. N-a făcut nici jumătate de drum cînd spasmul s-a consumat, îmbibînd și mai tare ghemotocul de iarbă uscată pe care-l purta acum mereu în pantaloni. Chinuit de durere, abia mai ținîndu-se pe picioare, s-a sprijinit de colțul unei barăci ca să-și mai adune puterile.

Grey își dădea seama că era cam timpul să schimbe ghemotocul acela de iarbă, al patrulea pe ziua aceea, dar acum nu-i mai păsa. Cel pu-

țin era ceva mai igienic și nu-și distrugea pantalonii, singura pereche pe care o mai avea Oricum, nici nu mai putea umbla fără să aibă ghemotocul la el. Oribilă chestie! Dar, cel puțin, își dovedise eficacitatea.

În ziua aceea ar fi putut să iasă la raport și să anunțe că e bolnav, însă nu putea face una ca asta tocmai acum, cînd îl avea la mînă pe Marlowe. A, nu, ocazia era prea bună ca s-o lase să-i scape, vroia să vadă și ce mutră face Marlowe cînd are să-i spună. Merita să suporte și durerea, știind că acum are de ce să se agațe. Un om de nimic, o pramatie! Iar datorită lui Marlowe îl bagă nițel în sperieți și pe Împărat. Oricum, peste două zile îi bagă la zdup pe amîndoi. Pentru că știa de povestea cu diamantul și mai știa că schimbul urma să se facă în cursul săptămînii viitoare. Nu știa încă exact cînd, dar va afla. „Nu ești prost deloc, și-a zis Grey. Ba ești chiar deștept, dacă ți-ai pus la punct un sistem atît de eficient."

S-a dus la coliba unde era instalată carcera,

i-a spus gradatului de serviciu să aștepte afară. Și-a schimbat ghemotocul și s-a frecat cu iarbă pe mîini, apoi s-a spălat îndelung.

Acum se simțea ceva mai bine. S-a străduit să se țină drept cînd a coborît treptele, a pornit încet spre manutanță. Trebuia să facă azi controlul săptămînal al rezervelor de orez și alimente. N-a găsit niciodată vreo lipsă pentru că locotenent-colonelul Jones muncea operativ și cu dăruire și cîntărea întotdeauna rațiile de orez personal, în public. În felul acesta nu era loc de nici o escrocherie.

Grey avea toată admirația pentru locotenent-colonelul Jones, îi impunea și faptul că face totul cu mîna lui, ca să nu se strecoare nici o greșeală. Îl și invidia pentru că ajunsese locotenent-colonel atît de tînăr. N-avea decît treizeci și trei de ani. „Parcă ți-e și lehamite, își zicea acum Grey. El e locotenent-colonel, iar tu doar locotenent și singura diferență e să te afli la locul potrivit, în momentul potrivit. Dar totuși nu poți spune că-ți merge prea rău, ți-ai

făcut și prieteni care-ți vor lua partea după ce se sfîrșește războiul. Desigur, Jones vine din viața civilă și n-o să mai rămînă în armată și după aceea. Însă Jones e prieten cu Samson și cu Smedly-Taylor, șeful meu direct, joacă bridge cu el, cu însuși comandantul lagărului. Mare noroc pe capul lui! Știu și eu să joc bridge tot atît de bine, dar pe mine nu mă invită nimeni, cu toate că muncesc mai al dracului decît voi."

Cînd a ajuns la manutanță, distribuirea rațiilor de orez pe barăci nu se terminase încă.

— Bună dimineața, Grey, l-a salutat Jones. Numai o secundă, vin imediat.

Era înalt, frumos, primise o educație aleasă, era întotdeauna calm. Arăta mai tînăr chiar decît vîrsta pe care o avea și fusese poreclit „Colonelul Băiețel".

— Mulțumesc, domnule colonel.

Grey s-a tras mai la o parte și a urmărit cum se prezintă la cîntar reprezentanții uneia din-

tre bucătării, un sergent și un ostaș. Fiecare bucătărie își desemna doi dintre oameni care să ridice rația, să fie mereu cu ochii unul pe altul. Reprezentanții prezentau lista efectivului, se verificau cifrele, se cîntărea cantitatea cuvenită. Apoi era parafată lista pe ziua respectivă.

După ce a fost servită și ultima bucătărie, plutonierul de intendență Blakely a luat sacul cu orezul care mai rămăsese și l-a dus în magazie. Grey l-a urmat pe locotenent-colonelul Jones, i-a ascultat, distrat raportul asupra efectivului și alocațiilor.

— Nouă mii patru sute optzeci și trei de soldați și ofițeri. Ieșirile pe ziua de astăzi: două mii trei sute șaptezeci de livre și trei sferturi, adică patru uncii de orez de om. Aproximativ doisprezece saci.

A arătat cu bărbia spre teancul de saci de iută. Grey l-a privit cum îi numără, știind bine dinainte că vor fi doisprezece. Pe urmă Jones a continuat:

— Unul dintre saci a avut zece livre lipsă (faptul nu era deloc neobișnuit), iar cantitatea rămasă este de douăzeci de livre și un sfert.

Locotenent-colonelul a luat de jos sacul aproape gol și l-a pus pe cîntarul pe care-l trăsese înăuntru plutonierul Blakely. A pus cu grijă greutățile în talger: douăzeci de livre și un sfert. Talgerul cu sacul s-a ridicat încet, a rămas în echilibru.

— La fix! a zîmbit el mulțumit, cu ochii la Grey.

Toate celelalte alimente – un but de carne de vită, șaisprezece hîrdaie de pește uscat, patruzeci de livre de puia *malacca*, cinci duzini de ouă, cincizeci de livre de sare și pachetele de piper și de boia de ardei – s-au dovedit, de asemenea, a fi în perfectă regulă.

Grey a semnat în registrul de evidență al magaziei, s-a strîmbat, chinuit de o nouă crampă.

— Dizenterie? l-a întrebat grijuliu Jones.

— Nimic grav, domnule colonel, a răspuns Grey, și-a mai plimbat o dată privirea prin semiîntunericul din magazie, a salutat. Mulțumesc, domnule colonel. Ne vedem săptămîna viitoare.

— Eu vă mulțumesc, domnule locotenent.

În drum spre ieșire Grey a fost lovit de o nouă crampă, a dat să se țină de cîntar, dar a răsturnat talgerul, risipind pe jos toate greutățile.

— Vă rog să mă scuzați, s-a bîlbîit Grey. N-am fost atent.

A pus talgerul la loc și s-a aplecat după greutăți, însă într-o clipă Jones și Blakely erau deja în genunchi, adunîndu-le în grabă.

— Nu te obosi, Grey, a spus Jones, apoi s-a răstit la Blakely: De zece ori ți-am spus să pui cîntarul în colțul ăla!

Grey însă apucase să ia de jos o greutate de două livre. Nu și-a putut crede ochilor, așa că a dus greutatea pînă în dreptul ușii ca să o vadă mai la lumină, să se convingă că nu-l înșală

vederea. Nu-l înșelase. În partea de jos a greutății de fontă era săpată o găurică, bine acoperită cu lut. Alb la față, a scobit lutul cu unghia.

— Ce se-ntîmplă, Grey? a întrebat Jones.

— Cineva a umblat la greutatea asta. Cuvintele au fost rostite ca o acuzație.

— Cum? Imposibil! s-a apropiat Jones de Grey la să văd și eu.

A cercetat îndelung greutatea, apoi a zîmbit liniștit.

— N-a umblat nimeni la ea. Este doar un orificiu de corectare după stas. Probabil că greutatea asta a fost din turnare ceva mai grea decît se cuvenea, a rîs el puțin cam forțat. Doamne sfinte, pentru o clipă m-ai făcut într-adevăr să cred că ceva nu-i în ordine.

Grey s-a dus repede spre locul unde erau celelalte greutăți, a luat alta în mînă. Și aceasta era găurită.

— Ia te uită! La toate s-a umblat!

— E absurd! a intervenit Jones. E vorba de

corectarea…

— Știu destule despre măsuri și greutăți ca să spun că nu sînt permise nici un fel de găuri. Și nici strunjiri de corectare. Dacă greutatea nu corespunde stasului, nu e pusă în circulație.

Grey s-a întors brusc spre Blakely care se făcuse mic lîngă ușă.

— Ce știi despre povestea asta?

— Nimic, dom' locotenent, i-a răspuns îngrozit Blakely.

— Fii atent, e mai bine să-mi spui!

— Nu știu nimic, dom' locotenent, vă jur că…

— Bine, Blakely… Știi ce-am să fac eu acum? Am să ies din magazie și am să le spun tuturor celor pe care-i întîlnesc. Tuturor, înțelegi… și am să le-arăt și greutatea asta… Pînă să ajung eu să-i raportez colonelului Smedly-Taylor, ai să fii sfîșiat în bucăți!

Grey a pornit spre ușă.

— Stați, dom' locotenent, a rostit cu glas

gîtuit Blakely. Vă spun tot. N-am fost eu, dom' locotenent, dom' colonel a fost. Dînsul m-a obligat. M-a prins ciupind un pic de orez și s-a jurat că mă dă de gol dacă nu-l ajut…

— Taci din gură, tîmpitule! a răcnit la el Jones, apoi, ceva mai calm, i s-a adresat lui Grey: Prostul ăsta încearcă să mă amestece și pe mine în treaba asta. Eu n-am știut nimic de…

— Nu-l ascultați, dom' locotenent, l-a întrerupt Blakely, bîlbîindu-se și mai tare. Dînsul cîntărește orezul întotdeauna. De fiecare dată. Dînsul are cheia de la dulapul unde ține greutățile. Știți și dumneavoastră cum face. Și pe urmă, oricine lucrează la cîntar tot apucă să se uite măcar o dată la greutăți. Oricît de bine ar fi astupate găurile nu se poate să nu observe. Și toată povestea asta ține de mai bine de un an.

— Taci din gură, Blakely! a țipat Jones. Taci! Tăcere!

— Domnule colonel, a întrebat Grey după un timp, de cînd sînt folosite greutățile astea?

— Nu știu.

— Un an? Doi ani?

— Eu de unde dracului să știu? Chiar dacă s-a umblat la greutăți, asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Dar dumneavoastră aveți cheia și le țineți încuiate?

— Da, dar asta nu înseamnă că…

— V-ați uitat vreodată mai atent la greutăți?

— Nu, dar…

— Asta e oarecum ciudat, nu? nu l-a slăbit deloc Grey.

— Nu, nu este. Și n-am să mă las interogat de un…

— E mai indicat să spuneți adevărul, pentru binele dumneavoastră.

— Mă ameninți, locotenente! Vezi că mai exista și curtea marțială…

— Nu știu ce veți face, domnule colonel. Mă aflu aici în baza regulamentului, iar cineva a

umblat la greutăți, nu-i așa?

— Ascultă aici. Grey…

— Nu-i așa?

Grey a ridicat greutatea, i-a arătat de aproape scobitura. Jones a pălit, chipul lui și-a pierdut deodată expresia de băiețandru.

— S-ar putea, dar… asta nu înseamnă că…

— Înseamnă că unul din doi, Blakely sau dumneavoastră, poartă răspunderea. Poate amîndoi. Sînteți singurii care au acces la magazia de alimente. Greutățile au lipsă și v-ați oprit rații suplimentare, fie unul, fie amîndoi.

— Nu eu, dom'le locotenent, a scîncit Blakely. Eu nu primesc decît o livră din zece…

— Minți! a răcnit Jones.

— Ba nu mint. V-am spus de o mie de ori că pînă la urmă ni se înfundă. Vă rog, dom' locotenent, s-a întors el spre Grey, frîngîndu-și mîinile. Vă rog să nu le spuneți. Ăștia sînt chiar în stare să ne sfîșie.

— Sper din suflet că așa au să vă facă!

Grey era tare bucuros că a descoperit falsul cu greutățile. Doamne, ce bucuros era!

Jones a scos tabachera, a început să-și răsucească o țigară.

— Vrei niște tutun? a întrebat el cu un surîs palid. Avea fălcile încleștate, chipul de băietandru îi arăta acum îmbătrînit, bolnăvicios.

— Nu, mulțumesc.

Grey nu mai fumase de patru zile și tare mult și-ar mai fi dorit o țigară.

— Cred că putem să lămurim povestea asta, a spus Jones, recăpătîndu-și puțin cîte puțin buna creștere și aerul băiețesc. Poate că, într-adevăr, a umblat cineva la greutăți. Dar cantitatea este cu totul nesemnificativă. Pot să scot celelalte greutăți, cele corecte…

— Deci recunoașteți că acestea sînt false?

— Eu, Grey, spuneam doar…, s-a poticnit Jones. Ieși afară, Blakely. Așteaptă pînă te chem.

Blakely a pornit repede spre ușă.

— Rămîi pe loc, Blakely, l-a oprit Grey, și-a întors apoi privirea spre Jones, adăugînd cu o politețe exagerată: Nu e neapărat nevoie să plece Blakely, nu-i așa, domnule colonel?

Jones s-a uitat lung la el prin norișorul de fum.

— Nu. Zidurile n-au urechi. Bine-e… Dumneata primești o livră de orez pe săptămînă.

— Asta-i tot?

— Hai să fie două livre pe săptămînă, plus o jumătate de livră de pește uscat. O dată pe săptămînă.

— Ceva zahăr? Ouă?

— Astea merg la infirmerie, știi bine.

Jones a rămas în așteptare, a rămas și Grey în așteptare, Blakely scîncea cu fața la perete. Pe urmă Grey a pus în buzunar greutatea și s-a îndreptat spre ieșire.

— Un moment, Grey, a strigat după el Jones, a luat din coș două ouă, i le-a întins. Ia aici, vei primi unul pe săptămînă, împreună cu restul

de alimente. Și ceva zahăr.

— Vă spun eu ce-am să fac, domnule colonel. Mă duc la colonelul Smedly-Taylor, îi spun ce mi-ați zis și îi arăt greutățile… iar cînd vom ieși la curățat latrinele – și mă rog cerului să fie așa – am să te bag la fund cu mîna mea, dar nu prea iute, ca să te văd cum mori… Vreau să vă văd murind și să vă aud cum urlați… încet, tot mai încet… Amîndoi!

A ieșit din magazie sub soarele arzător, a simțit cum îl izbește dogoarea, cum îi sfîșie măruntaiele o durere ascuțită. Dar și-a încordat voința, s-a ținut pe picioare și a pornit încet spre poalele colinei.

Încremeniți în ușă, Jones și Blakely l-au urmărit din ochi cum se duce. Și pe amîndoi i-a cuprins groaza.

— O, Dumnezeule mare, și-acum ce-o să fie, dom' colonel? s-a smiorcăit Blakely. Ăștia ne pun ștreangul de gît cît ai…

Jones i-a dat brînci înapoi, a trîntit ușa și i-a

trăsnit un dos de palmă de l-a trîntit jos.

— Să taci!

Blakely a rămas la podea, gîngăvind ceva nedesluşit, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Jones l-a smucit în picioare şi i-a mai ars o palmă.

— Să nu daţi în mine, n-aveţi dreptul să…

— Taci dracului şi ascultă! l-a scuturat Jones ca pe-o cîrpă. Ascultă, mama ta de… Ţi-am spus de-atîtea ori să foloseşti greutăţile bune în ziua cînd vine Grey în control, ţi-am spus doar, tîmpitule! Încetează cu smiorcăitul şi ascultă la mine! În primul rînd, ai să negi tot ce s-a spus aici. Ai înţeles? Nu i-am propus nimic lui Grey, pricepi?

— Dar, dom' colonel…

— Spui că nu-i adevărat, înţelegi?

— Da, dom' colonel.

— Bu-un… Negăm amîndoi şi, dacă nu te apucă iar limbariţa, am eu grijă să ieşim amîndoi basma curată.

— Credeţi că puteţi? Puteţi să faceţi asta,

dom’ colonel?

— Dacă te ții tare, am să pot. Mai departe. Nu știi nimic de greutăți, după cum nu știu nici eu. Ai înțeles?

— Dar noi sîntem singurii care…

— Ai înțeles?

— ’Nțeles, dom’ colonel.

— Mai departe. Aici nu s-a întîmplat nimic, decît că Grey a descoperit o greutate cu scobitură… Amîndoi am fost la fel de uimiți. Ai înțeles?

— Dar…

— Acum îmi spui tu cum au decurs lucrurile. Mama ta de… Spune! a urlat la el Jones, mai-mai să-l bage-n pămînt.

— Tocmai ă-ă… se terminase controlul cînd… cînd Grey s-a împiedicat de cîntar, a dărîmat greutățile și… și atunci am văzut că o greutate nu era în regulă. E bine așa, dom’ colonel?

— Și pe urmă?

— Să vedeți..., a șovăit o clipă Blakely, apoi s-a luminat la față. Grey ne-a întrebat ce e cu greutățile alea... Eu n-am văzut niciodată să fi fost vreuna falsă, iar dumneavoastră ați fost la fel de uimit. Pe urmă Grey a plecat.

Jones i-a întins tabachera.

— Ai uitat să repeți ce-a spus Grey. Nu-ți amintești? A spus așa: „Dacă îmi dați ceva orez în plus, o livră pe săptămînă, și un ou sau două, nu vă mai fac raport”. Atunci eu i-am zis să se ducă dracului, că am să raportez personal despre greutăți și că am să-l scot și pe el la raport... Poți să mai spui că eu eram foarte supărat din pricina greutăților. Cum au ajuns acolo? Cine o fi fost măgarul?

Ochii mici ai lui Blakely s-au umplut de admirație.

— Da, dom' colonel, acum îmi amintesc precis. A cerut o livră de orez și un ou sau două. Exact cum ați spus.

— Atunci să ții minte, idiotule! Dacă ai fi fo-

losit greutățile cele bune și ți-ai fi ținut gura, n-am fi intrat în buclucul ăsta. Dacă mai dai greș o dată, să știi că dau toată vina pe tine. Cuvîntul tău contra cuvîntului meu. Să vedem cine-i crezut!

— Nu mai greșesc, dom' colonel. Vă promit că...

— Oricum, e cuvîntul tău contra cuvîntului lui Grey acum. Dar n-ai de ce să-ți fie teamă. Dacă îți ții firea și-ți amintești exact ce ai de spus.

— N-am să uit, dom' colonel. Aveți cuvîntul meu.

— Bine.

Jones a încuiat dulapul metalic și ușa magaziei, apoi a plecat, fără să mai spună nimic.

„Jones ăsta e mare șmecher, încerca acum să se convingă singur Blakely. Ne scoate el din rahatul ăsta." Acum, după ce trecuse primul șoc al demascării, începea să se simtă mai în siguranță. „Da, Jones va trebui să-și salveze

propria lui piele ca s-o salveze și pe-a ta. Da, Blakely, băiete, dar nici tu nu ești chiar prost, ai atîta minte încît să-l ai și tu cu ceva la mînă în caz de cacialma.”

Colonelul Smedly-Taylor a examinat încruntat greutatea.

— Extraordinar! Parcă nici nu-mi vine să cred, a rostit el după o vreme. I-a aruncat lui Grey o privire pătrunzătoare. Chiar ești serios cînd îmi spui că locotenent-colonelul Jones a vrut să-ți dea mită? Din proviziile lagărului?

— Da, domnule colonel. A fost exact cum v-am spus. Smedly-Taylor s-a așezat pe pat, s-a șters de sudoare, căci în micul bungalov era o căldură înăbușitoare.

— Nu-mi vine să cred, a repetat el, clătinînd din cap.

— Ei sînt singurii care aveau acces la greutăți…

— Știu asta. Să nu crezi că-ți pun cuvîntul la

îndoială, Grey. Doar că povestea asta este chiar... incredibilă.

Smedly-Taylor a rămas tăcut multă vreme: Grey, în picioare, aștepta răbdător.

— Grey, a spus colonelul, fără să-și ia ochii de la mica strunjitură din fundul greutății. Am să mă gîndesc cum să procedăm. Toată povestea asta prezintă și anumite... pericole. Nu trebuie să vorbești despre asta cu nimeni. Cu nimeni, înțelegi?

— Da, domnule colonel.

— Dumnezeule, dacă este așa cum spui, atunci oamenii ăștia vor fi pur și simplu masacrați, a clătinat iar din cap Smedly-Taylor. Cînd te gîndești că doi dintre oamenii noștri... că locotenent-colonelul Jones s-a pretat să... din rațiile lagărului! Și zici că erau false toate greutățile?

— Da, domnule colonel.

— Cîtă lipsă apreciezi că dădeau la cîntar, în total?

— Nu știu, s-ar putea să fie cam o livră la patru sute de livre. Trebuie să fi scos, bănuiesc, trei sau patru livre de orez pe zi. Fără a mai pune la socoteală peștele uscat sau ouăle. Poate că mai sînt și alții amestecați în afacerea asta… logic așa ar fi. N-aveau cum să pregătească orezul fără să se bage de seamă. Trebuie să fi fost băgați și cei de la vreo bucătărie.

— Dumnezeule! a exclamat Smedly-Taylor; s-a ridicat, a început să se plimbe nervos prin încăpere. Mulțumesc, Grey, ai făcut o treabă minunată. Voi avea grijă să ți se treacă în raportul oficial de servici, a adăugat colonelul, întinzîndu-i mîna. Felicitări, Grey.

Grey i-a strîns viguros mîna.

— Vă mulțumesc, domnule colonel. Singurul lucru de care îmi pare rău este că nu i-am dibuit mai înainte.

— Ține minte, nici un cuvînt, cu nimeni. Îți ordon!

— Am înțeles!

Grey a salutat și a ieșit din bungalov; parcă nici nu mai simțea pămîntul sub picioare.

„Auzi, să spună Smedly-Taylor: Am grijă să ți se treacă în raportul oficial de servici! Poate că mă promovează”, și-a zis Grey, îmbărbătat de o nouă speranță. Se mai făcuseră cîteva înaintări în lagăr, iar un grad mai înalt i-ar prii chiar foarte bine. Căpitanul Grey… sună destul de frumos. Căpitanul Grey!

După-amiaza aceea parcă nu se mai sfîrșea. Acum, după ce terminaseră ce aveau de făcut, oamenii nu mai aveau nici chef, nici putere să mai stea în picioare, așa că Peter Marlowe i-a organizat pe echipe și i-a trimis să adune frunze și lemne, schimbînd des santinelele. Torusumi se culcase la loc. Era o căldură cumplită, aerul îți ardea răsuflarea. Înjurau cu toții dogoarea soarelui și se rugau să se însereze mai repede.

În sfîrșit, s-a trezit și Torusumi, s-a dus să se ușureze în tufișuri, și-a luat carabina pe

umăr, s-a apucat să umble încoace și încolo ca să-și risipească somnul. A zbierat la cîțiva prizonieri care ațipiseră la umbră, apoi i-a strigat lui Peter Marlowe:

— Te rog să-i scoli pe acești pui de scroafă și să-i faci să muncească sau să se prefacă măcar că muncesc.

Peter Marlowe s-a apropiat de el.

— Îmi pare rău că te-am supărat, i-a spus, s-a întors apoi către sergent: Ce mama dracului păzești tu aici? Trebuia să fii cu ochii pe el! Pune-i pe mototolii ăia să sape o groapă, să cojească trunchiul ăla sau să adune frunze de palmier, tîmpitule!

Sergentul s-a prefăcut de minune că e îngrozitor de speriat, într-o clipă i-a pus pe toți în mișcare, mimînd o activitate intensă. În arta asta ajunseseră cu toții la un înalt grad de măiestrie.

Au adunat cîteva coji de nucă de cocos, au așezat grămadă cîteva frunze de palmier, au

dat o dată sau de două ori cu ferăstrăul la baza unor copaci. Se crea impresia că, dacă muncesc în același ritm zi după zi, atunci nu trece mult și toată zona va fi netedă și curată ca-n palmă.

Sergentul s-a întors ostenit să-i raporteze lui Peter Marlowe.

— Muncesc toți ca leii, domnule căpitan… ca de obicei.

— Bine. Acum nu mai e mult.

— Mă scuzați, domnule căpitan, n-ați vrea… n-ați vrea să faceți ceva pentru mine?

— Ce?

— Vedeți, cam asta ar fi… Am văzut că dumneavoastră… cum să spun eu…, s-a oprit din vorbă sergentul, s-a șters la gură cu peticul de cîrpă pe care-l avea legat de gît. Uitați-vă la asta, a spus el repede, scoțînd din buzunar un stilou. N-ați putea să vedeți dacă nu vrea urîtul ăsta să-l cumpere?

— Înțeleg eu bine că mă rogi să ți-l vînd? a

rămas uluit Peter Marlowe.

— Da, domnule căpitan. Eu… vedeți… m-am gîndit că, dacă tot sînteți prieten cu Împăratul, v-ați pricepe… adică s-ar putea să știți cum se procedează.

— E interzis prin ordin să faci comerț cu gardienii. Așa spune regulamentul, și-al nostru, și-al lor.

— Lăsați, domnule căpitan, puteți avea încredere în mine. Oricum, dumneavoastră și Împăratul…

— Ce-i cu mine și Împăratul?

— Nimic, domnule căpitan, s-a retras prudent sergentul. „Cum să-l iau pe șmecherul ăsta? și-a zis în sinea lui. Pe cine încearcă el să prostească?" M-am gîndit doar că ați putea să mă ajutați. Pe mine și, sigur, pe cei din unitatea mea.

Peter Marlowe s-a uitat la sergent, s-a uitat la stilou și s-a întrebat de ce oare se înfuriase în halul ăsta. La urma uimei, mai vînduse lu-

cruri și pentru King – sau cel puțin mai încercase – și era, într-adevăr, prieten cu King. Nu era nimic rău în asta. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Împărat, n-ar fi ajuns niciodată să primească lotul cu palmieri. Mult mai probabil, acum și-ar fi pus comprese la falcă, căci sigur ar fi încasat un pumn sau cel puțin o palmă. Așa că, vrînd-nevrînd, trebuie să-i păstreze reputația Împăratului. Datorită lui se aleseseră cu nucile de cocos.

— Cît vrei pe el?

Sergentul a răsuflat ușurat.

— Vedeți, nu e chiar un „Parker”, dar are peniță de aur, a prins el curaj, a deșurubat capacul, i-a arătat. Așa că, bănuiesc, ar face ceva parale. Poate vedeți mai întîi cît vă dă el...

— Are să vrea să știe cît ceri. Eu îl întreb, dar dumneata stabilești prețul.

— Dacă mi-ați putea scoate pe el... șaizeci și cinci de dolari, aș fi cel mai fericit om.

— Crezi că face atît?

— Așa sper.

Stiloul avea cu adevărat peniță de aur cu marcaj de paisprezece carate și, în măsura în care putea judeca Peter Marlowe, marcajul era veritabil. Nu ca cel de pe celălalt stilou.

— De unde-l ai?

— E al meu, domnule căpitan. L-am păstrat pentru zile negre. Iar în ultimul timp s-a cam întunecat vremea.

Peter Marlowe a dat scurt din cap. Semn că-l crede pe cuvînt.

— Bine atunci. Văd eu ce pot să fac. Dumneata stai cu ochii pe trupă și ai grijă să nu doarmă santinela.

— Nici o grijă, domnule căpitan. Nu clipește nimeni în front.

Peter Marlowe l-a găsit pe Torusumi stînd sprijinit de un copăcel pitic, înfășurat tot în vrejuri de liane.

— *Tabe.*

— *Tabe*, i-a răspuns Torusumi, s-a uitat la

ceas, a căscat. Peste un ceas plecăm. Încă nu s-a făcut ora, a precizat el, și-a luat capela din cap, s-a șters cu ea de sudoare pe față și pe gît. Împuțita asta de zăpușeală pe împuțita asta de insulă!

— Chiar așa, l-a aprobat Peter Marlowe, și-a dres glasul și a vorbit pe un ton important, de parcă ar fi fost însuși Împăratul: Unul dintre oamenii mei are un stilou de vînzare. M-am gîndit că tu, care-mi ești prieten, ai putea dori să-l cumperi.

— *Asraghfaru'llah!* N-o fi un „Parka"?

— Nu, a oftat Peter Marlowe, a scos stiloul, i-a desfăcut capacul și i-a arătat penița în așa fel încît să prindă în ea o rază de soare. Dar are peniță de aur.

Torusumi a examinat atent stiloul. Era puțin dezamăgit că nu e un „Parker", dar nici nu s-ar fi putut aștepta la așa ceva. În mod sigur, nu la aeroport. Dacă era vorba de un „Parker", s-ar fi ocupat Împăratul de el.

— Nu prea face mult.

— Așa este, adevărat. Dar dacă nu te interesează…

Peter Marlowe a băgat stiloul înapoi în buzunar.

— S-ar putea totuși să mă intereseze. Poate că trece mai ușor timpul dacă stăm puțin de vorbă despre acest obiect lipsit de valoare, a dat el plictisit din umeri. N-ar merita mai mult de șaptezeci și cinci de dolari.

Pe Peter Marlowe l-a uimit mărimea primei oferte. Înseamnă că sergentul nu avea nici o idee cît valorează stiloul. „Doamne, ce n-aș da să știu care-o fi prețul adevărat!”

S-au așezat, deci, la umbră și s-au pus pe tocmeală. Torusumi s-a înfuriat de cîteva ori, dar Peter Marlowe s-a ținut tare și, pînă la urmă, au bătut palma pe o sută douăzeci de dolari și un pachet de „Kooa”.

Torusumi s-a ridicat de jos, căscînd.

— E timpul să mergem. Împăratul este un

bun povățuitor, a zîmbit el. Data viitoare cînd îl văd am să-i spun cum ai profitat de prietenia mea ca să capeți un preț atît de mare, a clătinat el din cap, prefăcîndu-se tare îndurerat. Un asemenea preț pentru un stilou atît de mizer! Împăratul are să rîdă sigur de mine. Spune-i, te rog frumos, că am să fiu de gardă de-aici într-o săptămînă. Poate că reușește să găsească un ceas pentru mine. Unul bun... de data asta!

Peter Marlowe era mulțumit că făcuse fără mari probleme prima sa tranzacție, la un preț, după cît se pare, destul de onorabil. Dar acum îl muncea îndoiala. Dacă îi dă sergentului toți banii, King va fi tare supărat. Aceasta ar duce la năruirea întregului sistem de prețuri pe care Împăratul îl construise cu atîta grijă. Iar Torusumi îi va spune cu siguranță Împăratului despre stilou și despre suma plătită. Pe de altă parte, dacă îi dă sergentului numai cît a cerut și păstrează restul, atunci, ce mai, asta-i escrocherie curată, nu? Sau doar o „afacere” bună?

Adevărul era că sergentul ceruse șaizeci și cinci de dolari și atît trebuia să primească. Iar Peter Marlowe îi datora lui King o groază de bani.

Și-a dorit să nu se fi băgat niciodată în afacerea asta tîmpită. Acum se simțea prins în propria lui cursă. „Necazul tău, Peter, este că-ți faci o idee prea mare despre propria ta importanță. Dacă i-ai fi spus nu sergentului, acum n-ai mai fi la ananghie. Și acum ce te faci? Oricum ai lua-o, tot rău iese!”

S-a întors în poiană pășind încet, dus pe gînduri. Trupa era deja încolonată. Sergentul l-a luat la o parte pe Peter Marlowe, arzînd de nerăbdare.

— Sîntem gata cu toții, domnule căpitan. Am numărat și uneltele, e-n regulă, a raportat el, apoi coborînd vocea: l-a cumpărat?

— Da, s-a hotărît Peter Marlowe abia atunci; și-a băgat mîna în buzunar și i-a dat sergentului teancul de bani. Aici ai totul. Șaizeci și cinci de dolari.

— Domnule căpitan, sînteți un om și jumătate! a exclamat sergentul, a tras o hîrtie de cinci dolari, i-a întins-o. Vă rămîn dator un dolar cincizeci.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Vi se cuvin, aveți zece la sută. Așa e legea și sînt bucuros să mă achit. Vă dau restul de un dolar și jumătate de îndată ce schimb banii.

Peter Marlowe i-a împins mîna înapoi.

— Nu trebuie, a spus, simțindu-se deodată vinovat. Păstrează-i.

— Insist, a stăruit sergentul, punîndu-i bancnota în mînă.

— Ascultă, sergent...

— Atunci luați-i măcar pe ăștia cinci. M-aș simți îngrozitor dacă nu-i luați. Nici nu știu cum să vă mulțumesc îndeajuns.

Pe tot drumul înapoi de la aeroport Peter Marlowe a rămas tăcut. Se simțea murdărit cu teancul acela monstruos de bani în buzunar, dar în același timp știa că-i datorează mulți

bani lui King și era bucuros că i-a căpătat pentru că în felul acesta va mai putea cumpăra ceva merinde pentru unitate. Singurul motiv pentru care i se adresase sergentul era că-l cunoaște pe Împărat și tocmai King, iar nu sergentul, era prietenul lui. Învîrtea în minte mereu povestea asta păcătoasă și cînd a ajuns la baracă.

— Vezi că te caută Grey, Peter, i-a spus Ewart.

— Pentru ce?

— Nu știu, Peter, băiete. Dar mi s-a părut cam țîfnos.

Mintea ostenită a lui Peter Marlowe s-a străduit să cuprindă dimensiunile noului pericol. Trebuia să fie ceva în legătură cu King. Grey îi purta pică mai de mult. „Gîndește-te, judecă, Peter, judecă! Satul? Ceasul? Diamantul? O, Doamne, nu cumva… stiloul? Nu, că m-am prostit de tot. Despre asta n-are cum să știe încă. Să mă duc la King? S-ar putea să știe el despre ce e vorba. Prea primejdios. Poa-

te că tocmai de aceea i-a spus Grey lui Ewart, ca să mă îndemne să fac o greșeală. Trebuia să știe că sînt plecat la lucru. N-are rost să mergi ca mielul la tăiere așa asudat și murdar. Fac un duș, pe urmă merg la carceră. Mai cîștig ceva timp.”

S-a dus, deci, la dușuri. Johnny Hawkins era sub una dintre gurile de apă.

— Hello, Peter, l-a salutat Hawkins.

Peter Marlowe a simțit cum i se roșește obrazul de rușine.

— Salut, Johnny, i-a răspuns, a băgat de seamă că Hawkins are un aspect de om bolnav. Vezi tu, Johnny, eu… mi-a părut tare rău de…

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ți-aș fi recunoscător să nu-mi mai amintești.

„O fi știind, s-a întrebat Peter Marlowe înspăimîntat, că și eu sînt unul dintre cei care… au mîncat? Chiar acum… doar ieri a fost oare?” s-a revoltat el la gîndul celor întîm-

plate… canibalism. „Nu, cu siguranță că nu știe, altfel ar fi încercat să mă omoare. Sînt convins că dacă eram în locul lui, aș fi făcut-o. Aș fi făcut-o oare? Dumnezeule, în ce stare am ajuns! Tot ce pare rău e, de fapt, bine și vice versa. Mai mult decît îi e dat omului să înțeleagă. Cu mult mai mult. Ce lume ciudată, sucită! Dar cei șaizeci de dolari și un pachet de «Kooa» pe care i-am cîștigat și în același timp i-am furat… sau i-am făcut… Cine știe? N-ar trebui să-i dau înapoi? Nu, asta ar fi o greșeală."

— Marlowe!

S-a întors și l-a zărit pe Grey stînd încruntat lîngă dușuri.

— Trebuia să te prezinți la mine de îndată ce te întorci!

— Mi s-a transmis că vrei să mă vezi. De îndată ce mă spăl aveam de gînd să…

— Am lăsat ordin să te prezinți la raport imediat, a zîmbit subțire Grey. Dar n-are mare

importanță. Ești arestat la domiciliu.

S-a lăsat liniște la dușuri; toți ofițerii aflați acolo erau numai ochi și urechi.

— Pentru ce motiv?

Grey a fost bucuros să observe umbra de îngrijorare de pe chipul lui Peter Marlowe.

— Pentru nesocotirea ordinelor.

— Ce ordine?

— Știi la fel de bine ca și mine.

„Așa e bine, mai chinuiește-te și tu! și-a zis în gînd Grey. Să te roadă puțin conștiința vinovăției... dacă ai vreo conștiință, lucru de care mă cam îndoiesc."

— Te prezinți la raport la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Și să vii îmbrăcat ca un ofițer, nu ca o femeie de stradă!

Peter Marlowe a ieșit de sub duș, și-a înfășurat sarongul și l-a înnodat cu îndemînare, conștient de privirile curioase ale celorlalți ofițeri. Avea mintea învălătucită, se întreba mereu de unde i-o fi venit necazul, dar încerca to-

tuși să-și ascundă tulburarea. De ce să-i dea satisfacție lui Grey?

— Ești așa de rău crescut, Grey, zău așa. Mă cam plictisești.

— Am aflat eu azi cîte ceva despre buna ta creștere, pramatie nenorocită! Și sînt bucuros că nu fac parte din clasa voastră de împuțiți, de poponari infecți. Toți sînteți niște lași, escroci, hoți...

— Pentru ultima oară, Grey, ține-ți gura sau ți-o închid eu, cu mîna mea!

Grey s-a străduit să-și țină firea. Și-ar fi dorit să-și încerce puterile cu domnișorul ăsta chiar acum, aici. Era în stare să-l bată, știa asta. Oricînd. Cu sau fără dizenterie.

— Dacă scap cu viață din împuțiciunea asta, să știi că am să te caut. În primul rînd. În primul și-n primul rînd!

— Va fi plăcerea mea. Dar pînă atunci, dacă mă mai insulți vreodată, te bat de te umflu, a punctat Peter Marlowe, întorcîndu-se apoi spre

ceilalți ofițeri. M-ați auzit cu toții. L-am avertizat. N-am de gînd să mă las înjurat de un maimuțoi din clasele inferioare, a adăugat el disprețuitor, s-a răsucit brusc spre Grey. Să nu te mai prind pe-aproape!

— Cum să te las dacă încalci legea?

— Ce lege?

— Te prezinți la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Și încă ceva: ești consemnat la domiciliu pînă în momentul în care te prezinți la raport.

Cu asta, Grey a plecat de-acolo. Îi pierise tot cheful. A fost o prostie din partea lui să se ia în gură cu Marlowe O prostie, tocmai acum, cînd nici măcar nu mai era necesar.

Cînd a sosit Peter Marlowe în fața bungalovului rezervat colonelului Smedly-Taylor, Grey era deja acolo.

— Îl anunț eu pe domnul colonel că ești aici, a spus Grey.

— Ești foarte amabil.

Peter Marlowe nu se simțea deloc în largul lui. Cascheta de ofițer de aviație pe care o împrumutase îl rodea. Cămașa zdrențuită, dar curată, îl rodea. Un sarong e mult mai confortabil, și-a zis, mai potrivit condițiilor. Iar gîndindu-se la sarong, i-a venit în minte ziua de mîine. Era ziua în care urma să aibă loc transferarea banilor. În contul diamantului. Mîine Shagata va aduce banii, iar apoi, după trei zile, un nou drum pînă în sat. Poate Sulina... „E o prostie să te gîndești acum la ea. Acum trebuie să ai mintea limpede, să te concentrezi."

— Gata, Marlowe. Drepți! a dat comanda Grey. Peter Marlowe a luat poziție de drepți și a pornit în pas de front spre camera colonelului. Cînd a trecut pe lîngă Grey i-a șoptit „Ba pe-a mă-tii, Jack!" și asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine: în clipa următoare se afla în fața colonelului. A salutat regulamentar și a rămas cu ochii țintă la colonel.

Așezat în spatele unei mese rudimentare, cu

cascheta pe cap, cu bastonașul de trestie lîngă el, pe birou, Smedly-Taylor l-a privit încruntat pe Peter Marlowe, i-a răspuns la salut cu precizie militărească. Era mîndru de modul în care reușea să mențină disciplina în lagăr. Tot ce făcea era ca la armată. După regulament.

L-a măsurat din ochi pe tînărul din fața lui; stătea drept, nemișcat. „Bu-un, și-a zis în sinea lui, măcar felul în care se prezintă îi este favorabil.” O vreme n-a spus nimic, după cum îi era obiceiul. Asta îl pune întotdeauna în încurcătură pe acuzat. În sfîrșit, a vorbit.

— Ei bine, domnule căpitan Marlowe, ce poți să spui în apărarea dumitale?

— Nimic, domnule colonel. Nu cunosc ce mi se impută.

Colonelul Smedly-Taylor a aruncat o privire mirată spre Grey, apoi s-a încruntat iar la Peter Marlowe.

— Poate că dumneata încalci atîtea reguli încît îți vine greu să-ți amintești care sînt ace-

lea. Ieri ai intrat în clădirea închisorii. Asta este o încălcare a ordinului. Nu purtai banderola la braț. Altă încălcare a ordinului.

Peter Marlowe s-a simțit ușurat. Deci era vorbă numai de închisoare. Dar mai rămînea de văzut dacă nu cumva și ospățul ăla...

— Ascult, a rostit scurt colonelul. Așa a fost sau nu?

— Da, domnule colonel.

— Știai că încalci două ordine?

— Da, domnule colonel.

— Ce-ai căutat în clădirea închisorii?

— Am fost în vizită la niște cunoscuți.

— A, așa? a ridicat din sprîncene colonelul, apoi a repetat pe un tot caustic: Doar așa, în vizită?

Peter Marlowe; n-a mai spus nimic, a rămas în așteptare. Atunci a venit și lovitura următoare.

— Americanul a fost și el în clădirea închi-

sorii. Ai fost cu el?

— O parte a timpului. Nu există nici o regulă care să interzică asta, domnule colonel. Dar este adevărat că am... că am încălcat cele două ordine menționate.

— Ce năzbîtii ați mai pus voi doi la cale?

— Nimic, domnule colonel.

— Recunoști deci că voi doi mai faceți și lucruri necurate din cînd în cînd?

Peter Marlowe era furios pe sine însuși că nu s-a gîndit bine înainte de a răspunde, știind că în înfruntarea cu omul pe care-l avea în față, un ofițer destoinic, n-avea cum s-o scoată la capăt. Să spun „Nu, domnule colonel”? L-a privit drept în ochi. Dar n-a spus nimic. Există o singură regulă. Cînd te afli înaintea superiorului răspunzi doar cu „da” sau „nu” și spui întotdeauna adevărul. Este o regulă sfîntă că ofițerii spun întotdeauna adevărul și iată-l pe el acum ridicîndu-se împotriva unei întregi tradiții, împotriva a tot ce știe că e corect în viață,

spunînd minciuni sau jumătăți de adevăr. O mare greșeală. Sau poate nu este?

Colonelul Smedly-Taylor a început acum să desfășoare un joc pe care îl mai făcuse de atîtea ori înainte. Îi venea ușor să se joace cu cîte un om și pe urmă să-l căsăpească, dacă așa avea chef.

— Ascultă, Marlowe, a început el, adoptînd un ton patern, mi s-a raportat că te însoțești cu anumite elemente indezirabile. Ar fi înțelept să-ți analizezi situația de ofițer și de om de onoare. Acum despre legătura dumitale cu... cu acest american. Se știe că el este un speculant. Nu a fost prins încă, dar noi știm și deci trebuie să știi și dumneata. Te-aș sfătui să pui capăt acestei legături. Nu-ți pot ordona, desigur, dar acesta este sfatul meu.

Peter Marlowe n-a spus nimic, dar îi sîngera inima. Ceea ce spusese colonelul era adevărat și totuși King era prietenul lui, iar acest prieten îi hrănea și îi ajuta pe cei din unitatea lui și pe el. Era un om bun, minunat.

„Greșiți, și nu-mi pasă de ce credeți, ar fi vrut să spună Peter Marlowe. Îmi place King, e un om bun, ne simțim bine împreună, rîdem mult cînd sîntem numai noi doi”, dar în același timp ar fi fost gata să recunoască și tranzacțiile, să recunoască și plecarea în sat, să recunoască și treaba cu diamantul, să recunoască și transferul plănuit în seara aceea. Dar și l-a închipuit pe King dincolo de zăbrele, despuiat de prestigiu și de putere. Așa că a strîns din dinți și s-a hotărît să nu recunoască nimic.

Smedly-Taylor n-avea nici o greutate să observe zbuciumul din sufletul tînărului aflat în fața lui. I-ar fi fost ușor să spună: „Așteaptă puțin afară, Grey”, iar apoi: „Ascultă, băiatule, înțeleg care ți-e problema. Pe cinstea mea, am avut pe mînă un regiment aproape de cînd mă știu. Știu care e problema: nu vrei să-ți torni prietenul. Asta este de admirat. Dar ești ofițer de carieră, ofițer prin tradiție… gîndește-te la familia ta, la generațiile de ofițeri care și-au slujit patria. La ei să te gîndești. E în joc onoa-

rea dumitale. Trebuie să spui adevărul, asta e legea.” Apoi, cu un ușor oftat, exersat pe pielea unei întregi generații: „Hai să uităm de fleacurile astea cu încălcarea regulamentului pentru simplul fapt că ai intrat în clădirea, închisorii. Am făcut și eu asta, de cîteva ori. Dar dacă ai vrea să te încrezi în mine și...” Ar fi lăsat fraza în suspensie pentru a-i conferi exact măsura necesară de gravitate și îndată ar ieși la iveală secretele Împăratului, iar Împăratul însuși s-ar trezi în carcera lagărului... însă la ce ar servi toate acestea?

Pentru moment, colonelul avea altă bătaie de cap: povestea cu greutățile. Asta, da, ar putea fi o catastrofă de proporții infinite.

Colonelul Smedly-Taylor știa că poate scoate oricînd de la copilul ăsta toate informațiile pe care și le-ar dori... cunoștea mult prea bine oamenii. Știa că este un comandant iscusit – la naiba, după atîția ani nici n-avea cum să nu fie – și că prima regulă este să-ți cîștigi respectul ofițerilor din subordine, să-i tratezi cu îngădu-

ință pînă nu fac una cu adevărat mai boacănă și atunci să-l devorezi pe unul dintre ei fără nici o milă, ca să le fie celorlalți de învățătură. Dar trebuie să-ți alegi momentul potrivit, infracțiunea corespunzătoare și ofițerul cel mai indicat.

— Bine, Marlowe, a spus el pe un ton hotărît. Te amendez cu solda pe o lună. N-am să ți-o trec la dosar și consider discuția încheiată. Dar să nu mai încalci regulamentul.

— Vă mulțumesc, domnule colonel.

Peter Marlowe a salutat și a ieșit afară, bucuros că a scăpat de interogatoriu. Fusese chiar pe pragul de a mărturisi totul. Colonelul era totuși un om bun și cumsecade, cu o bogată reputație de păstrător al dreptății.

— Te mustră conștiința? l-a întrebat Grey pe terasă, văzîndu-i fruntea îmbrobonată de sudoare.

Peter Marlowe nu i-a mai răspuns. Era încă tulburat și resimțea o imensă ușurare că a

scăpat cu bine.

— Grey! s-a auzit dinăuntru glasul colonelului. Poți să vii o clipă?

— Da, domnule colonel.

Grey s-a mai uitat o dată la Peter Marlowe. Solda pe o lună! Cam puțin, dacă te gîndești că de data asta colonelul îl avea la mînă. Grey era surprins și chiar destul de supărat că Peter Marlowe a scăpat doar cu atît. Dar în același timp și-a amintit că-l mai văzuse pe Smedly-Taylor în exercițiul funcțiunii. Știa că, atunci cînd vrea, colonelul are tenacitatea unui buldog, că se joacă cu oamenii cum ai plimba un pește în vîrful undiței. Trebuie să fi avut un plan, dacă l-a lăsat în pace atît de ușor pe Peter Marlowe.

Grey l-a ocolit pe Peter Marlowe și a reintrat în bungalov.

— Fii drăguț, închide ușa, Grey.

— Da, domnule colonel.

Cînd au rămas singuri, colonelul Smedly-

Taylor a deschis discuția.

— Am stat de vorbă cu locotenent-colonelul Jones și cu plutonierul de intendență Blakely.

— Da?

„Ei, da, și-a zis Grey, acuma urmează ceva mai substanțial!”

— I-am eliberat din funcțiile deținute începînd cu ziua de azi, a anunțat colonelul, jucîndu-se cu greutatea.

— Da, domnule colonel, a zîmbit Grey cu toată fața.

Acum urmează stabilirea datei pentru ședința curții marțiale, aranjamentele de procedură, dacă se va ține *in camera*[61] și cum se va hotărî degradarea celor doi la simpli soldați. În curînd toată lumea din lagăr va ști că el, Grey, este cel care i-a prins cu ocaua mică; el, Grey, este îngerul lor păzitor și, Dumnezeule, ce bine va fi atunci!

---

[61] Ședință cu ușile închise (lat).

— Și cu asta închidem chestiunea, a adăugat colonelul.

Lui Grey i-a pierit zîmbetul.

— Cum?

— Da. Am hotărît să închid cazul. Și asta te privește și pe dumneata. De fapt, repet ordinul pe care ți l-am dat. N-ai să menționezi nimănui nimic și ai să uiți toată povestea asta.

Grey a rămas atît de uluit încît s-a lăsat pe pat, cu ochii holbați la colonel.

— Dar nu puteți face asta, domnule colonel! a izbucnit el. I-am prins asupra faptului. Furînd din alimentele lagărului. Din mîncarea dumneavoastră și a mea! Au încercat și să mă mituiască. Pe mine! a țipat isteric Grey. Doar i-am prins, pe cuvîntul meu, sînt niște hoți ordinari, merită să fie spînzurați și ciopîrțiți cu securea!

— Adevărat, a dat cu gravitate din cap Smedly-Taylor. Dar am considerat că, în împrejurările actuale, aceasta este hotărîrea cea

mai înțeleaptă.

Grey a sărit în picioare.

— Nu puteți să faceți așa ceva! a strigat el. Nu puteți să-i lăsați să scape nepedepsiți! Nu puteți…

— Mie să nu-mi spui ce pot și ce nu pot face!

— Mă scuzați, s-a bîlbîit Grey, încercînd din greu să se stăpînească. Dar, domnule colonel, oamenii ăștia sînt niște hoți. Eu i-am prins. Aveți aici greutatea!

— Am hotărît să nu mai dau alt curs acestei afaceri, a rostit calm colonelul. Cazul este în-chis.

Grey n-a mai putut răbda.

— Ba nu, nu este închis! a explodat el. N-am să permit eu să fie închis! Ticăloșii ăia au mîncat pe săturate în timp ce noi muream de foame! Merită din plin să li se facă felul! Și in-sist ca…

Glasul lui Smedly-Taylor i-a tăiat izbucnirea isterică.

— Tu să taci, Grey! Nu ai tu căderea să insiști în nici un fel. Cazul este închis.

Smedly-Taylor a oftat adînc, a luat de pe masă o foaie de hîrtie.

— Acesta este raportul oficial, semnat de dumneata. Am mai adăugat astăzi ceva. Să-ți citesc ce-am scris: „Recomand cu căldură pe locotenentul Grey pentru activitatea sa în calitate de șef al poliției militare din lagăr, își îndeplinește, fără îndoială, excelent îndatoririle. Îmi permit să recomand avansarea sa, cu titlul provizoriu, la gradul de căpitan", a încheiat colonelul, ridicînd ochii de pe document. Am de gînd să trimit astăzi comandantului de lagăr acest raport, cu recomandarea ca avansarea să intre în vigoare începînd cu data de astăzi. Știi, desigur, a zîmbit el, că dînsul are competența să te promoveze. Felicitări, domnule căpitan Grey. Meriți pe deplin, a terminat el, întinzindu-i mîna.

Dar Grey nu i-a strîns-o. S-a uitat la mîna întinsă, s-a uitat la hîrtie și abia atunci și-a dat

seama.

— Sînteți toți în aceiași gașcă! Încercați acum să mă cumpărați, nu? Sînteți la fel de corupt ca și... poate c-ați mîncat și dumneavoastră din orezul ăla. Ce murdărie, Doamne, ce murdărie infectă...

— Să-ți ții gura și să nu sari peste cal! Ia poziție de drepți! Ți-am spus să iei poziție de drepți!

— Sînteți de-o teapă cu ei, dar n-am să vă las pe nici unul să scăpați basma curată! a strigat Grey, luînd greutatea de pe masă și retrăgîndu-se cu spatele spre ușă. Încă n-am nici o dovadă împotriva dumneavoastră, dar împotriva lor am! Greutatea asta...

— Ce e cu greutatea, Grey?

A durat o veșnicie pînă ce Grey a terminat de cercetat greutatea pe toate părțile. Nu avea nici un cusur.

— Te-am întrebat ce-i cu greutatea?

„Ce nătăfleț, și-a zis cu dispreț Smedly-

Taylor, urmărindu-l pe Grey cum căuta zadarnic strunjitura. Mare tîmpit! Aș putea să-l înghit între două feluri și să nici nu observ."

— Nu este cea pe care v-am dat-o, s-a înecat Grey. Nu e aceeași. Nu este aceeași!

— Greșești, dragul meu, a spus foarte calm colonelul. Este chiar aceea, a apăsat el vorbele, continuînd apoi pe un ton blînd, plin de solicitudine: Vezi, Grey, dumneata ești încă tînăr. Înțeleg că ai vrea să rămîi în armată după sfîrșitul războiului. Este un lucru bun. Avem mare nevoie de ofițeri harnici și inteligenți. Viața în cadrul armatei este ceva minunat. Asta sigur! Mi-a spus și colonelul Samson ce părere bună are despre dumneata. Știi, bineînțeles, că mi-e prieten. Sînt sigur că n-are să-mi fie prea greu să-l conving să completeze recomandarea mea cu ideea de a fi trecut în rîndul cadrelor permanente. Cred că ești puțin surmenat și asta este de înțeles. Trăim momente îngrozitoare. Cred că este mai înțelept să nu revenim asupra cazului. Ar fi cît se poate

de inoportun sa stîrnim acum un scandal în lagăr. Foarte inoportun. Sper că vei înțelege acum înțelepciunea acestei soluții.

A așteptat un timp, plin de dispreț față de Grey. La momentul potrivit – căci în treburile astea era expert – a spus:

— Vrei să-i mai trimit comandantului de lagăr recomandarea pentru avansarea dumitale la rangul de căpitan?

Grey a întors încet privirea spre hîrtia de pe masă, s-a uitat la ea cu groază. Știa că acum colonelul poate să-i dea sau să nu-i dea ceea ce rîvnește și, dacă este în măsură să facă aceasta, poate să-l și distrugă. Grey și-a dat seama că a fost bătut. Înfrînt. A vrut să spună ceva, dar era atît de zdruncinat încît nici nu mai putea vorbi. A încuviințat din cap.

— Bine, poți considera că avansarea dumitale este ca și confirmată. Sînt convins că recomandarea mea și cea a colonelului Samson vor fi determinante pentru adoptarea hotărîrii privind rămînerea dumitale în cadrele permanen-

te ale armatei după război, l-a auzit el spunînd pe Smedly-Taylor.

Pășind ca în transă, a ieșit din bungalovul colonelului, a ajuns în carceră, i-a dat liber gradatului și nici nu i-a păsat că acesta s-a uitat la el ca la un nebun. A rămas apoi singur în coliba poliției militare. A închis ușa, s-a așezat pe marginea patului din celulă, a simțit cum irumpe din el toată amărăciunea acelei zile și a izbucnit în plîns. Era un om sfîrșit. Distrus.

Mîinile și fața îi erau ude de lacrimi. Prins într-un vîrtej al groazei, sufletul i-a mai bîjbîit pe marginea marelui necunoscut, apoi a alunecat în neființă…

Cînd și-a venit în simțiri, Grey era purtat pe targă de doi subofițeri din poliția militară. Doctorul Kennedy șontîcăia ceva mai în față. Grey și-a dat seama că e pe moarte, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Atunci l-a zărit pe Împărat stînd în marginea potecii, uitîndu-se de sus la el.

Grey i-a observat pantofii bine lustruiți,

dunga de la pantaloni, țigara de fabrică, o „Kooa”, obrazul bine hrănit. Și-a amintit atunci că mai are o treabă de făcut. Încă nu-și putea permite luxul să moară. Nu, atîta timp cît Împăratul îi mai iese în cale bine lustruit, călcat și hrănit. Nu, atîta timp cît se leagă afacerea cu diamantul. Pe toți dracii, nu!

— Facem ultima partidă, domnilor, a anunțat colonelul Smedly-Taylor. Să nu pierdem spectacolul.

— Abia aștept să-l sorb din ochi pe Sean, a suspinat Jones, așezîndu-și cărțile în mînă. Două carale, a deschis el cu un zîmbet mulțumit.

— Ai o baftă drăcească, s-a îmbufnat Sellars Două pici.

— Pas.

— N-are chiar mereu norocul ăsta, colega, a zîmbit strîmb Smedly-Taylor, pironindu-l pe Jones cu o privire de granit. Azi ai făcut o pro-

stie cam mare.

— Am avut ghinion.

— Ghinionul n-are nici o scuză, a spus Smedly-Taylor, filîndu-și cărțile. Trebuia să controlezi. Faptul că n-ai controlat este o dovadă de incompetență.

— Am spus deja că-mi pare rău. Credeți că nu-mi dau seama ce prostie am făcut? N-am s-o mai fac. Niciodată. Nici n-am știut pînă acum ce înseamnă să intri în panică.

— Două „sans atout"[62], a declarat Smedly-Taylor cu un surîs spre Sellars. Avem un rober[63] asigurat, colega! Am făcut recomandarea, s-a întors el din nou spre Jones, ca funcțiile dumitale să fie preluate de Samson… pentru că ai nevoie de nițică odihnă. În felul acesta Grey vă pierde urma… A, da, și încă ceva: ser-

---

[62] Fără atu (fr.).

[63] Din *robber* (engl.), serie de manșe al căror punctaj cumulat duce la cîștigarea unei partide de bridge.

gentul Donovan e numit plutonier de intendență pe lîngă Samson. Păcat, a rîs el scurt, că sîntem nevoiți să schimbăm sistemul, dar, pînă la urmă, nu contează. Trebuie doar să fim siguri că Grey este prins cu alte treburi în zilele în care se folosesc greutățile false. Aceasta, i s-a adresat el lui Sellars, va fi misiunea dumitale.

— Prea bine.

— A, pentru că a venit vorba, l-am amendat pe Marlowe cu solda pe o lună. E cartiruit într-una din barăcile dumitale, nu-i așa?

— Da, a răspuns Sellars.

— Am fost cam blînd cu el, dar e băiat bun, se trage dintr-o familie onorabilă... nu ca sărăntocul ăla enervant de Grey. Dumnezeule, ce neobrăzare... să-și închipuie el că l-aș putea recomanda pentru primirea în cadrele permanente ale armatei! Este exact genul de șarpe veninos de care nu avem nevoie în armată. Numai asta nu, pe onoarea mea! Ca să ajungă ăsta ofițer de carieră va trebui să pășească

peste cadavrul meu!

— Sînt absolut de acord, a spus scîrbit Sellars. Dar în cazul lui Marlowe ar fi trebuit să-i rețineți solda pe trei luni. Își poate permite. Blestematul acela de american a prins tot lagărul în mrejele lui.

— Da, pentru moment așa e, a mormăit Smedly-Taylor și s-a concentrat iar asupra cărților din mînă, încercînd să-și camufleze scăparea.

— Aveți ceva dovezi împotriva lui? l-a sondat prudent Jones. Trei carale.

— Păcătosule! a exclamat Sellars. Patru pici.

— Pas.

— Șase pici, a anunțat Smedly-Taylor.

— Chiar îl aveți cu ceva la mînă pe american? a întrebat din nou Jones.

Colonelul Smedly-Taylor a rămas impasibil. Știa despre inelul de diamant, auzise că tîrgul a fost deja făcut și că schimbul va avea loc cît de curînd. Iar cînd banii vor ajunge în lagăr, ei

bine, pentru asta se gîndise el la un plan... un plan bun, sigur, numai al lui, pentru a pune mîna pe acești bani. Așa că a mormăit doar ceva nedeslușit, a arborat iar zîmbetul lui subțire și a spus într-o doară:

— Dacă aș avea ceva, în orice caz nu v-aș spune vouă. Nu pot avea chiar atîta încredere în voi.

Ceilalți i-au observat zîmbetul și au zîmbit și ei, ușurați.

Peter Marlowe și Larkin s-au amestecat în șuvoiul de oameni care se îndreptau spre amfiteatru.

Luminile rampei erau deja aprinse, bătea și Luna de sus. În total, teatrul avea cam două mii de locuri. Bănci de scînduri prinse în suporți de cocotier se desfășurau în evantai, pornind dinspre scenă. Fiecare spectacol se dădea de cinci ori, astfel ca toți prizonierii din lagăr să-l poată vedea măcar o dată. Biletele se tră-

geau la sorți și erau întotdeauna la mare preț.

Cele mai multe dintre rîndurile de bănci erau deja înțesate de spectatori, cu excepția rîndurilor din față, care erau rezervate pentru ofițeri. Ofițerii ședeau întotdeauna în fața trupei și soseau ceva mai tîrziu. Numai americanii nu prea respectau acest obicei.

— Hei, voi doi de acolo! i-a strigat King. Nu vreți să stați cu noi?

Împăratul avea locul privilegiat, la capătul băncii.

— Am vrea, desigur, dar știi și tu cum..., i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— A, da... Atunci ne vedem mai tîrziu.

Peter Marlowe a tras cu ochiul la Larkin, și-a dat seama că și acesta era muncit de același gînd: că e rău să nu poți sta cu prietenii atunci cînd dorești... și în același timp ar fi rău să ia loc acolo.

— Vrei să stăm aici, colonele? l-a întrebat, trecîndu-i lui răspunderea deciziei și urîndu-se

pentru asta.

— De ce nu? a zis Larkin.

S-au așezat, deci, rușinați foarte, conștienți de faptul că au comis o abatere, conștienți și de privirile uimite ațintite asupra lor.

— Hei, colonele, s-a aplecat spre el Brough, abia ținîndu-se să nu rîdă. Vezi c-ai să-ți pierzi capul. Asta nu face bine la disciplină și alte asemenea aiureli.

— Dacă vreau să stau aici, aici stau!

Însă Larkin și-ar fi dorit să nu fi consimțit atît de ușor.

— Cum îți merge, Peter? a întrebat King.

— Mulțumesc, bine.

Peter Marlowe s-a străduit să-și depășească stinghereala. Avea senzația că toată lumea se uită la el. Nu apucase încă să-i povestească lui King despre vînzarea stiloului, nici despre muștruluiala primită de la Smedly-Taylor, nici despre faptul că fusese cît pe ce să se încaiere cu Grey...

— Bună seara, Marlowe.

A ridicat ochii și a tresărit cînd l-a văzut trecînd pe Smedly-Taylor. O privire de gheață.

— Bună seara, domnule colonel, i-a răspuns cu glas moale.

„O, Doamne, și-a zis în sinea lui, asta le pune capac la toate.”

Un scurt moment de rumoare cînd a trecut în lungul stalului însuși comandantul lagărului, s-a așezat în primul rînd. Lumina s-a micșorat. S-a desfăcut cortina. Pe scenă se afla orchestra lagărului, compusă din cinci instrumentiști, iar în centru stătea Phil, dirijorul formației.

Aplauze.

— Bună seara, a început Phil. În această seară vă prezentăm o nouă piesă de Frank Parrish intitulată „Triunghiul”. Acțiunea se petrece la Londra, înainte de război. În rolurile principale: Frank Parrish, Brod Rodrick și unicul, neasemuitul Sean Jennison...

Urale tumultuoase. Huiduieli. Fluierături. Strigăte: „Unde-i Sean?”, „Care război?”, „Lasă vraja!”, „Începeți odată!”, „Îl vrem pe Sean!”

Phil a ridicat grațios bagheta, a început uvertura.

Acum, dacă tot a început spectacolul, Peter Marlowe parcă-și mai revenise.

Și tocmai atunci a trebuit să se întîmple.

Dino a apărut ca din pămînt lîngă King, i-a șoptit înfrigurat ceva la ureche.

— Unde? l-a auzit Peter Marlowe întrebînd pe Împărat, apoi: Bine, Dino. Fugi înapoi la baracă.

King s-a aplecat spre el.

— Trebuie să mergem, Peter, a șoptit el încet de tot. Arăta deodată mai tras la față. Vrea un tip să se-ntîlnească cu noi.

„O, Doamne! Shagata! Ce mă fac acum?” s-a întrebat în gînd Peter Marlowe.

— Nu putem să ne ridicăm și să ieșim așa, în văzul tuturor.

— Pe dracu’ nu putem! Ne-a apucat pe amîndoi pîntecăraia. Haidem!

King a și pornit spre ieșire pe culoarul dintre bănci.

Simțindu-se gol, dezbrăcat de privirile curioase ale celor din jur, Peter Marlowe s-a luat în grabă după el.

L-au găsit pe Shagata în întunericul din spatele scenei. Părea tare tulburat.

— Îți cer iertare că m-am arătat atît de nepoliticos și am trimis după tine pe neașteptate, dar avem necazuri. Una dintre joncile prietenului nostru comun a fost interceptată și acum e cercetat la poliție, lua-i-ar ciuma, sub acuzația de contrabandă.

Shagata se simțea stingher fără carabină, știa că, dacă este prins în incinta lagărului în afara orelor de servici, va fi întemnițat pe trei săptămîni într-o ladă fără ferestre.

— M-am gîndit că, dacă prietenul nostru este cercetat ceva mai dur, s-ar putea să ne bage

la apă și pe noi.

— Am încurcat-o, a spus încet Împăratul.

I-a tremurat puțin mîna cînd a luat țigara. Cei trei s-au mutat mai încolo, mai la întuneric.

— M-am gîndit că dumneata, ca om cu experiență, a continuat grăbit Shagata, dumneata ai putea născoci un plan ca să ieșim din înghesuială.

— Ăsta și-a pus nădejdea-n mine!

Oricît și-ar fi sucit mintea Împăratul, nu-i venea decît un singur răspuns: tremură și rabdă!

— Peter, întreabă-l dacă Cheng San era pe joncă atunci cînd a fost reținută.

— Spune că nu.

— Atunci poate că Cheng San mai poate să iasă din belea, a oftat ușurat King. S-a mai gîndit un moment. Singurul lucru pe care-l putem face acum e să așteptăm. Spune-i să nu intre în panică. Va trebui să se intereseze

cumva de soarta lui Cheng San, să afle dacă a ciripit. Să ne trimită vorbă și nouă dacă află dracului ceva.

Peter Marlowe a tradus.

Shagata și-a supt dinții cu un aer admirativ.

— Sînt impresionat că voi doi puteți fi atît de calmi în vreme ce eu sînt înghețat de frică pentru că, dacă sînt prins, pot să spun c-am avut noroc dacă mă împușcă și-atît. Voi face așa cum spui. Dacă ești prins, te rog să încerci să nu mă bagi și pe mine. Eu am să încerc să fac la fel.

O fluierătură de alarmă l-a făcut să întoarcă pripit capul.

— Acum trebuie să plec. Dacă totul merge bine, ne vom ține de planul stabilit, a mai adăugat el, punîndu-i lui Peter Marlowe un pachet de „Kooa” în mînă. Nu știu cum te împaci tu cu zeii tăi, dar eu am să mă rog mult și din tot sufletul pentru mine, dar și pentru voi.

Pe urmă a dispărut în noapte.

— Ce se întîmplă dacă Cheng San își dă drumul la gură? a întrebai Peter Marlowe, simțind un ghem fierbinte, dureros în coșul pieptului. Ce mai putem face atunci?

— Atunci fugim, i-a răspuns King cu glas spart. Și-a aprins altă țigară cu degetele tremurînde, s-a sprijinit cu umărul de peretele teatrului Mai bine așa decît să ajungem în Utram Road.

Dincolo de scenă, în spatele lor, încheierea uverturii a fost salutată de aplauze, urale, rîsete. Dar ei doi n-au auzit nici aplauzele, nici uralele, nici rîsetele.

Rodrick stătea în culise, se răstea la mașiniștii care aranjau decorurile, îi trimitea de colo pînă colo, îi îndemna să se grăbească.

— Domnule maior! l-a strigat Mike, venind în fugă spre el. Sean a făcut o criză. Plînge de ți se rupe inima!

— O, Doamne, asta mai trebuia! Ce s-a

întîmplat? Acum un minut l-am văzut și n-avea nimic! a explodat Rodrick.

— N-am de unde să știu sigur, s-a îmbufnat Mike.

Rodrick s-a repezit înjurînd spre cabină, a bătut la ușă.

— Sean, eu sînt. Pot să intru?

De dincolo de ușă răzbăteau niște suspine sfîșietoare, abia înăbușite.

— Nu! Pleacă de-aici! Nu pot să merg mal departe! Nu pot!

— Sean, toate merg cît se poate de bine. Ești doar puțin obosit. Ascultă...

— Pleacă, du-te, lasă-mă! a strigat isteric Sean prin ușă. Eu nu ies pe scenă!

Rodrick a încercat ușa, dar era încuiată pe dinăuntru. A fugit iar în culise.

— Frank!

— Ce vrei?

Frank, asudat tot, furios, era cocoțat în vîrful

unei scări, se căznea să înșurubeze un bec ce se încăpățîna să nu se aprindă.

— Dă-te jos de-acolo! Am să-ți spun ceva.

— Ce naiba mai vrei, nu vezi că am treabă? Orice ar fi, mai fă și tu ceva singur, s-a rățoit Frank de sus. Tot eu să le fac pe toate? Mai trebuie să mă și îmbrac, nici nu m-am machiat… încearcă și celălalt set de comutatoare, Duncan! a strigat el la electrician. Haide, omule, mișcă odată!

De dincolo de cortină se auzea acum tot mai tare un vacarm de glasuri nerăbdătoare, de fluierături. „Ce mă fac eu acum?” se întreba disperat Rodrick. A dat să pornească înapoi spre cabină.

Atunci a dat cu ochii de Peter Marlowe care stătea de vorbă cu Împăratul lîngă intrarea artiștilor. A coborît în fugă treptele.

— Marlowe! Trebuie să mă ajuți!

— Ce s-a întîmplat?

— E vorba de Sean. Are trac, l-au apucat is-

tericalele..., a spus într-un suflu Rodrick. Nu mai vrea să joace. N-ai vrea tu să vorbești cu el? Te rog! Eu nu mai pot face nimic. Încearcă, te rog. Vorbește cu el. Vrei?

— Dar eu...

— Numai tu ne poți ajuta, l-a întrerupt Rodrick. Ești ultima noastră șansă. Uite, te rugăm cu toții! De săptămîni de zile m-am tot temut să nu se întîmple ceva cu Sean. Rolul ăsta e greu și pentru o femeie, darămite..., și-a înghițit el vorba, apoi a continuat umil: Te rog, Marlowe. Mi-e frică pentru el. Ne-ai face tuturor un mare serviciu...

Peter Marlowe a mai ezitat o clipă.

— Bine.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, bătrîne. Rodrick și-a șters sudoarea de pe frunte și a pornit înainte. Afară, hărmălaia creștea amenințător. Peter Marlowe l-a urmat cu inima îndoită. Împăratul a pornit și el după ei, absent, cu gîndul numai la cînd și cum să or-

ganizeze evadarea.

S-au oprit într-un culoar strîmt. Peter Marlowe a ciocănit timid la ușă.

— Eu sînt, Peter. Pot să intru, Sean?

Sean, cu fața îngropată în mîini pe masa de machiaj, l-a auzit ca prin ceață.

— Eu sînt, Peter Marlowe. Mă primești?

Cu machiajul spălat de șiroaiele de lacrimi, Sean s-a ridicat greu de pe scaun și a tras zăvorul. De cum a intrat Peter Marlowe șovăitor în cabină, Sean a închis zăvorul la loc.

— Ah, Peter, nu mai pot să joc! S-a terminat cu mine. Nu mai pot! a rostit Sean cu greu, printre sughițuri. Nu sînt în stare să mă mai prefac, de-acum s-a sfîrșit. Nu mai știu ce-i cu mine, Doamne, ajută-mă! s-a lamentat el, ascunzîndu-și fața în palme. Ce mă mai fac acum? Nu mai pot să fac față. Nu mai pot nimic. Nimic!

— Nu-ți face probleme, Sean, bătrîne, l-a îmbărbătat Peter Marlowe, pătruns ca nicicînd

de un simțămînt de milă. N-are rost să te îngrijorezi. Ești foarte important. Cea mai importantă persoană din tot lagărul, dacă vrei să știi adevărul.

— Îmi vine să mo-o-or!...

— Te lași prea ușor.

Sean s-a întors brusc cu fața spre el.

— Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Ce sînt? Cine sînt eu?

Fără să vrea, împotriva oricărei rațiuni. Peter Marlowe nu putea să vadă decît o fată, o tînără cu sufletul chinuit de îndoieli. Iar tînăra aceea avea pe ea o fustă albă, pantofi cu toc, ciorapi de mătase bine întinși pe gambele lungi, o bluză subțire, care lăsa să se întrevadă rotunjimea sînilor.

— Ești femeie, Sean, s-a trezit spunînd Peter Marlowe în pofida voinței sale. Dumnezeu știe cum... de ce..., dar ăsta o adevărul.

Ca prin minune, groaza, chinul și îndoiala au dispărut de pe chipul lui Sean.

— Îți mulțumesc, Peter. Îți mulțumesc din toată inima.

Cineva a bătut șovăielnic, la ușă.

— Intrarea în scenă peste două minute! s-a auzit prin ușă glasul temător al lui Frank. Pot intra?

— Numai un moment!

Sean s-a dus la masa de machiaj, și-a șters lacrimile, și-a refăcut fardul, s-a privit atent în oglindă.

— Intră, Frank!

La vederea lui Sean, lui Frank i s-a tăiat răsuflarea, așa cum i se întîmpla de fiecare dată.

— Arăți minunat! Te simți bine?

— Da. Mă tem că m-am cam făcut de rîs. Îmi pare rău.

— Ești surmenat, a spus Frank, ascunzîndu-și îngrijorarea, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Hello, mă bucur să te văd.

— Și eu.

— Du-te mai bine să te schimbi, Frank, a spus Sean. Mi-am revenit, acum mă simt chiar bine.

Frank i-a simțit căldura zîmbetului și a intrat automat, în rolul pe care el și Rodrick începuseră să-l joace cu trei ani în urmă, regretînd mereu amarnic după aceea.

— Vei avea un succes nebun, Betty, a declarat, strîngîndu-l la piept pe Sean. Sînt mîndru de tine.

Dar acum, spre deosebire de multe alte dăți, se simțeau cu adevărat bărbat și femeie. Sean s-a lăsat moale la pieptul lui, copleșit de nevoia de a-l avea aproape. Iar Frank știa, înțelegea.

— Acum, gata... intrăm în scenă peste un minut, a spus el cu voce schimbată, tulburat și el de intensitatea sentimentului. Trebuie... trebuie să mă schimb și eu.

Frank a ieșit repede pe ușă.

— Cred că... mă întorc în sală, la locul meu,

a spus Peter Marlowe după o scurtă ezitare.

Nu că ar fi văzut ceva, dar simțise distinct descărcarea electrică dintre cei doi.

— Da, a făcut absent Sean, aproape fără să-l mai bage în seamă.

O ultimă privire în oglindă pentru a se convinge de perfecțiunea machiajului și în momentul următor Sean se afla în arlechin, gata să-și facă intrarea, într-un fel de extaz amestecat cu o teamă de nedescris. Pe urmă a pășit în scenă și a devenit altcineva. Exclamații de uimire și priviri pofticioase la ivirea „ei”... ochi aprinși ațintiți asupra „ei”, cum se mișcă, cum se așază încrucișîndu-și modest picioarele, cum vorbește... ochi ce „o” urmăresc pretutindeni, gata să „o” atingă, să se înfrupte din „ea”. Și atunci, prin ce minune, „ea” și ochii aceia au fost una.

Peter Marlowe, Împăratul și Rodrick urmăreau spectacolul din culise.

— Domnule maior, a întrebat la un moment dat Peter Marlowe, ce-i povestea asta cu Betty?

— Ah, tocmai aici se cam încurcă lucrurile, i-a răspuns întristat Rodrick. Acesta este numele personajului pe care-l joacă Sean săptămînă asta. Noi doi – adică Frank și cu mine – așa îi spunem mereu lui Sean, după rolul pe care-l interpretează.

— De ce? a întrebat Împăratul.

— Ca să-l ajutăm. În felul ăsta îl ajutăm să-și intre în rol, i-a lămurit Rodrick cu ochii la scenă, dar mai era mult pînă la intrarea lui. Totul a început ca un joc, a spus Rodrick cu un surîs amar, iar acum s-a transformat într-un vis urît. Noi sîntem cei care am creat acest… această femeie, Doamne, iartă-ne. Noi sîntem făptașii.

— De ce? a întrebat tărăgănat Peter Marlowe.

— Ei bine, îți amintești ce greu a fost în Java, a început Rodrick, trăgînd cu ochiul la Împărat.

Pentru că am fost actor înainte de război, mi s-a dat misiunea să organizez un teatru în lagăr.

Și-a scăpat iar privirea spre scenă, spre Frank și Sean. „E ceva ciudat cu ăștia doi astă seară”, și-a zis în sinea lui. Le-a urmărit jocul cu un ochi critic, și-a dat seama că sînt amîndoi inspirați.

— Frank era singurul profesionist care s-a nimerit să stea în lagăr, așa că ne-am apucat împreună să punem la punct primele spectacole. Cînd am ajuns la distribuție, a trebuit să găsim interpreți și pentru rolurile feminine. Nu s-au găsit voluntari, așa că s-a stabilit pe cale ierarhică să încercăm doi sau trei. Unul dintre ei a fost Sean. S-a împotrivit el cît a putut, dar știți și voi cît de încăpățînați pot fi ofițerii superiori. „Cineva trebuie să joace și în roluri de fată, i-au spus. Ești destul de tînăr ca să faci impresia. Nici nu te bărbierești decît o dată pe săptămînă. Tot ce ai de făcut e să pui pe tine straie femeiești timp de o oră și ceva. Gîndeș-

te-te că scopul este să ridicăm puțin moralul trupei.” Și oricît a protestat, a înjurat și s-a rugat Sean, tot n-a reușit să-i convingă. Sean m-a rugat să nu-l primesc la teatru. Știți și voi că nu merită osteneala să lucrezi cu un actor care n-are tragere de inimă, așa că am încercat să mă scap de el. „Vedeți dumneavoastră, le-am explicat eu superiorilor, actoria implică o mare tensiune psihologică...” „Prostii! mi-au replicat. Ce rău poate să-i facă asta?” „Faptul că joacă un rol de femeie s-ar putea să-l dezechilibreze. Dacă are pînă și cea mai mică înclinație...” „Asta-i o aiureală și mai mare, mi-au spus. Voi ăștia din teatru sînteți suciți la minte. Sergentul Jennison? Imposibil! Ăsta nu pățește nimic. Un pilot de vînătoare de prima clasă! Ascultă aici, domnule maior! Am încheiat discuția. Ai ordin să-l iei la teatru, iar el are ordin să joace!” Frank și cu mine ne-am străduit să-l împăcăm cu gîndul, dar Sean se tot jura că are să fie cea mai proastă actriță din lume, că are să aibă el grijă să fie dat afară după primul spectacol ratat. Noi i-am răspuns că

puțin ne pasă. La primul spectacol a fost o rușine. Dar după aceea n-a mai părut să-i displacă la fel de tare. Spre marea lui surprindere, chiar a început să-i placă. Atunci ne-am pus și noi pe treabă. Era mai bine să ai ceva de făcut... îți mai lua mintea de la lăturile alea împuțite, de la nenorocitul ăla de lagăr. L-am învățat cum vorbește o femeie, cum se mișcă, cum ia loc, cum fumează, cum bea, cum se îmbracă, pînă și cum gîndește. Pe urmă, ca să-l menținem în formă, am început să jucăm noi teatru cu el. De fiecare dată cînd ne aflam în incinta teatrului, ne ridicam în picioare cînd intra el, îi ofeream scaunul, ce mai, îl tratam ca pe o femeie adevărată. La început ne-a distrat faptul că izbutim să păstrăm o iluzie, aveam grijă ca Sean să nu fie văzut niciodată punîndu-și sau scoțîndu-și costumele, iar toaletele lui să fie întotdeauna decente, dar îndeajuns de sugestive. Am obținut chiar o aprobare specială să i se acorde o cameră separată. Cu duș, numai pentru el. Apoi, deodată, n-a mai avut nevoie de indicațiile noastre de regie. A

devenit el însuși, pe scenă, o femeie desăvîrșită. Puțin cîte puțin, însă femeia din el a început să predomine și în afara scenei, numai că noi n-am observat dintr-o dată. Pe vremea aceea Sean își lăsase părul lung... perucile pe care le aveam nu făceau nici doi bani. Pe urmă Sean a început să umble tot timpul în straie femeiești. Într-o noapte cineva a încercat să-l violeze. După aceea Sean a fost cît pe ce să-și piardă mințile. S-a străduit din răsputeri să înăbușe femeia din el, dar n-a mai reușit. Atunci a încercat să se sinucidă. Desigur, lucrurile au fost trecute sub tăcere. Dar asta nu i-a fost de folos lui Sean, situația s-a înrăutățit, iar el ne blestema pentru faptul că l-am salvat de la moarte. Cîteva luni mai tîrziu a avut loc o nouă tentativă de viol. După acel caz. Sean a renunțat total la masculinitate. „Nu mai pot lupta împotriva soartei, ne-a declarat. Ați vrut să mă transformați în femeie, acum toți cred că e chiar așa. Ei bine, femeie am să fiu! În sinea mea îmi dau seama că sînt cu adevărat femeie așa că nici nu mai e nevoie să mă pre-

fac. Sînt femeie și va trebui să fiu tratat ca atare!” Frank și cu mine am încercat să stăm de vorbă cu el, să-l convingem, dar ne-am lămurit curînd că e totul în zadar. Ne-am consolat cu gîndul că e doar o rătăcire temporară, că Sean își va reveni ceva mai tîrziu. Adevărul este că jocul lui avea un mare efect pozitiv asupra moralului trupei, iar noi știam că nu vom găsi niciodată pe cineva care să joace roluri de fată nici pe-a zecea parte la fel de bine ca Sean. Așa că am ridicat din umeri și ne-am continuat jocul. Sărmanul Sean... E un om atît de minunat! Dacă n-ar fi fost el, Frank și cu mine ne-am fi dat de mult duhul.

Un ropot de aplauze a însoțit o nouă intrare în scenă a lui Sean din celălalt arlechin.

— N-aveți idee ce înseamnă să primești aplauze, a spus Rodrick mai mult pentru sine. Ce pot face din tine aplauzele și adorația publicului. N-ai cum să știi, decît dacă le-ai încercat pe pielea ta. Acolo, pe scenă! Nu-ți poți face o idee. E ceva fantastic de incitant, un drog

fascinant, înspăimîntător, dar... ce frumos! Acesta este izvorul din care se adapă talentul lui Sean, mereu, de fiecare dată. Asta și patima pe care o stîrnește... în voi, în mine, în noi toți.

Cu grijă să nu-și strice machiajul, Rodrick și-a șters sudoarea de pe față, de pe mîini.

— Iar noi purtăm răspunderea, Doamne, iartă-ne!

Exact atunci i-a venit și lui rîndul să intre în scenă.

— Vrei să ne întoarcem la locurile noastre? l-a întrebat Peter Marlowe pe King.

— Nu. Mai bine ne uităm de aici. N-am mai stat niciodată în culise. Întotdeauna mi-am dorit asta.

„Și-o fi dat oare Cheng San drumul la gură?" se întreba însă, între timp, Împăratul. Dar știa el că frămîntarea în gol n-aduce nici un cîștig. Își luase un angajament și era gata să suporte consecințele... orice carte ar trage. Și-a întors privirea spre scenă, spre Rodrick, Frank și

Sean. Inexorabil, ochii lui s-au îndreptat asupra lui Sean, îi urmăreau acum fiecare mișcare, fiecare gest.

De fapt, toți ochii erau acum pe Sean, ca într-o beție.

Și atunci Sean și Frank și toate privirile acelea s-au întrupat într-un singur simțămînt, patima de pe scenă i-a cuprins pe actori și s-a transmis auditoriului, rupînd orice zăgazuri.

Iar cînd s-a lăsat cortina după ultimul act, s-a așternut o tăcere adîncă. Spectatorii au rămas vrăjiți.

— Doamne, a spus uluit Rodrick. E cel mai mare compliment pe care l-am putea primi vreodată. Iar voi doi îl meritați pe deplin. Ați jucat într-adevăr cu inspirație, cu dăruire.

Cortina a început să se ridice încet și, cînd a ajuns sus, tăcerea aceea înfiorată a fost spartă de exclamații entuziaste, chemări repetate la rampă, aplauze. L-au lăsat pe Sean singur pe scenă să soarbă din plin licoarea îmbătătoare a

succesului.

Însoțiți de ovații nesfîrșite, Rodrick și Frank au ieșit și ei în scenă pentru ultima dată să-i împărtășească triumful, cei doi creatori și creația lor, acea fată frumoasă care le era mîndria și blestemul.

Fără grabă, îngîndurați, spectatorii au părăsit amfiteatrul. Fiecare cu gîndul dus la cei de acasă, la „ea”, închizîndu-se fiecare în propria durere. Ce o fi făcînd „ea” acum?

Larkin era cel mai profund rănit. „Cum de le-a trăsnit ăstora prin cap să dea personajului feminin numele de Betty? De ce? Iar Betty a mea... o fi și ea... ar putea fi oare... acum, chiar acum, în brațele altui bărbat?”

Și Mac. L-a năpădit iar teama pentru Mem. „S-o fi scufundat cu adevărat vaporul acela? O mai fi oare în viață? Dar băiețelul? Iar Mem... s-ar putea ca acum... și ea? A trecut atîta timp, Doamne, cît o fi trecut?”

Și Peter Marlowe. „Ce o fi acum cu N’ai, uni-

ca, nepreţuita? O, iubirea mea...”

Şi toţi.

Pînă şi Împăratul. Se întreba cu cine o fi ea acum, icoana de frumuseţe pe care a întîlnit-o cînd n-avea încă nici douăzeci de ani şi era un tînăr vagabond ca oricare altul, fata care i-a spus, ţinîndu-şi batistuţa parfumată la nas, că albii nespălaţi put mai rău decît negrii ei. Buzele i s-au strîmbat într-un surîs sarcastic. „Aia da, a fost o muiere pe cinste”, şi-a zis, îndreptîndu-şi apoi gîndul spre lucruri mai importante.

S-au stins toate luminile din teatru. Nu mai era nimeni în clădire, decît cei doi care se priveau în cabina însingurată.

CARTEA IV

19

Împăratul și Peter Marlowe erau în așteptare, cuprinși de o îngrijorare crescîndă. Shagata trebuia să fi apărut, de mult.

— Ce noapte nenorocită, a spus agasat King. Nădușesc mereu ca un purcel.

Stăteau în baracă, în colțul Împăratului; Peter Marlowe se uita cum face King pasiențe. O atmosferă mohorîtă, încordată, se pogorîse parcă peste lagăr din cerul întunecat, fără Lună. Pînă și vînzoleala continuă de sub baracă se mai domolise.

— Tot ce-mi doresc e să ajungă odată, dacă mai vine, a spus Peter Marlowe.

— Eu aș vrea să știu ce s-a mai întîmplat cu Cheng San. Putea cel puțin, tîlharul, să ne trimită vorbă.

Pentru a mia oară, King s-a uitat pe fereas-

tră, spre rețeaua de sîrmă ghimpată. Căuta să prindă un semn din partea luptătorilor de gherilă care ar trebui să fie acolo, trebuie să fie acolo! Dar nu se simțea nici o mișcare, nici un semn. Jungla, ca și lagărul, era în amorțire, liniște…

Peter Marlowe s-a strîmbat de durere cînd a încercat să-și miște degetele de la mîna stîngă, și-a așezat brațul într-o poziție mai comodă.

King a întors capul.

— Cum e?

— Doare ca dracu', bătrîne.

— Ar trebui să te vadă un doctor.

— M-am înscris pentru vizita medicală de mîine dimineață.

— Mare ghinion.

— Se întîmplă tot timpul accidente. N-ai ce-i face.

Se petrecuse cu două zile înainte. Fusese cu echipa de tăiat lemne. Peter Marlowe tocmai se căznea să salte din mocirlă o buturugă grea,

plină de cioturi de crengi rupte; alături de el, alte douăzeci de perechi de mîini asudate se încordau să răstoarne buturuga în sanie. În clipa următoare mîinile au alunecat sub povară și brațul lui a rămas prins sub buturugă. A simțit cum i se înfige în carne un ciot ascuțit, cum îi scrîșnește osul sub greutatea buturugii și a țipat de durere.

Au mai trecut minute întregi pînă cînd ceilalți au izbutit să ridice iar buturuga, să-i tragă brațul amorțit de sub ea și să-l culce pe un petic de pămînt uscat, în timp ce sîngele îi țîșnea din plaga deschisă, iar musculițele roiau în jur, înnebunite de mirosul de sînge proaspăt. Rana era cam de șase inci lungime, doi în lățime și destul de adîncă pe alocuri. Camarazii i-au extras din rană așchiile mai mari, au turnat apă peste ea și au curățat-o cît au putut de bine. I-au aplicat un garou, pe urmă, cu chiu cu vai, au încărcat buturuga în sanie și au tras-o pînă în Changi. El a mers pe lîngă sanie, abia ținîndu-se pe picioare, chinuit de greață.

Doctorul Kennedy a examinat rana și a tamponat-o cu iod, în timp ce Steven îi ținea mîna bună, iar el, Peter Marlowe, se zvîrcolea de usturime. După aceea doctorul a pus un pic de alifie de zinc pe unele părți din rană, iar restul l-a uns cu grăsime pentru ca sîngele coagulat să nu se lipească de pansament. Apoi doctorul i-a bandajat strîns brațul.

— Ai avut un noroc porcesc, Marlowe, i-a zis. Osul e întreg și nici tendoanele nu sînt rupte. Avem aici, mai mult sau mai puțin, ceea ce se numește o rană superficială. Vino iar peste două zile să mai vedem cum se comportă.

King și-a ridicat brusc privirea de la cărți în momentul în care a năvălit Max în baracă.

— Avem necazuri, a anunțat Max cu jumătate de glas, vădit îngrijorat. Grey a ieșit de la infirmerie, a pornit-o încoace.

— Fiți cu ochii pe el, Max. Mai bine să-l trimiți pe Dino.

— Okay, a spus Max și s-a repezit iar afară.

— Ce părere ai, Peter?

— Dacă a plecat Grey de la infirmerie, înseamnă că trebuie să știe că se coace ceva.

— De știut știe el, asta-i sigur.

— Cum?

— Sigur că da. Are un turnător aici, în baraca asta.

— Dumnezeule! Ești sigur?

— Da. Știu și cine este.

King a pus un patru de negru pe un cinci de roșu și un cinci de roșu pe un șase de negru și a mai eliberat un as.

— Cine?

— N-am să-ți spun, Peter, a surîs amar Împăratul. E mai bine să nu știi. Dar Grey își are omul lui aici.

— Și ce-ai de gînd să faci?

— Nimic. Pentru moment. Poate că mai tîrziu am să-l dau de mîncare la șobolani, a

zîmbit King și a schimbat subiectul discuției. Dar ferma asta de jos a fost o idee trăsnet, așa-i?

Peter Marlowe s-a întrebat ce ar fi făcut el dacă știa cine-i informatorul. Știa că și Yoshima își are omul lui în lagăr, cel care îl dăduse în vileag pe Daven, cel care n-a fost prins încă… un necunoscut care chiar acum adulmecă după radioul închis în cele trei ploști. S-a gîndit că Împăratul a procedat înțelept cînd i-a ascuns identitatea turnătorului, în felul acesta se evita vreo scăpare nedorită; nici nu-i purta pică lui King pentru faptul că nu i-a spus despre cine este vorba. Dar chiar așa a răsucit în minte cîteva posibilități.

— Crezi într-adevăr, a întrebat, că… să zic așa, carnea aceea o fi bună de mîncat?

— Drace, habar n-am. Numai cînd mă gîndesc și-mi vine să-mi vărs mațele. Dar – și acesta este lucrul cel mai important – afacerile sînt afaceri. Cu sărăcia de acum, ideea e de geniu!

Peter Marlowe a zîmbit, a uitat pentru o clipă de durerea din braț.

— Nu uita. Prima pereche de pulpițe îmi revine mie.

— Cunosc și eu persoana?

— Nu.

King a rîs cu poftă.

— Ai început să ai secrete față de mine?

— Am să-ți comunic la efectuarea livrării.

— Pînă la urmă, carnea-i carne și mîncarea-i mîncare. De pildă, cățelul acela.

— M-am întîlnit cu Hawkins acum vreo două zile.

— S-a întîmplat ceva?

— Nimic. Eu, evident, n-am vrut să-i spun nimic, iar el nici nu dorea să discute despre asta.

— E un băiat de treabă. Oricum, ce-a fost a fost, a ridicat din umeri King, aruncînd nervos cărțile pe masă. Shagata ăsta trebuia să fie

demult aici.

Tex a băgat capul pe fereastră.

— Hei!

— Ce e?

— Zice Timsen că proprietarul a cam început să intre în panică. Cît timp îl mai așteptați?

— Mă duc eu să vorbesc cu el, a spus Împăratul, sărind pe fereastră; s-a întors apoi și a șoptit: Păzește tu prăvălia, Peter. Eu am să fiu pe-aproape.

— Bine.

Peter Marlowe a luat cărțile de pe masă, s-a apucat să i le amestece, cutremurîndu-se de fiecare dată cînd creștea durerea, îl mai lăsa puțin, apoi iar creștea la loc.

Împăratul s-a strecurat prin întuneric, simțind cum îl pîndesc mulți ochi. Unii erau ochii santinelelor puse de el, ceilalți erau străini și-l priveau cu dușmănie. Cînd l-a găsit pe Timsen, pe acesta îl trecuseră deja toate sudorile.

— Hei, camarade, nu pot să-l țin aici o veș-

nicie.

— Unde e?

— Cînd îți vine mușteriul, atunci mă prezint cu el. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu-i prea departe de-aici.

— Să stai cu ochii pe el. Doar nu vrei să-i dea careva la cap tocmai acum!

— Tu ai grijă de partea ta, eu de-a mea. E sub pază bună.

Timsen a tras adînc dintr-o „Kooa”, i-a întins-o Împăratului, care a tras și el un fum.

— Mulțumesc. Știi despre ei? a făcut Împăratul cu capul spre zidul închisorii.

— Sigur că da, a rîs australianul. Și-ți mai spus un lucru: Grey a pornit încoace chiar acum. Toată zona colcăie de polițai și de amatori de pradă ușoară. Știu de o bandă de australieni și aud că ar mai fi una care a prins de veste că se coace o afacere. Dar băieții mei țin sub supraveghere întreg teritoriul. De îndată ce primim banii, ai diamantul.

— Îi mai dăm gardianului încă zece minute. Dacă nu se arată, amînăm. Același plan, schimbăm doar detaliile.

— În regulă, camarade. Ne vedem mîine, după haleală.

— Să sperăm totuși că are să fie în seara asta.

Dar n-a fost să fie în acea seară. Au așteptat ce-au așteptat, iar cînd Shagata nu s-a ivit. Împăratul a anulat operațiunea.

A doua zi Peter Marlowe s-a așezat la rînd, alături de mulți alții, în fața infirmeriei. Era după prînz; soarele arzător chinuia aerul și pămîntul și ființele de pe pămînt. Pînă și muștele păreau adormite. A găsit un petic de umbră, s-a lăsat greu în praf și s-a pus să aștepte. Zvîcniturile din braț se mai încetișeră.

I-a venit rîndul abia după apusul soarelui.

Doctorul Kennedy l-a salutat scurt din cap și i-a făcut semn să ia loc.

— Cum te mai simți astăzi? l-a întrebat cu

un aer absent.

— Nu prea rău, mulțumesc.

Doctorul Kennedy s-a aplecat să cerceteze pansamentul. Peter Marlowe a țipat de durere.

— Ce naiba te-a apucat? s-a supărat doctorul Kennedy. Abia te-am atins, ce Dumnezeu?

— Nu știu. La cea mai mică atingere mă doare ca dracu'.

Doctorul Kennedy i-a pus termometrul în gură, a dat drumul la metronom și i-a luat pulsul. Anormal, nouăzeci pe minut. Rău. Temperatura normală, iar asta era tot rău. I-a ridicat brațul, și-a plimbat nasul în lungul bandajului. Avea un miros special, ca de șoarece. Rău.

— Bine-e... Acum am să-ți scot pansamentul. Ia aici, i-a întins el lui Peter Marlowe un dop mare de cauciuc pe care l-a scos cu o pensetă chirurgicală dintr-un vas cu antiseptic. Strînge asta între dinți. Îmi pare rău, are să te cam doară.

A așteptat pînă ce Peter Marlowe și-a pus

dopul între dinți, pe urmă a început să desfacă pansamentul încet, cu grijă. Dar tifonul se lipise de carne, se făcuse una cu rana, nu i-a mai rămas decît să-l smulgă și nici el nu mai avea îndemînarea pe care trebuia să o aibă și o și avusese cîndva.

Peter Marlowe cunoscuse multe feluri de durere la viața lui. Iar atunci cînd cunoști un lucru îndeaproape, îi știi și limitele, și culoarea, și treptele. Cu ceva exercițiu și curaj, poți izbuti să te lași în voia durerii și atunci durerea nu-i chiar așa de cumplită, vine ca un val și poți s-o stăpînești. Uneori face chiar bine.

Dar de data aceasta durerea a fost dincolo de închipuire.

— O, Doamne, a scîncit Peter Marlowe fără să lase din gură dopul de cauciuc.

Lacrimile îi șiroiau pe față, avea răsuflarea întretăiată.

— Gata, acum terminăm, a spus doctorul Kennedy, cu toate că știa bine că de-abia acum

începe.

De fapt, nu mai avea nimic de făcut, chiar nimic. Aici, în orice caz. Sigur, trebuia să-i facă pacientului o injecție cu morfină, asta o știe și-un începător, dar nu-și putea permite să strice o fiolă.

— Ia să ne uităm noi mai bine...

A examinat cu atenție plaga deschisă. Era umflată și inflamată, cu o tentă gălbuie presărată de pete vineții. Mucozitate sporită.

— Hm..., a făcut meditativ doctorul, s-a lăsat pe spătarul scaunului, și-a împreunat palmele, și-a luat privirea de la rană, s-a concentrat asupra vîrfurilor degetelor. Da, a rostit el într-un tîrziu, avem trei alternative, a precizat el. S-a ridicat de pe scaun și s-a preumblat prin cabinet cu umerii aduși, vorbind cu glas monoton, ca și cum ar fi ținut un curs. Plaga a căpătat acum un alt aspect. Miozită clostridiană. Sau, ca să mă exprim mai simplu, rana s-a cangrenat. Cangrenă gazoasă. Pot să deschid plaga și să extirpez țesuturile infectate, dar nu

cred că aceasta rezolvă problema deoarece infecția a pătruns în profunzime. Va trebui, deci, să îndepărtez o parte din mușchii brațului și atunci, oricum, mîna tot nu va mai fi bună de nimic. Cea mai bună soluție este să procedăm la amputarea...

— Cum?!

— Absolut, a confirmat doctorul Kennedy; acum nu mai vorbea cu pacientul, ci prezenta o comunicare în amfiteatrul steril al propriei închipuiri. Aș propune o amputație prin ghilotinare. Imediat. În felul acesta s-ar putea să salvăm încheietura cotului...

— Dar e o rană superficială! a izbucnit disperat Peter Marlowe. Nimic grav, așa ați spus, doar o rană superficială!

Groaza din glasul pacientului l-a readus pe pămînt pe doctorul Kennedy; s-a uitat lung la fața albită a lui Peter Marlowe.

— Așa este, osul n-a fost atins, dar pe alocuri plaga este destul de adîncă. Iar acum ai

făcut toxemie. Ascultă-mă, băiatule, situația e clară. Dacă aș avea ser antitetanic, aș mai putea face ceva, dar n-am. Dacă aș avea sulfonamidă, aș aplica-o pe plagă, dar n-am nici asta. Singurul lucru pe care-l pot face este să amputez...

— Doctore, dar asta e o nebunie! a strigat la el Peter Marlowe. Vorbiți așa ușor de amputare cînd nu-i decît o rană superficială.

Pe neașteptate, degetele doctorului s-au înfipt în brațul bolnav, mult mai sus de rană; lui Peter Marlowe i-a scăpat un nou țipăt de durere.

— Ai văzut? Nu mai este doar o rană superficială. Ai făcut toxemie, infecția ți-a cuprins tot brațul, se răspîndește acum în organism. Dacă vrei să trăiești, va trebui să tăiem. Cel puțin ai să rămîi în viață!

— Mie n-o să-mi tăiați mîna!

— Cum vrei. Ori asta, ori..., și-a înghițit vorba doctorul, s-a lăsat ostenit pe scaun. Accept

ideea că ai dreptul să te hotărăști să mori. Nici nu pot spune că te condamn pentru asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, băiatule, cum de nu înțelegi ce vreau să-ți spun? Dacă nu amputăm, ai să mori, pricepi?

— Să nu vă atingeți de mine! a scrîșnit Peter Marlowe; își dădea seama că poate să-l ucidă pe doctor dacă mai pune mîna pe el. E o nebunie! Nu-i decît o rană superficială.

— Bine… Pe mine poți să nu mă crezi. Să vedem ce spun și alți medici.

Kennedy a chemat un coleg, acesta a confirmat diagnosticul și atunci Peter Marlowe și-a dat seama că totul nu era doar un vis urît. Avea, într-adevăr, cangrenă. Ce oroare! L-a cuprins un val de frică animalică, sleindu-l de putori. Asculta acum îngrozit ce spun doctorii. I-au explicat că fenomenul de cangrenare este cauzat de o specie de bacili care se înmulțesc chiar acum în adîncul plăgii, sortindu-l pieirii. Brațul era un focar! Trebuia să fie tăiat. Cam de la cot. Dacă nu se procedează imediat la

amputare, va pierde tot brațul. Dar nu trebuia să aibă motive de îngrijorare. Nu va simți nici o durere. Acum aveau destul eter… nu ca acum un an.

Pe urmă Peter Marlowe s-a trezit că nu mai e în infirmerie, cu brațul încă întreg, acoperit cu un pansament proaspăt sub care bacilii se înmulțeau mai departe, bîjbîind la vale pe potecă după ce le spusese lor, doctorilor, că ar vrea să se mai gîndească… Ce să te mai gîndești? Ce mai era oare de gîndit acum? A ajuns așa în dreptul barăcii americanilor, a văzut că Împăratul e singur în baracă; totul era pregătit pentru sosirea lui Shagata… dacă mai vine cumva în seara aceea.

— Doamne, ce-i cu tine, Peter?

King a ascultat în tăcere toată povestea, tot mai înspăimîntat la auzul fiecărui amănunt.

— Mama mă-sii! a înjurat el printre dinți, cu ochii la mîna întinsă pe masă.

— Nu mă las, mă jur pe ce-am mai sfînt,

mai bine mor decît să rămîn ciung! Așa să am eu parte!

Peter Marlowe și-a ridicat privirea spre King, o privire jalnică, neputincioasă, iar din ochi parcă-i țîșnea un strigăt: „Ajută-mă, ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!”

Iar King își spunea în sinea lui: „Ce mama dracului aș face eu dac-aș fi în locul lui Peter, dacă ar fi vorba de brațul meu... și cum rămîne cu diamantul, am nevoie de ajutorul lui Peter pentru că altfel...”

— Hei! s-a auzit din ușă șoapta gîfîită a lui Max. Shagata vine încoace.

— Bine, Max. Ce-i cu Grey?

— E undeva acolo, pe lîngă zid, stăm cu ochii pe el. Știe și Timsen. Australienii lui fac de pază acolo.

— Bun, fugi înapoi și să-mi fiți cu ochii-n patru. Zi-le și celorlalți.

— Okay!

Max a și luat-o la picior.

— Haide. Peter, trebuie să ne pregătim pentru vizită, a spus King.

Dar Peter Marlowe era parcă pălit cu leuca. Nu mai era bun de nimic.

— Peter! l-a zgîlțîit Împăratul. Scoală-te și hai la treabă! Haide. Trebuie să-mi dai o mînă de ajutor. Haide odată!

L-a silit pe Peter Marlowe să se ridice în picioare.

— Ce, ce naiba ai cu…

— Acuși vine Shagata. Trebuie să încheiem afacerea.

— La dracu' acum cu afacerile tale! a țipat Peter Marlowe ajuns pe marginea nebuniei. La dracu' și cu diamantul ăla! N-ai auzit că vor să-mi taie mîna?!

— N-au să ți-o taie!

— Poți fi sigur că n-au să mi-o taie. Mai bine mor decît…

King i-a ars un dos de palmă, l-a mai pălmuit o dată, tare.

Delirul a încetat ca prin farmec, Peter Marlowe a scuturat nedumerit din cap.

— Ce naiba te-a apucat să...

— Vine Shagata. Trebuie să avem totul pregătit.

— Vine? a repetat buimac Peter Marlowe, simțind încă usturimea palmelor.

— Da!

King a băgat de seamă că ochii lui Peter Marlowe și-au recăpătat lucirea obișnuită, puțin bănuitoare, a înțeles că englezul a revenit cu picioarele pe pămînt.

— Slavă Domnului, a murmurat el ușurat. Am fost nevoit să fac asta, Peter, zbierai adineaori ca din gură de șarpe.

— Chiar așa? Iartă-mă, sînt un prost.

— Acum ești bine? Trebuie să ai mintea limpede.

— Da, acum sînt bine.

A sărit și Peter Marlowe pe fereastră, urmîn-

du-l pe King. S-a și bucurat cînd a simțit o fulgerare de durere în braț în clipa în care a ajuns jos. „Ai intrat în panică, tembelule, și-a zis. Auzi, tu, Marlowe, să te sperii ca un copil. Tîmpit! Și ce dacă pierzi o mînă? Ai norocul că nu e un picior, atunci chiar că ajungeai un invalid. Ce-i mare lucru o mînă? Nimic. Poți să-ți pui și-o proteză. Asta sigur. Cu un fel de cîrlig. Nu-i nici o rușine să ai o mînă artificială. Chiar deloc. S-ar putea chiar să fie o idee bună. Sigur că da."

— *Tabe*, i-a salutat Shagata, strecurîndu-se pe sub perdeaua de pînză care acoperea șopronul.

— *Tabe*, i-au răspuns într-un glas Împăratul și Peter Marlowe.

Shagata era foarte nervos. Cu cît se gîndise mai mult la afacerea asta, cu atît îi plăcea mai puțin. Prea mulți bani, prea multe riscuri. Adulmeca aerul acum ca un cîine de vînătoare.

— Îmi spune nasul că-i miros de primejdie.

— Zice că-i miroase a pericol.

— Spune-i să n-aibă nici o grijă, Peter. Știu de unde vine pericolul și m-am îngrijit de asta. Ce mai știe de Cheng San?

— Pot să-ți spun, a șoptit în grabă Shagata, că zeii ne zîmbesc, și ție, și mie, și prietenului nostru. E mare vulpoi, căci polițiștii, lua-i-ar ciuma, l-au lăsat să scape din cursă, a oftat el; sudoarea îi curgea șiroaie pe față, cămașa de pe el era leoarcă. Am banii la mine.

Împăratul a simțit un gol în stomac.

— Spune-i că-i mai bine să nu mai lungim vorba și să trecem direct la treabă. Mă întorc îndată cu marfa.

King l-a găsit pe Timsen în locul cunoscut, la întuneric.

— Gata?

— Gata, i-a răspuns în șoaptă Timsen, apoi a imitat un strigăt de pasăre de noapte; îndată s-a auzit și răspunsul. Grăbește-te, camarade. Nu-ți pot garanta siguranța prea multă vreme.

— Okay.

După cîteva secunde s-a ivit din întuneric un caporal australian.

— Salut, camarade. Mă cheamă Townsend. Bill Townsend.

— Vino cu mine.

Mai departe, la colțul închisorii, Grey aștepta cu nerăbdare. Dino îi șoptise chiar atunci la ureche, nevăzut, că Shagata și-a făcut apariția, dar Grey știa că operațiunile preliminare au să mai dureze un timp. Doar un timp, după aceea poate să atace.

Dispozitivul lui Smedly-Taylor era și el gata, aștepta numai să se efectueze transferul. De îndată ce pornește Grey, se vor pune și ei în mișcare.

Împăratul era acum sub șopron: alături de el stătea Townsend, schimbîndu-se neliniștit de pe un picior pe altul.

— Arată-i diamantul, i-a poruncit Împăratul. Townsend și-a desfăcut cămașa zdrențuită, a

tras de o sforicică: la capătul ei era legat inelul cu diamant. Tremurînd, Townsend i-a arătat inelul lui Shagata. Acesta și-a aprins lanterna, a examinat atent piatra care lucea ca un cristal de gheață în capătul sforii. Pe urmă a luat inelul în mînă și a trecut diamantul peste geamul lanternei. A rămas o zgîrietură clară.

— Foarte bine, a dat din cap Shagata, nădușit tot. Este cu adevărat un diamant, s-a întors el spre Peter Marlowe, a scos din buzunar un șubler, a măsurat cu grijă dimensiunile pietrei, a făcut iar din cap. Patru carate, așa cum s-a spus.

— Bine atunci, le-a făcut semn Împăratul. Peter, tu și cu Townsend așteptați puțin afară.

Peter Marlowe s-a ridicat și a ieșit de sub șopron împreună cu Townsend. Au rămas să aștepte în umbra peretelui. Dar în jurul lor simțeau ochi la pîndă. Sute de ochi.

— Dracu' să mă ia, s-a strîmbat Townsend. Mai bine mă lipseam de piatra asta. N-am trăit într-o asemenea încordare de cînd mă știu, pe

cuvînt! s-a jurat el, pipăind cu degetele înfrigurate, pentru a mia oară, sforicica, pentru a fi sigur că o mai are la gît. Slavă Domnului că se termină toate în seara asta.

Abia stăpînindu-și tulburarea, Împăratul se uita acum la Shagata cum își desface cartușiera și trîntește pe masă un teanc de bani de trei inci grosime, cum se descheie la cămașă și scoate din sîn un teanc de doi inci grosime și alți bani din buzunarele laterale, pînă cînd s-au adunat două grămezi de bani, fiecare de șase inci înălțime. Împăratul s-a apucat să numere banii, iar Shagata i-a făcut o scurtă plecăciune și a plecat. După ce a dat la o parte perdeaua de la șopron și s-a aflat iar pe potecă, s-a simțit parcă mai în siguranță. Și-a potrivit carabina pe umăr și a pornit să facă rondul lagărului.

În drum, s-a ciocnit cu Grey, care tocmai venea în grabă din direcția opusă. Grey l-a înjurat și a trecut repede mai departe, fără să ia în seamă torentul de sudălmi cu care l-a petre-

cut gardianul. De data asta Shagata n-a mai alergat după împuțitul acela de prizonier, așa cum ar fi făcut altă dată, ca să-l snopească în bătaie și să-l învețe ce-i aia politețea; acum era bucuros să scape de acolo și să ajungă mai repede la postul lui.

— Poliția! s-a auzit de afară semnalul de alarmă dat de Max.

Împăratul și-a îndesat repede banii în sîn și a zbughit-o de sub șopron, șoptindu-i din fugă lui Townsend:

— Dispari! îi spui lui Timsen că am banii și-l plătesc mai tîrziu, cînd scăpăm de beleaua asta.

Townsend s-a făcut nevăzut.

— Hai cu mine, Peter!

Împăratul s-a strecurat sub baracă tocmai în momentul în care Grey dădea colțul.

— Stați pe loc, voi ăia doi! a strigat Grey.

— 'Nțeles, dom' căpitan! a răcnit Max din întuneric și i s-a pus în cale, umăr la umăr cu

Tex, acoperind retragerea Împăratului și a lui Peter Marlowe.

— Nu voi! a încercat Grey să treacă pe lîngă ei.

— Dar acuși ne-ați spus să stăm pe loc…, a început Max, tărăgănînd vorba și așezîndu-se iar în drumul lui Grey.

Grey i-a împins furios la o parte, s-a băgat și el sub baracă.

Împăratul și Peter Marlowe apucaseră deja să sară în tranșee și să iasă pe partea cealaltă. Alți americani i-au tăiat calea lui Grey care alerga să-l ajungă din urmă.

Grey i-a zărit cum se strecoară în lungul zidului închisorii, a suflat din fluier ca să-i pună în gardă pe gradații aflați în dispozitiv. Aceștia au ieșit la lumină, închizînd toată zona dintr-un capăt al închisorii în celălalt, iar de acolo pînă la rețeaua de sîrmă ghimpată.

— Pe aici.

Împăratul a sărit pe fereastră în baraca lui

Timsen. Nici unul dintre cei din baracă nu le-a acordat nici o atenție, dar mulți au băgat de seamă cît de umflată era cămașa lui King.

Au traversat în fugă baraca, au ieșit pe ușă. Îndată a apărut un alt grup de australieni ca să le acopere retragerea, tocmai în momentul în care Grey a ajuns gîfîind la fereastră și a apucat să-i vadă ieșind. S-a repezit să dea ocol bărăcii. Australienii i-au ațînut calea.

— Încotro au luat-o? a strigat la ei Grey. Spuneți odată! Pe unde au luat-o?

— Cine? Care-s ăia, dom’ căpitan? i-au răspuns ei în cor.

Grey și-a croit cu greu drum printre ei pînă la loc deschis.

— Toți oamenii sînt pe poziție, domnule căpitan, i-a raportat un gradat, apropiindu-se în fugă.

— Bine. N-au cum să ajungă prea departe. Și nici nu îndrăznesc să arunce banii. Pornim după ei în trăgători. Spune-le și celorlalți!

Împăratul și Peter Marlowe au luat-o la goană spre latura de nord a închisorii, dar după cîțiva pași au trebuit să se oprească.

— Fir-ar mama lor să fie! a spus King cu năduf. Acolo unde trebuia să fie acum un grup de acoperire al australienilor, nu erau decît gradați din poliția militară. Vreo cinci.

— Ce ne facem? a întrebat Peter Marlowe.

— O luăm înapoi. Haidem!

Gonind în direcția opusă. Împăratul se tot întreba: „Ce naiba s-o fi întîmplat?” Avea să afle chiar în clipa următoare. Le-au ieșit în față patru tipi. Toți aveau fețele acoperite și țineau cîte un băț gros în mîini.

— Scoate banii, camarade, dacă nu vrei s-o iei pe coajă!

Împăratul a făcut o fentă și s-a repezit înainte cu Peter Marlowe alături de el. Pe unul l-a izbit cu capul în piept, altuia i-a trăsnit un picior sub pîntece. Peter Marlowe a parat o lovitură de băț, înăbușindu-și țipătul cînd acesta a

ricoșat din brațul rănit, i-a smuls omului bățul din mînă. Celălalt tîlhar a luat-o la sănătoasa și s-a făcut nevăzut în întuneric.

— Mama Ta, Cristoase, a gîfîit Împăratul. Hai s-o tulim de-aici.

Au pornit în fugă mai departe. Se simțeau mereu urmăriți de alți ochi, se așteptau în orice clipă la un nou atac. King s-a oprit brusc din goana mare.

— Atenție! Grey!

S-au întors iar înapoi, ținîndu-se pe lîngă peretele barăcii, pe urmă s-au tîrît pe burtă sub ea. Au stat așa, lipiți de pămînt, cîteva minute ca să-și dreagă răsuflarea. Aproape de tot, se auzeau zgomote de pași grăbiți, frînturi de șoapte furioase...

— Pe aici au luat-o. Trebuie să punem mîna pe ei înaintea nemernicilor de polițai!

— Tot blestematul ăsta de lagăr e pe urmele noastre, a șoptit King.

— Hai să ascundem banii aici, i-a propus Pe-

ter Marlowe în șoaptă. Putem să-i îngropăm.

— E prea mare riscul. Îi găsesc ăștia pînă nici nu clipești. Fir-ar a naibii de treabă, totul mergea strună. Numai că păcătosul ăla de Timsen ne-a lăsat baltă, a mai suduit o dată Împăratul, și-a șters noroiul și sudoarea de pe față. Ești gata?

— Încotro?

King nu i-a răspuns. S-a tîrît în tăcere de sub baracă și a fugit înainte, ținîndu-se mai la întuneric: Peter Marlowe l-a urmărit îndeaproape. Fără să ezite, Împăratul a trecut în goană de potecă și a sărit jos în șanțul de scurgere de lîngă rețeaua de sîrmă ghimpată. S-au tîrît pe coate pe fundul șanțului pînă în dreptul barăcii americanilor, s-au oprit acolo cu spatele lipit de rambleu, suflînd greu. Peste tot, deasupra lor și de jur împrejur, numai forfote și șoapte.

— Ce zici că s-a-ntîmplat?

— Îi caută pe Împărat și pe ălălalt, Marlowe... au mii de dolari asupra lor.

— Nu mai spune! Haide atunci, repede, poate că-i prindem noi mai întîi.

— Vino cu noi!

— Ai noștri-s banii!

Grey primea mereu rapoarte de la oamenii lui, la fel și Smedly-Taylor, la fel și Timsen, dar toate rapoartele erau confuze de nu mai înțelegeai nimic. Timsen mai ales își înjura oamenii de-i trecea toate apele și iar îi trimitea în căutarea Împăratului și a lui Peter Marlowe înainte de a-i găsi poterele lui Grey și Smedly-Taylor.

— Să-mi veniți cu banii!

Oamenii lui Smedly-Taylor erau încă în așteptare, nu-i scăpau din ochi pe australienii lui Timsen: nu știau nici ei ce să mai creadă. Încotro or fi luat-o cei doi? Unde să-i caute?

Grey era și el la pîndă. Știa că ambele culoare fuseseră blocate, spre nord și spre sud. Nu mai era decît o chestiune de timp. Iar acum cercul hăitașilor se închidea. Grey știa acum

sigur că nu-i mai scapă din mînă, iar atunci cînd îi va prinde vor avea și banii la ei. De-acum nu mai îndrăznesc ei să-i ascundă. E în joc o sumă mult prea mare. Dar Grey nu știa nici despre oamenii lui Smedly-Taylor, nici despre australienii lui Timsen.

— Ia uită-te acolo! a șoptit Peter Marlowe, care își ridicase cu prudență capul dincolo de parapet, scrutînd întunericul.

Mijindu-și ochii, King s-a uitat și el într-acolo. Gradații din poliția militară nu erau la nici cincizeci de yarzi distanță. S-a întors în partea cealaltă. Mișunau și acolo multe alte stafii, pîndeau, căutau, se grăbeau.

— Pînă aici ne-a fost, a rostit el încet, căutînd febril o soluție.

Și atunci Împăratului i-a scăpat privirea dincolo de rețeaua de sîrmă ghimpată, spre întunecimea junglei. De cealaltă parte a rețelei se vedea un gardian care își făcea rondul, pășind agale. „Okay, și-a zis. Punem în aplicare ultimul plan. Ce-o fi o fi!”

— Ia aici, a șoptit el repezit, începînd să scoată banii și să-i îndese în buzunarele lui Peter Marlowe. Te acopăr eu. Tu treci prin sîrmă. E singura noastră șansă.

— Ești nebun, n-am să pot trece. Nu vezi gardianul ăla…

— Du-te, n-avem altă ieșire!

— N-am să reușesc. Imposibil!

— După ce treci dincolo, îi îngropi și te întorci pe aceeași rută. Eu îți țin tira, le distrag atenția. La naiba, du-te odată!

— Uită-te și tu, ce Dumnezeu! Mă împușcă. Nu e nici la cincizeci de pași… Renunțăm și gata, asta a fost!

Peter Marlowe și-a rotit privirea în jur, căutînd înfrigurat vreo portiță de scăpare; din răsucire, fără să-și dea seama, s-a izbit de peretele șanțului cu mîna bolnavă, de care uitase cu totul, a gemut de durere.

— Dacă salvezi banii, a șuierat disperat King, îți salvez și eu brațul.

— Ce face?

— Ce-ai auzit! Ia-o din loc!

— Dar cum poți tu să...

— Șterge-o! i-a tăiat scurt vorba Împăratul. Numai dacă salvezi toți banii.

Peter Marlowe l-a privit în ochi doar o clipă, a sărit din șanț, a ajuns în cîteva salturi la rețeaua de sîrmă ghimpată și s-a strecurat pe sub ea, așteptîndu-se în orice moment să primească un glonte în cap. În secunda în care a pornit Peter Marlowe, King s-a săltat și el din șanț și a luat-o la fugă spre potecă. Acolo s-a prefăcut că se împiedică și s-a prăbușit în praf cu o bufnitură, înjurînd în gura mare. Gardianul s-a uitat repede spre el de dincolo de gard și a rîs cu poftă, iar cînd s-a întors la postul lui n-a mai văzut decît o umbră, ceva ce putea să fie doar o părere. În mod sigur nu un om.

Lipit tot de pămînt, Peter Marlowe se tîra ca o vietate a junglei printre tufișurile întunecate. Deodată, și-a ținut răsuflarea și a înghețat.

Gardianul venea țintă spre el, tot mai aproape, aproape de tot, a călcat la numai cîțiva centimetri de mîna lui Peter Marlowe, pe urmă celălalt bocanc a trecut peste ea un pas mai încolo. Cînd s-a mai îndepărtat încă cinci pași, Peter Marlowe s-a tîrît ca un șarpe în desiș, mai la întuneric, cinci, zece, douăzeci, treizeci de pași, iar cînd a fost la patruzeci de pași, în siguranță, abia atunci inima a început să-i bată din nou și a trebuit să se oprească ca să-și simtă iar respirația, bătăile inimii, durerea din braț, brațul pe care, cine știe, s-ar putea să-l aibă iarăși. Ba da, dacă așa a spus Împăratul, așa va fi!

A rămas acolo, întins la pămînt, rugîndu-se să-și recapete răsuflarea, rugîndu-se să rămînă în viață, rugîndu-se să mai aibă putere, rugîndu-se pentru King.

King și-a ținut și el răsuflarea pînă ce a fost sigur că Peter Marlowe a ajuns cu bine în junglă. S-a ridicat de jos și s-a apucat să se scuture pe pantaloni, bombănind. După doar cîteva

clipe, Grey și cu un gradat erau lîngă el.

— Stai pe loc!

— Cine, eu? s-a făcut Împăratul că nu-l recunoaște dintr-o dată pe Grey, s-a aplecat înainte ca să-l vadă mai bine. A, dumneavoastră erați! Bună seara, domnule căpitan Grey.

Apoi, cu un gest brusc, a scuturat de pe umăr mîna gradatului.

— Ia laba de pe mine!

— Ești arestat! a spus Grey.

— Pentru ce, domnule căpitan?

— Fă-i percheziție, sergent!

Împăratul s-a supus, liniștit. Acum, dacă nu mai avea banii asupra lui, Grey nu putea să-i facă nimic. Chiar nimic.

— N-are nimic la el, dom' căpitan, a raportat gradatul.

— Căutați în șanț, a ordonat Grey, apoi s-a întors iar spre Împărat. Unde e Marlowe?

— Cine? n-a auzit bine Împăratul.

— Marlowe! a urlat Grey.

Fierbea. „Nici un sfanț la porcul ăsta, iar Marlowe parcă a intrat în pămînt!”

— O fi ieșit și el la plimbare, domnule căpitan.

Împăratul se străduia acum să fie cît mai politicos, să se concentreze numai asupra lui Grey și a pericolului imediat, pentru că simțea că primejdia nu a trecut cu totul, iar în preajma clădirii închisorii se mai vedeau niște stafii răuvoitoare care l-au mai urmărit o vreme înainte de a se mistui în noapte.

— Unde ai ascuns banii? l-a auzit pe Grey întrebînd.

— Ce bani?

— Banii pe care i-ai căpătat pe diamant.

— Care diamant, domnule căpitan?

Grey și-a dat seama că, pentru moment, fusese bătut. Adică se putea da bătut dacă nu-l găsește nici pe Marlowe cu banii la el. „Bine, banditilor, și-a zis în sinea lui Grey, scrîșnind

de furie. Bine, ție îți dau drumul, dar nu te slăbesc din ochi și, pînă la urmă, tot tu ai să mă duci la Marlowe.”

— Asta-i tot, pentru moment, a mormăit înciudat Grey. De data asta ne-ai avut. Dar mai e și data viitoare.

King s-a îndreptat spre baraca lui, rîzîndu-și în barbă. „Crezi că am să te duc la Peter, așa-ți închipui, nu, Grey? Te-ai făcut atît de șmecher că dai și-n gropi”.

În baracă i-a găsit pe Max și pe Tex. Erau și ei leoarcă de sudoare.

— Ce s-a-ntîmplat? a întrebat Max.

— Nimic... Max, du-te de-l caută pe Timsen. Spune-i să mă aștepte sub fereastră. Acolo vorbesc cu el. Zi-i să nu intre în baracă. Grey e încă pe-aici, cu ochii pe noi.

— Okay!

Împăratul a pus de o cafea. Acum trebuia să-și pună creierul la bătaie. Cum să organizeze transferul? Unde să aibă loc? Ce hotărîre să

ia în privința lui Timsen? Cum să-l păcălească pe Grey ca să nu-i ia urma lui Peter?

— Ai vrut să mă vezi, camarade?

Împăratul nu și-a întors privirea spre fereastră. Și-a aruncat doar ochii în lungul barăcii. Ceilalți americani au priceput aluzia și l-au lăsat singur. S-a uitat lung după Dino, i-a răspuns la zîmbet, tot așa, din colțul gurii.

— Timsen? a făcut Împăratul, mestecînd în ibric.

— Da, camarade?

— Ar trebui să-ți sucesc gîtul, potaie.

— N-a fost vina mea, camarade. S-au cam încurcat nițeluș lucrurile și...

— Mda... Ai vrut să ai și banii, și diamantul.

— Încercarea moarte n-are, camarade, a chicotit încet Timsen. N-are să se mai întîmple.

— De asta poți să fii chiar sigur!

Împăratului îi plăcea de Timsen. Chibzuit și dibaci. Avea și dreptate că-ncercarea moarte

n-are, mai ales cînd miza e atît de mare. În plus, avea nevoie de Timsen.

— Facem transferul în cursul zilei. Ca să nu mai avem surprize. Îți trimit eu vorbă cînd.

— E-n regulă, camarade. Unde-i englezoiul?

— Care englezoi?

— Bine, ne vedem mîine, a rîs Timsen.

Împăratul și-a băut cafeaua pe îndelete. L-a chemat pe Max și l-a însărcinat să păzească cetatea. Pe urmă a sărit pe fereastră, cu grijă să nu facă zgomot, s-a furișat, ținîndu-se mereu la întuneric, pînă la zidul închisorii. A avut grijă să nu fie observat, dar nu chiar prea multă grijă; a rîs în sinea lui cînd l-a simțit pe Grey pornind în urmărire. Se prefăcea cu multă conștiinciozitate. S-a întors de cîteva ori din drum, a dat cîteva ocoluri printre barăci. Cuprins de o înverșunare rece, Grey îl urma ca o umbră. Împăratul l-a purtat așa pînă la poarta închisorii, s-a învîrtit prin curtea interioară, a intrat repede într-un corp de clădire. În sfîrșit,

Împăratul s-a îndreptat spre o celulă de la etajul patru, prefăcîndu-se mereu tot mai îngrijorat. Cînd a intrat în celulă, a avut grijă să lase ușa puțin întredeschisă. Cam din sfert în sfert de oră deschidea ușa și se uita încruntat în lungul coridorului. A repetat circul ăsta pînă ce a apărut Tex.

— E-n ordine! i-a raportat Tex.

— Bun!

Însemna că Peter s-a întors cu bine și putea, deci, să termine cu prefăcătoria. Fără să se mai ascundă, s-a întors la baraca lui.

— Unde-ai fost? i-a făcut el cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Ce mi-am zis eu? Ia să văd ce-mi mai face prietenul...

— Vrei o cafea?

— Mulțumesc.

Grey era în ușă. Nu a spus nimic, i-a privit doar. Peter Marlowe nu avea decît un sarong pe el. Sarongul nu are buzunare. Banderola de

ofițer o avea legată la umăr.

Peter Marlowe și-a dus cana la buze, a sorbit încet din cafea, cu ochii țintă la Grey; acesta s-a întors scurt și a dispărut în noapte.

Peter Marlowe s-a ridicat; abia se mai ținea pe picioare.

— Cred c-am să mă duc să mă culc.

— Sînt mîndru de tine, Peter.

— Ai să te ții de cuvînt, nu-i așa?

— Sigur.

— Mulțumesc.

În noaptea aceea Împăratul și-a chinuit mintea cu o nouă problemă. Cum naiba să facă ceea ce a promis că va face?

20

În timp ce înainta pe potecă spre baraca australienilor, Larkin era adînc tulburat. Era îngrijorat din pricina lui Peter Marlowe, se ve-

dea că rana de la mînă îl doare mai tare decît vrea să recunoască, prea tare ca să mai poată fi tratată ca o simplă zgîrietură. Era îngrijorat și din pricina bătrînului Mac. Noaptea trecută Mac vorbise și țipase în somn. Și mai era îngrijorat și pentru Betty. Visase și el urît în ultimele cîteva nopți, niște imagini sucite rău: Betty și el, apoi ea cu alți bărbați în pat, el se uită, iar ea îi rîde în nas.

Larkin a intrat în baracă, s-a dus drept la Townsend care zăcea în culcușul lui.

Townsend avea obrazul umflat și zgîriat de abia i se mai vedeau ochii, era plin de vînătăi pe brațe și pe piept. Cînd a deschis gura să-i răspundă lui Larkin, s-a văzut că în locul dinților din față nu mai avea decît o năclăială de sînge.

— Cine ți-a făcut asta, Townsend?

— Nu știu, a scîncit Townsend. Au sărit pe mine mai mulți, pe neașteptate.

— Pentru ce?

O lacrimă s-a prelins încet pe obrazul învinețit.

— Eu n-am… n-am avut nimica… nimica ce să-mi ia. N-nu știu de ce…

— Sîntem numai noi doi aici, Townsend. Cine te-a atacat?

— Zău că nu știu, a gemut chinuit Townsend. Ce mi-au făcut, Doamne, ce mi-au făcut…

— De ce te-au atacat?

— Eu… ce știu eu?

Dar în același timp Townsend dorea să strige: „Diamantul, la mine era diamantul!” Ar fi avut nevoie și de ajutorul colonelului ca să pună mîna pe ticăloșii care i-l furaseră. Dar nu putea să-i spună de diamant pentru că atunci colonelul are să vrea să știe de unde l-a avut și atunci el va trebui să spună că i l-a luat lui Gurble. Ar urmă atunci alte întrebări despre Gurble și cum de l-a luat el tocmai de la… Gurble? Cel care s-a sinucis? Atunci s-ar putea

să nu fie chiar sinucidere, n-o fi oare la mijloc o crimă? Dar nu fusese vorba de crimă, cel puțin el, Townsend, n-ar crede, dar cine știe, poate că cineva l-o fi omorît pe Gurble cu gîndul să pună mîna pe diamant. „Dar în seara aceea Gurble lipsea din baracă, am simțit de îndată forma inelului cînd i-am pipăit salteaua, l-am scos și am plecat cu el în noapte... Cine să mai dovedească ceva? S-a întîmplat ca Gurble să se omoare chiar în noaptea aceea, așa că alte necazuri n-am mai avut. Decît poate că tocmai eu l-am omorît pe Gurble pentru că i-am furat piatra, poate că pentru Gurble asta a fost ultima picătură: faptul că a fost dat afară din unitate pentru că a furat din porții și pe urmă i-a dispărut și diamantul. Poate că pe chestia asta s-a scrîntit la cap, sărmanul tîmpit, de și-a dat drumul în closet cu capul înainte! Dar n-are nici un sens să furi din porțiile altora atunci cînd ai un diamant de vînzare. N-are rost. Ba chiar deloc. Decît poate că tocmai eu am pricinuit moartea lui Gurble și de atunci mă tot blestem întruna pentru că am furat diamantul.

De cînd m-am făcut hoț, n-am mai avut nici o zi de liniște, nici o zi, o zi măcar. Iar acum, credeți-mă sau nu, sînt bucuros că mi l-au luat, că mi l-au furat și mie.”

— N-nu știu, a repetat Townsend printre suspine. Larkin și-a dat seama că n-are rost să mai insiste și l-a lăsat pe Townsend cu durerea lui.

— Ah, scuză-mă, părinte, a spus Larkin.

Fusese cît pe ce să se ciocnească de părintele Donovan cînd cobora treptele de la baracă.

— Te salut, prietene. Cum o mai duci? Și Mac? Și tînărul Peter?

Părintele Donovan era o apariție fantomatică, incredibil de slab, cu ochii adînc afundați în orbite și o privire ciudat de senină.

— Mulțumesc, bine, i-a răspuns Larkin, a făcut apoi semn spre Townsend. Știi ceva despre povestea asta?

Donovan s-a uitat spre Townsend.

— Nu văd decît un om chinuit, a spus el cu

blîndețe.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să întreb, s-a scuzat Larkin, a rămas o clipă pe gînduri, i-a zîmbit. Nu vrei să facem o partidă de bridge? Poate astă seară? După masă?

— Da. Mulțumesc. Mi-ar face multă plăcere.

— Bine atunci. Ne vedem după masa de seară.

Părintele Donovan l-a urmărit cu privirea pe Larkin, pe urmă a intrat în baracă și s-a așezat pe marginea patului lui Townsend. Acesta nu era catolic. Însă părintele Donovan se dăruia tuturor celor aflați în suferință căci știa că sînt cu toții copiii Domnului. „Dar sînt oare, chiar toți? se întreba el acum nedumerit. Pot oare face copiii Domnului asemenea lucruri?”

Pe la prînz s-au pornit deodată și ploaia, și vîntul. N-a mai rămas nici om, nici loc uscat în tot lagărul. Pe urmă ploaia a contenit, dar vîntul a suflat și mai tare.

Smulgea frunze uscate din acoperișuri, le rostogolea prin toată zona, amestecîndu-le cu bucăți de cîrpă și pălării rupte, din paie de orez. Cînd a stat vîntul lagărul și-a revenit la normal, iar frigea soarele, iar se adunau muștele. Vreo jumătate de oră s-a mai scurs ceva apă prin șanțuri, apoi s-a dus în pămînt, s-a strîns pe alocuri în băltoace. S-au adunat și mai multe muște.

Peter Marlowe a urcat încet pe colină. Acum parcă nu-i mai păsa de nimic. Era plin de noroi pe picioare pentru că ieșise mai înainte în plină furtună cu nădejdea că vîntul și ploaia s-ar putea să-i alunge durerea aceea surdă. Dar parcă nici nu l-au atins.

S-a oprit în dreptul ferestrei lui King, a băgat capul înăuntru.

— Cum te mai simți, Peter, prietene?

King s-a ridicat din pat, a scos un pachet de „Kooa”.

— Groaznic, a mărturisit Peter Marlowe,

lăsîndu-se pe banca de sub șopron; îi venea cu greață de durere. Mă omoară mîna asta, a rîs el forțat. Am glumit, desigur!

King a sărit pe fereastră, s-a așezat lîngă el.

— Încearcă și tu să uiți de...

— Cum dracului vrei să uit? a izbucnit Peter Marlowe, dar și-a regretat imediat slăbiciunea. Iartă-mă. M-am făcut cam nevricos. Nici nu mai știu ce-mi scapă din gură.

— Atunci ia o țigară, l-a poftit King.

I-a aprins-o tot el. „Da, și-a zis în gînd Împăratul, am cam încurcat-o. Englezul învață repede, chiar foarte repede. Cel puțin așa mi se pare. Ia să vedem."

— Mîine încheiem afacerea. Ar trebui să aduci banii în seara asta. Îți asigur eu spatele.

Peter Marlowe nu l-a auzit însă. Brațul îi ardea, iar în cap îi zvîcnea un singur cuvînt. Amputare! Parcă auzea deja scrîșnetul ferăstrăului, parcă simțea cum mușcă din os, din carnea lui. Gîndul l-a cutremurat.

— Și cu... asta cum rămîne? a întrebat el încet, ridicîndu-și ochii de la brațul bolnav. Ești sigur că poți face ceva?

King a făcut din cap că da, dar în sinea lui și-a zis: „Ai văzut? Eu ce ți-am spus? Numai Pete știe unde sînt banii, dar n-are să-i scoată de acolo pînă nu aranjez chestia cu tratamentul. Nu apare leacul, nu mai apar nici banii. Nu am banii, nu se face vînzarea. Nu se face vînzarea, n-am nici un profit. Da, a oftat Împăratul, mare lucru e să cunoști așa de bine la oameni. Dar cînd îți faci bine socotelile, așa cum mi-am făcut eu aseară, pînă la urmă tîrgul nu-i rău deloc. Dacă Pete nu și-ar fi riscat pielea, acum am fi amîndoi la carceră, fără bani, fără nimic. Și pe urmă Pete îmi poartă noroc. Afacerea încheiată e cît se poate de bună. Iar pe lîngă toate acestea, Pete e și un băiat de ispravă. Un tip fain. Și, la urma urmei, cui îi convine să-și piardă brațul chiar așa? Pete are tot dreptul să strîngă acum șurubul. Mă bucur că a învățat și el ceva de la mine.”

— Lasă asta în seama Unchiului Sam!

— Cine?

— Unchiul Sam? s-a mirat King. Simbolul Americii. Știi cum vine asta, a adăugat el exasperat, ca John Bull[64]…

— A, iartă-mă. Azi… nu știu cum… mă simt…

Peter Marlowe a simțit că iar îl ia un val de greață.

— Du-te mai bine să te întinzi la tine-n pat. Am eu grijă de celelalte.

Cînd s-a ridicat, Peter Marlowe și-a dat seama că abia se ține pe picioare. A vrut să zîmbească, să-i mulțumească lui King și să-i siringă mîna, dar și-a amintit de cuvîntul acela, n-a mai simțit decît hîrșîitul ferăstrăului, așa că a făcut doar moale din cap și a pornit spre baraca lui.

---

[64] Personaj mitic reprezentînd poporul englez, creație a scriitorului John Arbuthnot (1667–1735).

„Pir-ar al naibii, și-a zis amărît King în sinea lui. Acum crede c-am să-l las baltă, că n-am să fac nimic decît dacă mă are el la mînă. Dar să știi, Peter, vreau să te-ajut. Sigur că da! Chiar dacă nu-mi pui mîna-n gît. La dracu', Peter! Doar ești prietenul meu!"

— Hei, Max!

— Aici!

— Adu-mi-l aici pe Timsen, în viteză!

— 'Nțeles!

Împăratul a descuiat cufărul negru, a scos trei ouă.

— Tex, vrei să-ți gătești un ou? Împreună cu astelalte două?

— Ba bine că nu! a rînjit Tex, luînd repede ouăle, ca să nu-l lase să se răzgîndească. Auzi, m-am uitat azi la Eva. Zău că parcă s-a mai îngrășat.

— Imposibil. Abia ieri am dat-o la montă. Tex a bătut un step.

— Peste douăzeci de zile ne face iar tătici!

A luat și porția cuvenită de ulei și s-a dus la bucătărie.

Împăratul s-a întins în pat, scărpinînd locul unde îl pișcase un țînțar, urmărind șopîrlele de pe grinzi cum vînează muște și se împerechează în neștire. A închis ochii, s-a lăsat pradă unei amorțeli plăcute. Nu se făcuse nici ora prînzului, iar el muncise cît pentru o zi întreagă. La naiba, pînă mîine dimineață la șase toată treaba e ca și încheiată.

A rîs în sinea lui, amintindu-și cum a fost. „Da, dom'le, se merită să ai o bună reputație și să știi cum să-ți faci reclamă...”

Se întîmplase cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Dormea iepurește, ca întotdeauna. A auzit prin vis un glas molcom, prudent, dar insistent, care-l striga.

S-a trezit pe dată, s-a uitat pe fereastră și a văzut un om subțire ca o nevăstuică; abia se distingea prin negura de început de ziuă. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Ce e?

— Am ceva de vînzare.

Glasul era răgușit, lipsit de orice expresie.

— Cine ești?

În loc de răspuns, individul și-a desfăcut pumnul, arătîndu-și unghiile sparte și pline de negreală. Avea în palmă inelul cu diamant.

— Ți-l dau cu zece mii. Dacă se vinde repede, a adăugat el pe un ton sarcastic.

În clipa următoare degetele s-au închis la loc atunci cînd Împăratul a dat să-i ia inelul, pumnul s-a retras.

— Diseară, a rînjit omul, dezgolindu-și gingiile fără dinți. Ăsta-i inelul, n-avea teamă.

— Tu ești proprietarul?

— Marfa-i la mine, nu-i așa?

— Se face. La ce oră?

— Mă aștepți aici. Vin numai dacă văd că nu-i nici o iscoadă primprejur.

A dispărut apoi la fel de brusc cum se ivise.

Împăratul s-a întins mai comod, încîntat de această nouă întorsătură. „Sărmanul Timsen, și-a zis. De data asta a făcut-o de oaie, amărîtul! Iau inelul la jumătate de preț.”

— Bună, camarade! s-a auzit vocea lui Timsen. Ai vrut să mă vezi?

Împăratul a deschis ochii și a căscat, acoperindu-și gura cu podul palmei. Tiny Timsen tocmai intra în baracă.

— Salut!

Împăratul și-a dat jos picioarele din pat, s-a întins de i-au trosnit oasele.

— M-am cam ostenit astăzi. Prea multă vînzoleală. Vrei un ou? Am trimis să-mi gătească o pereche.

— Sigur că vreau și eu un ou.

— Simte-te ca acasă, l-a poftit Împăratul, permițîndu-și acum să facă pe gazda primitoare. Hai să nu mai lungim vorba. Azi după amiază încheiem afacerea.

— Nu, a clătinat din cap Timsen. Nu azi.

Mîine.

Împăratul abia s-a ținut să nu-i rîdă în nas.

— Pînă atunci se mai liniștesc nițeluș lucrurile, a spus Timsen. Aud că Grey și-a făcut ieșirea din infirmerie. Acum are să stea cu ochii pe noi, s-a arătat tare îngrijorat Timsen. Trebuie să fim cu mare grijă. Amîndoi, tu și cu mine. N-aș vrea să încurcăm lucrurile tocmai acum. Acum trebuie sa am grijă și de tine. Nu uita că sîntem camarazi în treaba asta.

— Ce dracu' s-o mai lăsăm pe mîine, s-a arătat dezamăgit Împăratul. Hai să încheiem treaba în după-amiaza asta.

A ascultat apoi, hohotind de rîs în sinea lui, l-a ascultat pe Timsen spunîndu-i cît de important e acum să dea dovadă de prudență, că proprietarul inelului e speriat de moarte, că aseară a încasat și o mamă de bătaie și că numai el și cu oamenii lui ce-au izbutit să-l scape pe amărîtul ăla. Atunci Împăratul s-a convins definitiv că Timsen a ieșit păcălit, că diamantul i-a scăpat printre degete, că acum mai în-

cearcă doar să cîștige timp. „Pun pariu, și-a zis încîntat Împăratul, că australienii își ies din piele ca să pună mîna pe hoț. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui…, dacă reușesc să-l înhațe.” Așa că, mai în silă, s-a lăsat convins. Cine știe, poate că Timsen îl găbjește pe individ și atunci rămîne în vigoare înțelegerea inițială.

— Okay, fie, s-a învoit cu greu Împăratul. Poate că, pe undeva, ai și tu dreptate. Rămîne, deci, pentru mîine.

Și-a mai aprins o țigară, a tras un fum, i-a întins-o apoi lui Timsen, a rostit apoi indiferent, făcîndu-și jocul mai departe:

— În nopțile astea fierbinți puțini dintre băieții mei mai apucă un pui de somn. Cel puțin patru sînt de veghe. Toată noaptea.

Timsen a priceput imediat amenințarea. Dar acum avea el alte necazuri. Cine, mama dracului, l-o fi atacat pe Townsend? Se ruga la toți sfinții ca oamenii lui să-i dibuiască pe ticăloși cît mai repede. Știa că trebuie să-i descopere pe bandiți înainte ca aceștia să ajungă cu dia-

mantul la Împărat, pentru că atunci poți să zici că și-a furat norocul.

— Știu cum e. La fel și cu băieții mei... noroc de ei că se țin aproape de sărmanul Townsend.

„Tîmpitul, și-a zis în gînd Timsen. Cum de-a putut, idiotul, să fie atît de slab încît să se lase ciomăgit și să nu apuce să zbiere înainte de a fi prea tîrziu?"

— În vremurile astea trebuie să fim cu multă băgare de seamă.

A venit Tex cu ouăle făcute: cei trei le-au mîncat cu rația de orez de la prînz, au servit și cîte o cafea tare după aceea. La vremea cînd Tex s-a apucat să strîngă vasele, Împăratul adusese discuția exact acolo unde și-o dorea.

— Știu de un tip care ar vrea să cumpere ceva medicamente.

Timsen a clătinat trist din cap.

— N-are nici o speranță, amărîtul de el. Nici o posibilitate. Păcat!

„Ah, și-a zis el în gînd. Doctorii! Pentru ci-

ne-or fi? Împăratul n-are nevoie, asta-i sigur. Arată sănătos tun. Nici n-are de gînd să le revîndă mai departe. Împăratul nu face comerț cu medicamente, ceea ce nu-i rău pentru că în felul ăsta lasă toată piața la mîna mea. Oricum, trebuie să fie cineva care îi este apropiat. Altfel nu s-ar fi băgat. Nu e sectorul lui. O fi bătrînul McCall? Sigur că da! Aud că nu s-a simțit prea bine în ultimele zile. Sau poate colonelul? Nici el nu se arată prea în formă."

— Am auzit de un inglișman care are ceva chinină. Dar să știi că cere o avere pe ea.

— Am nevoie de niște antitoxină. Un flacon. Și praf de sulfonamidă.

Timsen a fluierat a pagubă.

— Nici o speranță!

„Antitoxină și sulfonamidă! Cangrenă! E englezul. Auzi, domnule, cangrenă! Așa da, se leagă totul. Englezul trebuie să fie!" Timsen reușise, într-adevăr, să monopolizeze comerțul la negru cu medicamente, dar nu numai dato-

rită vicleniei sale. Se pricepea bine la medicamente încă din civilie, de pe cînd lucrase ca ajutor de farmacist, dar despre asta nu spusese nimănui pentru că atunci ticăloșii ăia l-ar fi băgat în corpul sanitar, nu tu front și nu tu lupte, și nu există australian cît de cît demn de respect care să-și facă țara și părinții de rîs rămînînd doar un amărît de asistent sanitar necombatant.

— Nici o speranță, a mai spus el o dată, clătinînd din cap.

— Ascultă, i-a pus Împăratul mîna pe umăr. Îți spun totul, așa cum e.

Timsen era singurul om din lume care-i putea face rost de medicamente, așa că trebuia să obțină ajutorul lui.

— E vorba de Peter.

— Ghinionul lui, a ridicat din umeri Timsen.

În sinea lui însă îl compătimea. „Sărmanul băiat. Deci cangrenă era… Om de nădejde altfel, curajos. Îl mai durea și acum urma loviturii

pe care i-o aplicase englezul noaptea trecută, cînd le ieșise în cale, lui și Împăratului, împreună cu alți trei camarazi.

Timsen a încercat să afle cît mai multe despre Peter Marlowe după ce Împăratul l-a luat sub aripa lui. Niciodată nu poți spune că ai fost îndeajuns de prevăzător, de aceea este important să dispui de informații. Așa a aflat Timsen despre cele patru avioane germane și trei japoneze doborîte, despre sat și despre încercarea englezului de a scăpa din Java, nu ca ceilalți care s-au resemnat ca niște molîi, s-au împăcat cu soarta. „Și totuși, dacă stai să te gîndești, încercarea aceea a fost o prostie, oricum ai lua-o. Prea mult de mers. Da. Prea departe. Da, englezul ăsta e o comoară!”

Timsen s-a întrebat dacă ar putea risca să trimită un om la cabinetul doctorului japonez ca să ia medicamentele. Existau anumite riscuri, dar cabinetul și drumul pînă acolo fuseseră deja bine explorate. „Amărîtul ăla de Marlowe trebuie să fie leșinat de groază. Sigur că

am să-i fac rost de doctorii... și asta pe gratis... sau măcar cu rambursarea cheltuielilor pe care le fac eu.”

Lui Timsen nu-i plăcea deloc să vîndă medicamente, dar cineva tot trebuia s-o facă, mai bine el decît altcineva, pentru că prețul era întotdeauna rezonabil, pe cît de rezonabil cu putință; știa că ar fi putut face avere dacă le vindea japonezilor, însă n-a făcut asta niciodată, și-a desfăcut marfa numai în lagăr și cu un cîștig cu totul minim, dacă te gîndești la riscurile pe care trebuia să și le asume.

— Îți vine să urli, a spus Timsen, cînd te gîndești la toate transporturile alea de medicamente trimise prin Crucea Roșie care zac sub șoproanele din Kedah Street.

— Pe dracu’, ăsta-i zvon.

— Ba nu, nu este. Le-am văzut cu ochii mei, camarade. Într-o zi, cînd ne-au scos la lucru. Înțesate cu marfă de la Crucea Roșie: plasmă sangvină, chinină, sulfamide, de toate, de la podea și pînă-n tavan, în lăzi nedesfăcute. Păi,

șopronul ăla trebuie să aibă pe puțin o sută de yarzi lungime și treizeci lățime. Și tot ce-i acolo merge numai la ticăloșii de niponi. Lasă transporturile să intre, asta da. Intră prin Zhongkeng, așa mi s-a spus. Crucea Roșie le predă siamezilor[65], iar aceștia le transmit mai departe niponilor, toate cu destinația Changi, pentru prizonierii de război. Pe cuvîntul meu, am văzut și etichetele, numai că japonezii le păstrează numai pentru ei, maimuțoii.

— Mai știe cineva de chestia asta?

— I-am raportat colonelului, el i-a spus comandantului de lagăr, care la rîndul lui i-a spus ticălosului ăla mic – cum naiba-l cheamă, a, da, Yoshima – și i-a cerut, comandantul adică, să ne predea medicamentele. Dar niponii i-au rîs în față, i-au spus că nu-i decît un zvon și cu asta s-a încheiat discuția. De atunci nici nu ne-au mai scos la lucru în zona aceea.

---

[65] Siam – denumire oficială a regatului Thailandei pînă în 1939 și din 1945 pînă în 1949.

Mîrșăvie curată! Nu-i drept, mai ales cu lipsa asta de medicamente… Măcar o parte să ne fi dat. Acum șase luni mi-a murit un prieten pentru că n-am putut face rost de un pic de insulină… iar eu am văzut lăzi întregi. Lăzi!

Timsen și-a răsucit o țigară, a tușit, a scuipat; era atît de furios încît a dat cu piciorul în perete, ca să se mai răcorească.

Își dădea seama că n-are nici un rost să-și facă sînge rău degeaba. Și, pe deasupra, nu exista nici o posibilitate să ajungă cineva la șopronul acela. Dar pentru englez putea să facă rost de antitoxină și de sulfonamidă. „Ăsta da, pe cinstea mea, merită… și am să i le dau și pe gratis!”

Dar Timsen era mult prea șmecher ca să se lase descoperit în fața Împăratului. Ar fi fost o copilărie să-i dea de înțeles Împăratului că are și el un punct slab pentru că acesta îl va folosi împotriva lui cîndva, mai tîrziu, asta tot atît de sigur după cum Australia e paradisul pe pămînt. „Și pe urmă trebuie să-l am și eu cu

ceva la mînă pe Împărat pentru afacerea cu diamantul. Ei, fir-ar mama lui! Iar am uitat de împuțitul ăla de tîlhar!”

Așa că Timsen a pronunțat o cifră exorbitantă, apoi s-a lăsat convins, puțin cîte puțin, să mai scadă din preț. A cerut totuși un preț destul de piperat pentru că știa că Împăratul are de unde să plătească, iar dacă-i spunea că poate obține marfa pe bani mai puțini, acesta ar fi intrat la bănuială.

— Bine, s-a învoit pînă la urmă Împăratul, cu un aer mohorît. Batem palma.

În sinea lui însă nu era mohorît. Nu chiar atît de tare. Se așteptase ca Timsen să-l jecmănească, dar, deși prețul era mai mare decît ar fi vrut să dea, era totuși destul de echitabil.

— Durează trei zile, a precizat Timsen, știind bine că peste trei zile va fi prea tîrziu.

— Am nevoie chiar în seara asta.

— Atunci te mai costă încă cinci sutare.

— Dar sîntem prieteni! a exclamat Împăra-

tul, sincer îndurerat. Zici că-mi ești prieten și mă jupoi de încă cinci procente?

— Așa e, camarade, a rostit trist Timsen, ferindu-și ochii. Dar știi și tu cum vine treaba. Trei zile e tot ce pot să-ți promit.

— Lua-te-ar gaia să te ia! De acord.

— Iar tratamentul mai face încă cinci sutare.

— Cristoase! Și asta pentru ce dracu' o mai fi?

Lui Timsen îi făcea multă plăcere să-l vadă pe Împărat pus pe jar.

— Vezi tu, i-a explicat el pe un ton amabil, ce-ai de gînd să faci cu doctoriile, după ce le primești adică? Cum ai să-l tratezi pe pacient?

— Eu de unde naiba să știu?

— Ai văzut? Pentru asta mai plătești cinci sute. Altfel, după cum îmi închipui eu, tu îi dai englezului doctoriile, el se duce cu ele la infirmerie și-i spune primului măcelar pe care-l întîlnește în cale: „Am antitoxină și niște sulfamide, dregeți-mi și mie nenorocita asta de

mînă”. Iar doctorul are să-i spună: „N-avem nici un fel de antitoxină, așa că să-mi spui imediat de unde dracului ai furat-o”. Și, dacă englezul nu vrea să-i spună, atunci îi ia frumușel doctoriile și i le dă vreunui împuțit de colonel care suferă de trînji.

Cu o mișcare îndemînatică, a scos pachetul de țigări din buzunarul Împăratului, s-a servit.

— Și încă ceva, a mai adăugat el, vorbind acum cu toată seriozitatea. Trebuie să găsești un loc unde să poată fi îngrijit separat. Să stea culcat. La unii antitoxina asta dă niște reacții tare păcătoase. Și să fim înțeleși că nu-mi iau răspunderea dacă tratamentul dă greș.

— Dacă ai antitoxină și sulfonamidă, ce dracu’ mai poate sa dea greș?

— Unii nu rezistă. Asta provoacă vărsături. Nasol de tot. Pe urmă, s-ar putea să nu-și mai facă efectul. Depinde de cantitatea de toxine care i-a pătruns deja în organism, l-a lămurit Timsen, ridicîndu-se în picioare. Ne vedem mai pe seară. A, da, și instrumentarul te mai

costă încă cinci sute.

— Ce instrumentar, pentru numele lui Cristos? a explodat Împăratul.

— Seringi, bandaje, săpun... Tu pe ce lume trăiești? s-a arătat aproape scîrbit Timsen. Credeai că antitoxina e un fel de supozitor pe care i-l bagi undeva și gala?

Împăratul s-a uitat lung, cu o mutră acră, în urma lui Timsen; îi venea să se ia la palme. „Te-ai crezut mare șmecher că ai aflat leacul cangrenei pe un preț de-o țigară și pe urmă, cap-pătrat, uiți să întrebi ce faci cu doctoriile alea după ce pui mîna pe ele! La naiba, ce mai contează acum! Tîrgul e făcut, ne-am înțeles și la bani. Iar Peter poate scapă cu mîna întreagă. În definitiv, nici prețul nu-i exagerat."

Pe urmă Împăratul și-a amintit de hoțul cu mutră de nevăstuică și i-a mai venit inima la loc. Da, putea fi foarte mulțumit de cum i-a mers în ziua aceea.

21

În seara aceea Peter Marlowe și-a cedat porția de mîncare. Nu i-a dat-o lui Mac sau lui Larkin, așa cum s-ar fi cuvenit, ci lui Ewart. Știa că, dacă împarte mîncarea în unitatea lui, ceilalți doi l-ar fi obligat să le dezvăluie adevărul. Și n-avea nici un rost să le spună.

Ceva mai devreme, după-amiaza, amețit de durere și de groază, se dusese să-l vadă doctorul Kennedy. Iar a fost cît pe ce să înnebunească de suferință cînd i-a smuls pansamentul Pe urmă doctorul i-a spus fără menajamente:

— Otrava a trecut dincolo de cot. Pot să amputez și sub cot, dar ar fi o pierdere de vreme. Mai bine facem operația într-o singură repriză. Îți mai rămîne un ciot bunișor, de cel puțin cinci inci de la umăr în jos. Destul ca să ți se poată monta un braț artificial. Chiar prea destul, a repetat gînditor Kennedy, lipindu-și palmele după cum îi era obiceiul. Nu mai pierde timpul, Marlowe, a rîs el scurt și a adăugat:

Domani e troppo tardi, iar cînd Peter Marlowe s-a uitat năuc la el, i-a explicat sec: Mîine va fi prea tîrziu.

Cu chiu, cu vai, împleticindu-se, Peter Marlowe a ajuns la baracă, s-a culcat în patul lui, lăsîndu-se cuprins de frică. Pe urmă a venit masa de seară și i-a cedat porția lui Ewart.

— Crezi că ai febră? i-a zîmbit Ewart, fericit că s-a ales cu o porție suplimentară. Ai nevoie de ceva?

— Să mă lași în pace, doar atît! s-a întors Peter Marlowe cu spatele la el.

După un timp, s-a sculat și a ieșit din baracă; regreta acum că, ceva mai devreme, consimțise să joace un bridge cu Mac, Larkin și părintele Donovan, măcar un ceas sau două. „Ești un tîmpit, și-a spus cu amărăciune. Trebuia să rămîi în pat pînă se face vremea să treci prin rețeaua de sîrmă ghimpată și să iei banii." Știa însă că nu ar fi putut să zacă acolo ore în șir în așteptarea momentului potrivit. Era mai bine să aibă ceva de făcut.

— Salut, camarade! și-a încrețit Larkin buzele în chip de zîmbet.

Peter Marlowe nu i-a răspuns. S-a așezat posac în pragul ușii. Mac a scăpat o privire spre Larkin care a ridicat ușor din umeri, neobservat.

— Peter, a început Mac pe un ton vesel, cam forțat, primim știri tot mai bune pe zi ce trece, nu-i așa? Nu mai trece mult și scăpăm cu toții de-aici.

— Așa e! l-a sprijinit Larkin.

— Sînteți cu capul în nori, zău așa! N-o să scăpăm niciodată de la Changi.

Peter Marlowe n-a vrut ca vorbele să-i sune strident, dar nu s-a mai putut stăpîni. Își dădea seama că i-a întristat pe amîndoi, dar n-a făcut nimic să-i împace. Era obsedat de ciotul de cinci inci lungime. I-a trecut un fior rece pe șira spinării, l-a străpuns pînă la încheietura picioarelor. „Cum naiba mai poate oare să mă ajute King? Cum? Fii realist. Dacă ar fi fost

vorba de brațul lui King, ce-aș putea face eu, oricît de mult aș ține la el? Nimic. Mai bine să privești adevărul în față, Peter. Ori îți amputează brațul, ori mori. Simplu. Și, dacă stai să judeci bine, parcă nu-ți vine să mori. Încă nu. Dacă tot te-ai născut, ești obligat să trăiești. Cu orice preț. Da, și-a zis mai departe Peter Marlowe, trebuie să privești lucrurile în mod realist. King nu poate face nimic, chiar nimic. Nici nu mai era cazul să-l necăjești degeaba. Asta-i bătaia ta de cap, nu a lui. Acum totul e să iei banii de acolo, să i-i pui în brațe, pe urmă te duci la infirmerie, te întinzi pe masă și-i lași să-ți reteze mîna."

Au rămas așa multă vreme – el, Mac și Larkin – în aerul fetid al inserării. Tăcuți. Cînd a apărut și părintele Donovan, l-au obligat să mănînce puțin orez cu *blachang*. L-au pus să mănînce chiar atunci, pentru că altfel ar fi împărțit cu alții, așa cum făcea mai în fiecare zi cu porția lui.

— Sînteți foarte drăguți cu mine, le-a mul-

țumit Donovan, adăugînd apoi cu o lucire vicleană în ochi: Acum, dacă mai și recunoașteți că ați rătăcit pe cărări greșite și treceți pîrleazul pe partea dreptei credințe, am să pot spune că am avut o seară bună.

Mac și Larkin au rîs împreună cu el. Peter Marlowe nu a rîs.

— Ce-i cu tine, Peter? l-a întrebat Larkin, nițel iritat. Toată seara te-ai purtat precum cîinele dingo după ce-a dat cu fundul gol prin mărăcini.

— Se întîmplă să mai fie omul și fără chef, s-a grăbit să intervină Donovan ca să acopere momentul de tăcere încordată. Pe cinstea mea, știrile sînt foarte bune, nu-i așa?

Numai Peter Marlowe se simțea în afara aurei de prietenie care domnea în micuța încăpere. Își dădea seama că prezența lui începe să devină enervantă, dar nu putea face nimic. Nimic.

Au început jocul. Părintele Donovan a des-

chis cu două pici.

— Pas, a mormăit Mac.

— Trei carale, a anunțat Peter Marlowe.

Dar în aceeași clipă i-a părut rău pentru că licitase ca un nătîng; spusese „carale” cînd ar fi trebuit să spună „cupe”.

— Pas, a rostit apăsat Larkin.

Acum îi părea rău că venise cu propunerea să facă o partidă. Nu avea nici un farmec. Ba chiar deloc.

— Trei pici, a declarat părintele Donovan.

— Pas.

— Pas, a spus și Peter Marlowe. Ceilalți au ridicat mirați ochii spre el.

— Ar trebui să ai mai multă credință..., i-a surîs părintele Donovan.

— Mi-e lehamite de credință!

Vorbele au fost rostite voit brutal, cu încrîncenare.

— Iartă-mă, Peter, am vrut doar să...

— Ascultă aici, Peter, l-a întrerupt cu asprime Larkin. Doar pentru că te-ai sculat azi cu fundul în sus…

— Am dreptul să am o părere și consider că a fost o glumă proastă, i-a retezat vorba Peter Marlowe, s-a întors apoi furios spre Donovan. Dumneata îți închipui că, dacă te sacrifici dîndu-le altora din mîncarea dumitale și dormind în barăcile trupei, asta îți dă dreptul să te erijezi în cine știe ce autoritate! Credința dumitale e un mare zero! Ce-ți oferă? Nimic! Credința e doar ceva pentru copii… la fel ca și Dumnezeu. Ce mama dracului poate face El? Dacă e vorba să facă ceva cu adevărat… Spune! Ce?

Mac și Larkin au rămas cu ochii la Peter Marlowe de parcă acum îl vedeau pentru prima dată.

— El poate da alinare, a răspuns părintele Donovan care știa despre cangrenă; știa el multe lucruri pe care și-ar fi dorit să nu le știe.

Peter Marlowe și-a trîntit cărțile pe masă.

— Tîmpenii! a zbierat el ca scos din minți. Știi bine că-i o tîmpenie. A, și încă ceva, pentru că tot sîntem la subiectul ăsta. Dumnezeu! Știi ceva? Cred că Dumnezeu e un maniac, un sadic, un scelerat setos de sînge, un…

— Tu chiar ai înnebunit de tot, Peter? a ridicat tonul Larkin.

— Nu, n-am înnebunit. Uitați-vă și voi la Dumnezeu, urla acum Peter Marlowe cu obrazul schimonosit de ură. Nu e-n El decît răutate… dacă există într-adevăr un Dumnezeu. Amintiți-vă de toate vărsările de sînge comise în numele Domnului! i-a strigat el în față lui Donovan. De Inchiziție îți mai amintești? Mii și mii de oameni arși pe rug și uciși în chinuri în numele Lui! De sadicii catolici, nu de alții! Și nici nu mai vrem să ne gîndim la milioanele de azteci, de incași, de indieni nefericiți… La protestanții care i-au ars și i-au sfîrtecat pe catolici, iar catolicii pe evrei și pe mahomedani, și

iar pe evrei, pe mormoni[66], pe quakeri[67] și cine mai știe pe cine, într-o nesfîrșită baie de sînge... Ucide, torturează, dă foc! Atîta vreme cît invoci numele lui Dumnezeu, ai tot dreptul s-o faci. Cîtă fățărnicie! Așa că să nu-mi vorbești mie de credință! Nu înseamnă nimic!

— Și totuși te încrezi în Împărat, a spus încet părintele Donovan.

— Bănuiesc acum c-ai să-mi spui că el e unealta lui Dumnezeu?

— S-ar putea să fie. Eu nu sînt vrednic să știu.

— Am să-i comunic chestia asta, a rîs isteric Peter Marlowe. Are să se tăvălească de rîs!

— Ascultă, Marlowe! s-a ridicat în picioare Larkin, tremurînd de indignare. Ori îți ceri scuze imediat, ori pleci de-aici!

---

66 Sectă derivată din creștinism, fondată în Statele Unite de Joseph Smith la 1830.

67 Sectă neoprotestantă, fondată în Anglia de George Fox pe la 1630.

— Nu-ți fie teamă, „domnule” colonel! i-a întors-o Peter Marlowe. Plec! s-a ridicat plin de ură față de ei, dar mai ales față de sine însuși. Ascultă, părinte, ești caraghios! Și fustele astea sînt un caraghioslîc. Amîndoi sînteți niște bancuri proaste: dumneata și cu Dumnezeu. Și nu-L slujești pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este una cu diavolul. Ești slujitorul Necuratului!

A luat o mînă de cărți de pe masă. I le-a aruncat în fată părintelui Donovan și s-a năpustit ca un apucat afară. În noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-o fi cășunat lui Peter? a spart după un timp Mac tăcerea înghețată.

— Pentru numele Lui..., a murmurat plin de milă părintele Donovan. Peter are cangrenă. Trebuie să-i amputeze astăzi brațul, altfel moare. Ați putut vedea și voi dîrele acelea roșii, mai sus de cot.

— Cum?!

Larkin a rămas împietrit, cu ochii la Mac. Apoi s-au sculat amîndoi deodată și au pornit în grabă spre ușă. Părintele Donovan i-a chemat înapoi din prag.

— Stați! Voi tot nu puteți face nimic.

— La naiba, trebuie să găsim ceva..., s-a oprit în loc Larkin. Sărmanul băiat... și eu care-am crezut... săracul de el...

— N-avem nimic de făcut, decît să așteptăm. Decît să ne păstrăm credința și să ne rugăm. Poate că-l ajută Împăratul, dacă poate, a adăugat ostenit părintele Donovan. Împăratul este singurul om care ar putea face ceva.

Peter Marlowe a intrat clătinîndu-se în baraca americanilor.

— Mă duc acuma după bani, a mormăit el către King.

— Ești nebun? E prea multă lume pe-afară.

— Să-i ia dracul pe toți! i-a răspuns supărat Peter Marlowe. Vrei banii sau nu-i mai vrei?

— Ia loc. Stai jos!

King l-a silit să se așeze pe marginea patului, i-a dat o țigară, l-a îndemnat să bea o gură de cafea, iar în tot timpul acesta își spunea: „Doamne, cîte trebuie să pătimească omul ca să scoată un cîștig!” I-a explicat cu răbdare lui Peter Marlowe că trebuie să aibă mintea trează, că totul va fi în ordine, că treaba cu doctoriile e ca și rezolvată... După vreo oră Peter Marlowe era ceva mai calm, cel puțin vorbea coerent. Dar King își dădea seama că a pierdut contactul cu el. Îl vedea că dă din cap din cînd în cînd, dar în adîncul ființei știa că Peter Marlowe e dincolo de puterea lui de pătrundere, iar dacă e dincolo de el înseamnă că e dincolo de oricine.

— Acum e timpul, nu? a întrebat Peter Marlowe aproape orb de suferință, conștient că, dacă nu se ridică în clipa aceea, n-o să mai poată porni niciodată.

Împăratul știa că e încă prea devreme ca să poată ieși din lagăr în siguranță, dar își dădea seama și că nu-l mai poate ține în baracă. S-a

hotărît brusc, a trimis oameni de pază în toate direcțiile. În cîteva minute toată zona era supravegheată. Max îl pîndea pe Grey, care era la el în baracă, în pat. Byron Jones III îl pîndea pe Timsen. Iar Timsen era în latura dinspre nord, lîngă poartă, aștepta să-i vină medicamentele comandate; băieții lui Timsen, altă sursă de pericol, patrulau fără încetare în tot perimetrul lagărului, căutînd cu disperare să pună mîna pe cei care le-au răpit inelul.

Împăratul și Tex l-au urmărit din ochi pe Peter Marlowe cum iese din baracă, pășind ca un strigoi, cum trece de potecă și o ia spre șanțul de scurgere. S-a clătinat pe margine, a pășit peste el și s-a îndreptat cu pas șovăit drept spre rețeaua de sîrmă ghimpată.

— Maica Ta, Doamne, a suspinat Tex. Nu pot să mă uit!

— Nici eu, l-a îngînat Împăratul.

Cu mintea împăienjenită de durere, bîjbîind ca prin ceață. Peter Marlowe se chinuia să-și concentreze privirea asupra rețelei de sîrmă

ghimpată. Se ruga acum să-l lovească un glonte. Suferința era mai presus de închipuire, mai mult decît poate să îndure un om. Dar glontele nu venea, așa că a pășit mai departe, fără să se aplece, fără să se ferească. S-a împleticit chiar în preajma gardului, s-a ținut de sîrmă ca să-și recapete echilibrul. Cînd a dat să se aplece ca să treacă printre sîrme, a gemut încetișor și s-a prăbușit cu capul înainte, cufundîndu-se în smîrcurile Infernului.

Împăratul și Tex au venit în fugă pînă la gard și l-au tîrît spre potecă, în afara zonei interzise.

— Ce-a pățit? i-a întrebat cineva din întuneric.

— Cred că s-a țăcănit la cap, o fi de la soare, i-a răspuns Împăratul. Hai, Tex, să-l ducem în baracă.

L-au cărat pe brațe pînă la baracă, l-au culcat în patul lui King. Pe urmă Tex a plecat în grabă să retragă santinelele și situația din baracă a revenit la normal, cu un singur om de

pază afară.

Peter Marlowe zăcea în nesimțire, gemea, bîiguia ceva în delir. După un timp și-a revenit din leșin. A strigat ceva și a încercat să se dea jos din pat, dar n-a mai avut putere.

— Ia asta, i-a spus grijuliu King, dîndu-i să înghită patru aspirine. Stai liniștit, îndată o să-ți fie mai bine.

Îi tremurau și lui mîinile cînd i-a dat să bea apă. „Fir-ar mama lui a dracului, se zbuciuma el acum în gînd, dacă Timsen nu se arată în seara asta cu doctoriile, atunci Peter n-o mai scoate la capăt, iar dacă se prăpădește, eu cum naiba mai găsesc banii ăia? Fir-ar să fie!”

Cînd Timsen a venit, în sfîrșit, Împăratul era cu nervii ia pămînt.

— Salut, camarade!

Timsen era și el iritat. Stătuse de pază lîngă poarta principală ca să-i asigure acoperirea celui mai bun prieten al lui pînă ce acesta a trecut prin sîrma ghimpată și s-a furișat pînă în

căsuța doctorului japonez, care era la doar cincizeci de yarzi și nu prea departe de biroul lui Yoshima, dar și mai aproape de corpul de gardă, destul să pună la grea încercare nervii cei mai tari. Dar australianul izbutise să se strecoare nevăzut înăuntru și iar afară, iar Timsen, cu toate că știa bine că nu-i pe lume hoț mai iscusit decît un australian pornit să-și scoată un ce cîștig, chiar și așa tot l-au trecut toate nădușelile pînă cînd omul a venit cu bine înapoi în lagăr.

— Unde facem treaba? a întrebat el grăbit.

— Aici.

— Bine. Pune niște oameni de pază, să fim siguri.

— Unde e sanitarul?

— Eu sînt primul, i-a răspuns prudent Timsen. Steven n-a putut să vină acum. Data viitoare vine el.

— Ești sigur că le pricepi?

— Mai bine fă dracului nițică lumină! s-a

răstit la el Timsen. Sigur că mă pricep. Ai pus niște apă la fiert?

— Nu.

— Atunci pune-o naibii să fiarbă! Voi, yankeii, chiar de nimic nu sînteți în stare?

— Ia mai tacă-ți fleanca!

Împăratul i-a făcut semn lui Tex, acesta a pus o gamelă cu apă pe reșou. Timsen a desfăcut trusa chirurgicală, a întins pe masă un prosopel.

— Dracu' să mă ia, s-a minunat Tex. În viața mea n-am văzut un lucru atît de curat. E aproape albastru de alb ce e!

Timsen a scuipat printre dinți, s-a spălat îndelung pe mîini folosind un săpun neînceput, a pus la fiert seringa și celelalte instrumente. Pe urmă s-a aplecat deasupra lui Peter Marlowe. L-a lovit ușor, de cîteva ori, cu palma peste față.

— Hei, camarade!

— Da, a îngăimat abia auzit Peter Marlowe.

— Acum am să-ți curăț rana, bine?

Peter Marlowe a încercat să se concentreze.

— Cum?

— Îți fac injecție cu antitoxină…

— Trebuie să mă duc la infirmerie, a bîiguit ca un bețiv Peter Marlowe. Am venit să… să-mi tăiați mîna… Cînd vă spun că…

Și-a pierdut iar cunoștința.

— Poate-i mai bine așa, a spus Timsen.

După ce s-a răcit seringa sterilă, Timsen i-a făcut o injecție cu morfină.

— Trebuie să mă ajuți, s-a întors el brusc spre Împărat. Măcar vezi dracului să nu-mi intre sudoarea în ochi!

Supus, Împăratul s-a dus să ia un prosop curat. Timsen a așteptat să-și facă injecția efectul, apoi a dat jos repede pansamentul vechi și a dezgolit rana.

— Doamne Dumnezeule!

Toată zona rănii era tare umflată, cu o tentă

vînătă, verzuie pe alocuri.

— Mă tem că-i prea tîrziu, a suspinat Timsen.

— Nu mă mai mir deloc, a spus Împăratul, că amărîtul a luat-o razna de tot.

Strîngînd din dinți, Timsen a îndepărtat cu grijă porțiunile de piele putredă de la suprafață, a curățat plaga în profunzime, a spălat-o cît a putut de bine. Pe urmă a presărat praf de sulfonamidă peste carnea vie, i-a aplicat un pansament strîns. După ce a terminat, s-a îndreptat de șale și a oftat adînc.

— Mi-a înțepenit spinarea de tot! a declarat el satisfăcut, s-a uitat lung la bandajul imaculat, apoi i-a spus Împăratului: Ai o bucată de cîrpă?

Împăratul a luat din cui o cămașă, i-a întins-o. Timsen a rupt o mînecă, a făcut-o fîșii pe care le-a înfășurat pe deasupra pansamentului proaspăt.

— Asta pentru ce dracu' o mai faci? l-a în-

trebat năucit Împăratul.

— Camuflaj, l-a lămurit Timsen. Sau îți închipui că ar putea să se plimbe prin lagăr cu un bandaj nou și frumușel la mînă și să nu-l întrebe vreun doctor curios sau, și mai rău, vreun polițai de unde naiba a făcut rost de el?

— A, da, acum înțeleg.

— Bun, înseamnă că faci progrese!

Împăratul s-a făcut că nu bagă în seamă înțepătura. Îi venea și acum rău de la stomac gîndindu-se la cum arăta mîna lui Peter Marlowe și la cum mirosea, la tot sîngele ăla și la pansamentul năclăit de puroi de pe podea.

— Hei, Tex, aruncă dracului împuțiciunea aia.

— Cine, eu? De ce să…

— Am spus s-o arunci!

Tex a luat cu scîrbă bandajul de jos, a ieșit cu el afară. A făcut o gropiță cu vîrful piciorului în pămîntul moale, l-a îngropat și abia atunci i s-a făcut rău. Cînd s-a întors în baracă

a spus doar atît:

— Slavă Domnului că nu trebuie să fac asta în fiecare zi.

Cu degetele tremurînde, Timsen a umplut iar seringa, s-a plecat asupra brațului lui Peter Marlowe.

— Trebuie să mă urmărești cum fac. Uită-te, ce mama dracului faci tu acolo! a mîrîit el, văzîndu-l pe Împărat că întoarce capul. Dacă nu vine Steven, s-ar putea să trebuiască să i-o faci tu. Se injectează intravenos, corect? Întîi dibuiești vena. Pe urmă înfigi acul în ea și-l tragi doar un pic înapoi, cît să intre un firișor de sînge în seringă. Ai văzut? Atunci ești sigur că acul a prins vena. Cînd te-ai asigurat, începi ușurel să împingi antitoxina înăuntru. Dar nu te grăbești! Cam trei minute pentru un centimetru cub.

Împăratul s-a uitat îngrețoșat pînă ce Timsen a tras acul afară și a apăsat o bucățică de vată pe locul înțepăturii.

— La naiba, a mormăit Împăratul. Niciodată n-am să fiu în stare.

— Dacă vrei să moară, n-ai decît! i-a tăiat-o scurt Timsen; era și el nădușit tot, îi era greață. Și cînd te gîndești că taică-meu vroia să mă fac doctor! a exclamat el, apoi l-a împins brusc pe King la o parte și s-a aplecat peste marginea ferestrei, cuprins de o criză violentă de vomă. Fă-mi și mie o cafea. Merit, nu?

Peter Marlowe s-a mișcat în pat, doar pe jumătate treaz.

— Ai să te faci bine, camarade. Înțelegi ce-ți spun eu? i-a spus Timsen cu blîndețe.

Lui Peter Marlowe încă nu-i revenise vederea; a dat din cap că da, înțelege și a ridicat brațul. Cîteva clipe s-a uitat la el neîncrezător, pe urmă a gîngăvit buimac:

— Ce-i… ce s-a-ntîmplat? Văd că… mai e… îl mai am!

— Sigur că-l mai ai, i-a spus mîndru King. Te-am doftoricit noi. Antitoxină… tot tacîmul.

Eu și cu Timsen!

Peter Marlowe a rămas cu ochii la el, mișca din buze, dar nu putea scoate nici, un cuvînt. Abia într-un tîrziu a izbutit să șoptească:

— Îl mai am... încă.

Și-a folosit mîna dreaptă ca să pipăie brațul care nu mai trebuia să fie acolo, dar era. Și cînd s-a convins că nu visează, s-a lăsat pe spate, lac de sudoare, și a izbucnit în plîns. Cîteva minute mai tîrziu a adormit.

— Auzi, sărmanul fraier, a spus Timsen. Probabil că s-a crezut pe masa de operație.

— Acum cît timp nu-și revine-n simțiri?

— Cam încă două ceasuri. Ascultă, trebuie să i se facă o injecție la fiecare șase ore pînă ies toate toxinele din el. Asta face în total cam patruzeci și opt de ore. În fiecare zi trebuie schimbat pansamentul. Și altă sulfonamidă de fiecare dată. Dar asta trebuie să ții minte în primul rînd: injecțiile să fie făcute la fix! Și să nu te mire dacă varsă tot ce are-n el. Are să ai-

bă sigur o reacție. Cam rea. Prima doză i-am dat-o cam mărișoară.

— Crezi că se face bine?

— La asta îți dau răspunsul peste zece zile.

Timsen și-a strîns trusa la loc, a făcut separat un pachețel cu prosopul, săpunul, seringa, antitoxina și praful de sulfonamidă.

— Acum hai să facem socotelile, bine?

Împăratul a scos pachetul de țigări pe care i-l dăduse Shagata.

— O țigară?

— Mersi.

După ce și-au aprins țigările, Împăratul a spus pe un ton neutru:

— Putem face plata cînd încheiem afacerea cu diamantul.

— A, nu, camarade. Eu cînd livrez marfa, primesc și banii. N-are nimic una cu alta, i-a răspuns rece Timsen.

— Nu-i nici un necaz dacă mai aștepți o zi

sau două.

— Ai bani destui și încă-n plus numai din cîștigul tău..., s-a oprit el scurt din vorbă, dîndu-și seama deodată care este adevărul. Oho-ho! a rîs el vesel, făcînd cu degetul spre Peter Marlowe. N-ai banii pînă nu ți-i aduce camaradul, așa-i?

Împăratul și-a scos ceasul de la mînă.

— Dacă vrei, poți să-l păstrezi drept garanție.

— A, nu, camarade, am toată încrederea. Ei bine, s-a uitat el la Peter Marlowe, s-ar părea că multe depind de tine, băiete.

Cînd s-a întors iar spre Împărat avea în ochi o lucire poznașă.

— Asta mai îmi dă și mie ceva timp, nu?

— Cum adică? a întrebat nevinovat King.

— Hai, las-o moartă, camarade. Știi doar că mi s-a furat inelul. În tot lagărul tu ești singurul care poate să mijlocească vînzarea. Dacă aș fi putut eu, crezi că te mai băgăm în afacere?

i-a zîmbit Timsen ca un îngeraș. Așa că asta îmi dă și mie timp să găsesc hoțul, corect? Fără bani nu-l lasă el din mînă, așa-i? Nu-i dai banii, nu-ți dă marfa.

Timsen a mai stat puțin pe gînduri, apoi a spus într-o doară:

— Sigur, ai putea să mă anunți cînd vine ticălosul ăla să ți-l ofere... în definitiv, îmi aparține, nu?

— Corect, a confirmat Împăratul, la fel de zîmbitor.

— Dar n-ai s-o faci, a oftat Timsen. Ce mai adunătură de tîlhari ordinari!

S-a aplecat iar spre Peter Marlowe, i-a luat pulsul.

— Hm, a făcut el meditativ. Pulsul i-a mai crescut.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Tim.

— Pentru nimic, camarade. Am și eu interesul să trăiască puștanul ăsta, nu? Și am de gînd să-l păzesc precum ochii din cap. Corect?

A mai rîs o dată și s-a dus.

Împăratul se simțea sleit de puteri. După ce și-a mai făcut o cafea s-a simțit ceva mai bine, și-a pus picioarele pe alt scaun și a ațipit.

Parcă l-a scuturat cineva; s-a trezit brusc, s-a uitat spre pat. Peter Marlowe era cu ochii deschiși, îl privea.

— Hello, a spus cu glas slab Peter Marlowe.

— Cum te simți?

King s-a ridicat să-și dezmorțească oasele, a venit mai aproape.

— Sinistru. Îmi vine să vărs tot timpul. Știi acum… nici n-am cuvinte să…

King a aprins ultima țigară din pachetul de „Kooa”, i-a pus-o între buze.

— O meriți, prietene.

Cînd Peter Marlowe a mai prins ceva puteri, King i-a povestit despre tratament și despre ce mai trebuie făcut.

— Singurul loc potrivit ar fi bungalovul co-

lonelului. Mac ar putea să mă trezească și să mă ajute să ajung pînă acolo de la baracă. În restul timpului am să stau în culcușul meu.

S-a făcut deodată verde la față. King i-a ținut ligheanul.

— Cred că-i mai bine să mi-l lași pe-aproape. Iartă-mă, dar... O, Doamne! a făcut îngrozit Peter Marlowe, amintindu-și. Banii! I-am adus?

— Nu. Ai căzut lat de partea asta a gardului.

— Mi-e frică, zău, că în noaptea asta n-am să fiu în stare.

— Nu-i nicio grabă, Peter. Cînd ai să te simți mai bine. N-are rost să riști aiurea.

— Asta nu-ți încurcă rosturile?

— Nu. Nu-ți face tu griji din cauza asta.

Lui Peter Marlowe iar i s-a făcut rău; cînd și-a mai revenit arăta total răvășit.

— Caraghios lucru, a spus el, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji. Am avut un vis ciudat. Se făcea că m-am dondănit groaznic cu Mac,

colonelul și moș Donovan. Zău că mă bucur că n-a fost decît un vis, a șoptit el, încercînd să se ridice sprijinindu-se în brațul cel bun, dar n-a izbutit, a căzut la loc. Vrei să mă ajuți să mă scol de-aici?

— Ai tot timpul. De abia s-a dat stingerea.

— Camarade! s-a auzit de afară.

Împăratul a sărit la fereastră, încercînd să pătrundă întunericul cu privirea. Abia a deslușit, lipit de perete, conturul neclar al omului-nevăstuică.

— Mai repede. Am piatra la mine.

— Trebuie să mai aștepți, i-a spus Împăratul. Nu-ți pot da banii decît peste două zile.

— Așa? Vrei să mă duci cu…

— Ascultă, stîrpitură, dacă vrei să mai aștepți două zile, minunat! Dacă nu, du-te dracului!

— Bine atunci, două zile.

A mai tras o înjurătură murdară și s-a topit în noapte.

Împăratul a ascultat cum se îndepărtează zgomotul pașilor iar după cîteva clipe a auzit alți pași pornind repede în urmărire. Apoi liniște, întreruptă doar de țîrîitul greierilor.

— Ce-a fost acolo? a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic.

Împăratul se întreba însă în sinea lui dacă omul a reușit să scape. Știa bine că, orice s-ar întîmpla, diamantul tot va ajunge în mîna lui. Atîta vreme cît el are banii.

22

Timp de două zile Peter Marlowe s-a zbătut intre viață și moarte. Dar vroia să trăiască. Și a rămas în viață.

— Peter!

Era Mac, venise să-l trezească.

— Tu erai, Mac?

— E timpul.

Mac l-a ajutat să se dea jos din pat, au șontîcăit amîndoi pînă la trepte, le-au coborît cu greu, tînărul sprijinit de bătrîn, și au pornit încet mai departe prin întuneric spre bungalov.

Steven era deja acolo, îi aștepta. Peter Marlowe s-a întins în patul lui Larkin, s-a pregătit să îndure iar chinul injecției. A trebuit să-și muște buzele ca să nu țipe. Steven era priceput și atent, dar acul era prea tocit.

— Gata-a, a rostit Steven cu glas cîntat. Acum să-ți luăm temperatura.

I-a pus termometrul, apoi a desfăcut pansamentul și s-a uitat la rană. Nu mai era atît de umflată ca înainte, culoarea vînătă-verzuie dispăruse, pe toată suprafața plăgii se formase o coajă subțire. Steven a mai presărat un praf de sulfonamidă peste rană.

— Foarte bine, bravo.

Steven era mulțumit de reușita tratamentului, dar în restul zilei n-avusese decît necazuri.

„Ah, sergentul Flaherty, și-a zis, ce om nespălat și rău la suflet! Știe că nu pot suferi corvoada asta și tot mă pune s-o fac, de, fiecare dată.”

— Nasol! a spus el cu glas tare, fără să-și dea seama.

— Ce anume?

Toți trei, Mac, Larkin și Peter Marlowe, s-au întors îngrijorați spre el.

— Spui că nu-i în regulă cu mîna? a întrebat Peter Marlowe cu voce spartă.

— A, ba da, dragă. Mă gîndeam la altceva. Acum ia să-ți vedem temperatura..., a spus Steven, i-a scos termometrul și i-a zîmbit lui Peter Marlowe după ce l-a citit. Normală. Doar cu o gradație peste normal adică, dar asta chiar că nu contează. Ai avut noroc, mare noroc, a adăugat el, arătîndu-i sticluța goală. S-a terminat, ți-am făcut ultima injecție.

Apoi Steven i-a luat pulsul.

— Foarte bine, a decretat el, pe urmă s-a ui-

tat la Mac. N-aveți un prosop?

Mac i-a adus prosopul, Steven l-a împăturit frumos, l-a stropit cu apă rece și l-a pus în chip de compresă pe fruntea lui Peter Marlowe.

— Am mai găsit la noi hapurile astea, a spus el sfios, întinzîndu-i două aspirine. Îți mai alină durerea, dragă. Acum trebuie să te odihnești un timp.

S-a ridicat, și-a netezit sarongul pe coapse, apoi s-a întors spre Mac.

— Eu nu mai am nimic de făcut. Este foarte slăbit. Ar trebui să-i dați o supă, ceva… Și ouă, cît se poate de multe. Să aveți grijă de el, a spus rugător Steven, uitîndu-se iar la obrazul supt al lui Peter Marlowe. Trebuie să fi pierdut vreo cincisprezece livre în ultimele două zile, periculos de mult la greutatea lui, săracul băiat. Abia dacă mai are cincizeci de kilograme, ceea ce, pentru înălțimea lui, e cam puțin.

— Aș vrea… ă-ă, vrem să-ți mulțumim Steven, a spus puțin cam ursuz Larkin. Îți sîntem

recunoscători pentru ce ai făcut. Sigur, îți dai și tu seama că...

— Mă bucur întotdeauna dacă pot fi de folos cu ceva, i-a surîs Steven, aranjîndu-și o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte.

Mac i-a aruncat o privire scurtă lui Larkin.

— Dacă tu crezi, Steven, că am putea face ceva pentru tine, totul e să ne spui.

— Sînteți foarte amabil. Amîndoi sînteți atît de... amabili, a spus sfios Steven, admirîndu-l pe colonel, sporindu-le amîndurora starea de jenă, jucîndu-se cu amuleta-iconiță a sfîntului Cristofor pe care o purta la gît. Dacă ați putea găsi pe cineva care să facă de corvoadă la latrine mîine în locul meu, atunci... aș face orice... Chiar orice. Nu pot să suport mirosul... și gîndacii. Mă dezgustă. Credeți că s-ar putea?

— Bine, Steven, a spus acru Larkin.

— Ne vedem mîine la prima oră, a mormăit Mac, dîndu-se la o parte din calea lui Steven.

Larkin n-a izbutit să se ferească îndeajuns

de repede și Steven a apucat să-l cuprindă ușor, din mers, pe după talie.

— Noapte bună, dragii mei. Sînteți amîndoi foarte amabili cu Steven.

După ce s-a îndepărtat, Larkin l-a fulgerat cu privirea pe Mac.

— Dacă scoți o vorbă, să știi că-ți rup urechile!

— Hai, omule, nu te ambala prea tare. În orice caz, mi-ai lăsat impresia că-ți cam place, a chicotit Mac, făcîndu-i cu ochiul lui Peter Marlowe, care urmărise amuzat toată scena. Ce zici, Peter?

— Cred că amîndoi sînteți niște stricați, vă gîndiți numai la prostii, a zîmbit chinuit Peter Marlowe. Știați că e bine plătit și totuși v-ați oferit amîndoi serviciile; l-ați băgat în ispită. Să mă bată Dumnezeu dacă știu ce-o fi văzut el la niște boșorogi ca voi.

— Aha! s-a întors Mac, rîzînd, spre Larkin. Vezi că s-a mai întremat băiatul ăsta. Acum își

permite să ne și ia peste picior. Nu mai e… Cum e vorba aia a Împăratului? A… da, „cu sufletu-n batistă”.

— Cîte zile au trecut de la prima injecție, două sau trei? a întrebat Peter Marlowe.

— Două zile.

„Două zile? Mie mi s-au părut doi ani, și-a zis în gînd Peter Marlowe. Dar mîine am să fiu destul de zdravăn ca să aduc banii.”

În seara aceea, după ce s-a făcut apelul, a venit și părintele Donovan la o partidă de bridge. Cînd Peter Marlowe le-a povestit cum visase că s-a încăierat cu ei, au rîs toți cu poftă.

— Ehei, băiete, a spus Mac, vezi ce feste poate să-ți joace mintea cînd ai febră mare…

— Da, i-a surîs blînd părintele Donovan lui Peter Marlowe. Mă bucur că ți s-a dres mîna, Peter.

Peter Marlowe a zîmbit și el.

— Nu sînt prea multe lucruri despre care să

nu știți, așa-i?

— Nu sînt prea multe lucruri despre care El să nu știe, a rostit grav Donovan, împăcat cu el însuși. Sîntem în mîini bune, a adăugat el, apoi a rîs scurt: Chiar și voi trei!

— Ei, o fi și asta ceva, a chicotit Mac. Mă tem însă că pentru colonel nu mai e speranță, e irecuperabil!

După ce s-a sfîrșit partida și după ce a plecat și Donovan, Mac i-a făcut semn lui Larkin.

— Mergi de stai de pază. Ascultăm știrile, pe urmă ne ducem la culcare.

Larkin a ieșit să pîndească drumul, iar Peter Marlowe s-a așezat pe verandă; trebuia să facă un efort pentru a-și ține atenția trează. Două zile! Cîteva înțepături de ac și acum era bine, cu mîna întreagă. Ciudate zile, zile de coșmar, dar au trecut și totul e ca înainte.

Știrile au fost extraordinar de bune și s-au culcat bine dispuși. Somnul le-a fost fără vise, liniștit.

La răsăritul soarelui Mac s-a dus la coteţe şi a găsit trei ouă. Le-a adus acasă, a gătit o omletă în care a pus un pic de orez pus deoparte din porţiile de ieri şi a parfumat-o cu un căţel de usturoi.

A dus-o apoi triumfător pînă la baraca lui Peter Marlowe, l-a trezit şi a stat pe capul lui pînă a mîncat tot.

Pe neaşteptate. Spence a dat buzna în baracă.

— Hei, fraţilor! a strigat. A venit poşta în lagăr!

Lui Mac i s-a tăiat răsuflarea. „O, Doamne, măcar una să fie şi pentru mine!”

Dar Mac n-a primit nici o scrisoare.

Erau în total patruzeci şi trei de scrisori pentru zece mii de prizonieri. Japonezii aduseseră poşta în lagăr de numai două ori în decurs de trei ani. Doar cîteva scrisori. Şi încă în trei rînduri prizonierilor li s-a permis să scrie cîte o

carte poștală de douăzeci și cinci de cuvinte. Însă nimeni nu știa dacă acestea au fost expediate vreodată.

Printre cei care au primit scrisoare s-a aflat și Larkin. Prima de cînd era acolo.

Scrisoarea era datată 2 aprilie 1945. Veche de patru luni. Vechimea celorlalte scrisori varia între trei săptămîni și mai bine de doi ani.

Larkin a citit și a recitit scrisoarea. Pe urmă s-au așezat cu toții pe terasa bungalovului, el, Mac, Peter Marlowe și Împăratul, și le-a citit-o și lor.

— „Iubitule, aceasta este scrisoarea numărul 205. Sînt sănătoasă, Jeannie e și ea bine, mama a venit să stea cu noi și locuim tot acolo, unde am stat întotdeauna. N-am mai avut știri de la tine după scrisoarea din 1 februarie 1942 pe care ne-ai trimis-o din Singapore. Dar știm și așa că ești sănătos și te simți bine și ne rugăm să te întorci cît mai repede. Toate scrisorile le-am început cam la fel, așa că, dacă ai mai citit cele de mai sus, te rog să mă ierți.

Dar mi-e greu să nu știu dacă scrisoarea asta va ajunge la tine, dacă ți-a ajuns vreuna dintre cele trimise mai înainte. Iar uneori mi-e dor de tine mai mult decît pot să îndur. Astăzi mă simt cam tristă, nu știu nici eu de ce, dar așa mă simt eu. N-aș vrea să te amărăsc, ba tocmai aș fi vrut să-ți spun tot felul de lucruri minunate. Poate că m-am întristat din cauza doamnei Gurble. Ea a primit ieri o carte poștală, iar eu nu. Probabil că sînt cam egoistă. Dar așa sînt eu. În orice caz, să-i spui neapărat lui Vic Gurble că nevastă-sa, Sarah, a primit o carte poștală cu data de 6 ianuarie 1943. E sănătoasă și au un băiețel tare frumos. Sarah e atît de fericită că a primit vești de la el! A, da, toate nevestele celor din regiment sînt bine, sănătoase. Mama lui Timsen e o comoară. Și nu uita să-i transmiți salutări lui Tom Masters. M-am întîlnit aseară cu soția lui. E și ea bine și cîștigă o grămadă de parale pentru el. Acum a deschis altă prăvălie. Da, m-am mai întîlnit și cu Elizabeth Ford, Mary Vickers...” Larkin a ridicat ochii de pe scrisoare.

— Mai departe înșiră vreo duzină de neveste. Numai că bărbații lor sînt morți. Toți. Singurul care mai trăiește e Timsen.

— Citește mai departe, băiete, a spus repede Mac, dureros de conștient de chinul din ochii lui Larkin.

— „Azi e tare cald, a continuat Larkin, stau pe terasă, iar Jeannie se joacă în grădină; cred că la sfîrșitul săptămînii am să mă duc la cabană, în Munții Albaștri. Ți-aș scrie și despre ce mai e nou, dar nu e voie. O, Doamne, cum e posibil să scrii în vid? Eu de unde să știu? Unde ești, iubirea mea, pentru numele lui Cristos, unde ești?

N-am să mai scriu. Termin aici scrisoarea și n-o mai trimit... iubirea mea, mă rog pentru tine, roagă-te și tu pentru mine. Roagă-te pentru mine, te rog, roagă-te pentru mine...” N-are semnătură, a spus Larkin după o pauză, iar adresa e scrisă de maică-mea. Ce părere aveți?

— Ei, știi cum sînt femeile, a spus Mac. Probabil că a pus-o într-un sertar, maică-ta a gă-

sit-o și a dat-o la poștă, fără s-o citească, fără să o întrebe pe ea. Maică-mea așa ar fi făcut. E mai mult ca sigur că Betty a uitat de scrisoare și ziua următoare, cînd s-a simțit mai bine, a scris alta.

— Dar ce vrea să spună cu „roagă-te pentru mine”? a întrebat Larkin. Știe că doar asta face în fiecare zi. Ce se întîmplă acolo? Pentru numele lui Cristos, o fi bolnavă, ce altceva poate fi?

— N-are rost să te îngrijorezi, colonele, a spus Peter Marlowe.

— Ce știi tu cum stau lucrurile? s-a zborșit la el Larkin. Cum naiba aș putea să nu-mi fac griji?

— Ei bine, cel puțin știi că e sănătoasă, la fel și fetița, a izbucnit acum și Mac, răscolit de dor. Mulțumește Cerului c-ai avut norocul ăsta! Noi n-am primit scrisoare! Nici unul dintre noi! Norocul tău!

Și a dat să iasă, furios.

— Iartă-mă, Mac! a alergat după el Larkin, l-a tras de mînă înapoi. Îmi pare rău. Știi, numai faptul că după atîta timp...

— Ei, băiete, tu n-ai spus nimica rău. Eu sînt de vină. Eu sînt cel care trebuie să-și ceară scuze. Mi s-a întunecat mintea de invidie. Urăsc scrisorile astea!

— Asta mai poți s-o spui o dată, s-a pronunțat Împăratul. Destul ca să scoată omul din minți. Cei care le primesc își pierd mințile, cei care nu le primesc își pierd și ei mințile. Numai necazuri.

Se însera. Abia se împărțise masa de seară. Toată baraca americană era în păr. Kurt a scuipat într-o parte și a pus jos ligheanul.

— Nouă bucăți. Mi-am oprit una. Partea mea, zece la sută.

A mai scuipat o dată și a plecat. Au rămas toți cu ochii la lighean.

— Cred că iar mi se face rău de la stomac, a

spus Peter Marlowe.

— Nu mă miră, l-a îngînat Împăratul.

— Nu știu cum vă e vouă, a înghițit în sec Max. Parc-ar fi niște pulpițe de iepure de casă. Ceva mai mici, ce-i drept, dar seamănă.

— Vrei să încerci? l-a întrebat Împăratul.

— La naiba, nu! Am spus doar că seamănă. Pot să am și eu o părere, nu?

— Pe cinstea mea, a zis Timsen. N-am crezut niciodată c-o să putem să și vindem așa ceva.

— Dacă n-aș ști că..., s-a oprit din vorbă Tex. Am o foame-n mine... Și n-am mai văzut atîta carne de cînd cu cîinele ăla...

— Ce cîine? a întrebat bănuitor Max.

— Ei, ce naiba, ă-ă... ăla de acum un an și ceva. Știi tu, ă-ă... parcă prin patru'ș trei.

— A-a...

— Fir-ar al naibii! a exclamat Împăratul, vrăjit la vederea ligheanului plin. N-arată rău. Și

miroase normal..., a mai adăugat el, aplecîndu-se să adulmece carnea, dar fără a-și apropia prea mult nasul de ea.

— Numai că nu-i ce pare, l-a întrerupt acru Byron Jones III. E carne de șobolan.

Împăratul s-a tras repede înapoi.

— Cine dracului te-a pus să spui asta, păcătosule!

Au izbucnit cu toții în rîs.

— Dar chiar e șobolan, ce mama dracului! Așa cum te lingeai tu pe bot adineaori, ni se făcuse foame la toți!

Peter Marlowe a ales cu grijă o pulpiță, a înfășurat-o într-o frunză de bananier.

— De una am nevoie și eu, a anunțat el și s-a întors la baraca lui.

Cînd a ajuns acolo, i-a șoptit lui Ewart:

— S-ar putea să mîncăm foarte bine diseară.

— Ce?

— Nu-ți spun. Ceva mai deosebit.

Peter Marlowe știa că Drinkwater trage cu urechea; s-a uitat pe furiș în dreapta și-n stînga, a ascuns pachețelul din frunză de bananier în fundul raftului, apoi i-a spus lui Ewart:

— Mă întorc imediat.

Cînd s-a întors, după o jumătate de oră, foaia de bananier nu mai era acolo; Drinkwater era și el lipsă.

— Ai ieșit cumva din baracă? l-a întrebat Peter Marlowe pe Ewart.

— Numai pentru cîteva clipe. M-a rugat Drinkwater să-i aduc niște apă. Spunea că nu se simte prea bine.

În acel moment pe Peter Marlowe l-au apucat istericalele, toți cei din baracă au fost convinși că s-a țicnit la cap. S-a oprit din rîs numai după ce Mike l-a scuturat zdravăn.

— Iartă-mă, mi-am amintit de ceva foarte nostim, a îngăimat Peter Marlowe, ștergîndu-și lacrimile.

După ce a revenit Drinkwater, Peter Marlowe s-a prefăcut groaznic de îngrijorat că i-a dispărut nu știu ce mîncare. Drinkwater s-a arătat și el îngrijorat că se poate întîmpla așa ceva și a spus, lingîndu-se pe buze:

— Ce porcărie!

În clipa aceea Peter Marlowe a izbucnit din nou într-un rîs isteric. Într-un tîrziu, istovit de atîta rîs, Peter Marlowe s-a întins în patul lui. Aceasta, plus oboseala din ultimele două zile și-au făcut curînd efectul. A adormit, iar în vis îl vedea pe Drinkwater mîncînd mormane de pulpițe; el, Peter Marlowe, se uita la Drinkwater și acesta repeta întruna: „Ce te uiți așa? Sînt delicioase, delicioase...”

L-a trezit Ewart.

— E un american afară, Peter. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Peter Marlowe se simțea slăbit, îi era și greață, abia a reușit să se dea jos din pat.

— Unde-i Drinkwater?

— Nu știu. A luat-o din loc îndată ce te-a apucat pe tine criza aia.

— Aoleu, a rîs iar Peter Marlowe. M-am temut să nu fie cumva doar un vis.

— Ce să fie? s-a uitat la el atent Ewart.

— Nimic.

— Zău că nu mai știu ce-o fi cu tine, Peter. Te porți foarte ciudat de-un timp încoace.

Tex îl aștepta după colțul barăcii.

— Peter, i-a șoptit. M-a trimis Împăratul. Ai întîrziat.

— Ah, fir-ar!... îmi pare rău, am ațipit.

— Așa și-a închipuit și el. Mi-a zis să-ți spun că acum e momentul. Ești sigur că te simți bine?

— Da. Doar un pic slăbit. Îmi revin eu.

Tex a dat din cap și a plecat în grabă. Peter Marlowe și-a trecut palmele peste față, a coborît treptele pînă în drumul asfaltat și s-a dus la dușuri; a stat multă vreme sub șuvoiul

rece pînă ce și-a mai recăpătat puterile. Apoi și-a umplut plosca și a pornit încet spre zona latrinelor. Și-a ales un loc mai la vale, cît mai aproape de gard.

Nu era decît un firicel de Lună. A așteptat pînă i s-a părut că nu mai e nimeni prin preajmă, s-a tîrît iute peste porțiunea descoperită, apoi pe sub sîrmă și mai departe spre junglă. A mers mai mult de-a bușilea în lungul rețelei de sîrmă ghimpată ca să evite santinela despre care se știa că bate poteca șerpuită dintre gard și marginea junglei. I-a trebuit cam un ceas ca să găsească locul unde ascunsese banii. S-a așezat jos și a legat strîns teancurile groase de bancnote în jurul pulpelor, apoi a pus în două sarongul și l-a legat la brîu. Acum în loc să ajungă pînă la pămînt, sarongul îi ajungea numai pînă la genunchi și acoperea mai bine îngroșarea neobișnuită a picioarelor.

A mai trebuit să aștepte o oră în apropiere de zona latrinelor pînă a prins momentul să se strecoare pe sub sîrmă. A stat o vreme pe vine,

în întuneric, ea să-și recapete răsuflarea și să-și potolească bătăile inimii. Pe urmă și-a luat plosca și a ieșit din zonă.

— Salut, camarade, a răsărit ca din pămînt Timsen, zîmbitor. Frumoasă noapte, nu?

— Cam da, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Tocmai bună pentru o plimbare, corect?

— Da?

— Te deranjează dacă vin și eu cu tine?

— Nu. Chiar mă bucur, Tim, să te am alături. În felul ăsta n-avem ce ne teme de tîlhari. Corect?

— Corect, camarade. Ești un tip a-ntîia.

— Nici tu nu ești chiar rău de tot, păcătos bătrîn, a zis Peter Marlowe, dîndu-i o palmă pe spinare. Nici n-am apucat să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

— Nici n-ai de ce, camarade. Pe cinstea mea, a rîs Timsen pe înfundate, era cît pe ce să mă păcălești. Am crezut la început că te duci doar după omeneștile nevoi.

Împăratul s-a cam întunecat la față cînd l-a văzut pe Timsen, dar nu s-a amărît prea tare, căci acum banii erau iar în posesia lui. I-a numărat și i-a pus în cufărașul negru.

— Acum tot ce ne mai trebuie e pietricica.

— Așa-i, camarade, a spus Timsen, apoi și-a dres glasul. Dacă prindem noi hoțul, înainte de a veni aici sau după ce vine aici, atunci primesc prețul asupra căruia ne-am înțeles, corect? Dacă apuci să cumperi inelul de la el și noi nu-l prindem, atunci ai cîștigat, iar eu n-am nici o pretenție. E corect așa?

— Sigur, a zis Împăratul. Ne-am înțeles.

— Bu-u-un! N-aș vrea să fiu în pielea lui dacă punem mîna pe el.

Timsen l-a salutat prietenește pe Peter Marlowe și a ieșit din baracă.

— Peter, întinde-te-n pat, l-a poftit King, așezîndu-se pe cufăraș. Arăți ca stors.

— Mai bine mă duc acasă la mine.

— Eu zic să rămîi un pic. S-ar putea să am

nevoie de cineva în care am încredere.

Împăratul era ud de transpirație, parcă-l ardeau banii ăia prin grosimea capacului de lemn.

Peter Marlowe s-a culcat, se simțea sfîrșit după încordarea din ultimele ceasuri. A adormit repede, dar mintea i-a rămas pe jumătate trează.

— Hei, camarade!

Împăratul a sărit ca ars la fereastră.

— Acum?

— Repede!

Omulețul părea înfricoșat rău, i-a lucit albul ochilor în raza de lumină ce răzbătea din baracă; mereu își sucea privirea într-o parte și-n alta.

— Hai odată!

Împăratul a descuiat în grabă cufărul, a ridicat capacul și a scos teancul de zece mii de dolari pe care-i numărase dinainte. S-a repezit iar la fereastră.

— Aici sînt. Zece miare. I-am numărat. Unde-i diamantul?

— Ți-l dau cînd capăt banii.

— Îi ai cînd îmi dai diamantul, a spus Împăratul, ținînd strîns teancul de bani în mînă.

Omulețul s-a uitat strîmb la el, de jos în sus, a desfăcut pumnul. Împăratul s-a uitat lung la inel, l-a examinat atent, fără a schița vreo mișcare să-l ia. „Trebuie să fiu sigur, își zicea el înfrigurat. Foarte sigur. Da, ăsta e. Cred că asta e.”

— Haide odată, camarade, a scîncit omul-nevăstuică. Ia-l!

Împăratul a lăsat din mînă teancul de bani numai după ce a apucat bine inelul. Omulețul a zbughit-o în aceeași clipă. Împăratul și-a ținut răsuflarea cît timp a studiat cu atenție piatra mai la lumină.

— Am dat lovitura, Peter, prietene, a șoptit el încîntat. L-am prins pe Dumnezeu de picior. Avem diamantul și avem și banii.

Copleșit de încordarea din ultimele zile, Împăratul a desfăcut săculețul cu boabe de cafea și s-a prefăcut că ascunde acolo inelul, mai la fund. De fapt, însă, a palmat cu iscusință inelul. Chiar și Peter Marlowe, care era cel mai aproape de el, s-a lăsat păcălit. După ce a încuiat cufărul, l-a apucat o criză de tuse. N-a băgat nimeni de seamă cînd a băgat inelul în gură. A întins mîna după cana de cafea rece și a înghițit-o toată, cu inel cu tot. Acum diamantul era în siguranță. În perfectă siguranță.

S-a așezat, așteptînd să i se risipească starea de exaltare. „Așa da, și-a zis el triumfător. Acuma ești un om făcut.”

Un șuier vestitor de pericol a sfîșiat atunci liniștea nopții.

Max s-a arătat în pragul ușii.

— Poliția! a anunțat el și s-a așezat repede la masa de pocher.

— Fir-ar mama lor!

Cu o iuțeală nemaipomenită, Împăratul a

scos la iveală teancurile de bancnote. I-a aruncat lui Peter Marlowe un teanc de un inci grosime, și-a îndesat alt teanc în buzunar, s-a repezit la masa de pocher, le-a dat jucătorilor cîte un teanc, la fiecare să le ascundă prin buzunare. Pe urmă a împărțit restul de bani pe masă, a înhățat și el un scaun, s-a așezat la masă.

— Fă cartea, ce dracu' mai aștepți! a șuierat Împăratul.

— Gata, s-a făcut. Cinci cărți, a anunțat Max, aruncînd o sută de dolari pe masă. Un sutar deschiderea.

— Fac blind! a declarat radios Tex.

— Am intrat!

Au depus și ceilalți deschiderea, bucuroși ca niște copii. Max a împărțit primele două cărți, lui i-a picat un as pe față[68].

---

68 Pocherul american se joacă după alte convenții, cu toate cărțile şi mai mult de patru jucători.

— Patru sutare!

— Patru ale tale plus patru pentru mine, s-a încins la joc Tex, care primise un dolar cu fața-n sus și n-avea nimic în mînă cu care să-l înnoade.

— Sec, a spus prudent Împăratul.

Iar cînd a ridicat ochii, Grey stătea în ușă. Între Brough și Yoshima. Iar în spatele lui Yoshima erau Shagata și încă un gardian.

23

— Fiecare la patul lui! a ordonat Brough; era încruntat, tras la față.

Împăratul i-a aruncat o privire ucigătoare lui Max care fusese de strajă în seara aceea. Nu-și făcuse datoria cum trebuie. A dat de veste că vine poliția, dar nu i-a observat pe japonezi. Dacă ar fi anunțat „Japonezii!”, s-ar fi aplicat un alt plan de repliere.

Peter Marlowe s-a ridicat cu greu în picioare. Efortul i-a accentuat senzația de greață, așa că a trebuit să se sprijine de masă ca să nu cadă.

Yoshima a rămas cu ochii holbați la banii de pe masă. Brough îi văzuse deja și a strîmbat din buze. I-a văzut și Grey și i s-a accelerat pulsul.

— De unde sînt banii ăștia? a întrebat Yoshima.

S-a lăsat o tăcere adîncă.

— De unde sînt banii? a strigat de data asta Yoshima.

Împăratul simțea cum se topește pe dinăuntru. Îl zărise pe Shagata și știa că Shagata se cam pierde cu firea, își dădea seama că, dacă nu-i iese cartea, e la un pas de Utram Road.

— Bani de pocher, domnule ofițer.

Yoshima a traversat încet toată baraca, s-a înfipt în fața Împăratului.

— Nu de la bursa neagră?

— Nu, domnule ofițer, i-a răspuns King cu

un zîmbet forțat.

Peter Marlowe a simțit că nu-și mai poate stăpîni voma. S-a clătinat pe picioare, gata-gata să cadă; i s-a împăienjenit privirea.

— Permiteți să... stau jos?

Yoshima s-a uitat spre el, a observat banderola de la braț.

— Ce caută aici un ofițer englez?

Era oarecum surprins pentru că informatorii îi comunicaseră că ceilalți nu prea se împăcau cu americanii.

— Am... am venit... în vizită, s-a scremut Peter Marlowe, dar n-a mai putut să continue. Mă scuzați că eu...

Abia a ajuns la fereastră ca să vomite afară.

— Ce o cu el? a întrebat Yoshima.

— Cred... cred că are friguri, domnule ofițer.

— Tu, a arătat Yoshima cu degetul la Tex. Așază-l pe scaunul acela.

— Am înțeles, domnule ofițer!

Yoshima s-a răsucit iar spre Împărat.

— De unde atîția bani dacă nu de la bursa neagră? a întrebat el mieros.

Împăratul era conștient de privirile ațintite asupra lui, conștient de tăcerea grea care se lăsase, conștient de diamantul pe care-l avea în măruntaie, conștient de chipul speriat al lui Shagata în deschiderea ușii. Și-a dres glasul înainte de a răspunde.

— Să vedeți... am economisit din soldă ca să putem juca.

Yoshima i-a plesnit o palmă peste față de l-a aruncat un pas înapoi.

— Minți!

Palma nu l-a prea durut cu adevărat, dar în același timp i-a părut ca o lovitură de moarte. „Doamne, și-a zis King, sînt un om mort. M-a lăsat norocul.”

— Domnule căpitan Yoshima, a început Brough, venind din celălalt capăt al barăcii.

Știa că n-are nici un rost să se amestece –

s-ar putea să facă mai mult rău – dar, oricum, trebuia să încerce.

— Să taci! a țipat la el Yoshima. Omul acesta minte, este evident. Yankeu puturos! s-a mai răcorit Yoshima, s-a întors cu spatele la Brough, cu ochii tot la King. Dă-mi plosca ta de apă!

Ca prin vis, King a luat plosca de pe raft, i-a înmînat-o lui Yoshima. Japonezul a scurs afară toată apa, a agitat apoi plosca, s-a zgîit în ea. A aruncat-o apoi cît colo și a trecut la Tex.

— Plosca!

Peter Marlowe iar a simțit că i se întoarce stomacul pe dos. „Ce e cu ploștile? îi țipa acum creierul. Mac și Larkin, sînt oare percheziționați acum și ei? Și ce se întîmplă dacă Yoshima îmi cere și mie plosca?” I s-a pus un nod în gît și s-a repezit iar la fereastră.

Yoshima a făcut rondul barăcii, din om în om, examinînd toate ploștile. În sfîrșit, s-a oprit și în fața lui Peter Marlowe.

— Plosca dumitale!

— Eu…, a început Peter Marlowe, dar iar l-a luat cu greață, i s-au muiat genunchii, n-a mai fost în stare să rostească o vorbă.

Yoshima s-a întors spre Shagata și i-a spus ceva răstit în japoneză.

— *Hai!*[69] a răspuns Shagata.

— Dumneata! l-a desemnat Yoshima cu degetul pe Grey. Mergeți cu omul acesta și cu gardianul și veniți aici cu plosca lui.

— Am înțeles.

— Iertați-mă, domnule ofițer, a spus repede King. Plosca lui este aici.

A băgat mîna sub pat și a scos la iveală plosca lui de rezervă, pe care o păstra acolo pentru zile negre.

Yoshima a luat plosca în mînă. Era neobișnuit de grea. Destul de grea ca să conțină un radio sau măcar o parte din el. I-a scos dopul

---

[69] Da, am înțeles, în limba japoneză.

și a răsturnat-o cu gura în jos. Din ploscă a început să curgă un fir de boabe de orez. Și a tot curs așa pînă ce plosca a rămas goală și ușoară. Nu era nici un aparat de radio înăuntru.

Yoshima a zvîrlit plosca din mînă.

— Unde este radioul? a țipat el.

— Nu există nici un..., a început Brough.

Spera din tot sufletul ca Yoshima să nu-l întrebe de ce oare englezul aflat în vizită a trebui să-și țină plosca sub patul altuia.

— Să taci!

Împreună cu gardienii, Yoshima a cercetat personal baraca pentru a se asigura că nu mai există și alte ploști. Pe urmă Yoshima le-a luat iar la mînă pe toate.

— Unde este plosca în care țineți radioul? a strigat el încă o dată. Știu că este aici. Știu că îl are unul dintre voi! Unde este?

— Aici nu există nici un radio, a repetat Brough. Dacă vreți, demontăm toată baraca, bucată cu bucată.

Yoshima își dădea seama că informațiile pe care le deținea aveau un defect. De această dală nu i se comunicase locul precis al ascunzătorii, ci doar faptul că aparatul era montat într-o ploscă sau în mai multe ploști și că în seara aceea unul dintre cei implicați se va găsi, chiar în momentul acela, în baraca americanilor. I-a cercetat din ochi pe fiecare, la rînd. Care o fi? A, sigur că ar fi putut să-i încoloneze și să-i ducă pe toți la corpul de gardă, dar asta nu rezolvă nimic, dacă nu are și radioul. Iar fără aparatul de radio...

Așa că, de data asta, dăduse greș. S-a întors spre Grey.

— Îl informezi pe comandantul lagărului că se confiscă toate ploștile. Pînă diseară să fie aduse la corpul de gardă!

— Am înțeles, domnule căpitan, a spus Grey cu ochii țintă la japonez.

Yoshima știa bine că, pînă se strîng toate ploștile și se duc la corpul de gardă, cele în care este ascuns radioul vor fi îngropate sau as-

cunse. Dar nici asta nu mai conta pentru că, oricum, noua situație va ușura cercetările; cineva va trebui să umble la ascunzătoare, iar oamenii lui vor fi cu ochii în patru. Cine ar fi crezut că un aparat de radio poate fi ascuns în interiorul unei ploști?

— Porci de yankei, a mîrîit el neputincios. Vă credeți deștepți. Vă credeți puternici. Vă credeți mari. Ei bine, luați aminte! Chiar dacă războiul mai durează încă o sută de ani, noi tot vă vom înfrînge. Chiar dacă îi bateți pe germani. Putem duce lupta mai departe și singuri. Pe noi nu ne veți bate niciodată, niciodată. Puteți ucide mulți dintre ai noștri, dar tot noi vă vom omorî mai repede. Niciodată nu ne veți cuceri! Pentru că noi avem multă răbdare și nu ne temem de moarte. Chiar dacă mai durează încă două sute de ani, pînă la urmă vă vom distruge!

Pufnind, Yoshima a ieșit din baracă. Brough s-a apropiat de King.

— Te știam om cu băgare de seamă și toc-

mai tu să te lași surprins de bestia asta de japonez și o liotă de gardieni cu tot bănetul ăsta la vedere? Intră aici oricine, așa, ca la ci acasă? Cred că trebuie să-ți faci un control la cap.

— Așa e, domnule căpitan. Îmi dau și eu seama.

— Și încă ceva. Unde este diamantul?

— Care diamant, domnule căpitan?

Brough și-a tras un scaun, s-a așezat.

— M-a convocat colonelul Smedly-Taylor și mi-a spus că dispune de informații de la căpitanul Grey cum că ai în posesie un diamant care n-ar trebui să fie la dumneata.

Asta te privește pe dumneata... și pe căpitanul de aviație Marlowe. Desigur, va trebui să fiu prezent la orice percheziție sau alte cercetări. Eu n-am nici o obiecție ca, sigur, căpitanul Grey să-și facă cercetările, atîta timp cît sînt și eu de față. Tocmai ne îndreptam încoace cînd a dat buzna Yoshima și cu gardienii lui și s-a pus să tune și să fulgere că are să perchezițio-

neze baraca asta la sînge, că unul dintre voi ar fi bănuit să tine un radio ascuns într-o ploscă. Spuneți și voi, pînă unde poate să meargă nebunia omului! Ne-au luat cu ei, pe Grey și pe mine.

Acum, după ce percheziția fusese un fiasco, mulțumea Cerului că nu s-a găsit nici un aparat închis într-o ploscă, cu toate că știa el ce știa, că Peter Marlowe și cu Împăratul sînt băgați în chestia cu radioul. Altfel de ce ar fi pretins Împăratul că o ploscă din dotarea armatei americane poate să-i aparțină unui englez?

— Bine, i-a spus Brough lui King. Acum dezbrăcarea. Vei fi perchezitionat. La fel și patul, și cufărul acela negru. Voi ceilalți, și-a rotit el privirea în jur, vă țineți gura și puteți să vă continuați jocul. Decît dacă, și-a întors el iar ochii spre King, nu vrei să predai chiar acum diamantul.

— Care diamant, domnule căpitan?

Împăratul a început să-și dea jos lucrurile de pe el. Brough s-a apropiat de Peter Marlowe.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva, Pete?

— Un strop de apă, dacă se poate.

— Tex, adu tu niște apă, a ordonat Brough, apoi către Peter Marlowe: Arăți îngrozitor, ce-i cu tine?

— Friguri cred... mi-e cam rău, a zîmbit chinuit Peter Marlowe, culcîndu-se în patul lui Tex. Bestia aia de japonez m-a băgat în sperieți.

— Și pe mine.

Grey a cercetat cu minuțiozitate toate hainele lui King, conținutul cufărașului, raftul de pe perete, săculețul cu boabe de cafea; spre marea uimire a tuturor, n-a găsit nici un diamant.

— Marlowe!

Grey stătea acum în dreptul patului. Peter Marlowe avea ochii injectați, abia dacă mai vedea ce-i în jur.

— Da?

— Vreau să-ți fac percheziție.

— Ascultă, Grey, l-a oprit Brough. Ești în dreptul tău să percheziționezi baraca, dacă sînt și eu prezent. Dar nu dispui de autoritatea necesară ca să...

— Nu face nimic, a spus Peter Marlowe. Nu mă deranjează. Eu nu că... numai să nu-și închipuie... Vrei să mă ajuți să mă ridic?

Peter Marlowe și-a scos sarongul, l-a aruncat pe pat, împreună cu teancul de bani. Grey a pipăit cu grijă toate cusăturile. Pe urmă, supărat, i-a aruncat sarongul în brațe.

— De unde ai banii ăștia?

— De la cărți, i-a răspuns liniștit Peter Marlowe, înnodîndu-și sarongul.

— Dumneata, s-a răstit Grey la King. Și cu ăștia ce e? a întrebat, ținînd în mînă celălalt teanc de bani.

— De la cărți, domnule căpitan, a răspuns nevinovat Împăratul, trăgîndu-și hainele pe el.

Brough și-a ascuns zîmbetul.

— Unde este diamantul?

— Care diamant? Domnule...

Brough s-a ridicai de pe scaun, s-a dus spre masa de joc.

— Se pare că nu-i pe-aici nici un diamant.

— Atunci de unde au apărut toți banii ăștia?

— Omul spune că-s bani cîștigați la cărți. Nu există nici o regulă care să interzică jocurile de noroc. Desigur, nu aprob nici eu asemenea îndeletniciri, a adăugat el cu un zîmbet subțire, cu ochii la King.

— Dar știi și dumneata că nu e posibil! a exclamat exasperat Grey.

— Nu este probabil, dacă asta ai în vedere, l-a întrerupt Brough.

Acum îi părea rău pentru Grey, cum stătea acolo cu ochii măriți de febră, cu buzele tremurînde și degetele chircite, îi era milă de el.

— Ai vrut să faci percheziție aici, ai făcut-o și nu e nici un diamant.

S-a oprit din vorbă, văzîndu-l pe Peter Marlowe cum pornește împleticit spre ușă. Împă-

ratul l-a prins în brațe chiar cînd era pe punctul să cadă jos.

— Lasă că te ajut eu, a spus King. Cred că-i mai bine să-l conduc pînă la baracă.

— Tu rămîi aici, l-a oprit Brough. Grey, poate îi dai dumneata o mînă de ajutor.

— În ce mă privește, poate să și crape, a rînjit Grey, a întors apoi privirea spre Împărat. Și tu la fel! Dar nu înainte de a te prinde. Și-am să te prind, să știi!

— Cînd îl prinzi, eu am să-l judec, a precizat Brough. S-a uitat scurt la King. E corect așa?

— Da, domnule căpitan.

Brough s-a întors spre Grey.

— Dar pînă atunci – și pînă cînd nu încalcă un ordin al meu – nu mai e nimic de făcut.

— Atunci ordonă-i să înceteze cu specula!

Brough și-a ținut firea.

— Facem totul ca să avem o viață liniștită..

Brough a simțit disprețul din ochii oameni-

lor și a zîmbit în sinea lui: „Mari potlogari îmi sînteți, fir-ați voi să fiți!” S-a uitat încruntat la King.

— Îți ordon să termini cu specula. Așa cum înțeleg eu, speculă înseamnă să le vinzi tovarășilor tăi alimente sau alte lucruri și să obții profituri în urma acestor tranzacții. Ți se interzice să obții cîștiguri din vînzare-cumpărare.

— Comerțul cu obiecte de contrabandă se numește tot speculă.

— Domnule căpitan Grey, nu se numește speculă să vinzi în cîștig inamicului sau chiar să furi de la el. Un pic de comerț nu face rău nimănui.

— Dar e contrar ordinului!

— Da, ordinului dat de japonezi! Eu nu recunosc ordinele emise de inamic. Iar, cel puțin pentru mine, japonezii reprezintă inamicul, a spus răspicat Brough; vroia să încheie odată discuția asta penibilă. Să se termine cu specula. Am dat ordin.

— Voi, americanii, mereu vă acoperiți unii pe alții, recunosc asta. Dar...

— Acum să n-o iei iar de la început! Îmi ajunge pentru o seară cîte am înghițit de la Yoshima. Aici nu se face speculă și nu se încalcă reguli, dacă sînt cu adevărat reguli... în măsura în care cunosc eu. Cu asta punem punct. Dacă-l prind pe vreunul furînd sau vînzînd în cîștig alimente sau medicamente, îi rup eu mîna și i-o bag pe gît. Eu sînt ofițerul american cel mai înalt în grad, ăștia sînt ostașii mei și asta este ce am de spus. Ai înțeles?

Grey s-a uitat fix la Brough, și-a făgăduit ca de-acum înainte să fie cu ochii și pe el. Oameni de nimic, ofițeri de nimic. S-a răsucit scurt și a ieșit din baracă.

— Ajută-l pe Peter să ajungă în patul lui, Tex, a spus Brough.

— S-a făcut, Don.

Tex l-a luat în brațe, i-a mai zîmbit o dată Lui Brough în timp ce ieșea pe ușă.

— Ca un copilaș, dom’ căpitan.

Brough s-a uitat lung la banii de pe masa de pocher.

— Da-a..., a mormăit ca pentru el. Nu-i frumos să joci pe bani. Ba chiar nu-i frumos deloc. Eu nu prea văd cu ochi buni jocurile de noroc, i s-a adresat el duios lui King. Dar tu?

„Atenție mărită, și-a zis Împăratul, iar și-a luat Brough aerele alea păcătoase de ofițer. Cum de-și iau doar ofițerii, mama lor, aerele astea și cum de-ți dai seama totdeauna... și poți mirosi pericolul de la douăzeci de pași distanță?”

— Vedeți, a răspuns King, oferindu-i lui Brough o țigară și dîndu-i și un foc, cred că depinde de modul în care privești lucrurile.

— Mulțumesc. Nimic nu se compară cu o țigară de fabrică, a oftat Brough, apoi s-a uitat iar drept în ochii lui King. Și tu cum privești lucrurile astea, caporale?

— Dacă sînt în cîștig, e bine. Dacă sînt în

pierdere, nu-i chiar așa de bine.

Iar în sinea lui Împăratul își zicea; „Ce dracu' o fi în mintea ta, păcătosule?”

Brough a mormăit ceva ininteligibil, uitîndu-se la grămada de bani din dreptul locului unde fusese așezat Împăratul. Dînd gînditor din cap, a răsfirat banii, pe urmă i-a luat în mînă. Pe toți. S-a uitat și la mormanele de bani din fața celorlalți jucători.

— Se pare că la școala asta toată lumea e în cîștig, a rostit el dus pe gînduri, fără a se adresa cuiva anume.

Împăratul n-a zis nimic.

— S-ar părea că-ți poți permite să faci o donație.

— Cum?!

— Ce „cum”, n-ai priceput? a ridicat tonul Brough, tot cu banii în mînă. Cam atîtica. Pentru oala comună. Ofițerii și trupa, în părți egale pe cap de om.

Împăratul a gemut. Erau acolo aproape pa-

tru sute de dolari.

— Dar ascultă, Don…

— Jocurile de noroc sînt un obicei tare păcătos. Ca și acela de a înjura, fir-ar nasul tău al dracului! Dacă joci cărți, s-ar putea să-ți pierzi banii și-atunci cu ce te-ai ales? O donație îți mîntuiește sufletul și-ți îndreaptă năzuințele spre lucruri mai de preț…

„Tîrguiește-te, nu fi prost, și-a zis Împăratul. Te învoiești să dai jumătate.”

— Vezi, aș da bucuros, dar…

— Bravo! a spus Brough și s-a întors spre Max. Și tu. Max.

— Dar, dom’ căpitan…, a dat să intervină Împăratul.

— Tu ai spus ce-ai avut de spus!

Max se chinuia acum să nu se uite la Împărat.

— Haide, Max, l-a îndemnat Brough. Ia uită-te la el. Bun băiat! El a făcut o donație, tu de ce dracului să nu poți?

Brough a luat cîte trei sferturi din fiecare morman de bani, a numărat repede cît s-a adunat. De față cu toți. Împăratul n-a mai avut altceva de făcut decît să stea și să se uite la el.

— Asta face cam zece marafeți de cap de om pe săptămînă pe timp de șase săptămîni, a anunțat vesel Brough. Joi e zi de soldă. A, da... Max! Culege tu toate ploștile și du-le la corpul de gardă. Acum!

A îndesat banii prin buzunare și a pornit spre ușă. Cînd să iasă i-a mai venit o idee. A scos banii din buzunar și a desprins o singură hîrtie de cinci dolari. Cu ochii la King, a aruncat-o în mijlocul mesei.

— Taxa de îngropăciune, a precizat el cu un zîmbet angelic. Noapte bună, copii.

Pe tot cuprinsul lagărului operațiunea de adunare a ploștilor era în plină desfășurare.

Mac, Larkin și Peter Marlowe erau în bungalov. Pe pat, lîngă Peter Marlowe, se aflau cele

trei ploști.

— Am putea să scoatem radioul și să aruncăm ploștile în closet, a propus Mac. Nenorocitele astea de ploști o să fie ceva mai greu de ascuns acum.

— Le-am putea da drumul în budă așa cum sînt, și-a dat cu părerea Larkin.

— Nu-i așa că nici tu nu crezi ce spui, colonele? a întrebat Peter Marlowe.

— Nu, camarade. Dar am spus-o și trebuie să hotărîm cu toții ce avem de făcut.

Mac a luat una dintre ploști, a cîntărit-o în mînă.

— Poate c-au să le înapoieze pe celelalte într-o zi sau două. Nu putem ascunde ce-i înăuntru mai bine decît e ascuns acum, a spus el, adăugînd apoi cu glas otrăvit: Dar cine-o fi ticălosul care știe?

S-au uitat cu toții la cele trei ploști.

— N-ar cam fi timpul să ascultăm știrile? a spus într-un tîrziu Peter Marlowe.

— Ba da, băiete, a rostit încet Mac și s-a uitat la Larkin.

— Sînt de acord.

Împăratul era încă treaz cînd a băgat Timsen capul pe fereastră.

— Camarade?

— Ce-i?

Timsen i-a arătat un teanc gros de bani.

— Avem cele zece miare pe care i le-ai plătit.

Oftînd, Împăratul a descuiat cufărul și i-a plătit lui Timsen cît îi datora.

— Mulțumesc, camarade. Aud, a rîs scurt Timsen, că ai avut o ciocnire cu Grey și cu Yoshima.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Păcat doar că Grey n-a găsit pietricica. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău… sau al lui Pete, dacă tot veni vorba. Chiar deloc, să știi. Mare primejdie, corect?

— Du-te dracului, Timsen.

Timsen a rîs cu poftă.

— Doar un fel de avertisment prietenesc, nu? A, da, exact. Primul transport de plasă de sîrmă e sub baracă, destul pentru o sută și ceva de cuști, a precizat el, desprinzînd din teanc o sută douăzeci de dolari. Am vîndut prima serie la treizeci de carboave piciorușul. Aici e partea la: jumătate din cîștig.

— Cui le-ai dat?

Timsen i-a făcut cu ochiul.

— Niște prieteni de-ai mei. Noapte bună, camarade.

Împăratul s-a întins la loc în pat, a mai verificat o dată dacă pologul stă bine prins sub saltea. Simțea cum plutește în aer pericolul. Știa că încă două zile nu va putea merge în sat, iar pînă atunci va fi iscodit și pîndit de mulți ochi. În noaptea aceea a dormit iepurește, din bucăți, iar în ziua următoare a rămas în baracă, înconjurat de oamenii lui.

După prînz a avut loc o razie neașteptată în zona bungalovurilor. De trei ori au scotocit gardienii cămăruțele înainte de a fi rechemați.

Cînd s-a lăsat noaptea Mac a bîjbîit pînă în zona latrinelor și a tras afară cele trei ploști care atîrnau de o sfoară într-una dintre gurile de foraj. Le-a spălat bine, le-a adus înapoi acasă și le-a conectat. Au ascultat știrile, el, Larkin și Peter Marlowe, le-au învățat pe dinafară. După aceea nu a mai dus ploștile înapoi în ascunzătoare pentru că, deși fusese foarte prudent, știa că a fost observat.

Cei trei au hotărît să nu mai ascundă ploștile. Își dădeau seama, fără disperare, că foarte curînd vor fi prinși.

24

Împăratul mergea cu pas grăbit prin junglă. Pe măsură ce se apropia de lagăr, pășea cu tot

mai multă grijă. A ajuns, în sfîrșit, la postul de trecere, chiar în dreptul barăcii americane. S-a culcat la pămînt și a căscat cu poftă, așteptînd momentul potrivit ca să sară dincolo de potecă, să se strecoare pe sub sîrma ghimpată, să ajungă cu bine la el în baracă. Diferența de bani îi umfla buzunarele.

De data asta se dusese singur în sat. Peter Marlowe nu era încă destul de înzdrăvenit ca să vină cu el. Se întîlnise cu Cheng San și îi dăduse diamantul. După aceea s-au ospătat bine, el s-a dus la Kasseh și ea l-a primit cu drag.

Cerul începea deja să se coloreze spre răsărit cînd Împăratul s-a furișat pe sub sîrmă și apoi în baracă. Abia după ce s-a culcat în pat a băgat de seamă că-i lipsește cufărașul negru.

— Tîmpiților, dracu' să vă ia! a urlat el atunci. Nici atîta încredere nu pot să am în voi?!

— Fir-ar să fie de treabă, s-a căinat Max. Acum cîteva ceasuri era aici. M-am uitat eu

cînd m-am dus după nevoi.

— Și acum unde mă-sa este?

Nici unul însă nu văzuse și n-auzise nimic.

— Adu-mi-i pe Samson și pe Brant, i-a poruncit Împăratul lui Max.

— Doamne ferește, s-a bîlbîit Max, nu-i nițel cam devreme să...

— Am zis să-i aduci aici!

După o jumătate de oră a sosit colonelul Samson, ud tot de frică.

— Ce s-a întîmplat? Știi doar că nu trebuie să fiu văzut pe aici.

— Nu știu ce nemernic mi-a furat cufărul. Puteți să mă ajutați să aflu cine mi-a făcut-o.

— Dar cum pot eu să...

— Nu mă interesează cum, i-a retezat vorba Împăratul. Doar ceva mai multă atenție la ce vorbesc ofițerii între ei. Nu mai primiți un sfanț pînă nu știu cine m-a prădat.

— Dar, caporale, eu n-am nici un amestec...

— De îndată ce primesc informația, se reia și indemnizația săptămînală. Acum valea!

Cîteva minute mai tîrziu s-a arătat și maiorul Brant care a fost tratat în același fel. De îndată ce a plecat, Împăratul și-a făcut ceva de mîncare, în timp ce majoritatea celor din baracă băteau lagărul în lung și-n lat ca să afle ceva despre făptaș. Tocmai terminase de mîncat cînd a apărut Peter Marlowe. King i-a povestit despre furtul cufărului negru.

— Mare ghinion, l-a compătimit Peter Marlowe.

King a dat din cap a jale, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Dar nu importă. Am primit restul de lovele de la Cheng San, așa că acum avem o grămadă. Mi-am zis doar c-ar cam fi timpul să pun nițeluș piciorul în prag. Băieții mei și-au cam pierdut vigilența... și e și-o chestiune de principiu. Ia aici, asta-i partea ta din vînzarea diamantului, a adăugat el, întinzîndu-i un tenculeț mai subțire de bani.

Peter Marlowe ar fi avut mare nevoie de ei. Dar a clătinat din cap.

— Păstrează-i tu. Îți datorez mult mai mult decît ți-aș putea plăti vreodată. Și mai sînt și banii pe care i-ai dat pe medicamente.

— Bine, Peter. Dar sîntem tot tovarăși la parte.

— E-n regulă, a zîmbit Peter Marlowe.

În momentul acela s-a deschis chepengul și s-a ivit Kurt, venind din subterană.

— Pînă acum șaptezeci, a raportat el.

— Cum? n-a priceput Împăratul.

— E ziua de fătare.

— Fir-ar să fie… Uitasem.

— Bine că n-am uitat eu, nu? Peste cîteva zile mai tai vreo zece. N-are rost să mai stricăm mîncarea pe masculi. Vreo cinci sau șase sînt de-acum destul de mărișori.

Împăratului i-a venit cu greață, dar s-a abținut.

— Bine. Am să-i spun lui Timsen.

După ce a plecat Kurt, Peter Marlowe s-a hotărît, în sfîrșit să-i spună pentru ce venise.

— Cred că n-am să mai trec pe-aici cîteva zile.

— Ce spui?

— E mai bine așa. Nu mai avem cum să ascundem radioul. Ne-am hotărît, toți trei, să rămînem mai mult în bungalov.

— Vrei să-ți bagi singur capul în ștreang? Dacă aveți impresia că au pus ochii pe voi, aruncați dracului porcăria aia. Pe urmă, dacă vă ia la întrebări, negați totul.

— Ne-am gîndit și la asta, dar n-a mai rămas în tot lagărul decît aparatul nostru, așa că vrem să-l menținem în funcțiune cît se poate de mult. Dacă avem și puțin noroc, s-ar putea să nu ne prindă.

— Important e să ai grijă de persoana numărul unu, prietene.

— Da, știu, i-a zîmbit Peter Marlowe. Tocmai

de aceea n-am să mai vin pe-aici o vreme. Nu vreau să te trag după mine în cine știe ce pacoste.

— Ce-ai de gînd să faci dacă-l vezi pe Yoshima venind spre voi?

— Încerc să fug.

— Unde să fugi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mai bine așa decît să mă ia ca din oală.

Dino, care era de strajă în ziua aceea, a băgat capul pe ușă.

— Mă scuzați, dar îl văd pe Timsen venind încoace.

— Okay, a făcut Împăratul. Am să mă văd cu el, a mormăit el, întorcîndu-se iar spre Peter Marlowe. E capul tău în joc, Peter. Sfatul meu e să vă scăpați de radio.

— Nu putem, chiar dacă am vrea.

King și-a dat seama că nu mai era nimic de făcut.

— Salut, camarade, a spus Timsen, intrînd în baracă, crispat de supărare. Am auzit că ai avut un ceva ghinion, corect?

— Am nevoie de altă haită de cîini de pază, asta-i sigur.

— Amîndoi avem nevoie, a izbucnit furios Timsen. Hoții ăia au aruncat cufărul tău sub baraca mea. Auzi, la mine sub baracă!

— Cum?

— Chiar așa. E acolo, sub baraca mea, curățat lună. Niște ticăloși, ăsta-i adevărul. Nici un australian n-ar fi făcut asta: să-l fure și pe urmă să-l lase sub baraca mea. În nici un caz. Trebuie să fie un englez sau un yankeu.

— Ca de pildă?

— Nu știu. Tot ce știu e că n-au făcut-o oamenii mei. Mă jur pe ce vrei tu.

— Te cred. Dar poți să dai de veste că ofer o recompensă de o mie de dolari celui care-mi indică hoțul, dar cu dovezi.

Împăratul a băgat mîna sub pernă și, cu o

încetineală voită, a scos la iveală mormanul de bani pe care-l primise de la Cheng San la încheierea tranzacției. A tras din teanc trei sute de dolari și i-a întins lui Timsen care rămăsese cu ochii holbați la grămada de bani.

— Am nevoie de niște zahăr, cafea și ulei... poate și vreo două nuci de cocos. Poți să te ocupi tu?

Timsen a luat banii, dar tot nu putea să-și rupă privirea de la grămadă.

— Ai încheiat afacerea, corect? Pe cinstea mea, n-am crezut c-ai să reușești. Dar totuși ai scos-o la capăt, nu?

— Sigur, a spus nepăsător Împăratul. Am aici destui ca să mă țină o lună sau două.

— Ba un an întreg, camarade, a spus excedat Timsen; a pornit încet spre ușă, după cîțiva pași a întors capul, rîzînd: Un miar, ai? Asta poate da ceva rezultate, corect?

— Corect. E numai o chestiune de timp.

În mai puțin de un ceas vestea despre re-

compensă s-a răspîndit în tot lagărul. Ochii multora au căpătat o lucire iscoditoare. Urechile pîndeau orice șoaptă adusă de vînt. Oamenii cercetau amintirea celor mai mici gesturi. Într-adevăr, nu mai era decît o problemă de timp pînă va veni cineva să-și încaseze mia.

În seara aceea, plimbîndu-se prin lagăr, Împăratul a simțit ca niciodată ura și invidia din privirile ce-l urmăreau. Asta îi dădea un simțămînt de bine, chiar mai mult decît bine, pentru că își dădea seama că toți știu că el are un morman mare de bani în vreme ce ei nu au nimic, că dintre toți numai el e în stare să dea o asemenea lovitură.

L-au căutat și Samson, și Brant, și mulți alții și, cu toate că-i era lehamite de lingușelile lor, faptul i-a făcut o imensă plăcere pentru că, pentru prima oară, o făceau în public. Cînd a trecut prin dreptul colibei poliției militare, pînă și Grey, care stătea în ușă, i-a răspuns corect la salut și nu l-a mai chemat înăuntru să-i facă percheziție, Împăratul a zîmbit în sinea lui la

gîndul că Grey, chiar și el, visează la grămada lui de bani și la recompensă.

Acum nimic nu-l mai putea atinge pe Împărat. Teancul de bani însemna siguranță, viață, putere. Și toți erau numai ai lui.

25

De data aceasta Yoshima a acționat în mare taină, dar fulgerător. Nu a intrat în lagăr, ca de obicei, pe drum, ci a trecut, împreună cu mai mulți gardieni, prin rețeaua de sîrmă ghimpată, iar cînd Peter Marlowe a zărit primul gardian, bungalovul era deja înconjurat și nu mai era rost să scape cu fuga. Mac era încă sub polog, cu casca la ureche, cînd Yoshima a dat buzna în bungalov.

Peter Marlowe, Larkin și Mac au fost înghesuiți într-un colț. Yoshima a dus casca la ureche, a ascultat cîteva clipe. Aparatul mai era conectat, așa că a auzit o parte din sumarul

știrilor de la sfîrșitul emisiunii.

— Foarte ingenios, a spus el, lăsînd casca din mînă. Numele dumneavoastră, vă rog?

— Eu sînt colonelul Larkin, dînsul este maiorul McCall, iar dînsul căpitanul de aviație Marlowe.

— Doriți o țigară? le-a zîmbit Yoshima.

Au luat fiecare cîte o țigară, Yoshima le-a oferit foc, a aprins și el o țigară. Au fumat cu toții în tăcere.

— Deconectați radioul și veniți cu mine, a spus după un timp Yoshima.

Cînd s-a aplecat asupra aparatului, lui Mac îi tremurau mîinile. A tresărit și a întors capul în momentul în care s-a ivit pe neașteptate în ușă un alt ofițer japonez. Acesta s-a dus drept la Yoshima, i-a șoptit ceva la ureche. Cîteva clipe Yoshima l-a privit mut, cu ochii măriți, apoi i-a dat un ordin scurt unui gardian care s-a postat imediat în ușă și a plecat în grabă împreună cu ofițerul și ceilalți gardieni.

— Ce s-o fi întîmplat? s-a întrebat Larkin, cu ochii la gardian, care stătea cu arma îndreptată spre ei.

Mac rămăsese lîngă pat, cu radioul în mînă; i se muiaseră genunchii, respira greu. Cînd, în sfîrșit, a putut vorbi, a spus cu glas răgușit:

— Cred că știu eu. E vorba de știri. N-am mai avut timp să vă spun. Avem… avem un nou tip de bombă. Bomba atomică. Ieri, la ora opt și cincisprezece minute dimineața, o singură bombă a fost aruncată asupra orașului Hiroshima. Întreg orașul a dispărut. S-a anunțat că victimele se numără cu sutele de mii… bărbați, femei și copii!

— Dumnezeule!

Larkin s-a așezat brusc pe pat. Gardianul nervos a ridicat carabina, cu degetul pe trăgaci.

— Nu trage, s-a așezat doar! i-a strigat repede Mac în malaieză.

— Stați jos toți! a răcnit gardianul tot în malaieză, apoi, după ce ei s-au supus, i-a înjurat

și a mai zis: Niște proști, asta sînteți! Fiți mai cu grijă cum vă mișcați, pentru că eu am ordin să nu vă las să scăpați de-aici. Stați la locurile voastre. Și acolo să rămîneți! Altfel trag fără somație.

S-au așezat toți trei pe cele două paturi și n-au mai vorbit. După un timp au ațipit, s-au cufundat într-un somn neliniștit în lumina aspră a becului electric, mai plesnind în vis cîte un țînțar pînă cînd venirea zorilor a alungat și țînțarii.

La răsăritul soarelui gardianului i-a venit schimbul. Cei trei prieteni au rămas tot acolo. Pe poteca din fața bungalovului mai trecea, din cînd în cînd, cîte un prizonier, dar fiecare se uita în altă parte pînă trecea de „celula condamnaților”.

Cerul era ușor înnorat, căldura înăbușitoare. Timpul se scurgea încet, mai încet decît în oricare altă zi.

Pe la mijlocul după-amiezii, l-au văzut pe Grey că se apropie de gardian, îl salută. Avea

în mîini două gamele.

— Pot să le dau asta? *Makan?*

A ridicat capacele de pe gamele ca să-i arate gardianului că nu e altceva decît mîncare.

Gardianul a ridicat din umeri și i-a făcut semn să treacă.

Grey a traversat terasa și a pus gamelele în pragul ușii. Avea ochii roșii, privirea piezișă.

— Îmi pare rău dacă e cam rece, a spus el îmbufnat.

— Ai venit să te bucuri, Grey, bătrîne? l-a întrebat Peter Marlowe cu un zîmbet lipsit de veselie.

— N-am nici o satisfacție cînd știu că ei sînt cei care au să te închidă. Am vrut să te prind încălcînd legea, nu să te văd prins riscîndu-ți viața pentru binele nostru, al tuturor. Norocul tău c-ai să pleci dintre noi încununat de glorie.

— Peter, i-a șoptit Mac. Distrage-i atenția gardianului!

Peter Marlowe s-a ridicat și a pornit repede

spre ușă.

L-a salutat pe gardian și a cerut permisiunea să meargă la privată. Gardianul i-a arătat un petic de pămînt, chiar lîngă peretele bungalovului. Peter Marlowe n-a avut încotro; îi era nesuferit să-și facă nevoile în văzul tuturor, dar totuși era mai bine așa decît dacă nu i-ar fi lăsat deloc să iasă din micuța încăpere. În timp ce gardianul era cu ochii la Peter Marlowe, Mac i-a comunicat în șoaptă știrile lui Grey. Acesta a pălit, s-a ridicat de jos, i-a făcut semn din cap lui Peter Marlowe, l-a salutat încă o dată pe gardian. Gardianul i-a arătat lui Grey roiul de muște care începea să se adune lîngă zid și i-a poruncit să vină cu o lopată ca să curețe locul.

Grey i-a transmis știrile lui Smedly-Taylor, care le-a șoptit și la alții; curînd tot lagărul de la Changi era la curent, cu mult înainte ca Grey să vină înapoi cu lopata și o căldare pe care a lăsat-o în același loc.

Cea dintîi dintre marile frici a cuprins lagă-

rul. Frica de represalii.

La apusul soarelui iar s-a schimbat paza. Acum era de gardă Shagata. Peter Marlowe a încercat să-i vorbească, dar Shagata i-a făcut semn cu baioneta să se întoarcă în cămăruță.

— Nu pot să vorbesc cu dumneata. Ai fost prins cu un radio, iar acest lucru e interzis. Am să te împușc chiar și pe dumneata dacă vreunul dintre voi încearcă să scape. N-aș vrea să trag în dumneata.

Și cu aceasta s-a întors la locul lui din fața ușii.

— Zău dacă mai am răbdare, a spus Larkin. Să termine odată cu noi și gata.

Mac i s-a adresat lui Shagata, arătînd cu mîna spre pat.

— Domnule, v-aș cere o favoare. Permiteți să mă întind aici? Am dormit cam puțin azi noapte.

— Sigur că da, Odihnește-te cît se mai poate,

om bătrîn.

— Îți mulțumesc. Pace ție.

— Și ție pace.

Mac s-a culcat în patul lui, a pus capul pe pernă.

— E încă legat la rețea, a comunicat el, străduindu-se să-și stăpînească tremurul vocii. Ceva muzică clasică, un recital. Se aude foarte clar.

Larkin a văzut casca lîngă tîmpla lui Mac și deodată, inexplicabil, l-a pufnit rîsul. În clipa următoare rîdeau toți trei în hohote, Shagata a ridicat arma spre ei.

— Încetați! a strigat, înspăimîntat de rîsul lor.

— Ne cerem iertare, l-a îmbunat Peter Marlowe. Ciudat lucru, dar noi, care ne aflăm atît de aproape de veșnicie, putem rîde și din te miri ce.

— Cu adevărat te afli aproape de moarte și mare prost ai fost să fii prins călcînd legea.

Nădăjduiesc să am și eu curajul de a rîde atunci cînd are să-mi sune ceasul. Poftim! a aruncat el în încăpere un pachet de țigări. Îmi pare rău că ai fost prins.

— Mie îmi pare și mai rău, a spus Peter Marlowe.

În timp ce împărțea țigările s-a uitat spre Mac.

— Ce se cîntă?

— Bach, băiatule, i-a spus Mac, ținîndu-se să nu izbucnească iar într-un rîs isteric. Gata, fără gălăgie, și-a mutat el capul mai aproape de cască. Tăceți naibii, nu vă mai hliziți. Vreau să savurez muzica.

— Poate facem cu rîndul, a propus Larkin. Cu toate că, după părerea mea, cei cărora le place Bach sînt niște ipohondri.

Trăgînd din țigară, Peter Marlowe i-a zîmbit amabil lui Shagata.

— Mulțumim frumos pentru țigări.

Roiau muștele în jurul căldării cu capac de

lemn. În după-amiaza aceea ploaia a venit ceva mai devreme, a mai limpezit aerul greu: pe urmă s-a ivit iar soarele și a zvîntat noroiul din Changi.

King a străbătut zona bungalovurilor, conștient de privirile curioase care-l însoțeau. S-a oprit prevăzător în dreptul colibei condamnaților.

— *Tabe*. Shagata-san. Ziua *ichi-bon* astăzi este, nu? Pot vorbi cu prietenul meu *ichi-bon?*

Shagata a rămas cu ochii, la el; se vedea că n-a priceput nimic.

— Te roagă să-i dai permisiunea să vorbească cu mine, a tradus Peter Marlowe.

Shagata a stat pe gînduri cîteva clipe, pe urmă a făcut semn din cap că da.

— Pentru că am făcut ceva bani din vînzarea cunoscută am să te las să stai de vorbă, a zis el. Apoi s-a întors spre Peter Marlowe: Dacă îmi dați cuvîntul că nu încercați să scăpați.

— Ai cuvîntul nostru.

— Să terminați repede. Stau eu de pază.

Fără să-i piardă din ochi, Shagata s-a mutat mai încolo ca să poată supraveghea mai bine drumul.

— Se zvonește că aduc mereu noi gardieni la corpul de gardă, a început King cu glasul întretăiat de emoție. Al naibii să fiu dac-am să dorm la noapte. Ticăloșii ăștia sînt în stare să ne facă de petrecanie chiar în timpul nopții.

Avea buzele arse; toată ziua stătuse cu ochii la junglă, sperînd să surprindă un semnal din partea luptătorilor de gherilă ca să poată lua o hotărîre în privința evadării. Dar n-a venit nici un semn.

— Ascultați..., a coborît el vocea ca să le explice planul de acțiune. Cînd încep ăștia să tragă, atacați gardianul și ieșiți din lagăr prin dreptul barăcii noastre. Am să încerc o manevră ca să vă acopăr pe voi trei, dar să nu sperați la mare lucru.

Apoi s-a sculat, l-a salutat pe Shagata și a

plecat. Odată ajuns în baraca americanilor, a convocat un consiliu de război. Le-a comunicat planul, dar nu le-a spus că pot scăpa numai zece oameni. Au discutat cu toții planul și au hotărît să mai aștepte.

— Mai mult nu putem face acum, a spus Brough, făcîndu-se ecoul temerilor care îi munceau pe toți. Dacă încercăm ceva acum, ne împușcă și gata, cît ai clipi.

În noaptea aceea au dormit numai cei ce erau foarte bolnavi. Sau cei, doar cîțiva, care și-au putut găsi liniștea încredințîndu-se voinței lui Dumnezeu ori destinului. Dave Daven a putut să doarmă.

— Azi după-amiază l-au adus înapoi pe Dave de la Utram Road, le șoptise Grey cînd le-a adus masa de seară.

— Cum arată? a întrebat atunci Peter Marlowe.

— Nu mai cîntărește decît treizeci și ceva de kilograme.

Daven a dormit în noaptea aceea și în ziua de groază care a urmat și a murit fără să-și revină din comă chiar în timp ce Mac asculta vocea crainicului: „O a doua bombă atomică a distrus orașul Nagasaki. Președintele Truman a adresat Japoniei un ultimatum final: capitulare necondiționată sau distrugere totală.”

În ziua următoare echipele desemnate au ieșit la lucru și, de necrezut, s-au și întors. Rațiile de alimente au continuat să vină în lagăr, Samson cîntărea porțiile în public și le ducea diferența stabilită celor care îl puseseră stăpîn peste manutanță. În depozit mai erau rații pentru două zile, bucătăriile lucrau ca de obicei, muștele se adunau în roiuri, într-un cuvînt totul era neschimbat.

Ploșnițele și țînțarii îi înțepau pe oameni, femelele de șobolan își alăptau puii. Au mai murit cîțiva prizonieri. Salonul șase a mai primit trei pacienți.

Încă o zi și încă o noapte și încă o zi. Și

atunci Mac a auzit cuvintele sfințite: „Vă vorbește Calcutta. Postul de radio Tokyo a anunțat acum cîteva minute că guvernul Japoniei a acceptat capitularea necondiționată. După trei ani, după două sute cincizeci de zile de cînd japonezii au atacat baza de la Pearl Harbour, războiul a luat sfîrșit. Trăiască regele!”

Curînd a aflat întregul Changi. Iar cuvintele acelea s-au încrustat în pămîntul, cerul, zidurile și celulele din Changi.

Și totuși, timp de încă două zile și două nopți, nu s-a schimbat nimic. În a treia zi comandantul lagărului s-a îndreptat spre zona bungalovurilor însoțit de Awata, sergentul japonez.

Peter Marlowe, Mac și Larkin i-au văzut și au murit de o mie de ori la fiecare pas făcut de cei doi. Atunci au știut că soarta le este pecetluită.

26

— Păcat, a spus Mac.

— Da, l-a îngînat Larkin.

Peter Marlowe n-a spus nimic, a rămas înghețat, cu ochii la Awata.

Chipul comandantului era adînc brăzdat de oboseală, dar își ținea umerii drepți și pășea hotărît. Era îngrijit îmbrăcat, ca de obicei, cu mîneca stîngă a cămășii prinsă sub centiron. Avea galenți de lemn în picioare, iar cascheta de pe cap era mai mult cenușie decît verde din cauza umezelii tropicale. A urcat treptele care dădeau spre terasă, a zăbovit o clipă la ușă.

— Bună dimineața, le-a spus el cu glas răgușit în momentul în care cei trei s-au ridicat în picioare.

Awata i-a ordonat ceva gardianului, pe limba lui. Gardianul s-a înclinat scurt și a trecut în spatele lui Awata. Altă comandă. Cei doi japonezi și-au luat armele în bandulieră și au por-

nit spre poartă.

— S-a terminat, a gîfîit comandantul. Luați aparatul și veniți cu mine.

Cu mintea amorțită, au executat ordinul, l-au urmat afară, în soare. Soarele și aerul erau acum ceva nou pentru ei, chiar plăcut. Au mers așa, în urma comandantului lagărului, însoțiți de miile de priviri curioase din Changi.

Cei șase colonei cu funcții superioare așteptau în biroul comandantului. Brough era și el acolo. S-au ridicat cu toții să-l salute.

— De voie, vă rog, a spus comandantul, răspunzînd la salut, apoi s-a adresat celor trei: Luați loc. Vă sîntem cu toții îndatorați.

Într-un tîrziu, Larkin s-a hotărît să întrebe:

— S-a terminat totul, cu adevărat?

— Da. Am stat chiar acum de vorbă cu generalul, a anunțat comandantul. Și-a plimbat privirea pe chipurile amuțite ale celor de față, adunîndu-și gîndurile. Cel puțin cred că s-a terminat. Yoshima era și el la general. I-am

spus... am spus: „Războiul s-a sfîrșit". Cînd i-a tradus Yoshima, generalul a rămas cu ochii la mine, atît. Am așteptat un timp și, pentru că nu spunea nimic, am mai zis o dată: „Războiul a luat sfîrșit. Vă cer să depuneți armele... să vă predați!" Nu știam ce să mai spun altceva, a zîmbit obosit comandantul, trecîndu-și mîna peste chelie. Multă vreme generalul a rămas așa, uitîndu-se la mine. Yoshima nu zicea nimic, tăcea și el. Pe urmă generalul a început să vorbească și Yoshima mi-a tradus: „Da, Războiul a luat sfîrșit. Vă veți întoarce în lagăr, la postul dumneavoastră. Le-am ordonat gardienilor să se întoarcă acum cu spatele la lagăr și să vă apere împotriva oricui ar încerca să pătrundă în lagăr pentru a vă face vreun rău. Acum sînt gardienii dumneavoastră, puși să vă apere pînă cînd primesc noi dispoziții. Dumneavoastră purtați în continuare răspunderea pentru asigurarea disciplinei în interiorul lagărului." N-am știut ce să spun, așa că i-am cerut să dubleze rațiile și să ne trimită medicamente. El mi-a răspuns în felul următor: „Mîine

veți primi rații duble. Veți primi și unele medicamente. Din păcate, nu avem nici noi prea multe. Dar sînteți răspunzător pentru disciplină. Gardienii mei vă vor apăra de cei care vor să vă lichideze.” Atunci l-am întrebat: „Cine sînt aceștia?” Generalul a dat din umeri și a spus doar atît: „Dușmanii dumneavoastră. Întrevederea a luat sfîrșit.”

— La naiba! a mormăit Brough. Poate că asta și urmăresc... să ieșim din lagăr ca să aibă un pretext să tragă în noi.

— Nu putem permite părăsirea lagărului, a spus temător Smedly-Taylor. Pierdem controlul, ajungem la răzmeriță. Dar totuși trebuie să facem ceva. Poate că ar trebui să le cerem să ne predea nouă armele...

Comandantul lagărului a ridicat mîna.

— Cred că tot ce putem face este să așteptăm. Am inf... cred că trebuie să sosească cineva. Pînă atunci, consider că cel mai bine este să menținem ordinea existentă. A, da, încă ceva. Ni se permite să lăsăm oamenii să se scal-

de în mare, pe grupuri. Cîte cinci oameni din fiecare baracă. Prin rotație. O, Doamne, a roșit el recules, de parcă s-ar fi rugat. Sper să n-o ia nimeni razna de bucurie. Nu avem nicio garanție că japonezii de aici vor accepta ordinul de capitulare. Ar putea chiar să lupte mai departe Tot ce putem acum e să sperăm să iasă bine și să ne pregătim de ce-i mai rău.

A tăcut un timp, apoi s-a uitat la Larkin.

— Cred că aparatul de radio trebuie să rămînă aici, a spus el, făcîndu-i semn lui Smedly-Taylor: Aveți grijă să asigurați paza permanentă.

— Am înțeles!

— Desigur, i s-a adresat comandantul lui Larkin, incluzîndu-i însă și pe Peter Marlowe și pe Mac, tot dumneavoastră asigurați funcționarea aparatului.

— Dacă nu vă supărați, domnule comandant, a intervenit Mac. Poate să se ocupe altcineva de treaba asta. Îl repar eu dacă apare

vreo defecțiune, dar, vedeți, îmi închipui că veți dori să funcționeze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Numai noi nu sîntem în măsură să facem asta... și oricum... dacă o să spun ce gîndesc, acum, cînd e la vedere, să mai aibă și alții prilejul să asculte.

— Vă îngrijiți de treaba asta, domnule colonel!

— Am înțeles, domnule comandant.

— Acum chiar că e timpul să discutăm despre partea operativă.

În fața biroului comandantului se adunase de-acum un grup de curioși, printre care și Max, nerăbdători să afle ce se mai știe, ce se discută, ce s-a întîmplat și de ce a plecat gardianul japonez care-i păzea pe cei cu radioul.

Cînd n-a mai putut îndura tensiunea. Max a alergat înapoi la baraca americanilor.

— Hei, ascultați, băieți! a apucat el să strige.

— Vin japonezii?

Împăratul era gata să sară pe fereastră și să

se repeadă la gardul de sîrmă ghimpată.

— Nu! Mamă, Doamne..., a gîfîit Max; nici nu putea să vorbească.

— Spune, ce dracu' se întîmplă acolo? a urlat la el Împăratul.

— I-au luat de acolo pe gardienii care stăteau pe capul lui Pete! a reușit Max să-și recapete răsuflarea. Pe urmă comandantul lagărului i-a luat pe Pete, pe Larkin și pe scoțian – împreună cu radioul! – la el în birou. Acum sînt toți acolo, mare consiliu mare. Toți ștabii, coloneii... pînă și Brough e acolo!

— Ești sigur? a întrebat Împăratul.

— Îți spun ce-am văzut cu ochii mei, dar nici mie nu-mi vine să cred.

În tăcerea grea care s-a lăsat, Împăratul și-a scos o țigară din buzunar, iar Tex a rostit ceea ce, de fapt, pricepu seră cu toții.

— Atunci s-a terminat. S-a sfîrșit cu adevărat. Ce altceva poate să însemne... dacă au luat de-acolo gardianul care păzea radioul! a ex-

clamat Tex, rotindu-și privirea în jur. Voi ce ziceți?

Max s-a așezat greoi pe patul lui, și-a șters sudoarea de pe față.

— Cam așa zic și eu. Dacă și-au luat gardianul, înseamnă că se dau bătuți și-aici… nu mai luptă. Nu-i așa? s-a uitat el întrebător la Tex.

Dar Tex era rătăcit de propria lui uimire.

— Ba s-a terminat, a spus el după o vreme, impasibil.

Domolit, Împăratul a mai pufăit o dată din țigară.

— Eu nu cred pînă nu văd.

Și deodată, în tăcerea aceea ciudată, i s-a făcut frică.

Cu gesturi automate, Dino dădea să prindă muște. Byron Jones III a mutat nebunul la întîmplare. Miller l-a luat, lăsîndu-și regina descoperită. Max ședea cu capul în piept. Tex se scărpina.

— Ei bine, eu nu simt nici o diferență, a de-

clarat Dino, ridicîndu-se în picioare. Mă duc pîn-afară, treabă mică.

— Nici nu știu dacă-mi vine să rîd sau să plîng, a spus Max. Tot ce știu e că mă ia cu greață.

— Nu se leagă, a zis Tex cu voce tare; vorbea în gînd, nici nu și-a dat seama că a spus ceva. Cu nimic nu se leagă.

— Hei, Max, a spus Împăratul. Nu vrei să pui de-o cafea?

Mișcîndu-se ca un automat, Max a ieșit să umple ibricul cu apă. S-a întors, a băgat reșoul în priză, a pus ibricul la încălzit. A luat-o înapoi spre patul lui, s-a oprit brusc, s-a răsucit, în loc și a rămas cu ochii la Împărat.

— Ce-i cu tine, Max? l-a întrebat îngrijorat King.

Dar Max nu-și lua privirea de la el, mișca doar din buze, fără să scoată vreun sunet.

— Ce dracu' te holbezi așa?

Pe neașteptate, Max a pus mîna pe ibric și

l-a azvîrlit pe fereastră.

— Ce dracu', ai sărit de pe fix? a explodat King. M-ai umplut tot cu apă!

— Atîta pagubă! i-a strigat Max, cu ochii ieșiți din orbite.

— Vezi să nu-ți dau eu o mama de bătaie! Ai căpiat?

— S-a terminat cu războiul! N-ai decît să-ți faci singur cafeluța! a țipat Max, făcînd spume în colțul gurii.

King a sărit în picioare, amenințător, cu chipul boțit de furie.

— Șterge-o de-aici că te pocesc!

— Încearcă tu, doar încearcă, dar să nu uiți că sînt plutonier! Te dau la curtea marțială!

Max a izbucnit într-un rîs isteric, pe urmă rîsul s-a transformat brusc în plîns, un plîns disperat, cu sughițuri. Max a fugit din baracă, lăsînd în urma lui o tăcere grea, încordată.

— Ăsta s-a sonat de tot, a mormăit King. Adu tu niște apă, dacă vrei, Tex, a spus el în-

cet, întorcîndu-se în colțul lui.

Tex stătea în ușă, se uita după Max. A întors încet capul, chinuit de nehotărîre.

— Am treabă.

Lui King i s-a pus un nod în gît. Și-a depășit cu greu senzația de greață, dar chipul i-a rămas calm, imobil.

— Da-a..., a rostit el cu un zîmbet sumbru. Se și vede.

Simțea acum adîncurile liniștii din jur. Și-a scos portofelul, a ales o hîrtie, a pus-o pe masă.

— Ai aici zece dolari. Lasă-ți treburile și adu niște apă.

Stăpînindu-și tremurul interior, a rămas cu ochii la Tex. Dar Tex nu i-a răspuns, a dat doar nervos din umeri și s-a uitat în altă parte.

— Tot o să vreți să mîncați... pînă nu se sfîrșește cu adevărat povestea asta, a spus disprețuitor King, rotindu-și privirea prin baracă. Vrea careva din voi niște cafea?

— Mie parcă mi-ar prii o cafeluță, s-a ridicat de la locul lui Dino, fără să-i pese de privirile celorlalți.

A adus de afară ibricul, l-a umplut cu apă, l-a pus pe reșou.

King i-a arătat hîrtia de zece dolari de pe masă. Dino s-a uitat lung la ea.

— Nu, mulțumesc, a spus el cu glas hîrîit, clătinînd din cap. Doar o gură de cafea.

S-a întors cu pas șovăit la patul lui, în celălalt capăt al barăcii.

Toți ceilalți își fereau acum ochii de privirea disprețuitoare a lui King.

— Sper… pentru binele vostru sper, nenorociților, că războiul s-a sfîrșit cu adevărat, a spus răspicat King.

Cum a ieșit din biroul comandantului de lagăr, Peter Marlowe a pornit în grabă spre baraca americanilor. Răspundea automat la salutul celor pe care-i cunoștea, simțea cum îl urmă-

resc din toate părțile priviri curioase, neîncrezătoare. „Da, și-a zis, nici mie nu prea-mi vine să cred. Să ajung acasă, să pot zbura din nou, să-l revăd pe tata, să beau un pahar cu el, să rîd cu el! Și toți, toată familia... ce ciudat are să ne pară. Trăiesc. Sînt în viață! Am scăpat!”

— Salut, băieți! a strigat el zîmbitor, intrînd în baracă.

— Salut, Peter, a sărit primul Tex să-i strîngă mîna cu căldură. Nici nu știi ce ne-am bucurat cînd am aflat că au luat gardianul de acolo, prietene!

— Pot să-ți spun că nici nouă nu ne-a părut prea rău după el, a rîs Peter Marlowe.

Înconjurat de chipuri prietenoase, zîmbitoare, Peter Marlowe și-a dat seama abia acum cît de tare i-au lipsit în aceste ultime zile.

— Dar șefii noștri ce zic? a întrebat Dino.

După ce Peter Marlowe le-a povestit totul, o umbră de îngrijorare s-a așternut pe fețele tuturor. Numai Tex a rămas vesel.

— La naiba, nu cred că trebuie să ne pregătim de ce-i mai rău. S-a terminat! a declarat el cu încredere în glas.

— Asta-i sigur, că s-a terminat, a spus morocănos Max, pășind pragul barăcii.

— Hello, Max! Eu…, n-a mai continuat Peter Marlowe, șocat de licărul crunt din ochii lui Max.

— Ai pățit ceva? l-a întrebat el îngrijorat.

— Ba n-am nimic! s-a răstit la el Max, l-a dat la o parte și s-a lăsat în patul lui. Și ce dracu' vă holbați la mine? N-are voie omul să-și iasă din fire ca voi să vă și holbați ca niște bufnițe?

— Ia-o mai moale, l-a sfătuit Tex.

Obrazul lui Max căpătase o tentă cenușie, buzele îi tremurau spasmodic.

— Slavă Domnului că scap curînd din porcăria asta. Păcat că scăpați și voi, blestemaților!

— Taci din gură, Max!

— Duceți-vă dracului!

Max și-a șters scuipatul scurs pe bărbie. A scos din buzunar un teanc de hîrtii de cîte zece dolari, le-a rupt bucățele, cu înverșunare, le-a aruncat în sus ca pe niște confeti.

— Ce naiba te-a apucat, Max? a sărit la el Tex.

— Nu vezi? Tîmpitule, banii ăștia nu mai sînt buni de nimic!

— Ce spui?

— Acuși vin de la prăvălie. Da-a... Am vrut să-mi iau o nucă de cocos. Dar nenorocitul ăla de chinez n-a vrut să-mi primească banii. A zis că nu-s buni. I-a vîndut tot stocul chiar azi comandantului. Pe o simplă hîrtie. Mi-a arătat-o: „Guvernul britanic se angajează să plătească *n* dolari veritabili emiși pentru zona Strîmtorii!” Acum puteți să vă ștergeți undeva cu tot bănetul ăsta scos de japonezi... Numai de asta mai e bun!

— Mamă-ă..., a făcut Tex. Asta pune capac la toate. Dacă nici chinezul nu mai ia marafeți

din ăștia, înseamnă că, într-adevăr, s-a lămurit treaba. Ce zici, Peter?

Peter Marlowe se bucura să se afle din nou printre prieteni. Nici măcar privirea dușmănoasă a lui Max nu-i putea strica bucuria.

— Da, acum e limpede. N-am vorbe să vă spun cît m-ați ajutat, băieți. De-ați ști ce înseamnă o glumă, o vorbă bună...

— Ei, lasă, l-a împins în glumă Dino. Tu ești de-ai noștri. Nu ești chiar atît de rău pentru un păcătos de englezoi!

— Cînd scapi de-aici, să faci bine să te prezinți la noi, în State. S-ar putea chiar să te primim în rîndul americanilor! l-a bătut pe spate Byron Jones III.

— Să vii întîi în Texas, Peter, băiete. Dintre toate Statele e singurul care merită osteneala!

—Hai să nu ne facem planuri de-acum, a spus Peter Marlowe printre strigăte și fluierături. Dar dacă ajung vreodată acolo, n-am să vă ocolesc, a promis el; s-a uitat apoi spre col-

țul lui King. Unde vă este șeful cel neînfricat?

— E mort! a rîs grosolan Max.

Peter Marlowe a simțit că-l pătrunde un fior de gheață.

— Cum?!

— Trăiește, n-avea grijă, l-a liniștit Tex. Dar e ca și mort, totuna.

Peter Marlowe s-a uitat întrebător la Tex. A înțeles și s-a întristat.

— Nu vi se pare cam brusc?

— Nu-i nici un brusc, a scuipat Max. E mort. Am muncit de ne-am spetit pentru ticălosul ăla, iar acum e mort!

Indignat, Peter Marlowe s-a răsucit scurt spre Max.

— Totuși, atunci cînd era greu, el vă dădea de mîncare, și bani, și…

— Pentru asta am muncit! a țipat Max; i se umflaseră vinele de la gît, era roșu la față. Am înghițit destule de la animalul ăla! s-a înflăcă-

rat el și mai tare, a dat cu ochii de banderola de la brațul lui Peter Marlowe. Și de la tine, englezoi împuțit! N-ai vrea să mă pupi și pe mine unde-l pupai pe el?

— Încetează, Max! l-a prevenit Tex.

— Tu vorbești, codoșule! l-a scuipat în față Max.

Lui Tex i-a venit sîngele în obraz. Cu un dos de palmă, l-a trîntit pe Max de perete, Max a alunecat din pat, a sărit imediat în picioare, a înșfăcat un cuțit de pe raft și s-a năpustit asupra lui Peter Marlowe. Tex abia a apucat să-i devieze mîna, cuțitul a trecut strîmb, zgîriindu-l doar pe Marlowe de-a curmezișul burții. Venind de la spate, Dino l-a prins pe Max cu brațul pe sub bărbie și l-a tras înapoi spre pat.

— Ești nebun?! a gîfîit Dino, ținîndu-l strîns.

Max își rotea furios ochii, și-a oprit privirea tulbure asupra lui Peter Marlowe. Și, deodată, a început să zbiere ca un turbat, să se zbată, să dea disperat din mîini și din picioare, cu dinții

rînjiți, cu degetele chircite ca niște gheare. Peter Marlowe l-a apucat de un braț, au sărit și alții și l-au trîntit în pat. Trei inși abia puteau să-l țină, iar el tot mai încerca să muște și să zgîrie.

— A dat strechea-n el! a strigat Tex. Dați-i una la cap!

— Caută niște sfoară! a răcnit la el Peter Marlowe, luptîndu-se să-l țină în loc pe Max, cu brațul sub bărbie ca să se ferească de mușcături.

Dino a izbutit să-și elibereze o mînă, l-a izbit pe Max direct în falcă, de jos în sus, potolindu-l pe dată.

— Uf! a făcut Dino către Peter Marlowe, îndreptîndu-se încet de șale. N-a lipsit mult să te înjunghie!

— Repede! i-a făcut semn Peter Marlowe. Trebuie să-i punem ceva între dinți, altfel își mușcă limba.

Dino a găsit un lemn, l-au băgat cu greu în-

tre dinții încleștați ai lui Max. Pe urmă l-au legat fedeleș. Cînd au terminat, Peter Marlowe a suflat ușurat; abia atunci și-a dat seama că i se muiaseră genunchii.

— Mulțumesc, Tex. Dacă nu-i dădeai tu peste mănă, mă făcea îngeraș.

— N-ai pentru ce. Înseamnă doar că mai am reflexe. Acum ce facem cu el?

— Chemăm un doctor. A făcut o criză, asta-i tot. N-a existat nici un cuțit, a spus Peter Marlowe, pipăindu-și zgîrietura de pe stomac; s-a uitat la Max care începea să-și revină din leșin, zgîlțîit de convulsii. Vai de capul lui!

— Mare noroc am avut că ai fost pe fază, Tex, a oftat Dino. Mă trec toate sudorile cînd mă gîndesc ce-ar fi putut să se întîmple.

Peter Marlowe a aruncat o privire spre colțul Împăratului. Acum îi părea mai însingurat ca oricînd. Fără să-și dea seama, și-a încordat brațul stîng, l-a îndoit, minunîndu-se cît de repede își recăpătase forța.

— Cum e acuma, Peter? l-a întrebat Tex.

Peter Marlowe a zăbovit o vreme, cît să găsească vorbele cele mai potrivite.

— Sînt viu, Tex, trăiesc, n-am murit.

S-a întors apoi și a ieșit afară din baracă, în bătaia soarelui.

Cînd l-a găsit, în sfîrșit, pe King, începea deja să se însereze. King ședea pe un ciot de cocotier, dincolo de grădina din nordul lagărului, pe jumătate ascuns de vrejurile de legume. Avea privirea pierdută spre junglă; nu s-a întors la apropierea lui Peter Marlowe, n-a dat nici un semn.

— Salut, bătrîne! a spus vesel Peter Marlowe.

Dar i-a înghețat surîsul pe buze cînd a zărit privirea din ochii lui King.

— Ce vreți de la mine, domnule căpitan? a întrebat King pe un ton ofensator.

— Am vrut să văd ce faci. Atîta tot, doar să te văd.

„O Doamne”, și-a zis Peter Marlowe pătruns de milă, ghicind ce se petrece în sufletul prietenului său.

— Gata, m-ai văzut. Acum ce mai vrei? s-a întors King cu spatele. Pleacă!

— Sînt prietenul tău. Ai uitat?

— Eu n-am prieteni. Acum pleacă!

Peter Marlowe s-a lăsat jos lîngă ciotul de palmier, a tras cu grijă din buzunar cele două țigări de fabrică pe care le mai avea.

— Avem cîte-o țigară. Le am de la Shagata.

— Fumează-le singur! Domnule căpitan!

Pentru o clipă Peter Marlowe a regretat că l-a găsit pe King. Dar n-a plecat. A aprins ambele țigări, i-a întins și lui una. King n-a făcut nici o mișcare să o ia.

— Ia aici, te rog.

King i-a zburat țigara din mînă.

— Să te ia naiba cu țigara, ta cu tot! Vrei să stai aici? N-ai decît.

S-a ridicat și a dat să plece de acolo. Peter Marlowe l-a prins de braț.

— Așteaptă! Azi e cea mai mare zi din viața noastră. Nu strica totul numai pentru că tovarășii tăi de „celulă” și-au pierdut nițeluș cumpătul.

— Ia mîna de pe mine, a scrîșnit printre dinți King. Că altfel rămîi fără ea!

— Nu-ți pune mintea cu ei, a început repezit Peter Marlowe. S-a sfîrșit cu războiul, ăsta-i lucrul cel mai important. S-a terminat, iar noi am rămas în viață. Ții minte ce încercai să-mi bagi în cap tot timpul? Că trebuie să-i porți de grijă personajului numărul unu? Ei bine, s-a făcut! Ai scăpat cu bine! Ce mai contează ce zic ei?

— Nu-mi pasă de ei! Și n-au nici un amestec în treaba asta. Nici de tine nu-mi pasă, dacă vrei să știi! i-a strigat în față King, smulgîndu-și mîna.

Peter Marlowe a rămas pe loc, îl privea nea-

jutorat pe King.

— Sînt prietenul tău, înțelegi? Lasă-mă să te ajut!

— N-am nevoie de ajutorul tău!

— Știu. Dar vreau să rămînem prieteni. Ascultă…, a continuat el cu greu, căutîndu-și cuvintele. Curînd vei fi iar acasă…

— Pe dracu'! a țipat King; îi vîjîiau urechile, simțea că-i plesnește capul. Nici n-am casă!

Foșnea vîntul printre frunze. Țîrîiau monoton greierii. Bîzîiau țînțarii în stoluri. Umbre lungi s-au întins în urma barăcilor sub razele Lunii care s-a ivit deodată, plutind pe cerul de catifea.

— Nu-ți mai face sînge rău, prietene, a rostit blînd Peter Marlowe. O să fie bine, ai să vezi.

N-a tresărit, citind groaza din ochii lui King.

— Crezi tu? a întrebat chinuit King.

— Da, a spus Peter Marlowe, apoi, după o scurtă ezitare: îți pare rău că s-a terminat, nu?

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă odată, lasă-mă! a strigat King cu glasul schimbat, s-a întors cu spatele, s-a așezat iar pe ciotul de palmier.

— Are să-ți treacă. Sînt prietenul tău. Să nu uiți asta… niciodată.

A întins mîna stîngă și a pus-o pe umărul lui King; a simțit cum acesta tresare la atingere.

— Noapte bună, bătrîne, a spus el încet. Ne vedem mîine.

Trist, îngîndurat, a plecat de acolo. „Mîine, și-a promis el în gînd, mîine am să-l pot ajuta.”

King s-a așezat mai bine pe ciotul de cocotier, bucuros să fie singur, îngrozit de singurătate.

Colonelul Smedly-Taylor, Jones și Sellars își adunau ultimele fărîmițe din farfurii.

— Magnific! a declarat Sellars, lingîndu-și degetele. Smedly-Taylor a mai supt o dată osciorul bine curățat.

— Jones, băiete, trebuie să recunosc acum că ești mare, a rîgîit el satisfăcut. O minunată încheiere pentru o zi de pomină. Delicios! Exact ca iepurele de casă! Puțin mai ațos, poate nu atît de fraged, dar delicios!

— De ani de zile n-am mai mîncat așa de bine, a rîs gros Sellars. Cam grasă carnea ce-i drept, dar, pe onoarea mea, a fost o minune. Crezi că mai poți face rost? s-a uitat el spre Jones. Doar cîte-o pulpă parcă nu-i prea mult!

— S-ar putea, și-a dat importanță Jones, ducînd delicat la gură ultimul grăunte de orez. Am avut ceva noroc, nu?

Farfuria era acum goală, iar el se simțea sătul și împăcat.

— De unde le-ai procurat?

— M-a informat Blakely. Le avea de vînzare un australian. Am cumpărat tot ce-avea. Norocul nostru că ați avut banii, i-a zîmbit el lui Smedly-Taylor.

— Da, a mormăit acesta, scoțînd portofelul

și aruncînd pe masă trei sute șaizeci de dolari. Avem aci pentru încă șase bucăți. N-are rost să ne strîmtorăm, nu-i așa, domnilor?

Sellars a rămas cu ochii la hîrtiile de pe masă.

— Dacă ați avut ascunși toți banii ăștia, de ce nu i-ați folosit încă de-acum cîteva luni?

— Mă întreb și eu…, s-a ridicat Smedly-Taylor ca să-și dezmorțească mădularele. Pentru că i-am păstrat pentru ziua de azi! Și cu asta am încheiat, a adăugat el, ațintindu-și ochii de granit asupra lui Sellars.

— O, Doamne ferește, n-am vrut să vă trag de limbă. Pur și simplu nu pricepeam cum de ați reușit, asta-i tot.

Jones a zîmbit suav.

— Trebuie să se fi acționat prin cineva aflat chiar în miezul lucrurilor. Aud că Împăratul a fost cît pe ce să facă o criză de inimă!

— Ce are de-a face Împăratul cu banii mei? a ridicat din sprîncene Smedly-Taylor.

— A, nimic.

Jones s-a apucat să numere banii. Erau, într-adevăr, trei sute șaizeci de dolari, destul pentru o duzină de pulpițe de *Rusa tikus* la treizeci de dolari bucata, cît era prețul real, iar nu șaizeci cît credea Smedly-Taylor. Jones a zîmbit în sinea lui la gîndul că Smedly-Taylor își poate permite foarte bine să plătească și dublu, la banii pe care-i are el acum. Se întreba cum izbutise oare Smedly-Taylor să efectueze spargerea, dar știa că bătrînul colonel are perfectă dreptate să-și păstreze secretele cu sfințenie. Cum a fost și cu celelalte trei pulpițe de *Rusa tikus*. Cele pe care el și cu Blakely le gătiseră și le mîncaseră în secret chiar în după-amiaza aceea. Îi dăduse una lui Blakely, le mîncase el pe celelalte două. Cu cele două de dinainte și una pe care o devorase acum, avea toate motivele să se simtă sătul.

— Doamne, a zis el cu glas tare, frecîndu-se pe burtă. Nu cred că aș putea mînca atîta în fiecare zi!

— Ai să te obișnuiești, l-a consolat Sellars. Mie, să spun drept, mi-e încă foame. Încearcă să mai faci rost, fă și tu un efort.

— Ce-ați zice de-o partidă de bridge? a întrebat după un timp Smedly-Taylor.

— Admirabil! a sărit din loc Sellars. Cine să fie al patrulea?

— Samson?

— Pun rămășag, a rîs, Jones, că săracul ar fi tare supărat dacă ar afla de friptura noastră.

— Cît timp credeți că mai durează pînă ajung ai noștri la Singapore? a întrebat Sellars, încercînd să-și ascundă îngrijorarea.

Smedly-Taylor i-a aruncat o privire scurtă lui Jones.

— Cîteva zile. Cel mult o săptămînă. Dacă japonezii sînt cu adevărat hotărîți să se predea.

— Faptul că ne-au lăsat aparatul de radio ar fi un indiciu în acest sens.

— Sper. Nu putem decît să sperăm.

S-au uitat unul la altul, uitînd de bunătatea mîncării, copleșiți de grija zilei de mîine.

— Nu avem motive de îngrijorare. Sînt... cred că are să se sfîrșească totul cu bine, a spus Smedly-Taylor.

Părea calm și plin de încredere, dar în sinea lui era ros de îndoială, se gîndea cu groază la Maisie, la cei doi fii și la fată, întrebîndu-se dacă or mai fi oare în viață.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui a trecut pe deasupra lagărului un avion cvadrimotor. Nu știa nimeni dacă e de-al aliaților sau japonez, căci la auzul huruitului de motoare toți au intrat în panică, se așteptau, din clipă în clipă, la o ploaie de bombe. Iar cînd n-a căzut nici o bombă și huruitul s-a îndepărtat, i-a cuprins din nou frica. „Poate că ne-au uitat... N-au să mai vină.”

Ewart a intrat bîjbîind în baracă, l-a trezit pe Peter Marlowe care nu auzise nimic.

— Peter, umblă zvonul că a trecut un avion, a dat ocol aeroportului… că a sărit din el un parașutist!

— Tu l-ai văzut?

— Nu.

— Ai vorbit cu cineva care l-a văzut?

— Nu. E doar un zvon, a spus Ewart, străduindu-se să-și ascundă spaima. Mi-e o frică de mor că, de cum se arată flota noastră în largul portului, japonezii se smintesc de tot…

— Nici vorbă!

— Am fost chiar acum la biroul comandantului de lagăr. Sînt mai mulți adunați acolo, pentru că se anunță mereu buletinele de știri. În ultimul dintre ele se spunea că…, s-a oprit o clipă Ewart, incapabil să continue, apoi a reluat firul: … că numărul victimelor de la Hiroshima și Nagasaki se ridică la peste trei sute de mii. Se spune că oamenii mor în continuare ca muștele… că bomba aceea infernală nu știu ce face cu aerul de omoară lumea și după ace-

ea. Doamne, dacă s-ar fi întîmplat asta la Londra, iar eu aș avea pe mîini un lagăr ca ăsta... aș... i-aș măcelări pe toți. Aș face-o, zău c-aș face-o!

Peter Marlowe l-a calmat cît a putut, pe urmă a ieșit din baracă și s-a îndreptat spre poartă sub primele raze ale dimineții. Avea și el încă o strîngere de inimă. Știa că Ewart are dreptate. Bomba asta infernală e deja prea mult. Pe neașteptate, însă, și-a dat seama de un mare adevăr și atunci i-a binecuvîntat pe cei care au inventat bomba. Căci numai bombele acelea au scos lagărul de la Changi din uitarea veșniciei. „Da, își spunea el acum, orice s-ar întîmpla din cauza bombelor, n-am să le blestem nici primele două, nici pe cei care le-au creat. Numai datorită lor mai trăiesc atunci cînd, practic, nu mai era nici o speranță. Și cu toate că primele două au ucis, poate, o mulțime de oameni, dimensiunea însăși a dezastrului trebuie să fi salvat alte nenumărate sute de mii de vieți. Ale noastre. Și ale lor. Ori-

cum ai întoarce-o, acesta este adevărul.”

Luat de gînduri, s-a trezit că a ajuns la poarta principală. Gardienii erau la posturi, ca de obicei. Stăteau întorși cu spatele spre lagăr, dar aveau aceleași carabine în mîini. Peter Marlowe se uita acum la ei cu o nouă curiozitate. Era convins că oamenii aceștia vor muri orbește, pînă la unul, ca să-i apere pe cei pe care, pînă mai ieri, îi dispreţuiseră ca duşmani. „Nemaipomenit, și-a zis în gînd, cît de incredibili pot fi unii oameni.” Și atunci, pe neașteptate, prin boarea străvezie a zorilor, a văzut o stafie. Un om ciudat, un om real, un trup care avea carne pe el, un om care arăta a om. Un om alb. Purta o uniformă verde mai neobișnuită, ghetele de parașutist erau bine lustruite, insigna de pe beretă îi lucea ca focul, avea un revolver la centiron și o raniță nouă-nouță în spate.

Venea drept pe mijlocul drumului, călcînd apăsat pe asfalt; s-a oprit în fața corpului de gardă.

Omul – Peter Marlowe putea distinge acum că avea gradul de căpitan – căpitanul, deci, s-a uitat încruntat la gardieni și a spus:

— Dați salutul, ticăloșilor!

Și, pentru că gardienii îl priveau timpi, căpitanul s-a dus spre cel mai apropiat gardian, i-a smuls arma din mînă, a înfipt-o cu baioneta în pămînt și a mai spus o dată:

— Salutați-mă, ticăloșilor!

Total descumpăniți, gardienii se uitau mai departe la el. Atunci căpitanul a scos revolverul, a tras un singur foc în pămînt, la picioarele gardienilor și a repetat:

— Dați salutul, ticăloșilor!

Awata, sergentul japonez, Awata cel cumplit, transpirat acum tot și nedumerit, a făcut un pas înainte și s-a înclinat. S-au înclinat și ceilalți.

— Așa mai merge, ticăloșilor! a spus atunci căpitanul.

Le-a smuls, pe rînd, armele din mîini, le-a

azvîrlit la pămînt.

— Acum treceți la loc în corpul de gardă!

Awata i-a priceput gestul mîinii. Le-a ordonat gardienilor să se alinieze. Pe urmă, la comanda lui, s-au mai înclinat o dată.

Căpitanul s-a uitat lung la ei. Apoi a dus și el mîna la chipiu.

— Dați salutul, ticăloșilor! a spus el încă o dată. Gardienii s-au înclinat din nou.

— Bun! a zis mulțumit căpitanul. Data viitoare cînd salut, salutați și voi!

Awata și oamenii lui s-au înclinat. Căpitanul s-a răsucit scurt pe călcîie și a pornit spre poartă.

Peter Marlowe a simțit privirea căpitanului ațintită asupra lui și a celor din apropiere, a tresărit de frică și s-a tras înapoi. A citit în ochii căpitanului întîi repulsie, apoi compasiune.

— Deschideți poarta aia, ticăloșilor! a strigat căpitanul către gardieni.

Awata l-a priceput iar după mișcarea mîinii, s-a repezit, împreună cu alți trei gardieni, au tras poarta în lături.

Cînd a trecut căpitanul de poartă, ei s-au grăbit să o închidă la loc. El s-a oprit și le-a strigat:

— Lăsați-o dracului deschisă!

Ei au lăsat-o cum era și s-au înclinat supuși.

Peter Marlowe a încercat să se concentreze. Ceva nu se prea potrivea. Ba nu era chiar deloc în regulă. Așa ceva nu putea să se întîmple!

În clipa următoare căpitanul se afla în fața lui.

— Hello, a spus el. Sînt căpitanul Forsyth. Cine e șeful pe aici?

Îi vorbise încet, cu multă blîndețe. Dar Peter Marlowe nu simțea decît privirea sfredelitoare a căpitanului, din creștet pînă-n tălpi. „Ce se întîmplă? Ce-a văzut la mine? se întreba disperat Peter Marlowe. Ce nu-i place la mine?” îngrozit, s-a mai retras un pas.

— Nu trebuie să vă temeți de mine, a vorbit iar căpitanul cu o voce profundă, plină de compasiune. Războiul s-a terminat. Am fost trimis să am grijă de dumneavoastră, de toți.

Căpitanul a făcut un pas spre el. Peter Marlowe s-a tras înapoi și căpitanul s-a oprit. Ferindu-se să facă vreo mișcare bruscă, ofițerul a scos un pachet, de „Players”. Țigări bune, adevărate, englezești.

— Doriți o țigară?

Căpitanul a mai făcut un pas înainte. Peter Marlowe a fugit îngrozit.

— Stați o clipă! a strigat după el căpitanul, în zadar.

A dat să se apropie de alt prizonier, dar a fugit și acela.

Toți prizonierii fugeau acum din calea căpitanului.

A doua mare spaimă a cuprins lagărul de la Changi. Frica omului de el însuși.

„Mai sînt oare cum am fost? S-ar mai putea,

după atîta amar de timp? Adică, să nu mă fi scrintit la cap? Totuși, au trecut trei ani și jumătate. Și, Doamne, acum îmi amintesc ce-a scris Van der Zelt pe tema impotenței… Oi mai fi în stare? Voi mai putea oare să fac dragoste? Mai sînt oare om întreg? Am citit aversiunea din ochii Căpitanului atunci cînd s-a uitat la mine. De ce? Ce l-o fi dezgustat? Crezi că aș putea îndrăzni să-l întreb dacă… dacă mai sînt om?

Cînd a auzit prima dată despre sosirea ofițerului, King zăcea în patul lui, muncit de gînduri negre. E adevărat că-și păstra încă locul privilegiat de sub fereastră, dar acum dispunea de același spațiu ca și ceilalți: șase picioare pe patru picioare. Cînd s-a întors de la grădina de legume a constatat că patul și scaunele fuseseră mutate din loc și acum alte paturi ocupau din spațiul ce i se cuvenea de drept. N-a spus nimic atunci, n-au spus nici ei, doar s-a uitat, pe rînd, la fiecare, iar ei, toți,

și-au ferit ochii.

Și încă ceva: nimeni nu-i oprise porția de la masa de seară. O împărțiseră între ei.

— A, da, a făcut indiferent Tex. Mă tem că am uitat de tine. Data viitoare e mai bine să fii prezent. Fiecare se îngrijește de rația lui.

Așa că și-a tăiat una dintre găini. A curățat-o de fulgi, a fript-o și a mîncat-o. Adică a mîncat jumătate și a păstrat cealaltă jumătate pentru a doua zi dimineața. Acum nu-i mai rămîneau decît două găini. Celelalte fuseseră consumate în cursul ultimelor zile, le împărțise cu cei care-l ajutaseră la gătit.

Cu o zi mai înainte încercase să cumpere toată marfa de la prăvălia lagărului, însă mormanul de bani pe care i-l adusese diamantul s-a dovedit lipsit de orice valoare. Mai avea în portofel unsprezece dolari americani, bani buni. Dar își dădea seama – și-l îngrozea gîndul – că nu poate s-o ducă o veșnicie cu unsprezece dolari și două găini.

În noaptea aceea a dormit puțin și rău. De veghe în ceasul cenușiu de dinaintea zorilor, a ajuns să privească, însă, adevărul în față și atunci și-a zis că e o dovadă de slăbiciune și tîmpenie să pună la inimă, că asta nu-i demn de el, de Împărat, că nu contează faptul că alții trec pe lîngă el ca și cum nu l-ar vedea, că Brant, Prouty, Samson și toți ceilalți nici nu-i mai răspund la salut. Și cu alții se întîmplase tot la fel. Cu Tinker Bell, cu Timsen, cu gradații din poliția militară, cu informatorii și angajații lui, oameni pe care-i ajutase, îi cunoscuse, pentru care vînduse lucruri sau cărora le dăduse alimente, țigări sau bani. Toți se uitau prin el, ca și cum nici n-ar exista. În vreme ce înainte simțise privirile care îl urmăreau, ura care-l învăluia cînd trecea prin lagăr, acum nu mai era nimic. Nici priviri, nici ură, nici recunoaștere.

Era o senzație zdruncinătoare să umbli prin lagăr ca o stafie. Să te întorci în baracă, la tine acasă, ca o stafie. Să stai lungit în pat ca o sta-

fie.

Un vid imens.

Acum asculta cum le povestește Tex celor din baracă despre senzaționala sosire a căpitanului și se simțea cuprins de o nouă spaimă, pe care o împărtășea și cu ei.

— Și care-i problema? a întrebat el atunci. Ce v-ați posomorît acum cu toții? A venit un tip de-afară, asta-i tot.

Nimeni n-a mai spus nimic.

King s-a sculat din pat mohorît, iritat de tăcerea celorlalți. Și-a pus pe el cămașa cea mai bună, pantaloni curați, a șters urmele de praf de pe ghetele bine date cu cremă. Și-a tras chipiul mai pe-o sprînceană, s-a oprit o clipă în ușă.

— Cred că azi am să-mi fac de mîncare, a spus fără a se adresa cuiva anume.

Cînd s-a uitat în jur n-a văzut decît foame pe fețe și speranță abia ascunsă în priviri. S-a simțit iar în largul lui, normal, i-a cercetat pe

fiecare, făcîndu-și alegerea.

— Ești tare ocupat astăzi, Dino? s-a hotărît el, în sfîrșit.

— A-ă… nu prea. Adică nu, a răspuns Dino.

— Ar trebui făcut patul și mai am și ceva rufe la spălat.

— Vrei, ă-ă… să mă ocup eu de ele? a întrebat stingherit Dino.

— Dacă vrei…

Dino a tras în gînd o înjurătură, dar amintirea aromei găinii de aseară i-a spulberat orice rezistență.

— Bine.

— Mulțumesc, prietene, a spus King pe un ton batjocoritor, rîzîndu-și de lupta pe care, cît se poate de evident, o purtase Dino cu propria-i conștiință.

S-a întors și a luat-o în jos pe trepte.

— A-ă… care dintre găini vrei s-o tai azi? a strigat Dino după el.

King nu s-a oprit din mers.

— Mă mai gîndesc eu la asta. Ocupă-te tu de pat și de rufe.

Sprijinit de marginea ușii, Dino l-a urmărit din ochi pe King cum trece prin soare pînă la zidul închisorii, cum dă colțul...

— Mama ta de...

— Du-te de ia rufele, l-a îndemnat Tex.

— La naiba! Mi-e foame.

— Te-a pus să-i faci treaba, dar n-a zis nici pîs despre găina aia.

— Are să taie el azi una, a spus îndărătnic Dino. Iar eu am să-l ajut s-o mănînce. Niciodată n-a mîncat el singur vreo găină fără să-i dea și celui care l-a ajutat.

— Și aseară cum a fost?

— Ei, asta-i, aseară era bun de legat de supărare că i-am luat din spațiu.

De fapt, Dino era acum cu gîndul la căpitanul englez, la cei de acasă, la fata pe care-o iu-

bea… se întreba dacă-l mai așteaptă sau s-o fi măritat. „Lucru sigur, și-a zis el îmbufnat, s-a măritat și nu mai găsesc pe nimeni. Cum dracu-mi mai fac eu acum rost de-o slujbă?”

— Așa era pe vremuri, s-a trezit vorbind și Byron Jones III. Pun pariu că nemernicul o frige și-o mănîncă în fața noastră, singur.

Dar și el se gîndea tot la ale lui. „Al dracului să fiu dacă mai stau cu bătrînii. Trebuie să-mi iau un apartament numai al meu. Așa am să fac. Dar de unde naiba fac eu rost de lovele?”

— Și ce dacă o mănîncă? a ridicat din umeri Tex. Oricum, nu mai avem decît două, poate trei zile de stat pe-aici.

„Și pe urmă acasă, în Texas, își zicea în sinea lui. Am să primesc oare slujba pe care-o aveam? Și unde dracu’ am să locuiesc? Cum fac rost de niște bani? Și cînd pică ceva la așternut am să mai fiu oare în stare?”

— Ce zici de ofițerul ăla englez, Tex? N-ai crede că trebuie să stăm de vorbă cu el?

— Da, cam așa ar trebui. Dar mai bine lasă-l dracului mai încolo pe după masă, eventual mîine. Trebuie să ne mai obișnuim cu gîndul, a spus Tex, stăpînindu-și tremurul buzelor. Cînd s-a uitat o dată la mine... mi-a părut, nu știu cum, așa, parcă s-ar fi uitat la unul care... la un sonat! Să mă ia gaia dacă știu ce-o fi văzut așa sucit la mine. Ia uitați-vă, e ceva-n neregulă?

L-au examinat cu toții pe Tex, încercînd să se lămurească ce anume putuse să vadă ofițerul. Dar nu-l vedeau decît pe Tex, cel pe care-l știau de trei ani și jumătate.

— Mie îmi pari în perfectă regulă, a decis în final Dino. Dacă e vreunul sucit, apăi el trebuie să fie. Al dracului să fiu dacă aș avea tupeul să sar singur cu parașuta la Singapore. Cu toată adunătura de japonezi care mișună pe-aici. Asta nu! Lui trebuie că-i lipsește un șurubel.

King mergea în lungul zidului închisorii. „Ești tîmpit, zău dacă nu ești idiot, își zicea

mereu în gînd. De ce să-ți faci tu sînge rău? Lumea merge ca pe, roate. Asta-i clar. Iar tu tot Împărat ai rămas. Singurul care știe să se descurce în toate împrejurările.”

A tras cozorocul mai pe frunte, și-a rîs pe sub mustață, amintindu-și de Dino. „Da, nefericitul ăla stă acum și-njură, se întreabă dacă o să se-aleagă cu ceva din găina aia, dar un lucru îl știe sigur că treaba tot va fi silit s-o facă. Să-l ia naiba, n-are decît”, și-a zis vesel King.

A trecut poteca dintre două barăci. În jurul barăcii se adunaseră pîlcuri de oameni. Se uitau cu toții spre nord, către poartă, tăcuți, nemișcați. A mai ocolit o baracă și l-a zărit pe ofițer stînd cu spatele la el, singur, nedumerit, incapabil să priceapă ce se întîmplă. L-a văzut cum încearcă să se apropie de un grup de prizonieri și a rîs sardonic atunci cînd aceștia s-au retras din calea lui.

„E o nebunie, își zicea el acum cu cinism. Nebunie curată. De ce să te temi? Tipul nu-i decît un amărît de căpitan. Sigur c-are să aibă

nevoie de o mînă de ajutor. Dar de ce o fi atît de speriat să mă ia dracul dacă înțeleg!”

A grăbit pasul, dar fără să facă zgomot.

— Bună dimineața, domnule căpitan, a spus el răspicat, salutînd reglementar.

Căpitanul Forsyth s-a întors în loc ca ars.

— A, hello! i-a răspuns el la salut cu un oftat de ușurare. Slavă Domnului că mai e și cineva normal pe-aici... Vai, îmi cer scuze, și-a dat el seama de ce-i scăpase pe gură. N-am vrut să spun că...

— Nici o problemă, l-a liniștit King. Cocina asta e destul de rea ca să scoată pe oricine din minți. Sîntem foarte bucuroși să vă vedem în mijlocul nostru. Bine ați venit la Changi!

Forsyth i-a zîmbit. Era ceva mai scund decît King, dar clădit ca o tanchetă.

— Vă mulțumesc. Sînt căpitanul Forsyth. Am fost trimis să am grijă de lagăr pînă la sosirea flotei.

— Cînd vine?

— Peste șase zile.

— Nu s-a putut mai devreme?

— Lucrurile astea cer timp uneori, cred, s-a dezvinovățit Forsyth, apoi a făcut semn spre barăci. Ce-i cu oamenii ăștia? Se uită la mine ca la un lepros.

King a ridicat din umeri.

— Cred că n-au depășit încă șocul. Nu le vine să-și creadă ochilor. Știți cum sînt unii. Și, pe urmă, a trecut și ceva timp.

— Da, a trecut, a spus încet Forsyth.

— E o nebunie să se teamă de dumneavoastră, a dat iar din umeri King. Dar asta-i viața și, în definitiv, e treaba lor.

— Sînteți american?

— Sigur. Sîntem douăzeci și cinci cu toții. Ofițerii și trupa. Căpitanul Brough e ofițerul cel mai mare în grad. A fost doborît în timpul unui zbor peste Himalaya, în patruzeci și trei. Poate vreți să-l cunoașteți?

— Desigur.

Forsyth era obosit în ultimul hal. Primise misiunea asta în Birmania, cu patru zile în urmă. Așteptarea, zborul, saltul cu parașuta, drumul pînă la corpul de gardă, temerile neîncetate – ce va găsi acolo, ce vor face japonezii și cum naiba își va îndeplini ordinul – gîndul la toate astea îi răpise somnul și îi transformase visele în coșmaruri. „Ei bine, bătrîne, tu ai cerut să pleci în misiunea asta, ți s-a încredințat, acum descurcă-te! Cel puțin primul test l-ai trecut, pînă să ajungi la poarta principală. Mare tîmpit ai fost, și-a zis el amărît. Ai fost atît de îngrozit încît tot ce-ai fost în stare să spui a fost: Salutați-mă, ticăloșilor!”

De unde era, Forsyth putea vedea pîlcuri de oameni care se uitau fix la el din barăci, din ferestre, din uși, din umbra zidurilor. Tăceau cu toții.

Mai încolo drumurile se încrucișau, iar dincolo de ele se afla zona latrinelor. Peste tot barăci dărăpănate, miros greu de sudoare, mucegai și urină. Și de pretutindeni se arătau strigoi

în zdrențe, strigoi în saronguri, strigoi doar cu o cîrpă în jurul coapselor, strigoi descărnați, numai piele și os.

— Nu vă e bine? l-a întrebat King plin de solicitudine. Sînteți cam palid.

— N-am nimic. Cine sînt amărîții ăștia?

— A, o parte dintre băieții noștri… Ofițeri.

— Cum?!

— Chiar așa. Ce-i cu ei?

— Vreți să spuneți că ăștia sînt ofițeri?

— Exact. În toate barăcile de aici stau numai ofițeri, în șirurile de bungalovuri de acolo stau numai ștabii, maiorii și coloneii. Avem cam o mie de australieni și englezoi… britanici, s-a corectat el repede, în barăcile de la sud de închisoare. Iar în interiorul închisorii mai sînt încă vreo șapte sau opt mii de englezi și australieni. Toți ăia sînt soldați.

— Și toți sînt așa?

— Cum adică?

— Toți arată așa? Toți sînt îmbrăcați în halul ăsta?

— Sigur, a rîs King. Îmi închipui că dumneavoastră vi se par cu toții o adunătură de vagabonzi. Să spun drept, eu pînă acum nici nu mi-am dat seama, m-am obișnuit.

Abia atunci a observat că Forsyth îl privește cu un ochi critic.

— Care-i problema? a întrebat King; i-a pierit și zîmbetul de pe buze.

Din spate și de jur împrejur, oamenii nu-și luau ochii de la ei. Dar se țineau cu toții la distanță, inclusiv Peter Marlowe. Cu toții se întrebau dacă ceea ce au în fața ochilor este cu adevărat un om care arată a om, care are un revolver la brîu și stă de vorbă cu Împăratul.

— De ce ești așa de diferit față de toți ceilalți? a întrebat brusc Forsyth.

— Cum adică?

— Ești corect îmbrăcat, iar ei sînt toți în zdrențe...

Lui King i-a revenit zîmbetul.

— Eu am avut grijă de echipament. Ei poate mai puțin.

— Arăți și bine hrănit.

— Nu chiar atît de bine cît mi-aș fi dorit, dar sînt, bănuiesc, destul de în formă. Nu vreți să vă arăt locurile pe-aici? M-am gîndit să vă dau o mînă de ajutor. Aș putea să adun cîțiva băieți, să formăm o echipă. Ce avem la magazia de aici, din lagăr, e nimica toată. Dar dincolo de sîrmă, la garaj, există un camion. Am putea să tragem o fugă pînă la Singapore și să eliberăm…

— Cum vine că, după cît se pare, nu semeni cu nimeni de aici? l-a întrerupt Forsyth; fiecare cuvînt era o rafală.

— Poftiți?

Forsyth a rotit degetul lui bont în direcția lagărului.

— Văd aici două sau trei sute de oameni și, dintre toți, dumneata ești singurul îmbrăcat.

Toți sînt slabi ca trestia de bambus, numai dumneata, s-a întors el spre King, l-a măsurat cu o privire înghețată, dumneata ești… „în formă”.

— Sînt la fel ca ei. Numai că eu am fost mai pe fază Și-am avut și noroc.

— Nu există noroc într-un infern ca acesta!

— Cum să nu! Și nu-i nici o nenorocire să ai grijă de uniformă, nu-i ceva condamnabil dacă încerci să te ții, cît de cît, în formă. Omul se preocupă în primul rînd de personajul numărul unu, adică de el. Asta nu-i ceva rău!

— Nu e rău deloc, cu condiția să nu se facă pe spinarea altora! a ridicat tonul Forsyth. Unde e biroul comandantului de lagăr?

— Acolo, i-a arătat King. În primul șir de bungalovuri. Zău că nu știu ce v-a cășunat pe mine. Am crezut că vă pot fi de folos. Mi-am închipuit că o să aveți nevoie de cineva care să vă…

— N-am nevoie de ajutorul dumitale! Cum

te cheamă, caporal?

Lui King îi părea acum rău că și-a dat osteneala să încerce să-i vină în ajutor. „Uită-te la el, măgarul, și-a zis el înfuriat, cu ce te-alegi cînd încerci să fii de folos.

— King, dom' căpitan.

— Ești liber, caporal. Dar te țin eu minte. Și am eu grijă să stau de vorbă cu căpitanul Brough, la prima ocazie.

— Acum ce naiba vreți să spuneți?

— Vreau să spun că dumneata îmi trezești tot felul de bănuieli, a rostit sec Forsyth. Vreau să știu de ce dumneata ești „în formă”, iar ceilalți nu sînt. Pentru ca să rămîi sănătos în condițiile astea trebuie să ai bani și cred că nu-s prea multe modalități de a face rost de ei aici. Mai degrabă, nu sînt decît foarte puține. Cum ar fi aceea de a deveni informator! Sau de a vinde pe sub mînă medicamente sau alimente…

— Al naibii să fiu dacă înghit asemenea…

— Ești liber, caporal! Dar nu uita c-am să revin asupra cazului dumitale!

King a trebuit să facă un efort suprem ca să nu-și repeadă pumnul în obrazul căpitanului.

— Liber! a repetat Forsyth și a adăugat cu răutate: Piei din ochii mei!

King l-a salutat și s-a îndepărtat; avea ochii împăienjeniți de furie.

— Hello, l-a interceptat Peter Marlowe. Doamne, ce c-aș fi dat să am și eu curajul tău!

Lui King i s-a mai limpezit puțin privirea.

— Vă salut, domnule căpitan, a mormăit el, a salutat și a dat să treacă mai departe.

— Hei, Rajah, ce dracu' e cu tine?

— Nimic. Numai că... n-am acum chef de vorbă.

— De ce? Dacă am făcut ceva care să te supere sau dacă nu-mi mai suporți prezența, spune-mi. Te rog!

— N-am nimic de-a face cu tine.

King a încercat să schițeze un surîs, dar în sinea lui urla: „Doamne, cu ce-am greșit atît de rău? Le-am dat nenorociților de mîncare, i-am ajutat, iar acuma se uită la mine ca și cum aș fi de pe altă lume.”

S-a uitat iar după Forsyth, l-a văzut cum trece printre două barăci și dispare mai în vale. „Și ăsta, și-a zis cu inima strînsă, crede că sînt un ticălos de informator.”

— Ce ți-a spus? l-a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic. Mi-a... adică eu trebuie să... să fac ceva pentru el.

— Sînt prietenul tău. Lasă-mă să te ajut. Nu-i destul că sînt aici?

Dar King nu mai vroia acum decît să se ascundă. Forsyth și cu ceilalți îi răpiseră prestanța. Îl cuprindea spaima. Căci fără prestanță se știa un om pierdut.

— Ne mai vedem noi, a mormăit King.

A salutat și a plecat în grabă.

„Doamne, îi plîngea acum sufletul, nu mă

lăsa să fiu un nimeni. Nu mă lăsa, Doamne!”

A doua zi deasupra lagărului s-a rotit un avion. Din burta lui s-au scurs niște pachete agățate în parașute mici. Cîteva lăzi au căzut în perimetrul lagărului. Cele care s-au rătăcit în afara lagărului n-au mai fost căutate. Nimeni n-a vrut să iasă din Changi. Aici se simțeau în siguranță. Mai putea să fie cine știe ce șiretlic... Roiau muștele, au mai murit cîțiva oameni.

Încă o zi. S-au auzit apoi mai multe avioane care făceau turul aeroportului. Și-a făcut apariția în lagăr un colonel plin, în uniformă. Cu el erau cîțiva doctori și sanitari. Au adus cu ei ceva medicamente. S-a auzit uruitul altor avioane care veneau la aterizare.

Lagărul s-a umplut deodată de jeepuri, de vlăjgani cu țigări de foi în gură, au mai venit patru doctori. Cu toții erau americani. S-au repezit drept la baraca americanilor, le-au făcut nu știu ce injecții, le-au dat bidoane întregi de

suc de portocale, mîncare, țigări, i-au îmbrățișat pe rînd, căci erau băieți de-ai lor, niște eroi! I-au ajutat să urce în jeepuri și i-au dus spre poarta cea mare de la Changi, unde îi aștepta un camion.

Peter Marlowe urmărea plin de uimire toată această desfășurare de forțe. „Dar nu sînt eroi, își zicea el descumpănit. Nici noi nu sîntem. Am pierdut. Războiul nostru, ăsta de-aici, noi l-am pierdut. Ce, nu-i așa? Nu sîntem eroi. Ba chiar deloc.

Ca prin ceață, l-a văzut și pe King. Prietenul lui. În fiecare zi încercase să-i vorbească, dar de fiecare dată King se ferise de el.

— Mai tîrziu, îi spunea mereu King. Acum am treabă.

N-a avut timp nici după sosirea noilor americani.

Iar acum Peter Marlowe stătea lîngă poartă împreună cu mulți alții, urmărea plecarea americanilor, aștepta să-și ia rămas bun de la

prietenul lui, aștepta cu răbdare ca să-i mulțumească pentru braț, pentru, momentele în care au rîs împreună…

Printre cei prezenți se afla și Grey.

Obosit de moarte, Forsyth stătea lîngă camion. I-a înmînat o listă de nume ofițerului american mai mare în grad.

— Păstrați originalul, domnule maior. Oamenii dumneavoastră sînt trecuți aici după grad, armă și matricol.

— Mulțumesc, i-a spus maiorul, un bărbat solid, fălcos, din trupele aeropurtate; a semnat cele cinci copii, i le-a dat înapoi. Cînd sosesc ai voștri?

— Peste vreo două zile.

Maiorul s-a uitat în jur și, a cîta oară, l-a trecut un fior.

— Se pare că ați cam avea nevoie de ajutor.

— Nu se întîmplă să aveți ceva medicamente în plus?

— Sigur. Avem un avion plin. Hai să facem

așa: de îndată ce plec cu băieții mei de-aici, vă trimit tot transportul cu jeepurile. Vă las un doctor și doi sanitari pînă ce ajung ai voștri.

— Mulțumesc, s-a frecat Forsyth cu palma pe obraz ca să-și alunge oboseala. Avem mare nevoie. Vă semnez o chitanță pentru medicamente. SEAC[70] are să-mi onoreze semnătura.

— Mai dă-le naibii de hîrtii! Vă trebuie medicamente și le veți primi. Că doar de aceea le-am adus!

Maiorul s-a întors la oamenii lui.

— Gata, sergent, toată lumea în camion, a ordonat el, apoi s-a apropiat de un jeep, a controlat dacă targa e bine legată la locul ei. Ce părere ai, doctore?

— Pînă în State îl ducem noi, a ridicat doctorul privirea de la trupul inert, strîns legat într-o cămașă de forță, dar asta-i cam tot ce putem face. Și-a pierdut mințile definitiv, probabil

---

[70] South-East Asia Command – Comandamentul (britanic) pentru Asia de sud-est (engl.).

ireversibil.

— Fir-ar să fie, a zis ostenit maiorul, făcînd un semn pe listă în dreptul numelui lui Max. Cam nedrept, nu? Ceilalți cum se prezintă? a coborît el vocea.

— Nu prea bine. Mai toți au simptome de retragere în sine. Anxietăți legate de viitor. Doar unul singur e într-o formă fizică măcar pe jumătate acceptabilă.

— Zău dacă-mi dau seama cum de-au reușit să supraviețuiască și ăștia. Te-ai uitat în clădirea închisorii?

— Sigur că am fost acolo. Am trecut doar așa, în grabă. Dar mi-a fost de ajuns.

Peter Marlowe urmărea posomorît preparativele. Își dădea seama că-l întristează nu numai faptul că-i pleacă prietenul. Era mai mult decît atît. Era trist pentru că pleacă americanii. Într-un fel, se simțea legat de ei, iar asta nu e bine, pentru că americanii sînt străini. Și cu

toate acestea știa că nu se simțise străin cît timp fusese în mijlocul lor. „O fi invidie? se întreba el acum. Gelozie? Nu, nu cred. Nu știu de ce, dar am senzația că pleacă acasă, iar pe mine mă lasă aici.”

S-a dus mai aproape de camion în momentul în care au răsunat primele ordine și oamenii au început să se cațere pe rînd în camion. Brough, Tex, Dino, Byron Jones III și toți ceilalți, impozanți în uniformele lor noi, proaspăt scrobite, păreau ireali. Vorbeau tare între ei, strigau, rîdeau. Dar nu și King. Stătea ceva mai la departe. Singur.

Peter Marlowe era bucuros că prietenul lui va fi iar printre ai săi și îi dorea din inimă să-i meargă bine odată întors acasă.

— Sus în camion, băieți!

— Hai, urcați odată, ce mai așteptați…

— Stația următoare: Statele Unite!

Grey nu și-a dat seama că se află lîngă Peter Marlowe.

— Spune lumea, a spus el cu ochii la camion, că îi așteaptă un avion care să-i ducă direct în America. Cursă specială. Este oare posibil? Doar o mînă de soldați și cîțiva ofițeri cu grade mici?

Nici Peter Marlowe nu-l observase pe Grey. Acum s-a uitat lung la el, disprețuitor.

— Vai ce snob poți să fii, Grey, atunci cînd îți dai arama pe față!

Grey s-a răsucit brusc spre el.

— A… tu erai?

— Da, eu, a spus Peter Marlowe, făcînd semn cu bărbia spre camion. Ei sînt de părere că fiecare om contează, indiferent de… De aceea le-au și dat un avion, numai pentru ei. Dacă stai să te gîndești, nu-i deloc o idee rea.

— Să nu-mi spui că și voi, ăștia din clasele superioare, ați ajuns, în sfîrșit, să pricepeți că…

— Las-o baltă!

Peter Marlowe s-a îndepărtat de el, scîrbit.

În dreptul camionului stătea sergentul, un tip vînjos, cu multe trese pe mîneca tunicii și o țigară de foi stinsă în colțul gurii.

— Haide, urcați în camion, repeta el cu răbdare.

King a rămas ultimul.

— Hai odată, urcarea! a mîrîit la el sergentul.

King nu s-a mișcat din loc. Atunci, pierzîndu-și răbdarea, sergentul și-a aruncat țigara și a zbierat la el, arătîndu-l cu degetul:

— Tu de-acolo! Caporal! Mișcă-ți fundul mai repede în camion!

King și-a revenit din transă.

— Da, dom' sergent. Scuzați, dom' sergent!

S-a urcat supus în campion și a rămas în picioare în vreme ce toți ceilalți ședeau pe banchete; în jurul lui oamenii vorbeau înfierbîntați între ei, dar nu cu el. Nimeni nu-l băga în seamă. S-a ținut de bordul camionului cînd acesta a luat-o din loc, stîrnind un nor de praf

peste Changi.

Peter Marlowe s-a repezit după camion cu mîna ridicată ca să-i facă semn prietenului. Dar acesta nu s-a mai uitat înapoi. Nici n-a întors capul.

Deodată, Peter Marlowe s-a simțit foarte singur acolo, lîngă poarta mare de la Changi.

— S-a meritat s-o văd și pe-asta, jubila alături Grey.

Peter Marlowe s-a întors scurt spre el.

— Pleacă de-aici că te pocnesc!

— Mi-a mers la inimă să-l văd plecînd așa. „Hei, tu, caporal, mișcă-ți fundul mai repede în camion!” a repetat Grey cu o lucire malițioasă în ochi. Ca o lepădătură ce e!

Peter Marlowe nu-și amintea însă decît de King cel adevărat. Nu fusese Împăratul cel care a murmurat supus: „Da, dom’ sergent”. Nu, nu Împăratul. Acela fusese alt om, zămislit în pîntecul lagărului de la Changi, nutrit și crescut în ambianța de la Changi.

— Ca un hoț ce e! a repetat Grey, apăsînd voit cuvintele.

Peter Marlowe și-a strîns pumn mîna stîngă, cea dăruită de King.

— Ți-am mai spus, pentru ultima oară!

Și-a repezit pumnul în falca lui Grey, aruncîndu-l cît colo, dar Grey s-a ținut pe picioare și, la rîndul lui, s-a aruncat asupra lui Peter Marlowe. Cei doi s-au încăierat de-a binelea cînd, deodată, s-a ivit ca din pămînt Forsyth.

— Încetați! De ce naiba v-ați luat la bătaie?

— Din nimic, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ia mîna de pe mine! a răcnit Grey, smulgîndu-și brațul din încleștarea lui Forsyth. Nu te băga!

— Dacă vă mai prind că faceți scandal, vă consemnez pe amîndoi la baracă! a ridicat tonul Forsyth și abia atunci a observat cu stupoare că ambii bătăuși poartă însemne de căpitan. Ar trebui să vă fie rușine. Ofițeri și vă luați la bătaie ca răcanii! Plecați de-aici, imedi-

at! Războiul s-a terminat, de cîte ori să vă spun?

— S-a terminat oare? a mîrîit Grey.

L-a mai fulgerat o dată cu privirea pe Peter Marlowe și a plecat de acolo.

— Ce-aveți de împărțit? a întrebat Forsyth.

Peter Marlowe rămăsese cu privirea pierdută în zare. Camionul nu se mai vedea.

— Dumneata n-ai cum să înțelegi, i-a răspuns încet Peter Marlowe.

I-a întors spatele, a plecat și el.

Forsyth l-a urmărit îndelung cu privirea. „Poți să-mi repeți chestia asta de un milion de ori, și-a zis el exasperat. Adevărul e că nu pricep nimic din ce se petrece aici."

A revenit la marea poartă de la Changi. Ca de obicei, erau acolo mai mulți prizonieri tăcuți care se uitau prin gardul de sîrmă ghimpată. Tot ca de obicei, poarta era păzită. Dar în loc de japonezi sau coreeni, paza era acum asigurată de ofițeri. Chiar în ziua sosirii sale,

Forsyth a dispus retragerea gardienilor și instalarea unei gărzi formate din ofițeri care să vegheze asupra securității lagărului și să nu permită ieșirea nimănui. Precauțiune inutilă, pentru că nimeni nu a încercat să fugă. „Nu mai pricep nimic, își repeta în gînd Forsyth, sfîrșit de oboseală. N-are sens. Nimic din ce-i aici n-are sens."

Abia atunci și-a reamintit că n-a raportat nimic despre comportamentul suspect al americanului, caporalul acela... Avusese atîtea pe cap încît amănuntul îi scăpase cu totul din minte. Ce să-i faci, a uitat, iar acum era prea tîrziu. Și-a amintii atunci că maiorul american urmează să mai revină. „Bun, și-a zis, am să-i spun lui. N-au decît să se descurce între ei."

Două zile mai tîrziu au sosit și alți americani. În fruntea lor era un general adevărat. Precum regina albinelor, era înconjurat de stoluri de fotografi, reporteri și aghiotanți. Generalul a fost dus în bungalovul comandantului

de lagăr. Peter Marlowe, Mac și Larkin au primit ordin să se prezinte și ei acolo. Generalul a luat în mînă casca de la radio și s-a prefăcut că ascultă.

— Așa e bine, nu mișcați, domnule general!

— Încă o poză și gata!

L-au împins mai în față pe Peter Marlowe, i-au spus să se aplece deasupra aparatului, ca și cum i-ar explica generalului cum funcționează.

— Nu așa... nu vi se vede fața. Așa da, se văd mai bine și oasele. Sam, lumina! Mult mai bine.

În noaptea aceea întregul Changi a fost terorizat de cea de-a treia, ultima și cea mai sinistră dintre spaime. Frica zilei de mîine.

Acum știau toți cei din Changi că războiul s-a terminat cu adevărat. Erau siliți să privească viitorul în față. Viitorul din afara împrejmuirilor de la Changi. Viitorul începea acum. Chiar acum!

Și atunci cei din Changi s-au retras în ei înșiși. În altă parte nu mai aveau unde să evadeze. Și nici să se ascundă. Nicăieri, numai în interiorul ființei. Iar acolo, în adîncuri, sălășluia groaza.

Flota aliată a sosit, în sfîrșit, la Singapore. Au apărut la Changi o mulțime de alți străini. Atunci s-a pornit o ploaie de întrebări.

— Numele și prenumele, gradul, numărul matricol, unitatea?

— Unde ați luptat?

— Cine a murit?

— Cine a fost ucis în luptă?

— Ce ne puteți spune despre atrocități? De cîte ori ați fost bătut? Ați fost de față cînd a fost spintecat cineva cu baioneta?

— Nu? Imposibil! Mai gîndește-te, băiete. Pune-ți creierii în mișcare! Adu-ți aminte! Cîți au murit? Și pe vapor? Trei, patru, cinci? De

ce? Cine a mai fost acolo?

— Cîți au mai rămas în viață din unitatea dumitale? Zece? Și din regiment? Bun, așa mai merge. Acum spune cum au murit ceilalți. Da, cu amănunte!

— A, i-ai văzut cu ochii dumitale cînd au fost sfîrtecați cu baionetele?

— Trei la Trecătoarea Pagodei? A, da, pe calea ferată!

— Da. Știm despre asta. Ce mai poți adăuga? Cîtă mîncare primeați? Anestezice? Scuze, sigur că da, am uitat. Holeră?

— Da, știm totul despre lagărul numărul trei. Ce știți despre lagărul numărul paisprezece? Cel de la frontiera dintre Birmania și Siam. Acolo au murit cîteva mii, nu-i așa?

Odată cu întrebările, cei din afară au venit și cu părerile lor. Veteranii din Changi îi auzeau cum își șoptesc unul altuia, pe furiș:

— L-ai văzut pe ăla? Nu, zău, așa ceva nu se

poate! Uite-l cum umblă gol-pușcă! în public!

— Ia uită-te acolo! E unul care-și face nevoile în văzul lumii! Tu-l vezi că nu folosește hîrtie? Doar se clătește cu apă! Dumnezeule; toți fac la fel!

— Uite ce murdărie e-n patul ăsta! Doamne, e plin de ploșnițe!

— În ce hal au putut să decadă oamenii ăștia… ca porcii, mai rău ca animalele!

— Ăștia ar trebui duși direct la casa de nebuni! Sigur, japonezii sînt de vină, dar, oricum, ar fi mai bine să-i închidă pe toți. Ai zice că nici nu-și dau seama ce e bine și ce e rău!

— Uită-te la ei cum înfulecă mizeria aia! Zău dacă mai pricep, le dai pîine și cartofi, iar ei vor orez!

— Abia aștept să ajungem iar pe vapor. Trebuie să-i ducem acasă pe amărîții ăștia. Află că așa ceva nu vezi de două ori în viață.

— Să știi că surorile își asumă niște riscuri venind încoace.

— Prostii, nu le face nimeni nimic. Unele au venit doar să caște gura. Pe cinstea mea, uită-te la aia, ce bucățică faină!

— Îmi vine greață cînd văd cum se uită prizonierii la ele!

O dată cu întrebările și cu părerile, cei de afară au adus și răspunsuri.

— A-a..., căpitanul de aviație Marlowe? Da, am primit răspuns telegrafic din partea Amiralității. Căpitanul Marlowe din marina militară este... ă-ă, mă tem că tatăl dumitale a murit. Căzut la datorie pe ruta Murmansk. La 10 septembrie 1943. Îmi pare rău. Următorul!

— Căpitanul Spence? Da. Avem o groază de scrisori pentru dumneavoastră. Le puteți lua de la corpul de gardă. A, da. Soția dumneavoastră... și copilul au murit la Londra, într-un bombardament. În ianuarie anul acesta. Regret. O rachetă V-2. Îngrozitor. Următorul!

— Locotenent-colonelul Jones? Da, domnule

colonel. Plecați mîine, cu primul transport. Toți ofițerii superiori pleacă în aceeași zi. *Bon-voyage!*[71] Următorul!

— Maiorul McCall? A, da, v-ați interesat de soarta soției și copilului. Un moment, să vedem. S-au îmbarcat pe nava *Empress of Shropshire*, nu? Vaporul a plecat din Singapore la 9 februarie 1942? Regret, nu avem știri, știm numai că a fost scufundat undeva, în largul insulei Borneo. Sînt zvonuri că ar exista supraviețuitori, însă nu se știe precis dacă sînt și unde s-ar putea afla. Va trebui să mai aveți răbdare. Se aude că sînt lagăre de prizonieri peste tot, în Celebes[72], în Borneo… Mai aveți răbdare. Următorul!

— A, domnul colonel Smedly-Taylor? Îmi pare rău, am știri cam rele. Soția dumneavoastră a fost ucisă într-un bombardament. Acum

---

[71] Călătorie plăcută (fr.).

[72] Vechea denumire a insulei Sulawesi, Indonezia.

doi ani. Fiul mai mic, maiorul de aviație P. R. Smedly-Taylor VC[73] a fost dat dispărut în timpul unei misiuni de zbor asupra Germaniei în patruzeci și patru. Celălalt fiu, John, se află în prezent la Berlin, în cadrul forțelor de ocupație. Aveți aici adresa lui. Gradul? Locotenent-colonel. Următorul!

— Colonelul Larkin? De australieni, să știți, se ocupă altcineva. Următorul!

— Căpitanul Grey? Da, vedeți, e ceva mai dificil. Știți, ați fost dat dispărut în patruzeci și doi. Mă tem că soția dumneavoastră s-a recăsătorit. Dînsa..., ă-ă, aveți aici adresa ei actuală. Nu, nu știu, domnule căpitan. Va trebui să vă interesați la Ministerul Justiției. Mă scuzați, dar aspectele juridice mă depășesc. Următorul!

— Căpitanul Ewart? A, da, din regimentul de Malaya? Da, sigur. Sînt bucuros să vă pot comunica faptul că soția și cei trei copii sînt bi-

---

[73] Victoria Cross, cea mai înaltă distincție militară britanică.

ne-sănătoși. Se află în lagărul Cha Song din Singapore. Da, vă asigurăm transportul chiar azi după-amiază. Scuzați? Nu, asta n-o mai știu. În raport figurează trei, nu doi copii. S-ar putea să fie o greșeală. Următorul!

Ieșeau acum mai mulți oameni la scăldat. Dar zona din afara lagărului le mai trezea încă teamă și erau bucuroși să revină acasă. Sean a ieșit și el pe plajă. A coborît spre țărm împreună cu ceilalți, avea în mînă o legăturică. Cînd au ajuns pe plajă, Sean s-a desprins de grup, iar unii, cei mai mulți, s-au pus să rîdă batjocoritor pe seama pervertitului care se rușinează să se despoaie ca toți ceilalți.

— Pederast!

— Poponar!

— Homo!

Sean a mers de-a lungul malului pînă și-a găsit un loc liniștit, unde nu li se mai auzeau glasurile. Și-a scos pantalonii scurți și cămașa,

și-a pus pe el sarongul de seară, sutienul umplut cu vată, portjartierul, ciorapii de mătase, și-a aranjat părul, s-a machiat frumos. Cu grijă, cu foarte multă grijă. Iar cînd s-a ridicat în picioare, fata era plină de încredere, fericită. Și-a pus pantofii cu toc și a intrat încet în mare.

Marea a primit-o binevoitoare și i-a făcut somnul lin, iar mai tîrziu, cu vremea, i-a mistuit straiele și trupul și timpul...

În ușa barăcii lui Peter Marlowe stătea un maior. Pieptul tunicii îi era plin de însemne de decorații; părea încă foarte tînăr. Și-a rotit privirea prin baracă, observînd ființele dezgustătoare care zăceau pe priciuri, se schimbau de haine, fumau sau se pregăteau să meargă la dușuri. I s-au oprit ochii asupra lui Peter Marlowe.

— Ce dracu’ te zgîiești ca boul? a țipat la el Peter Marlowe.

— Mie să nu-mi vorbești așa! Sînt maior și…

— Nu-mi pasă nici dac-ai fi Isus Cristos! Ieși afară de-aici! Afară!

— Ia poziție de drepți! Te dau la curtea marțială! s-a stropșit maiorul cu ochii holbați, asudat. Ar trebui să-ți fie rușine, cu fusta aia pe…

— Ăsta-i sarong…

— Ba e fustă! În halul ăsta, pe jumătate gol! Așa credeți voi, prizonierii, că vi se permite orice? Ei bine, nu e cazul! Am să te-nvăț eu să respecți…

Dintr-un salt, Peter Marlowe a fost la ușă cu un cuțit în mînă, a plimbat încet lama pe sub nasul maiorului.

— Dispari de-aici, că altfel zău că-ți tai beregata…

Maiorul s-a evaporat.

— Ia-o mai ușurel, Peter, a mormăit Phil. Vezi că ne bagi pe toți la apă.

— De ce să se holbeze așa la noi? De ce? Ce

naiba-i de văzut? a strigat Peter Marlowe.

Nimeni n-a mai zis nimic.

A intrat atunci în baracă un doctor cu însemnul de Cruce Roșie la braț, a intrat în grabă, dar prefăcîndu-se că nu se grăbește deloc, i-a zîmbit lui Peter Marlowe.

— Nu-i dați nici o atenție, a făcut el cu mîna în direcția maiorului care se îndepărta cu pas săltat.

— De ce naiba vă chiorîți toți la noi?

— Ia o țigară și liniștește-te.

Doctorul părea destul de drăguț și blînd, dar era unul dintre cei veniți din afară și deci nu se putea avea încredere în el.

— Ia o țigară și liniștește-te! Asta-i tot ce știți să spuneți! a urlat Peter Marlowe. Am întrebai: de ce vă zgîiți toți așa la noi?

Doctorul și-a aprins o țigară și s-a așezat pe un pat, regretînd de îndată că a făcut-o pentru că știa că toate paturile sînt contaminate. Dar el dorea sincer să le dea ajutor.

— Am să încerc să vă explic, a rostit el cu glas potolit. Cu toții ați suferit mai mult decît se poate suferi și ați îndurat mai mult decît se poate îndura. Sînteți niște schelete umblătoare. Pe fețe nu vi se mai văd decît ochii, iar în ochi aveți o privire..., s-a oprit el o clipă, căutîndu-și cuvintele, pentru că își dădea seama că au nevoie de ajutor, de grijă și blîndețe. Nu știu prea bine cum s-o caracterizez. O privire furișată... nu, nu acesta este cuvîntul potrivit, și nici frică nu este. Fapt este că aveți cu toții aceeași privire în ochi. Și sînteți în viață cînd, după toate regulile, ar trebui să fiți morți. Noi nu știm de ce n-ați murit și cum de-ați putut supraviețui... vă am în vedere pe voi, cei de aici... De ce tocmai voi? Noi, cei din afară, ne uităm așa la voi pentru că ne fascinați...

— Ca la niște ciudățenii de bîlci, nu?

— Chiar așa, a confirmat calm doctorul. E și acesta un fel de a spune, dar...

— Zău dacă nu-l tai pe următorul dobitoc

care vine să se uite la mine ca la maimuțe!

— Ei, gata acum, a încercat doctorul să-l îmbuneze. Luați pilulele astea. Au să vă calmeze...

Peter Marlowe i-a zburat tabletele din mînă.

— N-am nevoie de pilulele voastre! Tot ce vreau e să mă lăsați în pace!

Și a ieșit în fugă din baracă. Baraca americanilor era goală.

Peter Marlowe s-a aruncat cu fața-n jos pe patul Împăratului și a plîns îndelung.

— La revedere, Peter, a spus Larkin.

— La revedere, colonele.

— La revedere, Mac.

— Să ai noroc, băiete!

— Ținem legătura.

Larkin a dat mîna cu amîndoi și s-a îndreptat spre marea poartă de la Changi, unde așteptau camioanele să-i ducă la vapoare pe ul-

timii dintre australieni. Acasă.

— Cînd ești programat, Peter? a întrebat Mac după ce Larkin nu s-a mai văzut.

— Mîine. Dar tu?

— Plec chiar acum, dar rămîn în Singapore. N-are rost să iau vaporul pînă nu știu sigur încotro.

— Încă n-ai știri?

— Nu. Ar putea să fie oriunde, prin arhipelag. Dar dacă ea și cu Angus n-ar mai fi în viață, cred că aș ști. Undeva, aici, și-a dus Mac mîna la piept, apoi, cu un gest reflex, și-a pipăit ranița ca să se convingă încă o dată că rezerva secretă, cutia de sardele, e în siguranță. Mi-a ajuns zvonul că într-unul dintre lagărele din Singapore sînt cîteva femei care au fost îmbarcate pe *Shropshire*. Poate că vreuna dintre ele știe ceva sau mi-ar putea da un indiciu. Dacă am să-i mai pot găsi vreodată.

Mac arăta îmbătrînit și plin de zbîrcituri, dar încă foarte puternic. I-a întins mîna.

— *Salamat.*

— *Salamat.*

— *Puki ’mahlu!*

— *Senderis*, a spus Peter Marlowe.

Nu se sinchisea că are ochii scăldați în lacrimi și nici nu-i era rușine. Nici Mac nu se rușina de lacrimile lui.

— Poți să-mi scrii post restant la Banca din Singapore, băiete.

— Așa am să fac. Noroc, Mac.

— *Salamat!*

Peter Marlowe a rămas la întretăierea drumurilor din lagăr, privindu-l din urmă cum urcă povîrnișul. În vîrful colinei Mac s-a oprit și i-a făcut semn cu mîna. Peter Marlowe i-a răspuns și în momentul următor Mac a dispărut în mulțime.

De-acum Peter Marlowe a rămas singur.

Ultima dimineață la Changi. A mai murit un

om. Unii din ofițerii din baraca numărul șaisprezece plecaseră deja. Cei mai grav bolnavi.

Peter Marlowe zăcea în patul lui, sub pologul de țînțari, pe jumătate adormit. În jurul lui unii se trezeau, se sculau, înjurînd încetișor, se duceau să-și facă nevoile. Barstairs stătea în cap, făcea yoga, Phil Mint se scobea în nas cu o mînă și prindea muște cu cealaltă, partida de bridge era deja în plină desfășurare, Myner făcea game pe o claviatură imaginară. Thomas suduia de mama focului că iar întîrzie dejunul.

— Ce zici, Peter? a întrebat Mike.

Peter Marlowe a deschis ochii, l-a studiat cu atenție.

— Tot ce pot să spun e că arăți mai altfel.

Mike s-a frecat pe buze cu dosul palmei.

— Parc-aș fi gol, a zis, privindu-se în oglindă, apoi a ridicat din umeri. Ei bine, am ras-o și gata!

— Hei, fraților, vine masa! a strigat Spence.

— Ce e azi?

— Fulgi de ovăz, pîine prăjită, marmeladă, ouă jumări cu slăninuță, ceai.

Unii se plîngeau că porțiile sînt prea mici, alții că sînt prea mari.

Peter Marlowe a luat niște jumări și ceai. A amestecat ouăle cu o mînă de orez pe care o păstrase din ziua precedentă și a mîncat totul, cu multă plăcere.

A ridicat ochii din farfurie tocmai în momentul în care Drinkwater dădea buzna pe ușă.

— A, Drinkwater, l-a oprit el. Îmi acorzi un minut?

— Cum să nu, sigur.

Drinkwater era surprins de subita amabilitate a lui Peter Marlowe. Dar nu-și arăta ochii albaștri, spălăciți, de teamă să nu-și trădeze ura neîmpăcată pe care i-o purta lui Peter Marlowe. „Ține-te tare, Theo, și-a zis. Luni de zile ai știut să te stăpînești. N-o să te scapi chiar acum. Doar cîteva ore și ai să ți-l poți șterge

din minte și pe el, și pe toți ceilalți nesuferiți. Lyles și Blodger n-aveau nici un drept să mă ispitească. Da, nici un drept. S-au ales cu ce au meritat.

— Îți amintești de pulpa de iepure pe care ai furat-o?

Lui Drinkwater i-au scăpărat ochii.

— Cum... ce vrei să spui?

În patul de pe partea cealaltă, Phil s-a oprit din scărpinat și s-a uitat curios la ei.

— Ei, Drinkwater, ce mai contează, a spus Peter Marlowe. Mie acum nu-mi mai pasă. Și de ce naiba să-mi pese? Războiul s-a terminat, am scăpat de toate. Dar tu îți amintești de pulpa aia de iepure, nu-i așa?

Drinkwater nu și-a mai ridicat privirea.

— Ce, ce vrei să spui? Nu, nu-mi amintesc, a mormăit el.

Dar abia s-a ținut să nu spună: „Un deliciu a fost, o minune!"

— Să știi că n-a fost iepure.

— Așa? Îmi pare rău, Marlowe... n-am nimic de-a face cu chestia asta. Nu știu nici azi cine ți-a luat mîncarea, dacă ți-a luat-o cineva...

— Îți spun eu ce-a fost, a rostit rar Peter Marlowe, savurînd momentul. A fost carne de șobolan. Carne de șo-bo-lan!

— Foarte amuzant, a rîs sarcastic Drinkwater.

— Ba chiar șobolan a fost! Garantat! Am prins un șobolan. Era mare și păros, plin de bube. Mi-am zis atunci c-o fi ciumat.

Drinkwater strîngea din fălci, îi tremura bărbia. Phil i-a făcut voios cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Așa e, părinte. Era cam bubos. Am fost de față cînd s-a apucat Peter să-l jupoaie și...

Brusc, Drinkwater a vărsat drept peste uniforma lui cea nouă și curată. A fugit apoi afară, a mai vomitat și acolo. Peter Marlowe a izbucnit în rîs. Curînd toată baraca era într-un hohot.

— O, Doamne, a spus Phil, ștergîndu-și lacrimile. Recunosc cinstit, ai fost la înălțime, Peter. Grozavă idee. Cum de ți-a venit în minte să-i spui c-a fost șobolan? Formidabil! I-ai plătit-o cu vîrf și îndesat!

— Dar a fost cu adevărat carne de șobolan, a protestat Peter Marlowe. Am lăsat-o special acolo ca să mi-o fure.

— Da, sigur, evident, l-a aprobat în glumă Phil, apucîndu-se iar să prindă muște. Cînd faci un banc bun, nu-i mai repeți poanta. Oricum, ai fost de pomină!

Peter Marlowe și-a dat seama că n-o să-l creadă. N-a mai insistat. Nu-l crede nimeni, decît dacă le arată ferma... O, Doamne! Ferma! A simțit că i se întoarce stomacul pe dos.

Și-a îmbrăcat uniforma cea nouă. Pe epoleți avea tresele de căpitan de aviație. Pe piept, în partea stîngă, insigna de pilot. S-a uitat lung la toată averea lui: patul, pologul de țînțari, salteaua, pătura, sarongul, o cămașă zdrențuită, o pereche de pantaloni scurți, rupți și ei, două

perechi de galenți, cuțitul, lingura și trei gamele de aluminiu. Le-a făcut grămadă pe toate, le-a scos afară și le-a dat foc.

— Hei, acela… scuzați, domnule căpitan, i-a spus un sergent. E periculos să faceți focul acolo.

Sergentul era unul dintre cei din afară, dar Peter Marlowe nu se temea de ei. De-acum nu-i mai inspirau nici o frică.

— Șterge-o! l-a repezit Peter Marlowe.

— Dar, dom' căpitan…

— Ți-am spus s-o iei dracului din loc!

— 'Nțeles, dom' căpitan.

Sergentul l-a salutat, iar Peter Marlowe s-a simțit foarte mulțumit că i-a pierit spaima față de cei din afară. I-a răspuns la salut, dar îndată i-a părut rău pentru că nu avea chipiul pe cap.

— A, unde naiba mi-e chipiul? a încercat el să-și acopere greșeala.

Intrînd în baracă, a avut o clipă senzația că

iar îi revine frica de cei din afară. Dar și-a înfrînat pornirea, jurîndu-și în gînd: „N-are să-mi mai fie frică. Niciodată!”

Și-a găsit chipiul și cutia de sardele. Și-a ascuns cutia în buzunar, a coborît treptele barăcii, a pornit pe poteca din preajma gardului de sîrmă ghimpată. Lagărul era acum aproape golit de lume. Ultimele contingente de trupe britanice urmau să plece în aceeași zi, cu același convoi. Evacuarea lua sfîrșit. La multă vreme după plecarea australienilor, o veșnicie după plecarea americanilor. Asta era, însă, de așteptat. „Sîntem cam lenți, dar temeinici.”

S-a oprit în dreptul barăcii americanilor. Pînza care acoperea șopronul flutura trist, mișcată de o adiere venită din trecut. Pentru ultima dată, Peter Marlowe a intrat în baracă.

Mai era cineva acolo. Grey. Spilcuit, în uniformă.

— Ai venit să revezi locul marilor victorii? a întrebat Grey pe un ton otrăvit.

— E și ăsta un fel de a spune, a dat din cap Peter Marlowe, răsucindu-și o țigară și strîngînd cu grijă fărîmiturile în tabacheră. Numai că acum războiul s-a sfîrșit. Sîntem egali, tu și cu mine.

— Asta cam așa e, a rînjit Grey, avea acum privirea fixă, ca de șarpe. Te urăsc, să știi!

— Îl ții minte pe Dino?

— Ce-i cu el?

— A fost informatorul tău, nu-i așa?

— Cred că acum nici nu mai contează dacă recunosc.

— Împăratul știa totul despre Dino.

— Nu te cred.

— Dino îți furniza informații la ordinul lui. Al Împăratului! a rîs Peter Marlowe.

— Minți!

— De ce te-aș minți? a încetat brusc din rîs Peter Marlowe. Acum s-a terminat cu minciuna. Gata, s-a sfîrșit. Dar să știi că Dino te in-

forma numai la ordin, îți amintești că întotdeauna ai întîrziat numai cu puțin? Dar întotdeauna.

„O, Doamne, și-a zis în gînd Grey. Da, da, acum îmi dau seama.”

Peter Marlowe trăgea liniștit din țigară.

— Împăratul a ajuns la concluzia că, dacă nu ești în stare să obții informații, vei căuta să-ți procuri un informator. Așa că ți l-a oferit el.

Deodată, Grey s-a simțit obosit. Foarte obosit. Multe lucruri sînt greu de priceput. Multe și ciudate. Atunci a observat zîmbetul batjocoritor de pe buzele lui Peter Marlowe și a explodat în el toată amărăciunea adunată de atîta vreme. A lovit sălbatic cu piciorul în patul Împăratului, risipind pe jos lucrurile care mai erau acolo.

— Foarte ingenios! Dar, pînă la urmă, l-am văzut pe King readus la dimensiunea lui reală și așa am să te văd și pe tine. Pe tine și toată

tagma voastră!

— Chiar așa?

— De asta poți fi sigur! Te aranjez eu cumva, chiar dacă e să lupt toată viața pentru asta. Iar la urmă ai să fii înfrînt. Norocul nu ține la nesfîrșit!

— Aici nu-i vorba de noroc.

Grey și-a îndreptat degetul acuzator spre Peter Marlowe.

— Te-ai născut cu noroc. Ai avut noroc și la Changi. Ți-ai salvat pînă și fărîma de suflet sucit pe care-o ai în tine!

— Ce vrei să spui? i-a împins mîna la o parte Peter Marlowe.

— Stricăciune. Depravare morală. Ai scăpat doar în ultimul moment. Dacă mai stăteai doar cîteva luni în preajma lui King, te-ai fi schimbat pentru totdeauna, începuseși deja să fii un mare mincinos și trișor… ca și el.

— N-a fost un om rău și n-a trișat pe nimeni. Tot ce-a făcut a fost să se adapteze la

împrejurări.

— Totul se destramă atunci cînd toată lumea se ascunde în spatele unor asemenea pretexte. Mai există pe lume și precepte morale.

Peter Marlowe și-a aruncat țigara pe jos, a stîlcit-o sub talpă.

— Mie să nu-mi spui că preferi să fii mort cu virtuțile tale cu tot decît să trăiești cu gîndul că ai mai făcut și unele mici compromisuri.

— Mici? a rîs răgușit Grey. Ai vîndut tot ce-aveai. Onoare, probitate, mîndrie… toate astea pentru un bacșiș din partea ultimului nemernic din toată păduchelnița asta!

— Dacă stai să te gîndești, Împăratul avea un simț al onoarei destul de dezvoltat. Într-o privință, însă, ai dreptate. E adevărat că m-a schimbat. Mi-a demonstrat că omul este om, indiferent de condiție. Contrar tuturor normelor care mi-au fost băgate în cap. Așa că am greșit atunci cînd te-am luat în rîs pentru lucruri care nu-ți aparțin. De asta îmi pare rău,

sincer. Dar nu-mi cer scuze pentru faptul că te disprețuiesc, la fel de sincer, ca om.

— Cel puțin eu nu mi-am vîndut sufletul!

Uniforma lui Grey era acum pătată de sudoare. Privirea îi era încărcată de ură. Dar în sinea lui era sugrumat de rușine. „Și cum a amine cu Smedly-Taylor? se întreba el acum chinuit. Nu-i oare adevărat că m-am vîndut și eu? Așa e, m-am vîndut. Dar cel puțin știu că am făcut o faptă greșită. Știu asta. Știu și de ce am făcut-o. Mi-a fost rușine de mediul în care m-am născut, am vrut să promovez în altă categorie socială. În clasa din care faci parte tu, Marlowe. În cadrul armatei asta devine posibil."

— Vă închipuiți că-i aveți pe toți la mînă, a zis el cu voce tare, dar nu mai durează mult, zău că nu mai ține. Ne scoatem noi pîrleala, eu și cei ca mine. N-am făcut noi războiul ca să fim călcați în picioare mai departe. Ne socotim noi!

— Noroc și baftă!

Grey și-a ținut răsuflarea ca să nu explodeze din nou. Și-a descleștat cu greu pumnii strînși, și-a șters sudoarea care-i intra în ochi.

— Dar cu tine nici nu merită să mă bat. Ești mort!

— Marele necaz este că sîntem amîndoi în viață.

Grey a pornit încet spre ușă. S-a mai oprit o dată în capul scării.

— De fapt, pentru un lucru trebuie să vă fiu recunoscător, Împăratului și ție, a rostit el cu venin. Ura față de voi doi este cea care m-a ținut în viață.

Și a plecat fără să se mai uite înapoi.

Peter Marlowe și-a îndreptat privirea spre junglă, dincolo de lagăr, apoi și-a plimbat-o iar prin baracă, peste lucrurile răvășite care-i aparținuseră cîndva lui King. A luat de jos castronul de tablă din care mîncase cîndva ouă și a băgat de seamă că era deja acoperit de un strat gros de praf. Cu gesturi absente, furat de

gînduri, a pus masa la loc în picioare, a așezat castronul pe ea. Gîndul îl ducea acum la Grey și la Împărat, la Samson și la Sean, la Max și la Tex, se întreba unde o fi acum nevasta lui Mac, se întreba dacă și N'ai n-a fost decît un vis, la fel ca și generalul, ca și cei din afară, ca și cei de-acasă, ca și însuși lagărul de la Changi.

„Mă întreb și tot mă-ntreb, își zicea acum neajutorat. Este oare rău să te adaptezi! Să supraviețuiești? Ce aș fi făcut dacă eram în locul lui Grey? Ce ar fi făcut Grey dacă era în locul meu? Ce e bine și ce este rău?"

Și atunci, chinuit, Peter Marlowe și-a dat seama că singurul om care i-ar fi putut, eventual, da un răspuns, a pierit în mările înghețate de pe ruta de Murmansk.

Și-a plimbat ochii peste lucrurile care țineau de-acum de trecut: masa pe care-și sprijinise cîndva brațul, patul în care își revenise în simțiri, banca pe care șezuse odinioară alături de King, scaunele pe care rîseseră împreună, acum învechite și năpădite de mucegai.

Într-un colț era un teanc de dolari japonezi. A luat banii de jos și s-a uitat îndelung la ei. Pe urmă a lăsat hîrtiile să cadă, una cîte una. Pe măsură ce se așterneau pe podea erau cotropite de muște; la fiecare bancnotă muștele se ridicau roi și iar se așezau la loc.

Peter Marlowe s-a mai oprit o dată în ușă.

— La revedere, s-a adresat el tuturor lucrurilor care aparținuseră prietenului său. Rămîneți cu bine, vă mulțumesc.

A ieșit din baracă și a străbătut tot drumul în lungul clădirii închisorii pînă a ajuns la convoiul de camioane care aștepta cu răbdare la poarta cea mare de la Changi.

Forsyth stătea lîngă ultimul camion, bucuros dincolo de închipuire că, în sfîrșit, își încheia misiunea. Era epuizat, iar în ochi avea stigmatul nedezmințit al locului – Changi. A dat ordinul și convoiul s-a pus în mișcare.

S-a urnit primul camion, pe urmă al doilea și al treilea, au plecat pe rînd din Changi toate

camioanele. O singură dată a întors Peter Marlowe capul.

Cînd era de-acum departe.

Cînd punctul Changi arăta ca o perlă într-o scoică de smarald, alb-albăstrui sub năframa cerului tropical, cînd Changi se profila doar pe un vîrf de colină, înconjurat de o centură de verdeață, iar mai departe verdele junglei se topea în azuriul mării și marea se pierdea în nesfîrșitul zării.

Și atunci, abia atunci, n-a mai privit nici el înapoi.

În noaptea aceea n-a mai rămas nimeni în Changi. Doar insectele. Și șobolanii.

Erau tot acolo. Sub baracă. Mulți au murit, uitați de cei care-i întemnițaseră. Dar cei mai puternici dintre ei mai trăiau încă.

Adam trăgea de plasa de sîrmă ca să ajungă la hrana de dincolo de cușcă, lupta cu aceeași înverșunare cu care luptase încă de la început,

de cînd se afla acolo. Și pînă la urmă, răbdarea i-a fost răsplătită. S-a năruit o margine a cuștii, iar el s-a năpustit asupra hranei vii și a devorat-o. S-a mai odihnit și, cu puteri înzecite, s-a apucat să tragă iar de sîrmă pînă și-a croit drum în altă cușcă și s-a hrănit cu carnea pe care a găsit-o acolo.

I-a venit și Eva în preajmă, iar el s-a dat ei și ea lui și au dat împreună lupta pentru hrană. Mai tîrziu s-a năruit o întreagă latură a tranșeei, s-au spart atunci multe cuști, cei vii s-au hrănit din cei morți, cei slabi au căzut pradă celor puternici, pînă ce toți cei rămași în viață au ajuns să fie la fel de viguroși. Și atunci s-au bătut intre ei în căutarea hranei.

Și Adam făcea legea, căci el era Împăratul. Pînă în ziua în care l-a părăsit voința de a mai fi Împărat. Și a pierit atunci, pradă altuia mai puternic. Iar cel mai puternic era întotdeauna Împărat – și nu numai prin forță, ci Împărat prin viclenie și noroc și forță, toate la un loc. Printre șobolani.

Întreaga zonă mustind de sudoare, cam jumătate de milă pe jumătate de milă, era împrejmuită de un gard de sîrmă ghimpată. Uşor de tăiat. Lesne de trecut. Aproape nepăzit. Fără reflectoare. Fără cuiburi de mitraliere. Dar, după ce ai trecut dincolo, ce te faci ? Drumul către casă ducea dincolo de mări, dincolo de orizont, dincolo de nemăsurata întindere vrăjmaşă a junglei. Dincolo era pierzania pentru cei care încearcă să plece, ca şi pentru cei ce rămîn.

EDITURA MERIDIANE